

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ОЛЕН СТЕЙНХАУЪР ТУРИСТЪТ

БАРД

ПЪРВОКЛАСНА!
Луи Чаулг

ALLOWED TO STAY FOR THREE MONTHS
MULTIPLE ENTRIES MUST
ALWAYS BE
ADMITTED
DEC 2
ICA
TANZANIA

JAN 19
IMMIGRATION
WAS
ADMITTED
2005

Good for Single/Multiple Journey(s)
to Tanzania within Three/Six/Nine/
Twelve months of date hereby
if passport remains valid.

ОЛЕН СТЕЙНХАУЪР ТУРИСТЪТ

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Първокласна!

Лий Чайлд

Майло Уийвър е турист. Така наричат специалистите по черни операции на ЦРУ. Човек без дом и самоличност, той се сдобива със съпруга, дъщеря и жилище в Бруклин, опитвайки се да остави тайните и убийствата зад гърба си. Арестът на най-издирвания наемен убиец в света и убийството на колежка — близка приятелка на Майло — го принуждават да избяга от Управлението и да се върне към ролята си на турист, за да открие кой всъщност дърпа конците в цялата тази история и... да отърве кожата си.

Олен Стейнхауър (номиниран два пъти за наградата „Едгар“) заплита сложна история на предателства и лъжи. „Туристът“ е изключително напрегнатия роман, който напомня за майсторите на шпионския трилър като Лен Дейтън и Джон льо Каре, но в същото време е удивително модерен и издига жанра до нови висоти.

Превъзходен трилър, истинска класика!

Нелсън Демил

Ha Marzo

КРАЯТ НА ТУРИЗМА
ПОНЕДЕЛНИК, 10 СЕПТЕМВРИ ДО
ВТОРНИК, 11 СЕПТЕМВРИ 2011 Г.

1.

Четири часа след неуспешния опит за самоубийство самолетът му се снижи над летището на Любляна. Чу звук на камбанка и знакът за предпазните колани над главата му светна. Швейцарската бизнесдама до него закопча колана си и се загледа през прозореца към ясното словенско небе. Още в началото на полета се бе убедила, че нервният американец до нея не изгаря от желание да води разговори.

Американецът затвори очи и се замисли за сутрешния си провал в Амстердам — стрелба, разбити прозорци и нацепено дърво, сирени.

Ако самоубийството е грях, помисли си той, какво е тогава за човек, който не вярва в греха? Какво? Ненавист към природата? Вероятно, тъй като единственият неотменим закон на природата е да продължи да съществува. Доказателства за това са хлеббарките, плевелите, мравките и гълъбите. Всички същества в природата се стремят само към едно — да останат живи. И това е единственият неоспорим закон, валиден за всичко около нас.

През последните месеци толкова много беше размишлявал върху самоубийството и бе проучвал идеята от толкова ъгли, че бе загубила силата си. Мисълта „да извършиш самоубийство“ не му се струваше по-трагична отколкото „да закусиш“ или „да седнеш“, а желанието му да сложи край на живота си често бе силно като това „да поспи“.

Понякога беше неосъзнат импулс — да шофира лудо без предпазен колан, да пресече оживена улица със затворени очи, но напоследък смяташе, че трябва да поеме отговорността за собствената си смърт. „Големият глас“, както го наричаше майка му, би казал: „Ето ти ножа, знаеш какво да направиш. Отвори прозореца и се опитай да полетиш“. В четири и половина тази сутрин, легнал върху жената в Амстердам, която бе притиснал към пода, докато прозорците ѝ се пръскаха на парченца от автоматична стрелба, бе изпитал желание да се изправи гордо и да подложи лицето си на градушката от куршуми като мъж.

Прекара цяла седмица в Холандия. Наблюдаваше шестдесетгодишна политичка, подкрепяна от Съединените щати,

чийто коментари върху имиграцията бяха причина за издадената ѝ смъртна присъда. Тази сутрин наемният убиец, познат в определени кръгове като „Тигъра“, направи третия си опит да сложи край на живота ѝ. Ако беше успял, щеше да провали гласуването в парламента на консервативния ѝ проектозакон за имиграцията.

Въобще не му бе ясно как съществуването на един политик, в този случай жена, която бе направила кариера, угаждайки на мрънканията на страхливи фермери и безмилостни расисти, се отразяваше на неговата страна. Грейнджър обичаше да повтаря, че „запазването на империя е десет пъти по-трудно от създаването ѝ“.

В неговия занаят логическите обосновки нямаха значение. Действието беше достатъчно основателна причина. Но покрит с разбити стъкла, закрил с тялото си жената, която пищеше като луда, той си помисли: „Какво правя тук?“ Дори подпря ръка на мокета и понечи да се надигне, за да се изправи срещу наемния убиец. Внезапно, сред суматохата и шума, чу веселия звън на мобифона си. Погледна екрана, видя, че се обажда Грейнджър и извика в слушалката:

— Какво?

— Покрай Ева — каза Том Грейнджър.

— И Адам.

Образованият Грейнджър бе създал шифри, използвайки първите редове на романи. Дешифрирането с помощта на Джеймс Джойс^[1] му каза, че се нуждаят от него на ново място. Но нищо вече не бе ново. Безспирният поток от градове, хотелски стаи и подозрителни лица, от които се състоеше животът му от много години, вече го вцепеняваше от скука. Никога ли нямаше да спре?

Той затвори телефона, нареди на пищящата жена да остане на мястото си и се изправи. Но не загина. Куршумите вече не свистяха. Бяха заменени от виещите сирени на амстердамската полиция.

— Словения — нареди му Грейнджър по-късно, докато откарваше политичката към парламента. — Град Порторож, на крайбрежието. Имаме си работа с липсващ куфар с пари на данъкоплатците и изчезнал директор на бюро. Франк Доудъл.

— Имам нужда от почивка, Том.

— Това ще е като ваканция. Връзката ти е Анджела Йейтс. Тя работи с Доудъл. Познато лице. А после, остани там и се порадвай на

морето.

Докато Грейнджър му обясняваше задачата подробно, стомахът го бе заболял остро. В момента изпитваше същата болка.

Ако неотменимият закон на природата е да съществува, дали това превръща смъртта в престъпление?

Не. Това би означавало, че природата разпознава добро и лошо. А тя разпознаваше само равновесие и неравновесие.

Може би това е ключът — равновесието. А той бе изгубил своето. Беше абсурдно неуравновесен. Как бе възможно природата да му се усмихне? Тя сигурно също го искаше мъртъв.

— Господине? — каза изрусена усмихната стюардеса. — Коланът ви.

Той примигна объркано.

— Какво за колана ми?

— Трябва да го закопчаете. Приземяваме се. За вашата безопасност е.

Искаше му се да се изкикоти, но се подчини и закопча колана. После бръкна в джоба на самото си, извади малкото бяло пликче с хапчета, които бе купил в Дюселдорф, и глътна две. Дали да живее или да умре беше едно. Засега обаче, просто искаше да е буден и нащрек.

Швейцарката го изгледа с подозрение, когато прибра хапчетата си.

Красивата брюнетка зад издрасканото бронирано стъкло го загледа как се приближава. Той предположи, че знае какво е забелязала. Например колко големи са ръцете му. Ръце на пианист. Кофеинът в таблетките ги караше да треперят леко, но ако жената бе забелязала това, вероятно се чудеше дали той не свиреше неволно някоя соната.

Подаде ѝ овехтял американски паспорт, който бе прекосил повече граници от много дипломати. Пианист на турне, можеше да си помисли брюнетката. Леко пребледнял и изморен от дългия си полет. Зачервени очи. Вероятно подозираще, че има фобия към летенето.

Той успя да се усмихне и прогони изражението на скука и отегчение от лицето на жената. Наистина беше много красива. Искаше

му се да ѝ покаже, че лицето ѝ бе идеалният поздрав за добре дошъл в страната.

Паспортът казваше най-важното: метър и седемдесет и осем, роден през юни 1970 г. Тридесет и една годишен. Пианист? Не, американските паспорти не отбелязваха професиите. Тя се вгледа в него и попита със силен акцент:

— Господин Чарлз Александър?

Той осъзна, че се оглежда нервно и ѝ се усмихна.

— Точно така.

— По работа ли сте тук или на почивка?

— Турист съм.

Брюнетката вдигна печата към една от празните страници на паспорта.

— Колко дълго ще останете в Словения?

Зелените очи на господин Чарлз Александър се спряха върху хубавото ѝ лице.

— Четири дни.

— За ваканция? Би трябвало да останете поне една седмица. Има много неща, които да разгледате.

Той се усмихна отново и поклати глава.

— Може и да сте права. Ще видя как ще тръгне.

Тя подпечата страницата и му върна паспорта.

— Приятно прекарване в Словения.

Той премина през залата за багажа, където другите пътници от полета от Амстердам стояха облежани на празни колички до лентата. Очевидно никой не го забеляза и той се опита да не прилича толкова на обзето от параноя муле за пренасяне на дрога. Двете бели митнически гишета бяха празни и той мина през автоматичните огледални врати. Изпълнени с радостно очакване лица помръкнаха, когато осъзнаха, че той не е този, когото очакваха.

Последният път, преди много години, когато Чарлз Александър посети Словения, той носеше друго име, също така фалшиво като сегашното. Тогава страната бе все още екзалтирана от десетдневната война през 1991 г., която я бе освободила от Югославия. Долепена до Австрия, Словения бе чужда на изкуствено скалпената федерация, смяташе се за по-близка до германските, отколкото до балканските

народи. Останалите членове на Югославия обвиняваха словенците в снобизъм и не без основание.

Забеляза Анджела Йейтс, която стоеше до вратите към тротоара. Носеше панталон със строга кройка и син виенски блейзър. Беше скръстила ръце пред гърдите си и пушеше, загледана в сивата утринна светлина към паркираните пред летището коли. Той не отиде при нея, а намери тоалетна, влезе и се огледа внимателно. Бледността и потта нямаха нищо общо с фобията от летене. Той свали вратовръзката си, изми лицето си и примигна, но все още изглеждаше по същия начин.

— Съжалявам, че се наложи да ставаш толкова рано — каза той, когато излезе навън.

Анджела се завъртя, а в очите ѝ проблесна страх. После се ухили. Изглеждаше изморена, но това не бе учудващо. Беше шофирала четири часа, за да го посрещне, което означаваше, че бе напуснала Виена към пет сутринта. Тя стъпка недопушената си цигара „Давидоф“, после го удари по рамото и го прегърна. Уханието на тютюн му подейства успокояващо.

— Напоследък не ядеш достатъчно, а? — попита тя.

— Хората надценяват яденето.

— Изглеждаш ужасно.

Той сви рамене, а Анджела се прозя сънливо.

— Добре ли си? — попита той.

— Снощи не спях.

— Имаш ли нужда от нещо?

Усмивката на Анджела се стопи.

— Още ли гълташ амфетамини?

— Само в спешни случаи — излъга той.

Беше взел последната си доза само защото изпитваше желание да го направи, а и сега му се искаше да изсипе остатъка от хапчетата в гърлото си.

— Искаш ли хапче? — попита той.

— Моля те, престани.

Пресякоха оживения път, претъпкан с таксите и автобуси, отпратили се към града, после слязоха по циментовите стъпала към паркинга.

— Още ли си Чарлз? — прошепна Анджела.

— Вече две години.

— Глупаво име. Прекалено аристократично. Отказвам да го използвам.

— Непрекъснато настоявам за ново. Преди месец пристигнах в Ница и някакъв руснак вече бе чувал за Чарлз Александър.

— Така ли?

— Проклетият руснак едва не ме уби.

Анджела се усмихна, но той не се шегуваше. Внезапно се разтревожи, да не би да се бе раздрънкал прекалено много. Анджела не знаеше нищо за работата му и не трябваше да знае.

— Разкажи ми за Доудъл. Откога работиш с него?

— От три години — отговори тя, като извади ключодържателя си и натисна бутона на дистанционното, за да отвори сивото си пежо. — Франк ми е началник, но отношенията ни са почти приятелски. Ние сме скромното присъствие на Управлението в посолството.

Анджела замълча за миг и добави.

— Доудъл си падаше по мен за известно време. Представяш ли си? Не можеше да види какво стои пред очите му.

Тя говореше с леко истеричен глас. Той се уплаши, че може да я разплаче.

— Какво мислиш? — все пак попита той. — Възможно ли е Доудъл да го е извършил?

Анджела отвори багажника на пежото.

— В никакъв случай. Франк Доудъл не беше нечестен. Малко страхлив, да. И се обличаше лошо. Но никога не е бил нечестен. Той не е откраднал парите.

Чарлз метна сака си в багажника.

— Използваш минало време, Анджела.

— Просто се страхувам.

— От какво?

Тя смръщи вежди раздражено.

— Страхувам се, че Франк е мъртъв. Какво друго?

[1] Цитат от първото изречение на романа „Бдение над Финеган“ от Джеймс Джойс. — Б.ред. ↑

2.

Анджела беше станала внимателен шофьор, което вероятно се дължеше на двете години, прекарани в Австрия. Ако я бяха изпратили в Италия, или дори тук в Словения, щеше да забрави мигачите и досадните ограничения на скоростта.

За да разреши напрежението, той заговори за старите им лондонски приятели от дните, когато двамата бяха работили в посолството като „аташета“. Той бе напуснал набързо, а всичко, което Анджела знаеше, бе, че новата му служба изискваше редовна промяна на името и той отново бе подчинен на стария им шеф, Том Грейнджър. Останалите в Лондон вярваха на онова, което им бяха казали — че той е бил уволнен.

— Летя до Лондон за приеми от време на време — каза Анджела. — Винаги ме канят. Но са досадна работа. Всичките тези дипломати. В тях има нещо адски тъжно.

— Наистина ли? — попита той, макар да знаеше добре какво Анджела имаше предвид.

— Да, сякаш живеят в лагер, ограден с бодлива тел. Преструват се, че не допускат никого вътре, а всъщност те са заключени там.

Определението му прозвуча добре и го накара да се замисли за имперските илюзии на Том Грейнджър — предни постове на римляните, заобиколени от вражеските земи.

Качиха се на магистрала А1 и потеглиха на югозапад. Анджела заговори делово:

— Том обясни ли ти всичко?

— Не много. Ще ми дадеш ли една цигара?

— Не и в колата.

— Аха.

— Разкажи ми какво знаеш, а аз ще допълня останалото.

Пътуваха покрай гъсти гори с високи борове. Той започна да ѝ преразказва разговора си с Грейнджър.

— Шефът каза, че Франк Доудъл бил изпратен тук, за да достави куфар с пари. Но не спомена точната сума.

— Три милиона.

— Долара?

Тя кимна.

Чарлз продължи:

— Хора от словенското разузнаване го видели за последен път в хотел „Метропол“ в Порторож. В стаята му. После изчезнал.

Той зачака Анджела да запълни белите петна в историята, но тя продължи да шофира безмълвно.

— Искаш ли да ми обясниш нещо? — попита Чарлз. — Например, за кого бяха предназначени парите?

Анджела поклати глава, но вместо да отговори пусна радиото. Беше нагласено на станцията, която бе слушала по време на дългия път от Виена. Словенска попмузика. Кошмарна.

— Вероятно можеш да ми кажеш и защо трябваше да научим последното му местонахождение от словенците, а не от нашите собствени хора.

Анджела не обърна внимание на забележката му, а увеличи звука на радиото и колата се изпълни с воя на някаква момчешка група. Накрая, тя заговори, а Чарлз трябваше да се наведе към нея, за да чуе думите ѝ.

— Не съм сигурна кой издаваше заповедите, но достигаха до нас чрез Ню Йорк. От кабинета на Том. Избрал Франк по очевидни причини — ветеран с безукорно досие. Никакви следи от прекалена амбиция. Никакви проблеми с алкохола или нещо друго, което да го компрометира. Човек, на когото можеш да довериш три милиона долара. И най-важното — добре познат тук. Ако словенците го забележат да се мотае из курорта, няма да го заподозрат. Той почиваше в Порторож всяко лято и говореше езика идеално — обясни Анджела и се засмя леко. — Дори спрял да си побъбри със словенците. Том каза ли ти това? В деня, когато Франк пристигнал тук, видял агент от словенското разузнаване в магазин за сувенири и му купил играчка. Франк е такъв.

— Харесвам стила му.

Погледът на Анджела му показа, че иронията му бе неподходяща.

— Работата трябваше да е изключително проста. Франк отнася парите до пристанището в събота — преди два дни — и потвърждава

паролата. После предава куфарчето. А в замяна получава адрес. Отива до обществен телефон, обажда ми се във Виена и ми казва адреса. После се връща у дома.

Песента свърши и млад диджей закрепця на словенски за „страхотната“ група, която бяха слушали.

— Защо никой не му е помагал?

— Имаше помощник — отвърна тя, като погледна в огледалото за обратно виждане. — Лио Бърнард. Запознахте се в Мюнхен, помниш ли? Преди около две години.

Чарлз си спомни един едър тип от Пенсилвания. В Мюнхен, Лио бе човекът с мускулите, който им помагаше в съвместна операция с немските служби, насочена срещу египетската търговия с хероин. Никога не бяха изпробвали бойните му умения, но Чарлз се чувстваше по-спокоен от присъствието на огромния тип.

— Да. Лио беше забавен.

— Е, той е мъртъв — съобщи му Анджела, като отново погледна огледалото. — Намерили го в хотелската му стая, един етаж над тази на Франк. Деветмилиметров куршум — преглътна тя затруднено. — Смятаме, че е от собствения му пистолет, но не успяхме да намерим оръжието.

— Някой чул ли е изстрела?

Тя поклати глава.

— Лио имаше заглушител.

Чарлз се облегна на седалката си и неволно провери страничното огледало. Намали звука на радиото, после го спря. Анджела все още не му бе разказала всички подробности по случая, нито за какво са били предназначени всички тези пари, но това можеше да почака. Сега искаше да си представи как са протекли събитията.

— Кога пристигнаха тук?

— В петък следобед. На седми.

— Легенди?

— Франк нямаше. Познавах го прекалено добре, за да използва легенда. Лио бе в ролята на Бенджамин Шнайдер от Австрия.

— Размяната е била насрочена за следващия ден, събота. В коя част на пристанището?

— Записала съм всичко.

— Време?

— Седем вечерта.

— Франк изчезва...?

— Видян е за последно в събота сутрин в четири. Дотогава пил с Богдан Крижан, шефа на местното разузнаване. Стари приятели са. После, около два следобед, чистачките в хотела намерили трупа на Лио.

— Ами пристанището? Някой видял ли е какво е станало в седем часа?

Тя отново погледна огледалото за обратно виждане.

— Закъсняхме прекалено много. Словенците нямаше да ни питат защо Франк им купува играчки. А ние узнахме за трупа на Лио след седем. Документите му бяха достатъчно добре изработени, за да объркат австрийското посолство за над осем часа.

— За три милиона долара не можахте да изпратите още няколко човека?

Анджела стисна зъби.

— Вероятно трябваше да го направим, но умуването върху това не ни върши работа сега.

Чарлз се изуми от некомпетентността им.

— Кой взе решението? — попита той.

Анджела се изчерви и стисна зъби още по-силно. Значи тя е виновна, помисли си той.

— Франк искаше да остана във Виена — каза тя.

— Значи Франк е взел решението да тръгне с три милиона долара и само с един помощник?

— Познавам човека, а ти дори не си го виждал — мрачно процеди Анджела.

Чарлз изпита желание да ѝ каже, че всъщност познава шефа ѝ. Беше работил с него веднъж през 1996 г., когато трябваше да се отърват от пенсиониран комунистически шпионин от източноевропейска страна. Но Анджела не трябваше да знае това. Той я докосна по рамото, за да изрази съчувствието си.

— Няма да говоря с Том, преди да научим истината. Става ли?

Тя най-после го погледна и се усмихна уморено.

— Благодаря, Майло.

— Чарлз.

Усмивката ѝ се изкриви.

— Чудя се дали въобще имаш истинско име.

3.

Пътят им минаваше край италианската граница, а когато приближиха крайбрежието, магистралата се разшири, а растителността се разреде. Топлото сутрешно слънце блестеше над пътя, когато подминаха Копер и Изола. Чарлз се загледа в ниските храсти, средиземноморската архитектура и рекламите на хотели по всеки завой. Гледката му припомни колко красива бе тази част от крайбрежието. По-малко от петдесет километра, за които Италия, Югославия и Словения бяха воювали през вековете.

Вдясно от тях се виждаше Адриатическо море, а през отворения прозорец нахлуват мирис на сол. Той се зачуди дали собственото му спасение не се крие в подобно място. Да изчезне и да прекара остатъка от дните си под жаркото слънце край морето. В климат, който пресушава и изгаря неуравновесеността ти. Но Чарлз прогони тези мисли, тъй като вече знаете истината: географията не решава проблемите.

— Не можем да се справим с този случай, ако не ми разкажеш останалото — каза той.

— Какво останало? — попита Анджела, сякаш нямаше представа.

— Защо Франк бе изпратен тук с три милиона долара?

— Военнопръстълник. Босненски сърбин. Важна клечка.

Минаха покрай малък розов хотел и пред тях се разкри заливът на Порторож, огрян от слънцето.

— Кой по-точно?

— Наистина ли има значение?

Чарлз предположи, че всъщност няма. Караджич, Младич или някой друг, историята винаги бе една и съща. Те, както и хърватските фанатици от другата страна на бойното поле, бяха участвали в босненския геноцид, който превърна уважаваната навремето мултиетническа страна в международен парий. От 1996 г., с помощта на симпатизанти и подкупни правителствени чиновници, тези типове се криеха от международния съд. Престъпления срещу човечеството,

срещу живота и здравето, геноцид, нарушение на Женевската конвенция, убийство, плячкосване и мародерство. Чарлз се вгледа в морето и подуши въздуха.

— ООН предлага пет милиона за тези хора — отбеляза той.

— О, този искаше пет — отвърна Анджела, като намали зад колоната от коли със словенски, немски и италиански номера. — Но разполагаше само с адрес и нищо друго. Настоя да получи парите предварително, за да може да изчезне. От ООН не му повярвали и някакъв хитрец в Лангли решил, че ние трябва да го купим за три милиона. Страхотен удар. Купуваме си слава и отново изтъкваме некомпетентността на ООН. Но пет или три, пак ставаш милионер.

— Какво знаем за него?

— Не ни разказа нищо, но Лангли разкри туй-онуй. Душан Маскович, сараевски сърбин, присъединил се към бойните им отряди в самото начало на войната. Част от антуража, който укрива едрите риби в сръбските планини. Преди две седмици ги напуснал и се свързал с представителството на службата на ООН за правата на човека в Сараево. Очевидно, те виждат хора като него всеки ден. Затова Душан се обадил в нашето посолство във Виена и открил, че там са по-склонни да го изслушат.

— Защо не уредихте работата в Сараево?

— Не искаше да прибере парите в Босна. Дори не искаше да действаме чрез посолството в Сараево. И не искаше никой от агентите им в бившите югославски републики, да участва.

— Не е глупав.

— Доколкото разбрахме, Душан се бе сдобил с лодка в Хърватия и щеше да чака в морето до седем вечерта в събота. После щеше да дойде до брега, да направи размяната и да изчезне отново, преди да му се наложи да се регистрира на пристанището.

— Разбирам — кимна Чарлз, който вече бе получил достатъчно информация, за да си представи различните участници и връзките между тях.

— Искаш ли да се погрижа за стаята?

— Хайде първо да проверим кейовете.

Главното пристанище на Порторож лежеше в средата на залива. Зад него се издигаше строеният през шестдесетте хотел „Словения“. Името му бе изписано със светлосиньо на фона на белия цимент.

Паркираха и започнаха да се шляят из магазинчетата, които продаваха макети на лодки и тениски с надписи „Обичам Словения“ и „Родителите ми бяха в Словения и ми донесоха само...“. Семейства по сандали, със сладоледи и цигари в ръце, се разхождаха лениво наоколо. Зад магазините имаше кей, където бяха закотвени множество лодки.

— Коя? — попита Чарлз.

— Четиридесет и седем.

Той я поведе напред, пхнал ръце в джобовете си, сякаш двамата с приятелката му се наслаждаваха на гледката и жаркото слънце. Екипажите и капитаните на яхтите и моторниците не им обърнаха внимание. Беше почти обед, време за питие и сиеста. Немци и словенци дремеха на нагорещените си палуби и единствените гласове принадлежаха на деца, които не можеха да заспят.

Място номер четиридесет и седем бе празно, но на четиридесет и девет бе завързана скромна яхта с италианско знаме. На палубата ѝ, дебела жена се опитваше да обели наденица.

— Бонджорно! — весело я поздрави Чарлз.

Жената кимна любезно.

Италианският на Чарлз бе твърде ограничен, затова той помоли Анджела да открие кога жената е пристигнала в Порторож. Анджела заговори бързо като картечница, говореше с римски акцент и звучеше така сякаш бълва купища обиди, но жената се усмихна, размаха ръце и заговори по същия начин. Накрая, Анджела ѝ благодари сърдечно.

Чарлз ѝ махна, после се наведе към Анджела.

— Е?

— Пристигнала тук в събота вечер. До тяхната яхта била закотвена моторница, доста мръсна, но изчезнала малко след като дошли. Жената предположи, че е отплавала към седем и половина или осем.

След още няколко стъпки, Анджела осъзна, че Чарлз бе спрял някъде зад нея. Той стоеше с ръце на кръста, вторачен в малката табелка, на която пишеше „47“.

— Мислиш ли, че водата е прекалено мръсна? — попита той.

— Виждала съм и по-мръсна.

Чарлз ѝ подаде сакото си, после разкопча ризата и скрита обувките си настрани.

— Не, не мислиш да го направиш, нали? — изуми се Анджела.

— Ако размяната въобще е станала, вероятно не е минала добре. Ако е довела до схватка, нещо може да е паднало във водата.

— Или — поправи го Анджеला, — ако Душан е хитър, е изнесъл трупа на Франк в открито море и го е изхвърлил през борда.

Чарлз се канеше да ѝ каже, че вече е изключил Душан Маскович като убиец. Сърбинът нямаше да спечели нищо, ако убие човека, който щеше да му даде огромно количество пари в замяна на простичък адрес. Но после промени решението си. Нямаше време за разправии.

Събу панталона си, като пренебрегна болката в стомаха си, когато се наведе. Не носеше фланелка, а гърдите му бяха бледи след седмицата под мрачното сиво небе на Амстердам.

— Ако не се върна...

— Не гледай към мен — прекъсна го Анджеला. — Не мога да плувам.

— Тогава помоли синьора Наденица да ми помогне.

Преди Анджеला да отговори, Чарлз скочи във водата. Опънатите му от лекарствата нерви потръпнаха и той едва не си пое дъх, но успя да се съдържи. Изскочи обратно на повърхността и избърса лицето си. Анджеला, застанала на ръба на кея, му се усмихна весело.

— Свърши ли вече?

— Внимавай да не ми измачкаш ризата — каза той, после се потопи отново и отвори очи.

Благодарение на слънцето, което грееше точно над него, той видя ясно белите корпуси на лодките. Прокара ръце по италианската яхта и последва очертанятията ѝ към носа, откъдето се спускаше дебелото въже с котвата. Гмурна се към дъното, използвайки ръцете си вместо очи. Докосна груба мида и люспите на риба, но когато се приготви да се върне на повърхността, напипа още нещо. Тежка работна обувка с твърда подметка. Обувката го отведе до крак, обут в джинси, след което напипа и тялото. Отново си напомни да не си поема дъх. Задърпа силно, но вкочаненият студен труп почти не помръдна.

Изскочи на повърхността, за да си поеме въздух, пренебрегна закачките на Анджеला и се гмурна. Най-после успя да издърпа трупа и в светлината до италианската яхта видя защо се бе мъчил толкова. Подутият труп, принадлежащ на мъж с тъмна брада, бе завързан с въже към тежка метална тръба.

Той се издигна и вдъхна дълбоко. Водата, която бе изглеждала чиста преди минути, сега беше ужасно мръсна. Чарлз избърса уста с опакото на ръката си. Над него Анджела каза:

— Аз мога да си сдържа дъха по-дълго. Гледай.

— Помогни ми.

Тя остави дрехите му на кея, коленичи и се протегна към него. След миг, Чарлз седеше на кея, повдигнал колене и разтреперан от вятъра.

— Е? — попита Анджела.

— Как изглежда Франк?

Тя бръкна в джоба на самото си и извади малка снимка. Франк Доудъл бе идеално осветен и всичките му черти се виждаха ясно. Гладко обръснат тип, с плешиво теме и бяла коса над ушите. Около шестдесетгодишен.

— Не си е пуснал брада след тази снимка, нали?

Анджела поклати глава отрицателно и го погледна притеснено.

— Но последната снимка на Маскович...

Той се изправи.

— Освен ако в Порторож няма бум на убийствата, долу лежи вашият сърбин.

— Аз...

Чарлз я прекъсна категорично.

— Ще поговорим със словенското разузнаване, но трябва да се обадиш във Виена. Веднага. Да проверят кабинета на Франк. Да видят какво липсва. Да открият какво е имало в компютъра му, преди да изчезне.

Чарлз облече ризата си и белият памук потъмня от влагата. Анджела извади мобилния си телефон, но пръстите ѝ затрепераха и не можаха да наберат номера. Чарлз хвана ръцете ѝ и я погледна в очите.

— Това е сериозна работа. Ясно ли е? Но не избързвай с изводите, преди да разберем всичко. И да не съобщаваме на словенците за трупа. Не искаме да ни задържат за разпит.

Анджела кимна послушно.

Чарлз я пусна, грабна самото, панталона и обувките си и тръгна по кея. От яхтата си дебелата италианка подсвирна весело.

— Хубавец! — извика тя.

4.

Час и половина по-късно се подготвиха да потеглят отново. Чарлз искаше да шофира, но Анджела възрази и започна да спори с него. Вероятно шокът ѝ бе дошъл в повече. Чарлз не каза и дума, но тя сглоби мозайката в главата си. Франк Доудъл, любимият ѝ началник, бе убил Лио Бърнард и Душан Маскович и бе изчезнал с три милиона долара правителствени пари.

Най-заклеймяващото доказателство дойде от обаждането ѝ до Виена. Хард дискът на компютъра на Доудъл бе изчезнал. Компютърните експерти смятаха, че е бил свален по някое време в петък сутрин, точно преди Франк и Лио да потеглят към Словения.

Въпреки всичко това, Анджела състави нова, изпълнена с надежда, теория. Словенците бяха виновни. Франк бе взел хард диска си, но го бе направил по принуда. Старите му другарчета от словенското разузнаване го заплашваха.

По-късно се срещнаха с Богдан Крижан, местният шеф на разузнаването, и се настаняха в ресторанта на хотел „Словения“. Анджела се вторачи мрачно във възрастния мъж, който похапваше пържени калмари. Той ѝ обясни, че е прекарал петъчната вечер с Франк Доудъл. Двамата пили в хотелската му стая.

— Какво искаш да кажеш с това, че си го посетил? — попита Анджела. — Не трябваше ли да работиш?

Крижан я изгледа над чинията си. Ъгловатото му лице сякаш се разшири, когато сви рамене в типичен балкански жест.

— Ние сме стари приятели, госпожице Йейтс. Стари шпиони. И това, което правим, е да пием до ранна утрин. Освен това, бях чул за Шарлот. И му поднесох съчувствието си под формата на бутилка.

— Шарлот? — попита Чарлз.

— Жена му — отговори Крижан, после се поправи. — Бившата му жена.

Анджела кимна.

— Тя го заряза преди около шест месеца. Франк го прие адски мъчително.

— Трагично — отбеляза Крижан.

За Чарлз мозайката бе почти сглобена.

— И какво ти спомена той за посещенията си тук?

— Нищо. Разбира се, попитах го безброй пъти. Но той само ми намигна. Сега ми се иска да ми се беше доверил.

— На мен също.

— В неприятности ли е затънал? — попита Крижан, без да се разтревожи видимо.

Чарлз поклати глава. Телефонът на Анджеела звънна и тя напусна масата.

— Изпълнена с горчивина жена — каза Крижан, като кимна към гърба ѝ. — Знаеш ли как я нарича Франк?

Чарлз не знаеше.

— Синеокото ми чудо — ухили се Крижан. — Франк е чудесен човек, но няма да разпознае лесбийка, дори ако го фрасне по носа.

Чарлз се наведе към него, докато Крижан ровичкаше с вилицата в чинията с калмари.

— Сещаш ли се за още нещо?

— Трудно ми е да се сетя, когато не искаш да ми обясниш за какво става дума — отвърна той. — Но наистина нищо не ми хрумва. Не забелязах нищо особено у Франк.

Застанала близо до вратата, Анджеела притисна ръка към ухото си, за да чува по-добре. Чарлз се надигна и раздруса ръката на Крижан.

— Благодаря за помощта.

— Ако Франк има неприятности, надявам се да се отнесете справедливо с него — каза Крижан, като задържа ръката му по-дълго от обичайното. — Той служи на страната ви в продължение на много години. Ако е допуснал грешка в края на живота си, кой може да го съди? — попита той, като отново сви рамене и пусна ръката на Чарлз. — Не можем да сме перфектни през цялото време. Никой от нас не е господ.

Чарлз остави Крижан на философските му размисли и тръгна към Анджеела. Тя затвори телефона си със зачервено лице.

— Какво има? — попита той.

— Беше Макс.

— Кой?

— Нощният дежурен в посолството във Виена. В четвъртък вечер един от информаторите на Франк изпратил информация за руснак, когото наблюдаваме. Крупен олигарх. Роман Угримов.

Чарлз знаеше доста неща за Угримов — бизнесмен, напуснал Русия, за да спаси кожата си, но запазил влиятелни контакти.

— Каква информация? — попита той.

— За изнудване — отговори Анджела. — Угримов е педофил.

— Може да е съвпадение — отбеляза Чарлз, когато излязоха от ресторанта.

— Възможно е. Но вчера Угримов се нанесъл в новата си къща. Във Венеция.

Чарлз отново спря и Анджела се върна при него. Вторачен в ярко осветените прозорци на хотелското лоби, той най-после сглоби и последните парченца.

— Това е от другата страна на морето. Идеално за лодка.

— Предполагам, но...

— От какво най-вече се нуждае човек, откраднал три милиона долара? — прекъсна я Чарлз. — От ново име. А човек с връзките на Роман Угримов лесно може да му осигури нови документи. Ако бъде убеден.

Анджела не отговори, а се вторачи мрачно в него.

— Още едно обаждане — каза той. — Накарай някого да провери пристанището във Венеция. Да разбере дали е имало изоставени лодки през последните два дни.

Изчакаха обаждането в централно кафене, което тепърва трябваше да се приспособи към чужденците наоколо. Зад поцинкования тезгях стоеше дебела лелка с оплискана с кафе и бира престилка, която сервираше „Лашко пиво“ на изморени работници от доковете. Жената изглеждаше раздразнена от молбата на Анджела за капучино, а когато кафето пристигна, се оказа прекалено сладко нескафе. Чарлз я убеди да не се разправя, а просто да го изпие, после я попита защо не му беше казала, че съпругата на Франк го е зарязала.

Анджела отпи от кафето и се намръщи.

— Много хора се развеждат.

— Това е едно от най-стресиращите неща — отвърна той. — Разводът променя хората. Често изпитват желание да започнат отначало и да изживеят живота си отново, но по различен и по-добър

начин — обясни Чарлз. — Може Франк да е решил, че още от самото начало е трябвало да работи за другата страна.

— Вече няма друга страна.

— Разбира се, че има. Самият той.

Анджела не изглеждаше убедена. Мобилният ѝ телефон звънна и тя се заслуша. После поклати ядосано глава. На Франк, на Чарлз, на самата себе си. Колегите от Рим ѝ съобщиха, че в събота сутрин моторница с дубровнишка регистрация е била намерена изоставена близо до доковете на Лидо. И вътре имало кръв.

След като Анджела затвори, Чарлз предложи да шофира — не искаше австрийските ѝ навици да ги забавят. В отговор, Анджела му показа среден пръст.

Накрая обаче той спечели, тъй като, когато потеглиха по гористите хълмове на полуострова, тя се разплака. Чарлз я накара да отбие и зае мястото ѝ. Близо до италианската граница Анджела се опита да му обясни истеричното си поведение.

— Трудно е. В продължение на години се учиш да се доверяваш само на няколко човека. Не много, но достатъчно. А след като им се довериш, вече няма връщане назад. Как иначе ще си вършиш работата?

Чарлз не отговори, а се зачуди дали това бе и неговия собствен проблем. Идеята да се довериш на някого, освен на прекия си шеф отдавна бе доказана като непостижима.

След като показаха паспортите си и влязоха в Италия, той извади мобилния си телефон си и набра. Поговори за минута с Грейнджър и повтори информацията, която бе получил:

— Скуола Векия дела Мизерикордия. Третата врата.

Набра втори номер. След няколко позвънявания Богдан Крижан каза изморено:

— Да?

— Отиди на кея срещу хотел „Словения“. Номер четиридесет и седем. Във водата ще намериш босненски сърбин на име Душан Маскович. Разбра ли?

Крижан въздъхна тежко.

— Свързано ли е с Франк?

Чарлз затвори.

5.

Бяха им нужни три часа, за да стигнат до Венеция и да наемат водно такси — *мотоскафо*. В пет и половина бяха на докове на Лидо. Намръщен млад карабинер със засукани мустаци ги чакаше при изоставената моторница. Полицията във Венеция бе предупредена да очаква посетители, но не и да ги посрещне радушно. Ченгето повдигна червената полицейска лента, за да им направи път, но не ги последва на борда. Всичко си беше там — документите за регистрация в Дубровник, мърлявата кабина, натъпкана с резервни части и, в единия ъгъл, кафяво петно от засъхнала кръв.

Не прекараха дълго време на моторницата. Единственото, което Франк Доудъл бе оставил там, бяха отпечатъците му и хронологията на убийството. Застанал в средата на кабината, Чарлз вдигна два пръста в имитация на пистолет.

— Застрелва го тук, после го извлича навън — каза той, като клекна и посочи пода, където се виждаха следи от кръв. — Може би е вързал металната тръба към трупа още тук в лодката, или пък го е направил във водата. Няма значение.

— Не — отвърна Анджела, като го погледна в очите. — Няма.

Не намериха гилзи. Възможно бе да бяха паднали в залива на Порторож, но също така възможно бе Франк да бе спазил процедурите на Управлението и да ги бе събрал, макар да бе оставил отпечатъците си. Може да се бе паникьосал, но и това беше без значение.

Благодариха на карабинера, който промърмори „Няма защо“, вторачен в гърдите на Анджела, после намериха шофьора на водното такси, седнал на кея с незапалена цигара в устата. Зад него слънцето се бе спуснало ниско. Той ги уведоми, че броячът още работи и е навъртял над 150000 лири. Изглеждаше адски доволен, че нито един от пътниците му не започна да се разправя.

След двадесет минути стигнаха до Канал Гранде и квартал Канареджо, където наскоро се бе нанесъл руският бизнесмен Роман Угримов.

— Той се занимава с всичко — обясни Андже́ла. — Руски комунални компании, австрийски недвижими имоти, има дори златна мина в Южна Африка.

Чарлз присви очи срещу горещия вятър и проследи с поглед минаващото корабче, претъпкано с туристи.

— Преместил се във Виена преди две години, нали?

— Да. Точно тогава започнахме да го разследваме. Затънал е в мръсотия, но не успяхме да го обвиним в нищо.

— Охраната на Угримов е сериозна, а?

— Невероятна. Франк искаше доказателства за педофилията му. Той пътува с тринадесетгодишната си племенница. Само дете не му е племенница. Абсолютно сигурни сме.

— Как се сдобихте с информацията за него?

Андже́ла се хвана за ръба на лодката, за да запази равновесие.

— Франк намери източник. Той наистина е много добър в работата си.

— Точно това ме притеснява.

Когато стигнаха до Ка д'Оро, Чарлз плати на шофьора, даде му щедър бакшиш и тръгнаха през тълпите туристи към лабиринта от безлюдни задни улички. Най-после, след известно умуване, откриха малкия площад — „Рио Тера Барба Фрутариол“.

Венецианското *палацо* на Роман Угримов беше висока занемарена, но богато украсена сграда. Андже́ла прикри очи с ръка и прикова поглед в дългата покрита тераса, която продължаваше в страничната улица.

— Впечатляващо — отбеляза тя.

— Много от бившите служители на КГБ живеят във впечатляващи къщи.

— КГБ? — повтори тя, като се вторачи в него. — Информирани си за този тип. Откъде?

Чарлз опипа плика с хапчета в джоба си.

— Чувам разни неща.

— Аха. Нямам достъп до поверителна информация.

Чарлз не си направи труда да отговори.

— Значи ти искаш да ръководиш операцията? — попита тя.

— Бих предпочел ти да го направиш. Не нося служебна карта на Управлението.

— Все по-любопитно — отбеляза Анджела и натисна звънеца.

Тя показа картата си на плешив телохранител с миниатюрна слушалка в ухото и го помоли да поговори с Роман Угримов. Едрият тип заговори на руски в ревера си, изслуша отговора и ги поведе към слабо осветено каменно стълбище. Качиха се горе и той отключи тежка дървена врата.

Апартаментът на Угримов изглеждаше пренесен направо от Манхатън: блестящ дъсчен под, модерни мебели, плазмен телевизор и френски прозорец, който водеше към дълга тераса с изглед към венецианските покриви и Канал Гранде. Дори Чарлз трябваше да признае, че гледката е зашеметяваща.

Угримов седеше до стоманена маса и четеше нещо на лаптопа си. Усмивна им се, престори се на изненадан и се надигна с протегнатата ръка.

— Първите гости в новия ми дом — каза той на английски. — Добре дошли.

Беше висок, петдесетинагодишен, с вълниста посивяла коса и широка усмивка.

След като се запознаха, Угримов ги покани любезно на канапето.

— Моля, заповядайте. Кажете какво мога да направя за американските ми приятели.

Анджела му подаде снимката на Франк Доудъл. Угримов сложи очила и я поднесе към светлината.

— Кой е този човек? — попита той.

— Работи за американското правителство — отговори Анджела.

— И за ЦРУ?

— Ние сме служители на посолството. Той изчезна преди три дни.

— Аха — кимна Угримов, като ѝ върна снимката. — Това звучи неприятно.

— Така е — потвърди Анджела. — Сигурен ли сте, че не е идвал при вас?

— Николай — каза Угримов и добави на руски. — Имали ли сме посетители?

Телохранителят издаде напред долната си устна и поклати отрицателно глава.

Угримов сви рамене.

— Страхувам се, че не разполагам с информация за вас. Вероятно ще ми кажете защо смятате, че може да е дошъл тук. Не познавам този човек, нали?

— Той проучваше живота ви точно преди да изчезне — отговори Чарлз.

— Аха — отново каза руснакът и вдигна пръст. — Съобщавате ми, че някой от американското посолство във Виена е проучвал живота и работата ми?

— Щяхте да се обидите, ако не го бяха направили — отбеляза Чарлз.

Угримов се ухили.

— Добре. Позволете ми да ви предлага питие. Или сте на служба?

За раздразнение на Чарлз, Анджеला отговори:

— На служба сме.

После стана и подаде на Угримов визитната си картичка.

— Ако господин Доудъл се свърже с вас, моля ви, обадете ми се.

— Разбира се — кимна той и се обърна към Чарлз. —

Досвидания.

Чарлз повтори руския израз любезно.

След като излязоха на тъмната улица, Анджеला се прозя и попита:

— Какво беше това?

— Кое?

— Откъде Угримов знаеше, че говориш руски?

— Казах ти, че имам нужда от ново име — отговори Чарлз, като огледа улицата. — Руската общност не е много голяма.

— Не е и много малка — възрази Анджела. — Какво търсиш?

— Ето там — отговори Чарлз, като кимна към малката табелка на ресторанта на ъгъла. — Да се поразходим до там. Ще ядем и ще наблюдаваме.

— Нямах му доверие?

— Човек като него няма да признае, че Доудъл го е посещавал.

— Наблюдавай колкото си искаш. Аз имам нужда от сън.

— Какво ще кажеш за едно хапче?

— Първото е безплатно? — намигна му Анджела усмихнато и потисна прозявката си. — В посолството често ни вземат проби за

наркотици.

— Добре, дай ми поне една цигара.

— Кога пропуши?

— В момента ги отказвам.

Анджела извади цигарите си, но преди да му ги подаде попита:

— Дрогата ли ти причини това? Или работата?

— Кое?

— Може пък да са всичките тези имена — каза тя и му подаде цигарата. — Може това да те е направило толкова студен. Когато беше Майло, беше различен човек.

Той примигна озадачено, но не можа да отговори.

6.

Той прекара първата част от нощната си смяна в ресторанта. Поръча си чикети — малки порции морски деликатеси и зеленчуци на скара — и ароматно кианти. Барманът се опита да го заговори, но Чарлз предпочиташе мълчанието, затова когато човекът задрънка, че Джордж Майкъл бил най-великия певец в света, той не си направи труда да се съгласи или възрази.

Някой беше оставил на масата екземпляр от „Хералд Трибюн“ и той го запрелиства небрежно. Зачете се в статия с изявление на министъра на отбраната. Доналд Ръмсфелд обясняваше, че „според някои преценки, не можем да проследим трансакции на стойност 2,3 трилиона долара“, което бе една четвърт от бюджета на Пентагона. Сенатор Нейтън Ървин от Минесота наричаше това „истински позор“. Но дори това не можа да задържи вниманието му и той сгъна вестника и го остави настрана.

Не мислеше за самоубийство, а за Големия глас, за който майка му му разказваше по време на редките си нощни посещения през седемдесетте години, когато Чарлз бе хлапе в Северна Каролина.

— Погледни всички — казваше майка му. — Виж какво ги ръководи. Малки гласове — телевизия, политици, свещеници, пари. Това са малките гласове и те скриват Големия глас, който всички чуваме. Но тези малки гласове не означават нищо. Те само мамят. Разбираш ли?

Чарлз бе прекалено малък, за да разбере, но прекалено голям, за да признае невежеството си. Посещенията на майка му никога не бяха достатъчно дълги, за да му обясни добре идеите си. Той винаги бе изморен, когато тя пристигаше посред нощ, почукваше на прозореца му и го отвеждаше в близкия парк.

— Аз съм твоята майка, но не можеш да ме наричаш „мамо“. Няма да позволя да бъдеш потискан и няма да те оставя да потискаш мен с тази дума. Няма да ме наричаш дори Елън — това е робското ми име. Свободното ми име е Елза. Можеш ли да го кажеш?

— Елза.

— Чудесно.

Ранното му детство бе изпълнено със спомени за тези сънища. И ги приемаше точно като такива: сънища за посещенията на майката призрак и кратките ѝ уроци. Тя идваше три-четири пъти годишно. Когато Чарлз стана на осем години, майка му го посещаваше всяка вечер в продължение на седмица и фокусира уроците си върху освобождението. Обясни му, че когато порасне още малко, ще го отведе със себе си, защото тогава той вече ще може да разбере доктрината на тоталната война. Срещу кого? Срещу малките гласове. Чарлз не разбираше нищо, но все пак се вълнуваше от мисълта да изчезне заедно с нея в нощта. Но това никога не стана. След онази напрегната седмица, сънищата не се завърнаха. Много по-късно той научи, че майка му е умряла, преди да го въведе в лоното. В немски затвор. Самоубийство.

Кой беше Големия глас? Гласът, който ѝ бе проговорил от каменните стени на затвора в Щутгарт и я бе убедил да събуе затворническия панталон, да завърже единия крачол за решетките на вратата, а другия — за врата си, а после да се тръшне на пода с ентузиазма на фанатик?

Чарлз се зачуди дали майка му би извършила същото, ако бе запазила истинското си име. Или ако все още се смяташе за майка. После се запита дали самият той би оцелял през изминалите години или би предпочел да сложи край на живота си, ако бе запазил истинското си име.

Да, мислите му отново се върнаха към самоубийството.

Ресторантът затвори в десет часа. Той провери предната врата на Угримов, после се затича на запад към задните порти, онези откъм канала, на „Скуола Векия дела Мизерикордия“. Грейнджър му бе казал да търси третата врата. Той преброи до три, после се просна по корем на паветата и се протегна към вонящия канал.

Не виждаше нищо и трябваше да действа по инстинкт, да докосва камъните, докато намери различния от останалите. Тайниците бяха на повече от петдесет години, добавени към архитектурата на следвоенна Европа от агенти на „Езерото“^[1], предшественика на ЦРУ. Невероятна предвидливост. Много от тях бяха открити, други — съсипани поради некачествено изпълнение, но оцелелите бяха безценни. Чарлз затвори очи, за да изостри сетивата си. В долния край

на камъка имаше лост. Дръпна го и камъкът остана в ръката му. Остави го до себе си и бръкна в дупката, където намери запечатан найлонов плик. Извади го и го разкъса. Вътре лежеше валтер Р99 с два пълнителя.

Остави камъка на мястото му, върна се до „Барба Фрутариол“ и започна да обикаля из тъмните улички около *палацото*, като държеше под око предната врата и терасата на Угримов. От време на време забелязваше по някоя фигура — Угримов, телохранителите му, младо момиче с дълга кестенява коса. „Племенницата“. Но само бодигардовете минаваха през вратата. Очевидно отиваха на пазар, тъй като се завърнаха с храна, бутилки вино и дървена кутия за пури. След полунощ чу лека музика — опера. Изборът го изненада.

Мяукащите котки из квартала не му обръщаха внимание, но трима пияници се опитаха да се сприятелят с него. Мълчанието му свърши работа, освен с третия, който обвини ръка около рамената му и заговори на четири езика в опит да получи отговор. Чарлз заби лакът в ребрата му в неочакван изблик на емоция, притисна ръка към устата му и го халоса здраво два пъти в тила. При първия удар мъжът изхърка. При втория, припадна. Изпълнен с омраза към самия себе си, Чарлз го завлече в тъмна уличка.

Равновесие. Думата се върна при него, когато отново прекоси моста разтреперан. Без равновесие животът вече не си струва усилията.

Вършеше тази работа от шест, не, седем години. Прелиташе от град към град и получаваше заповеди по телефона от човек, когото не бе виждал от две години. Телефонът бе неговият господар. Понякога минаваха седмици, без да получи задача и през тези периоди спеше и пиеше здраво. Но когато изпълняваше мисия, нямаше начин да спре бруталното движение напред. Налагаше му се да гълта стимуланти, които да го поддържат във форма, защото службата не се интересуваше от доброто му здраве. За нея бе важно да поддържа своята „сфера на влияние“. Чарлз Александър и останалите като него можеха да вървят по дяволите.

Анджела бе споменала, че „вече няма друга страна“, но не беше така. Другата страна имаше безброй лица: руската мафия, китайската индустриализация, ядрените бомби, продавани на черния пазар, гласовитите мюсюлмани в Афганистан, които се опитваха да прогонят

Вашингтон от подгизналия от нефт Близък Изток. И както Грейнджър се изразяваше, всеки, който не бе приятел на империята или не бе погълнат от нея, биваше анатемосан, което означаваше, че трябва да се справят с него както римляните с варварите пред портата ми. И тогава телефонът на Чарлз Александър започваше да звъни.

Той се зачуди колко ли трупове се носят из мътните води на каналите. Мисълта да се присъедини към тях му донесе успокоение.

Довърши си работата, заповяда си той. Не приключвай с провал. А после...

Край на самолетите, граничарите и митничарите. Край на озъртането през рамо.

В пет часа вече бе взел решение. Небето се зазори и той глътна още два декседрина. Треперенето му се завърна. Припомни си майка си и мечтите ѝ за утопия с големи гласове. Какво ли би си помислила за него? Сигурно щеше да ѝ се иска да го пребие, тъй като бе прекарал целия си живот, изпълнявайки заповедите и процедурите на малките гласове.

В девет и половина почитателят на Джордж Майкъл отвори ресторанта отново. Чарлз се изненада, че все още е жив и здрав. Поръча си двойно еспreso и зачака търпеливо до прозореца, докато човекът приготвяше лингуини с бекон, яйца и чесън за навъсенения си клиент. Храната беше великолепна, но едва бе изял половината, когато спря и се загледа навън.

Три души приближаваха към двореца. Телохранителят, когото бе видял вчера — Николай, а зад него, бременна жена и възрастен мъж. Мъжът бе Франк Доудъл.

Чарлз извади телефона си светкавично.

— Да? — каза Анджела.

— Той е тук.

Чарлз прибра телефона и остави на масата пари за сметката. Барманът, който обслужваше възрастна двойка, го погледна ядосано.

— Не харесваш ли закуската?

— Остави я на масата — каза Чарлз. — Ще я довърша след минута.

Докаато Анджела пристигне, с още влажна от душа коса, посетителите бяха прекарвали дванадесет минути в двореца. На улицата

се разхождаха четирима туристи и Чарлз се надяваше да се разкарат скоро.

— Имаш ли пистолет? — попита той, като извади валтера си.

Анджела дръпна назад сакото си и му показва презраменния си кобур.

— Дръж го там. Ако някой трябва да стреля, по-разумно е аз да го направя. Мога да изчезна, а ти — не.

— Значи те е грижа за мен, а?

— Да, Анджела. Грижа ме е за теб.

Тя стисна устни.

— Освен това се страхуваш, че аз няма да имам сили да го застрелям — каза тя, като погледна треперещата му ръка. — Аз обаче не съм сигурна, че ти ще уцелиш.

Чарлз стисна валтера и постепенно треперенето му се успокои.

— Ще се справя чудесно — увери я той. — А ти застани ей там — посочи ѝ той вратата срещу входа на *палацото*. — Доудъл ще е в капан. Излиза навън, а ние го арестуваме. Проста работа.

— Съвсем проста — изсумтя Анджела, после се отправи към поста си.

След като се отдалечи от него, той огледа ръката си. Анджела беше права, разбира се. Не можеше да продължава по този начин и нямаше да го направи. Работата му беше скапана. Животът му беше скапан.

Предната врата на *палацото* се отвори.

Плешивият Николай задържа тежката дървена врата, за да направи път на бременната жена. Чарлз забеляза, че тя е изключително красива. Ярkozелените ѝ очи блестяха весело. После се появи Доудъл и я докосна по лакътя. Той изглеждаше изморен и по-стар от шестдесет и двете си години.

Телохраниелят затвори вратата зад тях. Жената се завъртя и каза нещо на Доудъл, но той не ѝ отговори. Беше приковал очи в Анджела, която бе изскочила от укритието си и тичаше към него.

— Франк! — извика тя.

Анджела го бе изпреварила. Чарлз също се втурна напред, стиснал валтера в ръка.

Някъде от високо долетя мъжки глас.

— Обичам я, копеле! — изкрещя гласът на английски.

После силен вой изпълни въздуха.

За разлика от останалите трима души на улицата, Чарлз не вдигна очи нагоре. Знаеше, че някой иска да отвлече вниманието му. Бременната жена изпищя и отстъпи назад. Франк Доудъл остана закован на мястото си. Анджела спря и отвори уста, но не издаде звук. Нещо розово се удари в земята до бременната жена. Беше 10:27 сутринта.

Чарлз замръзна. Можеше да е бомба. Но бомбите не бяха розови и не падаха по този начин. Експлодираха или се разбиваха в земята с оглушителен шум. А това розово нещо се удари в земята с меко тупване. И тогава той осъзна, че е човешко тяло. Разпиляна сред кръвта по паветата, той видя дълга кестенява коса. Беше красивото момиче, което бе видял на терасата снощи.

Чарлз вдигна очи, но терасата отново бе празна. Бременната жена изпищя, залитна и падна назад.

Франк Доудъл извади пистолет, стреля три пъти, после се завъртя и побягна. Анджела се втурна след него, като викаше:

— Франк! Спри!

Чарлз Александър бе обучен да действа дори когато бе изправен пред непредвидимото, но това, което видя — падналото момиче, изстрелите, тичащия мъж — го обърка още повече.

Каква бе ролята на бременната жена във всичко това?

Изведнъж не успя да се поеме дъх, но той все пак стигна до нея. Тя продължаваше да пици. Лицето ѝ бе зачервено, очите ѝ се подбелваха. Думите ѝ бяха неразбираеми.

В гърдите му се появи странно усещане и той се отпусна тежко на земята до нея. Тогава забеляза кръвта. Не тази на момичето — то лежеше от другата страна на истеричната жена, а собствената си кръв. Видя увеличаващото се червено петно на ризата си.

Я виж ти! Беше изтощен. Червени вадички запълваха празните места между паветата.

Мъртъв съм.

Вляво Анджела се втурна след изчезващата фигура на Франк Доудъл.

Сред неразбираемите дрънканици на бременната, Чарлз чу ясен израз:

— Раждам!

Той примигна. Искаше му се да ѝ каже, че умира и не може да ѝ помогне. Но после забеляза отчаянието по изпотеното ѝ лице. Жената наистина искаше да оживее. Защо ли?

— Имам нужда от лекар! — изкрещя жената.

— Аз... — започна той и се огледа наоколо.

Анджела и Доудъл бяха изчезнали. Чуваха се само стъпките им някъде зад ъгъла.

— Доведи проклетия лекар! — изрева жената до ухото му.

Далеч зад ъгъла се чуха три резки изстрела от пистолета на Анджела.

Чарлз извади телефона си. Жената беше ужасена, затова той ѝ прошепна успокоително, че всичко ще е наред, после набра 118, номера на италианската служба за спешни случаи. На несръчен, прекалено тих заради ранените му дробове италиански, той обясни, че на „Рио Тера Барба Фрутариол“ ражда жена. Обещаха му да изпратят помощ. Той затвори. Кръвта му вече не образуваше вадички, а се бе стекла в голяма локва.

Бременната вече бе по-спокойна, но все още се мъчеше да си поеме въздух. Изглеждаше отчаяна. Чарлз я хвана за ръката и тя стисна неговата с неочаквана сила. Той погледна над масивния ѝ корем и видя мъртвото, облечено в розово, момиче. В далечината Анджела се появи със странна походка. Беше превита и залиташе като пияна.

— Кой, по дяволите, си ти? — най-последно успя да попита бременната.

— Какво?

Тя си пое дъх и стисна зъби.

— Имаш пистолет.

Валтерът все още беше в ръката му. Той го пусна и оръжието изтрака на земята. Очите му се замъглиха.

— Кой... — каза жената измъчено. — Кой, по дяволите, си ти?

Чарлз се задави, затова спря и стисна ръката ѝ по-силно. После опита отново.

— Аз съм турист — каза той, но докато припаднаше на паветата осъзна, че вече не е такъв.

[1] Езерото (The Pond) — малка свръхсекретна разузнавателна организация, действала между 1942 и 1955 г., чието съществуване бе

официално признато от американското правителство едва през 2008 г.
— Б.ред. [↑](#)

ПЪРВА ЧАСТ
ПРОБЛЕМИ НА МЕЖДУНАРОДНИЯ
ТУРИЗЪМ
СРЯДА, 4 ЮЛИ ДО ЧЕТВЪРТЪК, 19 ЮЛИ
2007 Г.

1.

Тигъра. Това бе прякор, който вършеше чудесна работа в Югоизточна Азия или Индия. Именно поради тази причина, Управлението отдавна бе приела, че наемният убиец е от азиатски произход. Едва след 2003 г., когато бе разпознат на няколко снимки, всички осъзнаха, че е европейец. А това повдигаше въпроса: Защо го наричат Тигъра?

Психолозите от Управлението, разбира се, не бяха съгласни с мнението на останалите. Ревностен последовател на Фройд твърдеше, че убиецът страда от сексуална дисфункция, която се опитва да скрие. Друг смяташе, че прякорът е свързан с легендата за китайските „момчета — тигри“ — обикновени хлапета, които се превръщали в тигри, когато влизали в гората. Психоаналитик от Ню Мексико сподели теорията си, че прякорът произхождал от северноамериканския индиански символ за тигър, който означавал „увереност, спонтанност и сила“. Фройдистът реагира с изразителна бележка, в която питаше: „Откога в Северна Америка има тигри?“ Майло Уийвър не се интересуваше от тези спорове. Тигъра, който сега пътуваше под името Самюъл Рот (израелски паспорт № 6173882, роден на 19.06.1966), бе пристигнал в Съединените щати от Мексико. Бе кацнал в Далас и Майло прекара последните три нощи по дирите му, настанен в шевролет, взет под наем от летището в Далас. Почти незабележими следи го бяха отвели на югоизток към съсипания от урагана Ню Орлианс, после на север през Мисисипи. Късно предната вечер, близо до Файет, Том Грейнджър му се обади от Ню Йорк.

— Съобщението току-що пристигна, приятел. Заловили са Самюъл Рот в Блекдейл, Тенеси. Арестували го за домашно насилие.

— Домашно насилие? Не е той.

— Описанието съвпада.

— Добре — съгласи се Майло и се вторачи в омазаната с кока-кола карта, разлюляна от топлия вечерен вятър, където Блекдейл бе обозначен с малка точка. — Уведоми ги, че пристигам. Кажим им го да приберат в единична килия. Ако въобще имат такава.

Докато пристигне в Блекдейл в Деня на независимостта, спътниците му бяха смачкани пликове и чаши от „Макдоналдс“, разписки за магистрални такси, опаковки от шоколад и две празни бутилки „Смирноф“. Нямаше обаче никакви фасове — бе спазил поне обещанието, което бе дал на жена си. В претъпкания му портфейл имаше още разписки — вечеря в Далас, барбекю в Луизиана, мотели в Сълфър, Луизиана и Брукхайвън, Мисисипи, както и купчина разписки от бензиностанции, платени със служебната му кредитна карта от Управлението.

Майло бе убеден, че нямаше да хареса Блекдейл. Беше извън предпочитаната от него зона от метрополиси на двадесет и първи век. Сгушен в пустеещите земи на окръг Хардеман, между любимия на Елвис Мемфис и река Тенеси, близо до границите с Мисисипи и Алабама, Блекдейл не изглеждаше обещаващ. На всичкото отгоре, докато влизаше в града, той осъзна, че по никакъв начин нямаше да успее да се върне навреме за рецитала на дъщеря си днес следобед в Бруклин.

Но все пак хареса Блекдейл и шерифа му, Мани Уилкокс. Изпотеният възпълен служител на закона прояви изненадваща любезност към човека от най-презираната професия и не зададе нито един въпрос относно юрисдикцията върху затворника. Това подобри настроението на Майло. Сладката лимонада, поднесена от мустакат помощник-шериф на име Лесли, също помогна. Участъкът бе добре зареден с лимонада, приготвена от съпругата на Уилкокс, Айлийн, а махмурлукът на Майло се нуждаеше точно от това.

Мани Уилкокс избърса потта от слепоочията си.

— Разбираш, че ще трябва да подпишеш няколко формуляра, нали?

— Да, очаквах го — кимна Майло. — Би ли ми разказал как го заловихте?

Уилкокс вдигна чашата си и огледа запотеното стъкло, после подуши въздуха. Майло не се бе къпал от два дни. Доказателството бе изписано по лицето на шерифа.

— Заслугата не беше наша. Приятелката му свърши работата. Кати Хендриксън. Момиче на повикване от Ню Орлианс. Очевидно не харесала начина, по който правел любов. Обадила се на 911. Съобщила им, че този тип е убиец. Биел я.

— Просто ей така?

— Да, просто ей така. Прибрахме го късно снощи. Предполагам, че вие сте научили новината от диспечера на 911. Проститутката имаше няколко синини и окървавена устна. Проверихме името в паспорта му. Израелски. После намерихме в колата му друг паспорт. Италиански.

— Фабио Ланцети — каза Майло.

Уилкокс разпери покритите си с мазоли ръце.

— Точно така. Тъкмо го набутахме в килията, когато вие ни се обадохте.

Звучеше направо невероятно. Преди шест години, все така неуравновесен и живеещ под друго име. Майло се бе сблъскал за първи път с Тигъра в Амстердам. През следващите шест години бяха засичали този тип в Италия, Германия, Арабските емирства, Афганистан и Израел и той винаги им се бе изплъзвал. А сега бе заловен в мизерен мотел до границата с Мисисипи, предаден от луизианска проститутка.

— Нищо повече? — попита той шерифа. — Никой друг не ви подаде информация? Само жената?

— Точно така — потвърди Уилкокс. — Но този тип, Сам Рот... това въобще истинското му име ли е?

Майло реши, че шерифът заслужава нещо в отплата на любезността си.

— Мани, не сме сигурни кое е истинското му име. Всеки път, когато се появи на радара ни, то е различно. Но приятелката му може да знае нещо. Къде е тя сега?

Шерифът се заигра притеснено с чашата си.

— Обратно в мотела. Нямахме причина да я задържим.

— Искам и нея.

— Лесли може да я доведе — увери го Уилкокс. — Но кажи ми, шефът ти спомена нещо за това... този тип наистина ли е наречен Тигъра?

— Ако е този, за когото мислим, да. Това е името му.

Уилкокс изсумтя изумено.

— Не прилича на тигър сега. По-скоро на котенце. И ходи странно, сякаш няма сили.

Майло довърши лимонадата си и Уилкокс му предложи още.

— Не се заблуждавай, шерифе — каза Майло. — Помниш ли историята във Франция миналата година?

— Президентът им?

— Не. Министърът на външните работи. А в Германия — шефа на ислямистка групировка.

— Терорист?

— Религиозен водач. Колата му експлодира заедно с него вътре. А в Лондон онзи бизнесмен...

— Онзи, който купи авиолинията! — извика Уилкокс, доволен, че бе чувал поне за някой от убитите. — Не ми казвай, че този загубеняк е очистил и него. Трима души?

— Тези са само от последната година. А той е в бизнеса поне от десет години.

Шерифът повдигна вежди и Майло осъзна, че бе казал достатъчно. Нямаше нужда да плаши човека.

— Но както казах, шерифе, трябва да поговоря с него, за да съм сигурен.

Уилкокс почука с кокалчетата си по бюрото.

— Добре тогава. Да ти уредим разговора.

2.

Шерифът бе натъпкал трима пияни и двама грубияни, биещи съпругите си, в обща килия, оставяйки Самюъл Рот в единична килия със стоманена врата и без прозорец. Майло надникна през решетките на вратата. Флуоресцентната лампа на тавана осветяваше мизерно легло и алуминиев клозет.

Според Грейнджър, упоритото издирване на Тигъра от страна на Майло бе направо маниакално. През 2001 г., веднага след като се бе съвзел от раните си във Виена и се бе оттеглил от „туризма“, Майло реши, че докато колегите му си губеха времето в търсенето на Най-прочутия мюсюлманин в света някъде из Афганистан, той щеше да посвети своето на хирургическите ръце на тероризма. Като цяло, терористичните актове бяха груба и мръсна работа. Но когато човек като Бин Ладен или Ал Заркауи искаше да очисти определена личност, и той подобно на всички останали, се обръщаше към професионалистите. А в бизнеса с поръчковите убийства, малцина бяха по-добри от Тигъра.

И през последните шест години, от кабинката си на двадесет и втория етаж в офиса на Управлението на Авеню на Американците, Майло бе проследявал този човек из различни градове по света. Но никога не се бе доближавал достатъчно, за да го арестува.

А сега той беше тук. Човекът от срамно оскъдното досие, което Майло познаваше толкова добре, седеше удобно на затворническото легло, облегал гръб на стената. Обутите му в оранжев гащеризон крака бяха кръстосани в глезените. Самюъл Рот или Хамад ал Абари или Фабио Ланцети или петте други имена, за които знаеха. Убиецът не провери кой го наблюдаваше, а само скръсти ръце, когато Майло влезе в килията.

— Самюъл — каза Майло, когато заместник-шерифът заключи вратата зад него.

Не се приближи, а изчака убиецът да го погледне.

Дори на тази светлина, от която кожата му изглеждаше жълта, Рот определено приличаше на трите снимки в офиса. Една от Абу Даби

в ролята на Ал Абари, със закрито от бял тюрбан лице. Втора от Милано, като Ланцети, в кафене на „Корсо Семпионе“, в Управлението на мъж с червена брада, когото не бяха успели да идентифицират. Третата беше от репортаж, направен пред джамия във Франкфурт, където бе поставил бомба под черен мерцедес. Всеки от образите, с които разполагаха, отговаряше на гъстите вежди и мършавите бузи, на острите очи и високото тясно чело. Понякога мустаци или брада криеха чертите му, но сега единствената маска бе тридневната четина по лицето му. Кожата му изглеждаше на петна и се белеше като от слънчево изгаряне.

Майло остана до вратата.

— Самюъл Рот. Това е името, което ще използваме засега. Лесно е за произнасяне.

Рот само примигна.

— Знаеш защо съм тук. Посещението ми няма нищо общо с проблемите ти с жените. Искам да знам защо си в Съединените щати.

— *Как вас зовут, мудаки?* — попита Рот.

Майло се намръщи. Налагаше се да мине през всички досадни ходове. Е, поне промяната на езика щеше да скрие разговора им от момчетата в Тенеси. На чист руски, той отговори:

— Аз съм Майло Уийвър. От Централното разузнавателно управление.

Самюъл Рот го погледна развеселено, сякаш това бе най-смешното име, което някога бе чувал.

— Какво?

— Съжалявам — извини се Рот на безукорен английски и вдигна ръка. — Дори след всичко това, все пак не очаквах да се получи.

— Какво не очакваше да се получи?

— Имам късмет, че въобще те помня. Напоследък забравям много.

— Ако не отговориш на въпросите ми, ще те нараня. Имам право.

Затворникът се ококори. Очите му бяха зачервени и изморени.

— Има само една причина, поради би рискувал да влезеш в страната. Кого трябва да убиеш?

Рот задъвка вътрешността на бузата си, после отвърна лаконично:

— Може би теб, човече на Управлението.

— Следим те още от Барселона. Наясно ли си с това? До Мексико, после Далас, после колата под наем до Ню Орлианс, откъдето взе приятелката си. Може да си искал да узнаеш само дали е преживяла ураган Катрина. После започна да използваш италианския си паспорт — Фабио Ланцети — преди да потеглиш към Мисисипи. Смяната на имената върши работа, но не дава стопроцентова гаранция.

Рот наклони глава.

— Е, ти го знаеш, нали?

— Трябва ли да го знам?

Самюъл Рот опипа сухите си устни и потисна кашлицата си. Когато заговори, гърдите му захъхриха.

— Чувал съм много за теб. Майло Уийвър. Имаш още няколко имена. Александър. Това е името, което знам най-добре. Чарлз Александър.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна Майло равнодушно.

— Имаш дълга история — продължи Рот. — Интересна. Беше турист.

— Всички обичат да ходят на почивка.

— Помниш ли 2001 г.? Преди онези мюсюлмани да съсипят бизнеса? Амстердам. Тогава се притеснявах само за хора като теб, хора, работещи за правителствата, които затрудняваха бизнеса ми. А в наши дни... — той поклати глава.

Майло си спомняше 2001 г. по-добре от останалите.

— Никога не съм бил в Амстердам — излъга той.

— Интересен си, Майло Уийвър. Виждал съм досиетата на много хора, но ти... историята ти няма център.

— Център? — попита Майло, като пристъпи по-близо до затворника.

Клепачите на Рот се спуснаха над зачервените му очи.

— Събитията от миналото ти не са свързани с мотивация.

— Разбира се, че са. Бързи коли и момичета. Това не е ли и твоята мотивация?

Самюъл Рот очевидно хареса отговора. Отново избърса уста, за да прикрие широката си усмивка. Над изгорените от слънцето му бузи, очите му изглеждаха влажни и болни.

— Добре, определено не си мотивиран от мисълта за собственото си благополучие. В противен случай щеше да си някъде другаде. Може би в Москва, където се грижат за агентите си. Или поне, където агентите знаят как да се погрижат за себе си.

— От тях ли си? Руснак ли си?

Рот пренебрегна забележката му.

— Може би просто искаш да си на печелившата страна. Някои хора се стремят да влязат в историята. Но историята е измамно нещо. Днешният монолит е утрешната купчина камъни. Не — поклати глава той. — Не е това. Мисля, че сега си лоялен към семейството си. В това има логика. Жена ти и дъщеря ти. Тина и... Стефани, нали?

Без изобщо да мисли какво прави, Майло протегна ръка, сграбчи ризата на Рот и го повдигна от леглото. Вторачи се в лицето му и видя, че сухата му кожа е покрита с розови рани. Това не беше слънчево изгаряне. С другата си ръка той стигна челюстта на Рот, за да задържи лицето му неподвижно. Дъхът на наемния убиец вонеше на гнило.

— Няма нужда да ги намесваш в това — каза Майло, после го пусна.

Рот падна обратно на леглото и главата му се удари в стената.

Как този тип бе успял да завърти разпита на сто и осемдесет градуса?

— Просто се опитвам да водя разговор — каза Рот, като разтърка тила си. — Тук съм точно по тази причина. Да те видя.

Вместо да го разпита за това, Майло отиде до вратата. Можеше поне да смачка желанието на Рот като излезе от стаята.

— Къде отиваш?

Чудесно. Рот звучеше разтревожен. Майло потропа на вратата и един от заместник-шерифите вкара ключа си в ключалката.

— Чакай! — извика Рот. — Разполагам с информация!

Майло отвори вратата.

— Чакай! — отново извика Рот.

Майло излезе от килията и тръгна по коридора. Заместник-шерифът затвори вратата.

3.

Кошмарната обедна жега го погълна, докато си играеше с новата „Нокия“ на Управлението, която все още се опитваше да овладее. Най-после намери номера. Настани се между паркирана патрулна кола и увехналите храсти пред участъка и загледа как буреносни облаци изпълват небето. Грейнджър отговори рязко:

— Какво има?

Том Грейнджър звучеше като внезапно събуден човек, но вече бе почти обед.

— Потвърждавам, Том. Той е.

— Добре. Предполагам, че не иска да говори, нали? — Не иска. Но се опитва да ме вбеси. Чел е досието ми. Знае за Тина и Стеф.

— Господи! Как се е добрал до това?

— Има приятелка. Тя може да знае нещо. Чакам да я доведат — обясни Майло. — Но той е болен, Том. Наистина болен. Не съм сигурен дали ще издържи пътуването.

— Какво му има?

— Още не знам.

Грейнджър въздъхна и Майло си го представи настанен удобно в ергономичния си стол, загледан през прозореца към панорамата на Манхатън. Изправен срещу прашните тухлени сгради по главната улица на Блекдейл — половината затворени заради празника, но украсени със знамена по случай Деня на независимостта, Майло внезапно изпита завист.

— Просто да те уведомя — каза Грейнджър. — Разполагаш с един час, за да го накараш да говори.

— Не ми казвай.

— Казвам ти. Някакъв задник в Лангли изпратил имейл по открит сървър. Прекарах последния половин час в опити да опазя случая от Министерството на вътрешната сигурност. Ако чуя думата „юрисдикция“ още веднъж, ще полудея.

Майло отстъпи назад, когато един заместник-шериф влезе в патрулната кола и я подкара. Върна се при двойната стъклена врата на

участъка.

— Надеждите ми са в приятелката. Каквато и да е неговата игра, няма да я играе по моите правила докато не го мотивирам с нещо. Или ако не го принудя.

— Можеш ли да го принудиш там?

Майло се замисли. Нова патрулка паркира на мястото, откъдето бе потеглила предишната. Шерифът можеше да не обърне внимание на по-грубо отношение към затворника, но заместниците му надали щяха да реагират по същия начин. Изглеждаха доста наивни и съвестни.

— Ще видя какво ще се получи, когато момичето се появи.

— Ако типовете от министерството не ми бяха крещели цяла сутрин, щях да те посъветвам да го изкараш оттам и да го приготвиш за изпращане. Но нямаме избор.

— Не мислиш, че ще го споделят с нас?

Шефът му изсумтя.

— Аз съм човекът, който не иска да споделя. Бъди добро момче и им го предай, но каквото и да ти каже, ще бъде само за нас. Ясно ли е?

— Разбира се.

Майло забеляза, че мустакатият полицаи, излизащ от колата, бе Лесли, онзи, когото бе изпратен да прибере Кати Хендриксън. Лесли обаче бе сам.

— Ще ти звънна след малко — каза Майло и затвори.

— Къде е момичето? — обърна се той към Лесли.

Лесли хвана широкополата си шапка в ръка и я завъртя нервно.

— Изнесла се от мотела, сър. Късно снощи. Няколко часа след като я пуснахме.

— Разбирам. Благодаря.

Майло се отправи обратно към участъка и звънна у дома, макар да знаеше, че по това време нямаше кой да вдигне. Тина щеше да провери съобщенията от службата си, когато осъзнаеше, че той закъснява. Майло остави кратко и делово съобщение. Съжаляваше, че щеше да пропусне изпълнението на Стефани, но не прекали с извиненията. А и бездруго, следващата седмица тримата щяха да са заедно в Дисниуърлд и той щеше да разполага с достатъчно време да компенсира дъщеря си. После предложи на Тина да покани биологичния баща на Стефани, Патрик.

— И запиши рецитала на видео, моля те. Искам да го видя.

Намери Уилкокс в стаята за почивка. Шерифът се бореше с автомата за безалкохолни напитки.

— Мислех, че предпочиташ лимонада, Мани — отбеляза Майло. Уилкокс се прокашля.

— Писна ми от лимони — призна той, после добави. — Ако споделиш това с жена ми, ще те очистя.

— Предлагам ти сделка — усмихна се Майло. — Няма да спомена и дума пред жена ти, ако ме оставиш насаме със затворника за един час.

Уилкокс наклони глава и се вторачи в него.

— Имаш предвид абсолютно насаме?

— Да, сър.

— И смяташ, че това е добра идея?

— Защо не?

Шериф Уилкокс потърка месестия си тил. Бежовата му яка бе потъмняла от потта.

— Ами вестниците ви скапват, момчета. Всеки ден се появява по някой кретен, който крещи за корупцията в ЦРУ. Искам да кажа, знам как да си държа устата затворена, но в малък град като нашия...

— Не се тревожи. Знам какво правя.

Шерифът стисна устни.

— Въпрос на национална сигурност, нали?

— Точно така, Мани. Изключително важен.

4.

Когато Майло се върна в килията, Самюъл Рот седеше изправен, внезапно изпълнен с енергия сякаш бе очаквал разговора им с нетърпение.

— Здравей отново — каза той, когато вратата зад Майло се затвори.

— Кой ти показва досието ми?

— Приятел. Бивш приятел — отвърна Рот. — Добре де, най-опасният ми враг. И той определено е неприятен тип. — Човек, когото познавам?

— Дори аз не го познавам. Никога не съм го виждал. Познавам само посредника му.

— Значи е клиент?

Рот се усмихна. Пресъхналите му устни се напукаха.

— Точно така. Той ми даде някои документи за теб. Каза, че били подарък в отплата за неприятностите, които ми е причинил. Съобщи ми, че ти си човекът, който провали работата в Амстердам. Също така ме уведоми, че ти ръководиш случая ми. И точно заради това съм тук.

— Тук си — каза Майло, като пристъпи към средата на килията, — защото си пребил жена и си вярвал, че тя няма да ти отмъсти.

— Наистина ли мислиш така?

Майло не отговори — и двамата знаеха, че това е малко вероятно.

— Тук съм, защото исках да говоря с Майло Уийвър, познат навремето като Чарлз Александър. Само с теб. Ти си единственият човек в Управлението, който някога е успявал да ме спре. заслужи уважението ми.

— В Амстердам.

— Да.

— Странно.

— Защо?

— Преди шест години в Амстердам прекалявах с амфетамините. Редовно бях дрогиран. Не разбирах и половината от това, което правех.

Рот се вторачи в него и примигна.

— Наистина ли?

— Имах желание да се самоубия. Опитах се да застана пред куршумите ти, просто за да приключа с живота.

— Хм — изсумтя Рот, като обмисли новината. — Или не съм бил толкова добър колкото си мислех, или ти си толкова добър, че можеш да ме победиш сляп и пьян. Е... положението не се променя. Сега заслужи дори още повече уважение. А това е рядко и чудесно нещо.

— Искаше да говориш с мен. Защо не вдигна телефона?

Убиецът поклати глава.

— Както знаеш, телефонните разговори не могат да потвърдят самоличността. Щяха да ме свържат с някой скапан чиновник, с когото да изгубя един час в отговаряне на въпроси. И ако той не ми затвореше, щеше да се обади на Том Грейнджър, а тогава целият отдел щеше да бъде намесен. Не. Исках да говоря само с теб.

— И все пак има по-лесни начини. И по-евтини.

— Парите вече не означават нищо — търпеливо отговори Рот. — А и беше забавно. Искаше ми се да те накарам да ме проследиш за последен път. Преследването не трябваше да е прекалено трудно, за да не ме загубиш, но не и твърде лесно, за да не позволя на ФБР или Министерството на вътрешната сигурност да ме посрещнат на летището в Далас. Не, наложи се да оставя следа извън страната, която ти да наблюдаваш. После те поведох из цялата тази огромна страна. Надявах се да стигна до Вашингтон или дори до дома ти в Бруклин, но не ми беше писано. Много неща не бяха писани. Исках да стигна по-далеч и да те накарам да се потрудиш усърдно.

— Защо?

— Ако разполагах с време — обясни Рот, — щях да съм уклончив с теб, защото е общоизвестен факт, че никой кадърен разузнавач не вярва на нищо, което му кажат. Всеки агент трябва да получи информацията с бой или да я открие сам, без разпитваният дори да осъзнае, че се е изпуснал. Но, за съжаление, не разполагам с време. Наложих се да се видим в мизерния Блекдейл, при това колкото се може по-скоро, тъй като утре вече няма да съм тук.

— Отиваш ли някъде?

Отново загадъчната усмивка.

Майло не беше готов да повярва. Разбира се, за това бе виновна гордостта му, която се противеше на идеята, че някой го е водил за носа цели три дни.

— Ами Кати Хендриксън?

— Платих ѝ добре за изпълнението. Както и за синините ѝ. Но не знае защо. Всъщност, не знае абсолютно нищо — отговори Рот и избухна в мъчителна кашлица.

След като пристъпът му премина, той погледна ръката си.

— Ох — изсумтя той и показа опръскана си с кръв длан на Майло. — По-бързо, отколкото се надявах.

— Какво е по-бързо?

— Смъртта ми.

Майло се вторачи в лицето на Тигъра. Искаше му се да вярва, че вижда последиците от трудното му бягство през южните щати. Зачервени очи, изтощение, суха кожа. Но жълтият цвят не се дължеше на флуоресцентната лампа.

— Диагноза? — попита той.

— СПИН.

— Разбирам.

Липсата на съчувствие не впечатли Рот.

— Говорих с лекарите от клиника „Хирсланден“ в Цюрих. Можеш да провериш, ако искаш. Под името Хамад ал Абари. Тези планински немци са умни. Имат някаква нова процедура, с която определят коефициента на нарастване на Т-клетките. Дори разбраха кога съм бил поразен от вируса. Оказа се, че било преди пет месеца. През февруари. В Милано.

— Какво правеше в Милано?

— Срегнах се със свръзката си. С посредника, когото вече ти споменах. Подвизава се под името Ян Клаузнер, но не може да говори приличен немски, нито чешки. По акцента му съдя, че вероятно е холандец. Около четирийсет и пет годишен. Червената му брада е единственото истинско нещо у него.

Майло си спомни снимката на Фабио Ланцети в Милано, седнал в кафенето на „Корсо Семпионе“ заедно с мъж с червена брада.

— Разполагаме със снимка, на която сте и двамата — каза той.

— Добро начало.

— И той ти възложи работа?

— Той ми възлага различни задачи от много години. Всъщност, първата беше преди шест години, малко след историята в Амстердам. Изненада. Тревожих се, че провалът ми там се е разчул и работата ще намалее. Но тогава се появи Ян. Работата не беше редовна — едва или две задачи годишно, но бе добре платена. Последната му поръчка беше за януари. В Хартум. Молла Салих Ахмад.

Майло се замисли. Судан. Януари.

През януари молла Салих Ахмад, популярният радикален духовник, прочут с възторжените си речи в подкрепа на Ал Кайда, бе изчезнал. Два дни по-късно, удушеният му с гарота труп бе открит в собствения му заден двор. Превърна се в международна новина за около пет минути, но бързо бе изместен от продължаващата гражданска война в западен Дарфур. В Судан обаче, новината остана на първо място и вината бе хвърлена върху президента Омар ал Башир, който рядко оставяше критиците си на свобода. Последваха демонстрации, където въоръжена полиция вдворяваше ред. Само през последния месец повече от четиридесет души бяха убити при сблъсъци с полицията.

— Кой те нае?

Енергията сякаш напусна Рот и той се вторачи разсеяно в стената; Майло не си направи труда да наруши транс му, макар да си представяше джипове, пълни с типове от Министерство на вътрешната сигурност, които се носеха по прашните пътища на Тенеси към тях.

Най-после, Рот поклати глава.

— Съжалявам. Лекарите го наричат деменция, дължаща се на СПИН. Забравям разни неща, губя следите на други. Едва мога да ходя.

Той преглътна затруднено.

— Къде бяхме?

— Молла Салих Ахмад. Кой те нае да го убиеш?

— А, да! — зарадва се Рот, доволен, че бе успял да си спомни. — Е, не знам точно. Връзката ми е Ян Клаузнер, може би холандец, с червена брада — каза той, без да осъзнае, че повтаряше предишните си думи. — Той не ми казва нищо за клиента. Просто плаща, а аз нямам нищо против. Но после се появи поръчката за Ахмад и Клаузнер ме измами с парите. Плати ми само две трети. Каза, че било, защото не

съм изпълнил указанията, които бяха да жигосам трупа с някакви китайски пиктограми.

— Китайски? — учуди се Майло. — Защо пък китайски?

— Добър въпрос, но никой не ми казва нищо. Клаузнер просто попита защо не съм изпълнил задачата. Все пак, бях поръчал на металург да изработи желязото за жигосване. За съжаление, в Судан няма много експерти и това, което получих, се оказа изработено от алуминий. Можеш ли да си представиш? Когато нажежих алуминия, пиктограмите просто се стопиха.

Той се изкашля отново, сякаш тялото му не можеше да понесе толкова много думи наведнъж.

— Липса на китайски пиктограми. Това беше извинението на Клаузнер да не ми плати остатъка от сумата.

Майло бръкна в джоба си и извади малко шише.

— Водка.

— Благодаря.

Убиецът отпи щедра глътка, която го накара да изкашля още кръв по оранжевия си гащеризон, но не пусна бутилката. Повдигна ръка, докато кашлицата му се успокои, после каза:

— По-добре ще е да ти разкажа всичко бързо, а?

— Какво казваха пиктограмите?

— Нещо от сорта: „Както бе обещано, краят“. Странно, нали?

Майло кимна.

— Можех да забравя за неплатената сума, но това щеше да е лошо за бизнеса. Ако хората разберяха, че един клиент ме е прекарал, тогава... — той избърса окървавените си устни. — Разбираш.

— Естествено.

Рот се изкашля отново.

— Както и да е, по очевидни причини смятах, че са китайците. Те инвестират милиарди в онази страна заради нефта, а и снабдяват правителството с оръжия. Биха искали да предпазят инвестициите си. Но после... После видях вестниците. Всички вярваха, че президентът е виновен. Той бе преследвал Ахмад в продължение на години. И ме хванаха дяволите. Заинтересувах се кой е възложил поръчката на Клаузнер.

Рот примигна няколко пъти и Майло се уплаши, че отново ще се отнесе на някъде, но убиецът се съвзе бързо.

— Аз съм импулсивен човек. При други хора това означава поражение, но на мен ми върши работа. Светкавичните решения са част от работата, нали?

Майло не възрази.

— Оказа се, че президентът Ал Башир бе на дипломатическо посещение в Кайро. И аз импулсивно отлетях за там. Луксозна вила със страховита охрана. Но аз съм Тигъра, нали? Успях да проникна вътре. Намерих го в спалнята му. За щастие, сам. И му зададох следния въпрос: „Омар, защо ме прекара?“ Чуй ме, Майло Уийвър. След двадесет минути дрънканици, осъзнах, че той не знае абсолютно нищо за това. Дали бе искал Ахмад да умре? Естествено. Но дали той бе поръчал убийството? За съжаление, не. Та, също като вятъра, аз изчезнах в миг.

Той отпи от водката на Майло и я задържа в устата си за няколко секунди преди да я погълне. После огледа шишето.

— Руска?

— Шведска.

— Хубава е.

Майло отново зачака търпеливо.

След още една глътка, Рот каза:

— Премислих работата и реших да потърся Ян Клаузнер. Извърших известни проучвания. Познавам доста хора, които могат да помогнат. Оказа се, че Ян Клаузнер е регистриран в Париж, но под името Хърбърт Уилямс, американец. Отидох на адреса му, който, разбира се, бе фалшив. И очевидно тогава съм допуснал грешка. Бил съм забелязан. Седмица по-късно, Ян се свърза с мен. Вече беше февруари. Помоли ме да отида в Милано, за да си прибера остатъка от парите. Господарят му осъзнал, че е направил грешка.

— И ти отиде — отбеляза Майло, заинтересуван от историята, въпреки желанието си.

— Парите са си пари. Или поне бяха — изморено се усмихна Рот. — Всичко мина гладко. Срецнахме се на четиринадесети февруари в кафене и той ми подаде пазарска чанта, пълна с евро. Освен това, като извинение, ми връчи досието на Майло Уийвър, познат като Чарлз Александър. Думите му бяха следните: „Това е врагът ти. Преследва те от пет години.“, — каза Рот и се намръщи. — Защо Ян постъпи по този начин, Майло? Защо ми даде досието ти? Имаш ли представа?

— Не. Абсолютно никаква.

Рот повдигна вежди озадачено.

— Едва по-късно, в Швейцария, когато ми съобщиха времето, когато съм бил заразен, си спомних какво стана. Нали разбираш, в кафенето имаше метални столове. С алуминиева мрежа. Много красиви, но в един момент усетих убождане от стола. Ето тук — посочи той долната част на дясното си бедро. — Проби панталона ми и се заби в крака ми. Тогава смятах, че е просто дефект в изработката. Малко парченце метал. Пусна ми кръв. Клаузнер — каза той, като поклати глава, — повика келнерката и започна да ѝ се кара. Заплаши, че ще ги съдя. Разбира се, момичето беше красиво — всички келнерки в Милано са красиви — и аз я успокоих.

— И смяташ, че така си се заразил?

Рот сви рамене с усилие.

— Как иначе? Сигурно, знаеш от досието ми, че съм целомъдрен и не употребявам дрога.

Майло се зачуди дали да отговори, но накрая призна:

— Досието ти е доста тънко.

— Аха!

Очевидно това достави удоволствие на наемния убиец.

Майло все още стоеше изправен в средата на килията. Позата му се стори неудобна, затова се настани в края на леглото, в краката на Рот.

— Кой мислиш е господаря на Клаузнер? — попита Майло.

Рот се вторачи в него замислено.

— Трудно ми е да кажа. Поръчките, които получавах от него, бяха нелогични, също като личната ти история. Винаги си задавах въпроса дали Клаузнер представлява една група или много групи. Размишлявах дълго и накрая стигнах до извода, че групата е само една.

Той замълча за миг, за да придаде ефект на думите си.

— Глобалният ислямски джихад.

Майло отвори уста, но бързо я затвори. После попита:

— Това притеснява ли те?

— Аз съм професионалист, Майло. Единственото, което ме интересува, е дали е възможно да се изпълни поръчката.

— Значи терористите ти платиха да ги отървеш от молла Салих Ахмед, един от собствените им хора? Това ли твърдиш?

Рот кимна.

— Публичните и частните убийства имат различна цел. Ти би трябвало да го знаеш. Не мислиш, че единственият похват на Ал Кайда е да натъпче хлапета с бомби и да ги изпрати при девствениците в рая, нали? Не. А работата в Судан... отначало и аз не загреях. После се вгледах внимателно. Кой печели сега? Забрави за Дарфур за момент. Говоря за столицата. Хартум. Там печелят мюсюлманските бунтовници. Получиха обществена подкрепа, каквато не бяха и сънували преди. Убийството на Ахмад бе най-чудесния подарък, който тези копелета някога са получавали, а с китайското клеймо на трупа му щеше да е още по-добре — обвинете китайските инвеститори, които подкрепят президента. Скоро там ще настъпи ислямски рай, благодарение на мен — поклати глава Рот.

Изражението на лицето му не издаваше доколко тази новина развълнува Майло. Той бе задал въпросите си кротко и спокойно, като добър следовател, сякаш никой отговор не бе по-важен от друг. Сега попита по същия начин:

— Има нещо, което не разбирам, Рот. Научил си, че преди пет месеца са те заразили със СПИН. Научил си го в швейцарска клиника. А сега си на прага на смъртта. Защо не взимаш лекарства? Можеше да си живееш спокойно в продължение на десетилетия.

Рот се вгледа в лицето му.

— Майло, досието ти за мен наистина трябва да е адски тънко — каза той, после обясни. — „Християнската наука пречиства фонтана, за да пречисти извора“.

— Кой го е казал?

— Религиозен човек ли си, Майло?

— Не.

Рот прие отговора сериозно, сякаш се чудеше чия ли пътека бе по-добра.

— Трудно нещо. Вярата ти нарежда да правиш неща, които не искаш.

— Кого цитираше?

— Мери Бейкър Еди. Аз съм последовател на учението християнска наука^[1].

— Изненадан съм — призна Майло.

— Разбира се, че си, но защо? Колко гангстери католици има? Колко мюсюлмански убийци? Колко ангели на смъртта, почитащи Тората? Моля те. Може да не съм живял според църковните норми, но определено ще умра според тях. Господ реши, че трябва да ме порази. А и защо не? Ако бях на негово място, щях да го направя още преди години. Разбира се, швейцарските лекари ме помислиха за луд. Едва ли не ме принудиха да се лекувам. Но все ме намираха да се моля навън, застанал на колене под някое дърво. Силата на молитвата не спаси тялото ми, но може да спаси душата ми.

— Какво казва Мери Бейкър Еди за отмъщението? — попита Майло, раздразнен от внезапния пристъп на фалшив морализъм.

Предполагаше, че това се случва с наемни убийци като Тигъра, отшелници, които избягваха дори интимността на секса. Нямаха човек, с когото да споделят мислите си. Някой, който да им напомни, че думите им не бяха задължително мъдри.

— Затова си тук, нали? — попита Майло. — Искаш да отмъстя на човека, който те убива?

Рот се замисли за миг и повдигна пръст.

— *„Да предположиш, че грехът, омразата, похотта, завистта, лицемерието и отмъщението имат живот, е ужасна грешка. Животът и Идеята за живота, Истината и Идеята за истината никога не разболяват хората, не ги карат да съгрешават, нито ги превръщат в простосмъртни“*. — изрецитира той и смъкна ръката си. — Отмъщението няма свой собствен живот, но може би справедливостта има. Разбираш ли? Дадох ти всичко, с което разполагам за него. Не е много, но ти си умен човек. Имаш източници. Мисля, че можеш да го откриеш.

— Ами парите? — попита Майло. — Как ти ги предаваше Клаузнер? Винаги ли в пазарска чанта?

— О, не — отговори Рот, доволен от въпроса. — Обикновено ме насочваха към банка. Отивах там и опразвах дадена сметка. Банките се променяха и всяка сметка бе откривана под различно име, но аз винаги бях вписван като съсобственик. С името Рот.

Майло се вторачи в него. Като се имаха предвид всички трупове, за които Самюъл Рот носеше вина, в последното му желание имаше нещо направо абсурдно.

— Може пък той да ми е направил услуга. С убийството ти слага точка на някои от случаите, които разследвам. Може пък този Клаузнер да ми е приятел.

— Не — настоя Рот. — Аз ти помогнах. Можех да си умра в забвение в Цюрих. Определено бе по-красиво оттук. Но ти помогнах. Може би и ти ще ми помогнеш. Турист си. Можеш да го заловиш.

— Вече не съм турист.

— Това е все едно да кажеш: „Вече не съм убиец“. Можеш да си смениш името, дори работата. Можеш да станеш буржоа, да създадеш семейство, Майло. Но всъщност, нищо не се променя.

Без да осъзнава, Тигъра бе изрекъл на глас един от най-силните страхове на Майло Уийвър.

— Боли ли? — попита Майло, за да смени темата.

— Много. Ето тук — отговори Рот, като докосна гърдите си. — И тук — посочи той слабините си. — Като метал в кръвта. Запомни ли всичко, което ти казах?

— Отговори ми на един въпрос.

— Ако мога.

Това бе нещо, за което Майло се бе чудил през последните шест години, още откак бе решил да съсредоточи усилията си върху наемния убиец, пред чийто куршуми се бе изправил веднъж. Беше научил много за Тигъра, дори за първото му потвърдено убийство през ноември 1997 г. в Албания. Адриан Мурани, тридесетгодишния председател на комуна Синибалаж. Всички знаеха, че убийството на Мурани бе поръчано от управляващите неокомунисти — това бе година на множество внезапни смъртни случаи в Албания, но за Мурани бе нает убиец от чужбина. Въпреки купчините физически доказателства и показания на свидетели, събрани при следващите убийства, Майло не бе успял да отговори най-основния въпрос за този загадъчен човек.

— Кой си ти всъщност? Никога не научихме истинското ти име. Дори не знаем националността ти.

Тигъра се усмихна отново и се изчерви.

— Предполагам, че това е нещо като победа, нали?

Майло призна, че беше впечатляващо.

— Отговорът е в досието ми. Някъде в онази кула на Авеню на Америките. Виждаш ли, единствената разлика между теб и мен е, че избираме различни начини да връчим оставките си.

Майло се обърка за миг, после загрея.

— Бил си турист!

— Братя по оръжие — широко се ухили Тигъра. — По-късно ще ти се иска да си ми задал още един въпрос. Знаеш ли кой?

Майло, все още зашеметен от новината за миналото на Рот в Управлението, нямаше представа за какъв въпрос ставаше дума: После се сети, тъй като въпросът беше съвсем прост.

— Защо Тигъра?

— Точно така! Но истината е разочароваща. Нямам представа. Някой го използва някъде за първи път. Може би журналист, не знам. Предполагам, че след Чакала имаха нужда от друго животно — той сви рамене и се намръщи от болка. — Предполагам, би трябвало да съм доволен, че не избраха лешояд или таралеж. Но преди да попиташ, не, не съм получил прякора си от песента на тъпото шоу „Сървайвър“.

Въпреки всичко, Майло се усмихна.

— А сега ми позволи аз да те попитам нещо — каза Рот. — Какво мислиш за Черната книга?

— Каква книга?

— Престани да се преструваш, моля те.

В света на Туризма, Черната книга бе най-близкото нещо до Светия Граал. Тайното ръководство за оцеляване. Носеха се слухове, че пенсиониран турист бил скрил двадесет и един екземпляра от нея на различни места по света. Историите за Черната книга бяха стари като самия Туризм.

— Измислица — отговори Майло.

— Съгласен съм — потвърди Рот. — Когато започнах свободната си практика, мислех, че Черната книга може да се окаже полезна, затова прекарах няколко години в издирването ѝ. Но тя е плод на нечие свръхактивно въображение. Може би шефовете от Лангли са пуснали слуха отначало, или пък някой отегчен турист. Но е добра идея.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Нещо стабилно в объркания ни свят. Библия за живота.

— За твой късмет, ти се радваш на истинската библия.

Рот кимна, а когато заговори отново, тонът му бе напълно искрен.

— Моля те. Ние с теб сме врагове, разбирам го. Но повярвай ми, човекът, който ми причини това, е много по-лош и опасен от мен. Поне ще го потърсиш, нали?

— Добре — кимна Майло, без да е сигурен колко дълго щеше да спази обещанието си.

— Чудесно.

Самюъл Рот се наведе и потупа коляното на Майло, после се облегна на стената. Внезапно стисна зъби и нещо изхрущя в устата му. Майло усети аромата на горчиви бадеми. Беше се натъквал на този мирис няколко пъти, при хора, които бяха напълно посветени на каузата си или ужасно уплашени. Трудният начин за измъкване. Или пък лесният. Зависеше от философията ти.

Зачервените очи на наемния убиец се изцъклиха и Майло видя отражението си в тях. Рот се сгърчи няколко пъти и Майло го хвана, за да не падне от леглото. Главата му се отметна назад, а устните му се покриха с бяла пяна. Майло държеше труп.

Той го положи на леглото, избърса ръце в панталона си и се отдръпна към вратата. Бяха изминали години откак се бе изправял срещу смъртта, но дори и тогава, когато му се случваше по-често, никога не бе свикнал с нея. Внезапната тежест. Бързото охлаждане. Течностите, които изтичаха от тялото. Оранжевият гащеризон на Рот потъмня на слабините. Бързата загуба на съзнание и на всичко, което този човек, независимо дали добър или лош, бе преживял. Нямаше значение, че само преди минути бе искал да се подиграе на фалшивото смирение на Тигъра. Важното бе, че в бетонната килия внезапно бе престанал да съществува цял един свят. Светкавично и пред очите му. Това бе смъртта.

Майло излезе от шока си, когато вратата зад него се раздруса. Той отстъпи настрана и шериф Уилкокс влезе вътре и каза:

— Слушай, дойдоха едни хора, които...

Шерифът замълча и се закова на място.

— Господи — промърмори той и лицето му доби ужасен вид. — Какво, по дяволите, му направи?

— Той сам си го направи. Цианкалий.

— Но... но защо?

Майло поклати глава и тръгна към вратата, като се чудеше какво ли би казала Мери Бейкър Еди за самоубийството.

[1] Християнска наука — религиозно учение, създадено от Мери Бейкър Еди през 1866 г. Според него човек е отражение на Бог и всяка болест е резултат от страх, невежество или грях. Религията не забранява на последователите си да използват лекарства, но въпреки това мнозина сами си налагат подобно ограничение. — Б.ред. ↑

5.

Специален агент Джанет Симънс погледна Майло над очуканата бяла маса в стаята за разпити в Блекдейл. Въпреки размера си, партньорът ѝ, специален агент Джордж Орбах, очевидно бе по-нисшия от двамата. Непрестанно излизаше от стаята и се връщаше с пластмасови чаши с вода, кафе или лимонада.

Стильт на разпит на Симънс бе делови и лек. Майло предположи, че това се дължеше на новоприетите стандарти на обучение в Министерството на вътрешната сигурност. Агентката се навеждаше често, с отворени ръце, освен когато придърпваше непослушно кичурче коса зад ухото си. Майло реши, че е в началото на тридесетте години. Остри, привлекателни черти, помрачени само от леко кривогледото ѝ дясно око. Начините, по които демонстрираше красотата си, би трябвало да скъсят психологическото разстояние между разпитвания и разпитващия и да заличат съперничеството. Тя дори се преструваше, че не усеща вонята му.

След като за пореден път изпрати Джордж Орбах навън, за да намери мляко за кафето ѝ, тя се завъртя към Майло.

— Хайде, Майло. На една и съща страна сме, нали?

— Разбира се, Джанет.

— Кажи ми тогава защо Управлението действа извън юрисдикцията си в този случай. Обясни ми защо пазите тайна от нас.

Захарта във вкусната лимонада на госпожа Уилкокс започваше да изнервя Майло.

— Вече обясних — отговори той. — Следим Рот от години. Научихме, че е кацнал в Далас, затова потеглих натам.

— И въобще не ви мина през ума да ни се обадите? — повдигна вежди тя. — И ние имаме офис в Далас.

Майло се зачуди как да формулира отговора си.

— Реших...

— Ти реши? Значи Том Грейнджър вече не взима решенията в Ню Йорк?

— Споделих с него идеята си — поправи се той, — че ако ви се обадим, ще изпратите кавалерията. Тигъра щеше да я забележи в миг и да се покрие. Единственият начин да го открием бе издирването да се извърши от сам човек.

— От теб.

— Занимавам се със случая му от дълго време. Познавам методите му на действие.

— И виж каква чудесна работа ни свърши това — намигна му тя. — Още един успех за ЦРУ!

Майло отказа да отговори на предизвикателството ѝ.

— Мисля, че ти помагам, с каквото мога, Джанет. Казах ти, че той имаше капсула с циан калий в устата си. Не му хареса идеята да живее в Гуантанамо, затова я счупи. Можеш да обвиниш шериф Уилкокс, задето не е претърсил всичките му кухни, но не мисля, че ще е справедливо.

— Той е говорил с теб — меко каза тя. — Провели сте разговор. Шерифът с женското име...

— Лесли.

— Точно така. Та той спомена, че си прекарал двадесет минути насаме с него.

— По-скоро петнадесет.

— Е, и?

— Да?

Изненадващо, Симънс не повиши тона си.

— За какво говорихте?

— Човек като него — суперзвезда сред наемните убийци — се нуждае от повече от петнадесет минути, за да проговори.

— Значи просто си седяхте и се гледахте?

— Задавах му въпроси.

— Докосна ли го?

Майло наклони глава.

— Опита ли се да му изкараш информацията с бой, Майло?

— Разбира се, че не — отговори той възмутено. — Това противоречи на закона.

Симънс изглеждаше готова да се усмихне подигравателно, но си промени решението.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита тя. — Вярвам, че ти и Управлението сте отчаяни. Загубихте напълно доверието на хората и бихте направили всичко възможно да запазите пенсиите си. Дори бихте убили за тях.

— Звучиш, сякаш си размишлявала доста по въпроса.

Този път тя се усмихна. Вероятно мислеше, че Майло се шегуваше.

— Обясни ми с какво толкова разполагаше Тигъра срещу вас? Том не го е използвал да върши мръсната ви работа, нали? Не знам какво точно правите в кулата си в Ню Йорк, но подозирам, че е доста гадничко.

Майло се изненада от враждебността ѝ и още повече от чувството ѝ за превъзходство.

— Предполагам, че Министерството на вътрешната сигурност няма никакви тайни, а?

— Разбира се, че имаме. Но не сме изправени пред съда на обществото. Още не ни е дошло времето.

Джордж Орбах се върна в стаята, стиснал няколко хартиени пакетчета.

— Няма мляко. Само на прах.

Джанет Симънс изглеждаше отвратена от новината.

— Няма значение — отвърна тя, като кръстоса ръце. — Господин Уийвър си тръгва. Има нужда от дълъг душ. Мисля, че ще трябва да си поговорим с господин Грейнджър.

Майло потропа по масата и се надигна.

— Моля ви, не се колебайте да се свържете с нас.

— Да бе, страхотна работа ще ми свърши това.

Сутрешната буря бе преминала, оставяйки зад себе си мокри пътища и влажен чист въздух. Докато шофираше, Майло запали цигара от пакета, който бе купил, когато напълни резервоара. Отначало димът му се стори великолепен, но после му стана гадно и дори се закашля, но продължи да пуши. Бе готов на всичко, за да заличи вонята на смърт.

Мобилният му телефон му бе нов и той още не бе успял да разбере как да смени звъненето, затова сега чу тъпата служебна мелодия. Провери дали се обаждаше жена му, но бе Грейнджър.

— Да?

— Вярно ли е това, което ми каза кучката от Министерство на вътрешната сигурност? Тигъра е мъртъв?

— Да.

Пауза.

— Ще те видя ли в службата днес?

— Не.

— Добре, тогава ще те посрещна на летището. Трябва да обсъдим някои неща.

Майло затвори и включи радиото. Не откри интересна станция, затова извади айпода си. Пъхна слушалките в ушите си, погледна списъка с френски песни и натисна петата.

Главата му се изпълни с бързата игрива мелодия на „Кукла от восък“, изпълнявана от Франс Гал. Бе научил Стефани на същата песен за рецитала ѝ, представлението, което щеше да пропусне.

Набра номера на Тина. Включи се гласовата ѝ поща и той изслуша търпеливо обещанието ѝ да му се обади, ако ѝ остави съобщение. Знаеше, че вече е отишла на представлението, седи до празен стол и наблюдава как дъщеря им пее хита на Серж Генсбур. Не ѝ остави съобщение. Просто искаше да чуе гласа ѝ.

6.

Тина не можеше да си представи какви родители — идиоти бяха облекли седемгодишната си дъщеря в розов клин и фланелка, бяха завързали чифт розови ангелски крила на крехкия ѝ гръб, а после бяха покрили всеки сантиметър с лъскави пайети. Горкото хлапе едва се виждаше заради отблясъка на прожекторите по пайетите докато подскачаше наляво-надясно и пееше измъчено объркана версия на „Аз решавам“ от „хитовия филм «Дневниците на принцесата»“, както бе обявила директорката. Песента можеше и да е добра, но от мястото си в средата на училищната зала, Тина едва чуваше тътена от басите и виждаше малкото момиченце на голата сцена.

Но, разбира се, тя също заръкопляска. Всички го направиха. Двама дори се изправиха и започнаха да викат. Тина предположи, че бяха малоумните родители. До нея, на мястото, където трябваше да седи Майло, Патрик плесна с ръце и прошепна:

— Невероятни кретени!

Тина не бе искала да се обади на Патрик, но тъй като Майло отново нямаше да се появи, а Стефани заслужаваше колкото се може по-голяма публика, го бе направила.

— Дръж се прилично — изсъска тя.

Майло бе оставил поредното си лаконично съобщение на домашния им телефон, в което я уведомяваше, че ще закъснее, но без да обясни защо.

Чудесно, беше си помислила тя. Пропусни рецитала на дъщеря си, а аз ще доведа истинския ѝ баща.

Но после самият Майло ѝ предложи да се обади на Патрик. Това смекчи малко гнева на Тина. Помогна и фактът, че през последните три дни Патрик упорито се опитваше да я накара да вземе Стефани и да се върнат при него. Майло нямаше и представа за това.

Реакцията на първия опит на Патрик бе да отнесе телефона в кухнята, където дъщеря ѝ нямаше да я чуе, и да попита:

— Да не си дрогиран, Патрик?

— Разбира се, не — отговори бившият ѝ приятел. — Как можеш дори да си го помислиш? Знаеш какво е отношението ми към наркотиците.

— Обзалагам се, че си ударил няколко скоча, нали?

— Слушай — отвърна той, като се опитваше да говори разумно. — Гледам назад към миналото и какво виждам? Две прекрасни години. Единствените две години, през които бях наистина щастлив. С теб. Държах да ти го кажа. Никога не съм бил по-щастлив.

— Харесвам Пола — каза Тина, докато разсеяно бършеше алуминиевата мивка с гъба. — Умно момиче е. Никога няма да разбере защо се омъжи за теб, но...

— Ха-ха — изсумтя Патрик и тя осъзна, че наистина е пиан. — Аз съм шегата на века. Но помисли за мен. Спомни си колко бяхме влюбени.

— Чакай малко. Къде е Пола?

Патрик дръпна от пурата си.

— Знам не повече от теб.

Това обясни всичко.

— Зарязала те е. И след шест години правиш опити да се върнеш при мен? Сигурно си адски пиан. Или ужасно тъп.

На сцената хлапе, издокарано като Супермен, произнасяше монолог. Тежкото му заекване правеше думите абсолютно неразбираеми. Патрик се наведе към нея.

— Скоро ще полети. Виждам въжето, закачено на колана му.

— Няма да лети.

— Ако го направи, ще го черпя първото му мартини.

Дългото лице на Патрик и посивяващата му тридневна брада му осигуряваха доста клиенти в „Берг и Дебърг“. Хората смятаха, че той, за разлика от дъртите си партньори, изглежда жизнен. Напоследък обаче, с тъмните сенки под очите си, той изглеждаше по-скоро отчаян, а не жизнен. Пола Шабон, ливанско-френската красавица, която продаваше колекции с изработени лично от нея бижута из най-скъпите бутици по света, се бе завърнала в Берлин. Бивш любовник бе спечелил сърцето ѝ отново и я бе призовал там. И Патрик силно искаше да вярва, че и той може да направи същото — да си върне Тина. Наистина беше жалък.

Супермен завърши монолога си, като се затича по сцената в имитация на полет, но наметалото висеше тъжно на гърба му и Патрик се ядоса, че краката му въобще не се отлепиха от земята.

— Включи камерата — нареди му Тина след задължителните аплодисменти.

Патрик извади малка камера „Сони“ от джоба си. Включи я и малкото ѝ екранче проблесна.

Без да мисли, Тина го стисна за коляното.

— Ето я малката госпожица!

Но първо се появи директорката на училището и присви очи към картичката в ръката ѝ.

— Моля, приветствайте първокласничката ни Стефани Уийвър, която ще изпълни... — жената се намръщи и се опита да разчете думите. — „Роор-ее de sirk, роо-ее de son“.

Из публиката се понесе приглушен кикот. Тина почервения. Как бе възможно проклетата кучка да не се научи първо да произнася името на песента?

Директорката също се подсмя.

— Френският ми вече не е добър като едно време. Но на английски, песента е „Кукла от восък“, написана от Серж Генсбур.

Тълпата заръкопляска енергично. Директорката напусна сцената и Стефани пристъпи гордо към центъра. Несъмнено, тя беше най-добре облеченото дете. Майло бе прекарал целия уикенд с нея в Гринич Вилидж в обикаляне на ретро магазините и търсене на подходяща рокля и чорапогащник. После бе изровил от интернет различни интересни прически от шестдесетте години. Тина смяташе, че всичко това е прекалено и идеята да обличаш дете по модата от преди четиридесет години е абсурдна, но сега, когато видя как елегантната рокля проблясваше под светлината на прожекторите, а гъстата коса на Стефани висеше идеално от двете страни на лицето ѝ...

До нея, вторачен в дъщеря им, Патрик най-после млъкна, омагьосан от гледката.

Високоговорителите изпращяха, после се чу оркестровата мелодия. Стефани запя, произнасяйки идеално френските думи.

Тина се опита да фокусира дъщеря си, но не успя и осъзна, че плаче. Майло се оказа прав. Беше великолепно. Тя хвърли бърз поглед

към Патрик, който записваше изпълнението и мърмореше възхитено. Може би това най-после щеше да го убеди, че Майло бе свестен, макар вчера, когато ѝ се обади в службата, да бе изразил различно мнение.

— Не го харесвам.

— Какво? — раздразнено извика Тина. — Какво каза?

— Майло.

Тя усети, че Патрик бе леко на градус.

— Говоря за Майло Уийвър — продължи той. — Никога не съм му имал доверие. Особено когато става дума за дъщеря ми.

— Никога дори не си опитал да го харесаш.

— А ти какво знаеш за него? Просто тип, с когото се запозна в Италия, нали? Откъде е?

— Знаеш. Родителите му са починали. И той е от...

— Северна Каролина — прекъсна я Патрик. — Да, да. Защо тогава няма южняшки акцент?

— Пътувал е много, знаеш го.

— Точно така. Пътешественик. Ами сиропиталището, където е израснал? Той ми каза, че бил отгледан в „Сейнт Кристофър“. А това сиропиталище изгоря през 1989 г. Удобно, нали?

— Струва ми се странно, че знаеш всичко това, Патрик. Шпионирал си го.

— Имам право да шпионирам, когато благополучието на дъщеря ми е заложено на карта.

Тина се опита да пропъди разговора от главата си и да се вслуша в кристалночистия глас на Стефани, който се носеше из залата. Не разбираше думите на песента, но все пак бе великолепна.

— Слушай, Пат, мога да се заяждам с теб относно как ме заряза, когато бях бременна и се нуждаех от теб, но вече не съм ти ядосана. Начинът, по който се развиха нещата... Щастлива съм. Майло се отнася с нас добре. И обича Стефани като собствено дете. Разбираш ли какво искам да кажа?

Стефани изпя последните няколко думи и замълча. Чуха се още няколко акорда, и тя се залюля леко и ритмично, както бе видяла Франс Гал да прави в изпълнението си по Евровизия, което Майло бе открил в „ЮТюб“.

— Уха! — извика Патрик.

Тина скочи на крака, закрепця и въодушевено размаха ръце. Няколко от останалите родители също се надигнаха и заръкопляскаха. Може би само проявяваха любезност, но на Тина не й пукаше. Беше замаяна от възторг. Майло наистина щеше да се зарадва на представлението.

7.

Последните година и половина бяха лоши за Управлението. Никой не можеше да определи къде точно бе започнала серията от лош късмет, а това означаваше, че, в зависимост от общественото настроение, вината бе прехвърляна нагоре-надолу из йерархията, съсипвайки доста кариери. Репортерските екипи редовно пристигаха да отразят ранни пенсионираня и неочаквани оставки.

Преди да продължат живота си на ново място, тези унизени служители се появяваха по сутрешните предавания в неделя, за да разпространят вината още по-нататък. Бивш заместник-директор, разузнавач от кариерата с тих, приятен глас, сега изключително враждебен, изрази ясно всеобщото мнение.

— Ирак, разбира се. Първо, президентът ни обвини, задето сме предоставили невярна информация. После ни обвини, че не сме убили Осама Бин Ладен. След това се нахвърли върху нас, защото сме свързали тези два провала в безкрайна злополучна война, сякаш ние го насочихме към Ирак. Защитихме се с факти и изведнъж съюзниците на президента в Конгреса започнаха да ни разкъсват на парчета. Ама че съвпадение! Специални анкетни комисии. Ако похарчиш достатъчно пари и се поровиш достатъчно добре, всички организации се оказват мръсни. Това също е факт.

Републиканецът от Джорджия Харлан Плезънс пусна бомбата през април 2006 г. Той оглави втората анкетна комисия, която, въз основа на резултатите от разследването на първата, завършило предишния месец, се съсредоточи върху парите. Получил достъп до бюджета на ЦРУ (поверителен още от 1949 г.), сенатор Плезънс се зачуди на глас как Управлението предоставила десет милиона на Младежката лига, военизирана китайска демократична група, действаща в планинската провинция Гуиджоу, която иронично бе приела името на комунистическата младежка организация. След три месеца сенатор Плезънс се появи по CNN и съобщи, че подаръкът, направен на китайците, се дължал на продажбата във Франкфурт на

афгански хероин на стойност осемнадесет милиона евро, приготвен от талибански затворници, охранявани от американската армия.

В Лангли бяха убедени, че макар това да е вярно, е абсолютно невъзможно да го откриеш, проследявайки съществуващата документация. Друга агенция захранваше сенатор Плезънс с информация. Повечето хора вярваха, че е Министерството на вътрешната сигурност. Други, сред които бе Майло, смятаха, че е Агенцията за национална сигурност. Но това беше без значение, тъй като обществеността не се интересуваше откъде идва информацията. Просто фактите бяха прекалено съблазнителни.

Но каквото и да бе положило началото на провала, откритието на сенатор Плезънс го превърна в обществен и международен скандал. Първо, притеснените немци оттеглиха подкрепата си и прекратиха съвместните операции. После, нови комисии, оглавявани от дребни политици, устремили се към върха, изискаха финансовата документация. В Лангли започнаха да унищожават хард дисковете. Луиз Уокър, обикновена машинописка, бе арестувана заради това и след дълга среща с адвоката си бе убедена, че единственият начин да се отърве, бе да съобщи нечие име. Това име бе Харълд Ъндъруд, бюрократ на ниско ниво. Харълд също получи убедителен адвокат.

И нещата продължиха по същия начин. Осемнадесетте месеца от началото до края доведоха до тридесет и два ареста: седемнадесет оправдани, дванадесет в затвора, две самоубийства и един изчезнал. Новият директор на ЦРУ, одобрен набързо на гласуванията в комисиите на Конгреса, бе дребен, но гръмогласен тексасец на име Куентин Аскът. Той обясни методите си на действие пред Сената. Вече нямаше да се харчат пари за потайни сделки. Нямаше да се провеждат операции, които не са били одобрени от сенатската комисия по правителствени дела и вътрешна сигурност. Обещанията му завършиха с думите:

— Вече няма да има тайни. Ние служим на американския народ, който плаща сметките ни. Трябва да действаме напълно открито.

Стонът на служителите на Управлението може да бъде чул из целия свят.

Четири тайни етажа в сградата на Авеню на Америките, претъпкани с туристически агенти, които обработваха информацията, събрана от туристите по света, бяха считани за главната мишена на

неизбежните съкращения. Носеше се слух, че директор Аскът иска да премахне Туризма напълно. Той твърдеше, че туристите, които разполагаха с огромни средства и не бяха задължени да се отчитат за тях, ще да съсият Управлението. Но тъй като му липсваше достатъчно вътрешна подкрепа да премахне отдела, той започна да го съкращава постепенно.

Майло научи за действията на Аскът, когато пристигна на летище „Ла Гуардия“ от Тенеси и се срещна с Том Грейнджър в офиса на охраната. Старецът бе отпратил някъде „наемните ченгета“, както наричаше повечето хора, които не служеха в Управлението, и през едноръчното огледало двамата се загледаха в тълпите около лентата за багаж и опашките пред металдетекторите и рентгеновите машини, превърнали се през последните години в национални центрове по сигурност. И двамата мъже си припомниха с носталгия за времето, когато пътуванията бяха начин да стигнеш на ново място, а не досадно преминаване през смотаните мерки на закона за борба с тероризма.

— Клането започва — каза Грейнджър измъчено.

Дори според стандартите на ЦРУ, Том Грейнджър бе стар — седемдесет и една годишен. Бялата му коса бе оредяла, а шкафчето му бе пълно с хапчета. Но никога не се появяваше на обществено място без вратовръзка.

— Великият инквизитор изпрати меморандум чрез подчинените си, по-точно чрез Терънс Фицю. Трябвало да се подготвя за екзекуции. Аскът предвижда война на изтощение и иска от мен да се нахвърля върху собствените си хора. Бавно харакири.

Майло познаваше Грейнджър от 1990 г., когато бе поканен да стане част от тайния свят на Управлението в Лондон. Знаеше, че старецът е мелодраматичен, когато ставате дума за Лангли. Тайният му отдел в Манхатън бе царството му и сега беснееше, че хора в друг щат дърпат конците. Може би затова бе решил да се появи на летището, вместо да изчака срещата в кабинета му — тук никой нямаше да забележи гнева му.

— Бил си и в по-лошо положение, Том. Всички сме били.

— Едва ли — възрази Грейнджър. — Една четвърт. Това са хората, които трябва да съкратим. Аскът ме предупреди. Следващата година ще работим с една четвърт от досегашния ни бюджет, който едва ще покрие оперативните разходи. Аз трябва да реша кои

туристически агенти ще бъдат уволнени и кои ще бъдат прехвърлени в други отдели.

— Ами туристите?

— Ха! Прекалено много. Дванадесет за цяла Европа, които работят денонощно, а аз трябва да се отърва от трима от тях. Копеле! За кого, по дяволите, се мисли?

— За шефа ти.

— Шефът ми не беше там, когато се появиха самолетите, нали? — попита старецът; като удари стъклото с юмрук и привлече вниманието на застанало наблизо момченце. — Мисля, че и ти не беше, нали? Никога не идваше в стария офис — отбеляза той, потънал в спомените си. — Беше турист, а ние седяхме зад бюрата си, пиехме кафе и не очаквахме, че светът ще експлодира.

Майло беше чувал историята и преди, безкрайните повторения на Грейнджър на събитията от единадесети септември, когато се бе сринал бившият офис на ЦРУ, настанен в една от сградите на Световния търговски център. За негов късмет, деветнадесетте младежи, отвлекли четирите самолета, не знаеха, че ако ударят една от по-ниските постройките, ще да унищожат цял отдел на Управлението. Вместо това, те се устремиха към огромните кули близнаци, което даде време на Грейнджър и персонала му да избягат панически преди основните мишени да се срутят, смазвайки и тяхната сграда.

— Петдесет пъти по-страшно отколкото в Бейрут — каза Грейнджър. — Първата вълна варвари, идващи да съсипят Рим.

— Не беше нищо подобно. За това ли искаше да говориш с мен?

Грейнджър се извърна от прозореца и се намръщи.

— Изгорял си от слънцето.

Майло се облегна на разхвърляното бюро на шефа на охраната и погледна надолу. Лявата му ръка, която бе облегната на прозореца на колата докато пътуваше, определено бе с различен цвят.

— Искаш ли просто да изчакаш доклада ми? — попита той.

— Не спират да ми звънят — каза Грейнджър, без да обърне внимание на въпроса му. — Коя е тази кучка Симънс?

— Просто е ядосана. И аз щях да съм, ако бях на нейно място.

Майло предаде разговора си с Тигъра.

— Той искаше да открия хората, които са го заразили със СПИН. Смята, че са терористи. Направи връзка със Судан.

— Судан. Страхотно. Но ти е дал само едно име. Хърбърт Уилямс. Или Ян Клаузнер. Не е много.

— И клиника „Хирсланден“ в Швейцария. Лежал е там под името Ал Абари.

— Ще проучим въпроса.

Майло задъвка вътрешността на бузата си.

— Изпрати Трипълхорн. Той е още в Ница, нали?

— Ти си по-добър от Трипълхорн.

— Вече не съм турист. Освен това, трябва да съм във Флорида в понеделник.

— Да бе.

— Наистина — каза Майло. — Аз, семейството и Мики Маус.

— Да, спомена ми го вече.

Загледаха как пътниците се доближиха до лентата за багаж и се забутаха енергично. За раздразнение на Майло, шефът му въздъхна тежко. Знаеше какво означава това и осъзна защо Грейнджър си бе направил труда да дойде до „Ла Гуардия“ — искаше да го убеди да тръгне на ново пътешествие.

— Не, Том.

Грейнджър се вторачи в пътниците и не отговори. Майло реши да го изчака. Щеше да запази мълчание и дори нямаше да сподели новината, че Тигъра беше бивш турист. Ако бе вярно, Том вече го знаеше и не му бе доверил информацията по някаква си негова причина.

Грейнджър попита почти натъжено:

— Можеш ли да потеглиш утре следобед?

— В никакъв случай.

— Попитай ме накъде.

— Няма значение. Тина бездруго ми е ядосана. Пропуснах рецитала на Стефани.

— Не се тревожи. Обадох ѝ се преди един час и лично ѝ се извиних заедно с налага да те изпратя на път. Поех отговорността на собствените си рамене.

— Истински светец си.

— Разбира се, че съм. Уведомих я, че спасяваш свободния свят.

— Тя престана да вярва в това преди дълго време.

— Библиотекарки — промърмори Грейнджър. — Трябваше да ме послушаш. Не е разумно да се жениш за умна жена.

Истината бе, че Грейнджър му бе дал този съвет седмица преди да се ожени за Тина. И това го бе накарало да се замисли за Тери, починалата съпруга на Грейнджър.

— Е, можеш да ми разкажеш за пътуването — каза Майло. — Но не давам обещания.

Грейнджър го потупа по гърба.

— Виждаш ли? Не беше толкова трудно.

8.

Мина почти час, докато стигнаха до „Парк Слоуп“, квартала в Бруклин, който Майло бе заобичал през последните пет години. Навремето, когато Стефани беше още бебе и си търсеха жилище, Тина веднага се влюби в тухлените къщи и луксозните кафенета, уютния и кротък свят на забогателите от бума на интернет и преуспяващите писатели. За Майло бе нужно малко повече време.

Семейният живот се различаваше от това, което познаваше преди. За разлика от туризма, това наистина бе живот. Първо се научи да приема, а после да обича. Започна да гледа на „Парк Слоуп“ не като на място, където новозабогателите тормозеха келнерите със сложни поръчки. Не, „Парк Слоуп“ бе мястото, където живееше семейството на Майло Уийвър.

Тигъра го бе нарекъл „буржоазен семеен човек“. Тук поне, наемният убиец бе абсолютно точен.

На площад „Гарфийлд“ той излезе от мерцедеса на Грейнджър с обещанието да поговорят на следващата сутрин в службата. Но докато се качваше по тясното вътрешно стълбище на къщата им, знаеше, че вече е взел решение. Семеен човек или не, отиваше в Париж.

Чу звука от телевизора на третия етаж. Звънна и Стефани извика:
— Вратата! Мамо! Вратата!

Чуха се бързите стъпки на Тина и нежният ѝ глас:
— Идвам.

Тя отвори вратата, закопчавайки ризата си. След като видя мъжа си, кръстоса ръце над гърдите си и прошепна високо:

— Пропусна представлението.

— Том не ти ли се обади?

Опита се да влезе вътре, но Тина блокира пътя му.

— Този тип ще каже какво ли не, за да те покрие.

Беше вярно, затова Майло не възрази. Просто изчака Тина да вземе решение. Най-после тя го сграбчи за ризата, придърпа го към себе си и го целуна по устните.

— Все още съм ти ядосана, господинчо.

— Мога ли да вляза?

Тина не беше истински ядосана. Произхождаше от семейство, в което човек не криеше гнева си, защото проявата му унищожаваше силата му. Семейство Кроус бяха разсъждавали по този начин в Остин, а което беше добро за Тексас, бе достатъчно добро и навсякъде другаде.

Майло намери Стефани във всекидневната, седнала на пода сред купчина кукли и загледана в телевизора, където вървеше анимационен филм.

— Здравсти, хлапе — поздрави я той. — Съжалявам, че пропуснах представлението.

Тя не стана.

— Вече съм свикнала с това.

С всеки изминал ден звучеше все повече като майка си. Майло се наведе и я целуна по главата. Стефани сбърчи малкото си носле.

— Татко, вониш.

— Знам, сладурче. Съжалявам.

Тина му метна туба с крем.

— За изгарянето ти. Искаш ли бира?

— Имаме ли водка?

— Първо трябва да те нахраним.

Тина свари китайски спагети — едно от петте неща, които знаеше да готви, според собствените ѝ думи, и му поднесе купичката. Стефани се настани до него на канапето и му заразказва за другите изпълнители в представлението, за силните и слабите им страни и за върховната несправедливост при награждаването. Сара Лоутън бе спечелила първо място с версията на „Аз решавам“.

— Ами твоята песен? Работихме върху нея в продължение на седмици.

Стефани наклони глава и се вторачи мрачно в него.

— Беше глупава идея.

— Защо?

— Защото никой не разбира френски, татко.

Майло разтърка челото си. Според него бе чудесна идея дъщеря му да изпълни хита на Серж Генсбур. Беше неочаквано и оригинално.

— Мислех, че харесваш песента — каза той.

— Да.

Тина се настани в другия край на канапето.

— Стеф беше невероятна, Майло. Направо зашеметяваща.

— Но не спечелих.

Не се тревожи — утеша я той. — Един ден ще ръководиш нюйоркската филхармония, а Сара Лоутън ще пържи картофи в „Макдоналдс“.

— Майло — предупреди го Тина.

— Просто казвам — оправда се той.

Лека усмивка изкриви лицето на Стефани.

— Да!

Майло се нахвърли върху спагетите.

— Имаме запис, нали?

— Баща ми не успя да фокусира камерата. И съм прекалено дребна.

Стефани отличаваше мъжете в живота си по този начин: Патрик беше „баща“, а Майло — „татко“.

— Той ти се извини — напомни ѝ Тина.

Стефани, която не беше в настроение да прощава, се върна на пода при куклите си.

— Е? — попита Тина. — Ще ми кажеш ли?

— Това е чудесно — кимна Майло към купата със спагети.

— Къде?

— Какво къде?

— Том те изпраща някъде. Затова се обади — да ме умилостиви. Той е най-нетактичният тип от ЦРУ, когото познавам.

— Чакай...

— Освен това — прекъсна го тя. — Виждам вината, изписана по лицето ти.

Майло вдигна очи от купата си и каза кротко:

— Трябва да отида в Париж. Но ще се върна до събота.

— Вече не се занимаваш с тази работа.

Той не отговори. Тина беше права, разбира се. През последната година той бе пътувал прекалено много „в командировка“ и тя започваше да се тревожи. Знаеше достатъчно за живота му, преди да се запознаят, за да е наясно, че този човек не бе съпругът, когото искаше. Беше се омъжила за човека, оставил всичко това зад себе си.

— Защо е толкова важно да отидеш в Париж? Управлението може да изпрати цяла армия шпиони там.

Той снижи гласа си.

— Става дума за Анджела Йейтс. Забъркала се е в някакви неприятности.

— Анджела? Тази, която беше на сватбата ни?

— Мислят, че тя продава информация.

— А стига бе — презрително изсумтя Тина. — Анджела е рекламното момиче на „Ние срещу тях“. По-голям патриот е от Джон Уейн.

— Затова трябва аз да замина — отвърна Майло, загледан в телевизора, където нещастният който се измъкна от дълбока дупка, в която бе паднал от невероятна височина. — Типовете от отдела по вътрешни разследвания не я познават.

— Добре. Но се връщаш в събота. Иначе ще отлетим за Дисниуърлд без теб. Нали така, малка госпожице?

— Със сигурност — потвърди Стефани.

Майло вдигна ръце.

— Обещавам.

Тина погали коляното му и той я придърпа към себе си, наслаждавайки се на свежия аромат на току-що измитата ѝ коса, все още вторачен в телевизора. Тогава осъзна, че койтоът Уили не се подчиняваше на същите закони на физиката като нас. Въпреки всички неблагоприятни условия, той винаги оцеляваше.

Тина подсмръкна и го бутна настрани.

— Господи, Майло. Вонис!

9.

Ако човек искаше да посети небостъргача на ъгъла на Тридесет и първа улица и Авеню на Американците, трябваше да знае, че е следен от камери, които покриват всеки сантиметър от тротоара и улицата около сградата. А когато влезеше вътре, вече го очакваха и Глория Мартинес, намусената четиридесетгодишна рецепционистка, бе готова с пропуска му. Майло винаги подхващаше лек флирт с нея, а тя винаги го отблъскваше. Знаеше, че жена му е наполовина от испански произход и редовно му напомняше да внимава и да държи остри предмети далеч от леглото си.

Майло прие мъдрите ѝ думи заедно с пропуска си, усмихна се на камерата и обеща на Глория „тайна ваканция в Палм Спрингс“. В отговор, тя прокара пръст по врата си.

На следващия етап, до асансьорите, стояха трима огромни бивши футболисти, наречени „портиери“. Те държаха ключовете, които осигуряваха достъп до четирите тайни етажа от деветнадесети до двадесет и втори — царството на Том Грейнджър. Днес Лорънс, висок чернокож с бръсната глава, го отведе горе. Дори след пет години ежедневна рутина, Лорънс все пак прокара металдетектора по тялото на Майло. Той избипка до хълбока му и, както всеки ден, Майло извади ключовете, телефона и монетите си.

Подминаха деветнадесетия етаж, стерилното ниво за разпити с тесни коридори и номерирани врати, където, в случай на нужда мигом забравяха за Женевската конвенция. Двадесетият бе празен, отделен за бъдещи разширения, а двадесет и първият съдържаше богата библиотека с документация от Туризма, дублираща в писмен вид тази от компютърните файлове. Най-послед вратите на асансьора се отвориха на двадесет и втория етаж.

Ако посетител стигнеше случайно до отдела по Туризма, нямаше да открие нищо необичайно. Просторен открит офис, натъпкан с кабинки, където бледи туристически агенти висяха над компютрите си и се ровеха из купища информация, за да предадат докладите си на

Том Грейнджър. Майло винаги бе смятал, че мястото напомня на счетоводен офис от времето на Дикенс.

Преди единадесети септември и срутването на предишния офис, отделът по Туризма бе разделен на географски принцип. Шест секции бяха посветени на шест континента. След това обаче, когато всички се вторачиха в разузнавателните агенции, Туризма бе подреден по теми. В момента имаше седем секции. Тази, в която работеше Майло, се занимаваше с тероризъм и организирана престъпност.

Всяка секция имаше девет туристически агенти и един началник и, ако не се брояха пръснатите по света туристи, персоналът, включително с директора, Том Грейнджър, наброяваше седемдесет и един човека.

Една четвърт, бе казал Грейнджър. Една четвърт от тези служители трябваше да напусне.

Старецът говореше в кабинета си с Терънс Фицхю, заместник-директора по тайните операции в Лангли, който понякога пристигаше неочаквано, за да проучи различни аспекти от некомпетентността на Грейнджър. Докато Майло чакаше пред кабинета, Хари Линч, двайсетинагодишен туристически агент от неговата секция, понесе купчина разпечатки по коридора, но спря, когато го видя.

— Как мина?

Майло примигна объркано.

— Кое как мина?

— Тенеси. Улових радио трафика късно във вторник и просто си знаех, че това е нашият човек. Отне ми известно време да го потвърдя, но имах усещане в гръбнака.

Линч усещаше много неща в гръбнака си, талант, към който Майло изпитваше подозрение.

— Гърбът ти се оказа прав, Хари. Чудесна работа.

Линч се изчерви от удоволствие и се втурна към кабинката си.

Вратата на Грейнджър се отводи и Фицхю излезе от кабинета. Видя Майло и посочи към него с големия плик, който държеше.

— Уийвър, нали?

Майло призна, че е той и му направи комплимент за добрата памет — не бяха говорили от половин година, а и разговорът им тогава бе съвсем кратък. Демонстрирайки приятелско отношение, Фицхю го потупа по рамото.

— Лоша работа за Тигъра, но човек просто не може да предвиди тези неща, нали?

Грейнджър, застанал зад него, бе нетипично мълчалив.

— Но пък се отървахме от още един терорист — продължи Фицхю, като погали гъстата сребриста коса над ухото си. — Точка за добрите.

Майло прилежно се съгласи със спортната метафора.

— Е, какво ти предстои сега? — попита Фицхю.

— Само Париж.

— Париж? — повтори той, а Майло забеляза изписаното по лицето му притеснение. — Имаш достатъчно пари да изпратиш този човек в Париж, а, Том? — завъртя се Фицхю към Грейнджър.

— Става дума за Йейтс — уведоми го Грейнджър.

— Йейтс? — повтори Фицхю отново.

Може пък и слухът му да не бе много добър.

— Тя е една от най-старите приятелки на Майло. Това е единственият начин да си свършим работата.

— Ясно — кимна Фицхю, потупа Майло по рамото и се отдалечи, пеейки. — У-ла-ла!

— Влизай вътре — нареди Грейнджър на Майло.

Старецът се върна в ергономичния си стол, на фона на манхатънската панорама, и качи крак на бюрото си. Правеше го често, сякаш да напомни на посетителите в чий кабинет се намираха.

— Какво искаше Фицхю? — попита Майло, като се настани срещу него.

— Както ти казах, тормозят ме с бюджета, а сега ти се изпусна за Париж.

— Съжалявам.

Грейнджър махна с ръка.

— Трябва да ти кажа нещо, преди да се захванем за работа. Новата ти приятелка, Симънс, е настояла да ускорят аутопсията на Тигъра. Исква да докаже, че ти си го убил. Не си й давал повод да мисли така, нали?

— Мисля, че се проявих много добре и бях готов да й сътруднича. Откъде научи за аутопсията?

— Сал. Нашият човек в министерството.

Грейнджър не беше единственият с връзки в министерството. Майло си припомни суматохата около изявлението на президента, девет дни след рухването на близнаците, че създава нова разузнавателна агенция. Управлението, ФБР и АНС побързаха да набутат вътре колкото се може повече от собствените си служители. Сал беше бивш турист и Грейнджър редовно говореше с него чрез анонимни имейли. Самият Майло се бе възползвал от това няколко пъти.

— Както ти предположи — продължи Грейнджър, — става дума за цианкалий. Кух зъб. Според лекаря на министерството, Тигъра бездруго е разполагал с не повече от седмица живот. Но пък отпечатъците ти са навсякъде по лицето му. Искаш ли да ми обясниш?

— Нападнах го в началото на разпита.

— Защо?

— Казах ти и преди — той заговори за Тина и Стеф.

— Изпуснал си си нервите.

— Бях недоспал.

— Добре — кимна Грейнджър и посочи сивата папка на бюрото си. — Това е досието на Анджела. Действай.

Майло се надигна от стола си и взе папката, която демонстрираше новия похват на Управлението по отношение на сигурността — строго секретните документи бяха без обозначение, за да не привличат интерес.

— Нещо за швейцарската клиника? — попита той.

Грейнджър стисна устни.

— Това, което ти е казал, е вярно. Бил регистриран под името Ал Абари.

— Възложи ли на Трипълхорн да проучи историята?

— В момента разполагаме само с единадесет туристи в Европа. Елиът загина миналата седмица близо до Берн. Останалите, включително Трипълхорн, са заети.

— Елиът? Какво стана?

— Катастрофа на магистралата. Издирвахме го около седмица преди най-послед да разберем, че трупът е неговият.

От съображения за сигурност, Майло не знаеше истинските имена на туристите, възрастта им, нито дори как изглеждаха. Само Грейнджър и още няколко човека, включително Фицхю, имаха достъп

до подобна информация. Новината за смъртта на Елиът все още го притесняваше. Той се почеса по ухото и се замисли за човека, когото познаваше само по фалшивото му име. Колко ли беше годишен? Имаше ли деца?

— Сигурен ли си, че е било катастрофа?

— Дори и да не е било инцидент, съмнявам се, че ще получим финансиране за сериозно разследване. За съжаление, това е адът, в който навлязохме.

Грейнджър забеляза съмнението по лицето на Майло и смекчи тона си.

— Не, Майло. Наистина е било катастрофа. Челен удар. Другият шофьор също загинал.

Майло най-после отвори папката. Няколко разпечатки и снимка на дебел китаец в униформа на полковник от Народоосвободителната армия.

— Англичаните го откриха — каза Грейнджър. — Всъщност „откриха“ е пресилено. Извадиха късмет. Рутинно наблюдение. МИБ държи врага под око.

Опитът на Майло показваше, че МИБ не разполагаше с достатъчно хора да наблюдава всеки дипломат в страната, дори някой важен като типа от снимката, полковник И Лиен, но не прекъсна шефа си.

— Пътуването му било рутинно. Полковникът взимал ферибота до Франция всеки уикенд.

— Не се възползвал от тунела?

— Страх от затворени пространства — отбелязан е в досието му. Та взимал ферибота, после шофирал до малката си вила в Бретан.

— Купена на негово име?

Грейнджър се протегна към мишката.

— Разбира се, че не — отговори той, после кликна два пъти и се вторачи в екрана. — Да. Рене Берние. Двадесет и шестгодишна, от Париж.

— Любовница.

— Тук пише, че била обещаваща писателка. Предполагам, че е използвала вилата, за да твори.

— И да се среща с полковника.

— Всеки трябва да плаща наем.

— Позволи ми да си изясня нещата — каза Майло. — Полковник Лиен взима ферибота до френската си вила. Прекарва уикенда с гаджето си. После се качва обратно на ферибота. И се просва мъртъв?

— Не. Получава инфаркт.

— И МИБ е там, за да го му окаже първа помощ?

— Разбира се.

— И да провери багажа му?

— Какво ти става, Майло?

— Съжалявам, Том. Продължавай.

— Ами полковникът е абсолютен параноик. Не се доверява на никого в собственото си посолство и с основателни причини. Той е на шестдесет и четири години, неженен, със западаща кариера. Знае, че скоро някой ще предложи отзоваването му в Пекин, а той не желае това. Харесва Лондон и Франция.

— И защо да не ги харесва?

— Точно така. Но тъй като няма доверие на никого, държи лаптопа у себе си по всяко време. Сериозен риск. И нашите приятели от МИБ се възползвали и копирали хард диска му.

— Хитро.

— Нали? — ухили се Грейнджър, после кликна мишката отново и принтерът му бързо разпечата страница.

— Ами полковник Лиен? Какво станало с него?

— Страхотна ирония. Отзовали го в Пекин малко след като получил инфаркт.

Майло взе страницата от принтера, тъй като Грейнджър очевидно не възнамеряваше да се надигне от стола си. Беше строго секретен меморандум от американското посолство в Париж. Писмо от посланика до Франк Барнс, шефа на дипломатическата охрана във Франция, което очертаваше новите методи за работа с китайския посланик, временно наблюдаван от тричленен екип.

— И МИБ сподели това с нас просто от приятелски чувства?

— Те са специалните ни приятели — отвърна Грейнджър усмихнато. — Всъщност, един от моите лични специални приятели ми предаде документа.

— И специалният ти приятел смята, че Анджела е предала информацията на Лиен? МИБ убедено ли е в това?

— Успокой се, Майло. Те просто ми предадоха писмото. Ние разгадахме останалото.

Също като Тина, Майло все още не можеше да повярва, че Анджеела Йейтс, рекламното момиче на „Ние срещу тях“, бе издавала държавни тайни.

— Всичко ли е потвърдено? — попита той. — Фериботът? Инфарктът?

— Както ти казах вчера — отговори Грейнджър търпеливо, — инфарктът на полковника е отбелязан в английските вестници. Обществена тайна е.

Майло остави папката на бюрото на шефа си.

— И какви са доказателствата?

— Документът минал през три чифта ръце през посланика и Франк Барнс, разбира се. И през шефа на охраната в посолството. А това е Анджеела Йейтс. Вече проверихме Барнс и е чист. Надявам се, че няма да поискаш обяснение от посланика.

Майло вече бе чул историята вчера в колата на Грейнджър. Но днес направо му прилоша от физическата реалност на меморандума.

— Кога видя Йейтс за последен път?

— Преди около година. Но поддържахме връзка.

— Значи все още сте в добри отношения?

Майло сви рамене и кимна.

— Добре — кимна Грейнджър. — Ти и тя някога...

— Не.

— О — разочарова се шефът му. — Е, няма значение. Искам да й дадеш това — каза той, като отвори чекмеджето си и извади черен флаш драйв от петстотин мегабайта.

— Какво има на него? — попита Майло.

— Фалшив доклад относно опасенията на китайците, свързани с нефта в Казахстан. Нещо, което те биха искали да видят.

— Не знам, Том. Може Барнс да е бил оневинен, но все още не съм убеден, че Анджеела е виновна.

— Не е нужно да си убеден — отвърна Грейнджър. — Ще научиш повече от свръзката си. Повярвай ми, има доказателства.

— Но ако полковник Лиен вече го няма, тогава...

— Шпионските мрежи продължават да съществуват и след нечие отзоваване, Майло. Знаеш го. Това, което не знаем, е кой стои на върха

на хранителната верига в момента.

Майло се вторачи в оплешивялото теме на Грейнджър и се замисли. Работата беше достатъчно проста и той се радваше, че му я бяха възложили. Можеше поне да се увери, че отношението към Анджела щеше да е справедливо. Но Управлението не действаше по този начин и не купуваше самолетни билети от чувство за справедливост. Замесиха го, просто защото Анджела му имаше доверие.

— Колко дълго ще отнеме всичко това? — попита той.

— А, не много — отговори Грейнджър, доволен от смяната на темата. — Отлиташ там, виждаш се с Анджела и ѝ предаваш флаш драйва. Молиш я да го предаде на Джим Харингтън, който ще пристигне в Париж в понеделник, за да го вземе. Това ще ѝ даде — разпери ръце той, — ако, разбира се, е тя, само два дни да го копира.

— Харингтън истински ли е?

— Той лети от Бейрут за Париж. Знае какво да прави, но не знае защо.

— Разбирам.

— Ще приключиш за нула време. После се качваш на вечерния самолет и се връщаш у дома в събота сутрин.

— Звучи добре.

— Не проявявай сарказъм.

Майло си знаеше защо е раздразнен. Не защото бе пропуснал кафето си тази сутрин, нито защото изпитваше силно желание да запали цигара. Дори не и заради скапания факт, че се готвеше да подмами добра приятелка да извърши предателство.

— Кога планираше да ми кажеш за Тигъра? — попита той.

Грейнджър го изгледа невинно.

— Какво за него?

— Че е бил един от нас. Турист.

Невинното изражение на стареца се изпари.

— Вярваш в това?

— Прекарах последните шест години в издирването му. Не мислиш ли, че тази информация можеше да ми помогне?

Грейнджър се вторачи в него за около десетина секунди, после потропа с пръсти по бюрото.

— Ще поговорим за това, когато се върнеш. Сега не разполагаме с време.

— Толкова ли е дълга историята?

— Да. Самолетът ти излита в пет, а ти трябва да напишеш обяснение за провала в Блекдейл, който да ни помогне да не изглеждаме като пълни идиоти. Включи и всичките си разписки — вече не мога да плащам за недокументирани разходи.

Майло изръмжа кратко потвърждение.

— Ще уведомя Джеймс Айнър да те чака. Той е свързката ти в Париж.

— Айнър? — стресна се Майло. — Наистина ли мислиш, че се нуждаем от турист за това?

— Предпазливостта никога не е излишна — отговори Грейнджър. — Тръгвай. Време е за работа.

— Ами Тигъра?

— Както вече ти казах — когато се върнеш.

10.

Майло винаги се бе чувствал добре на големите летища. Не защото обичаше да пътува. Летенето, особено след единадесети септември, се бе превърнало в непоносимо отегчително висене по опашки пред металдетектори и събуване на обувки. Единствените неща, на които се наслаждаваше на десет хиляди метра височина, бяха индивидуално опакованите порции и музиката от айпода му.

След като кацнеше, дори и на чудесно проектирано летище, винаги се чувстваше сякаш се луташе из малък град. „Шарл де Гол“ например бе добре проектирано летище. Зашеметяващата му архитектура от шестдесетте години и начинът, по който тогавашните архитекти си бяха представяли великолепното бъдеще, напомняха носталгично за спокойни и приятни времена. Чувството се подсилваше от мекото прозвънване на високоговорителите и нежния женски глас, който изброяваше градове по света.

„Носталгия“ бе точната дума. Фалшива носталгия за време, което той бе прекалено млад да познава. Затова обичаше да слуша изпълнителите на Евровизия от 1965 г. и да гледа филмите на Бинг Кросби, както и да се наслаждава, въпреки обещанията си, на ароматна цигара „Давидоф“ и ледена водка, поднесена в бара на летището.

Не беше идвал на „Шарл де Гол“ от години и скоро осъзна, че нещата се бяха променили. Подмина „Макдоналдс“ и няколко сладкарници и се отправи към луксозния бар „Ла Терас дьо Пари“. Но вече нямаше бар, а само кафене, където не сервираха водка. Имаше само бели и червени вина. Раздразнен, Майло избра малка чаша обикновено каберне, което струваше девет евро. Касиерът му обясни, че пластмасовата чаша е безплатна.

Майло намери маса близо до задната стена, проправяйки си път сред раници и куфари, и се настани. Шест сутринта, а мястото бе претъпкано. Мобилният му телефон иззвъня и той го извади от джоба си. Номерът, от който го търсеха, бе скрит.

— Да? — каза той.

— Майло Уийвър? — попита писклив глас.

— Аха.

— Айнър. Добре ли пътува?

— Ами да. Аз...

— Ню Йорк ми съобщи, че носиш пакета. Нали?

— Надявам се, че да.

— Отговори ми с „да“ или „не“, моля те.

— Разбира се.

— Обектът обядва точно в дванадесет и половина всеки ден.

Предлагам ти да я изчакаш пред службата ѝ.

Изпитвайки все по-силна носталгия, Майло напразно затърси пепелник. Накрая реши да изтръсква цигарата си в пластмасовата чаша и да отпива направо от малката бутилчица.

— Това ще ми даде време да подремна. Полетът беше дълъг.

— А, да — отвърна Айнър. — Забравих на колко години си.

Майло бе прекалено шокиран, за да отговори, че е едва на тридесет и седем.

— Не се тревожи, Уийвър. Ще те изкараме отгук навреме за ваканцията ти. Дори не знам защо си направиха труда да те изпратят тук.

— Свърши ли?

— Чух, че обектът е стара твоя приятелка.

— Да — отговори Майло, като дръпна от цигарата си и се раздражни, когато чу някой наблизко да кашля пресилено.

— Не позволявай на приятелските чувства да ти попречат.

Майло потисна желанието си да отвърне язвително и вместо това, затвори телефона. Млад мъж на няколко метра от него започна да кашля ожесточено, вторачен в очите му.

Внезапно той осъзна защо. Всички наоколо го наблюдаваха как тръска пепелта от цигарата си в чашата. Касиерът, забелязал престъплението му, повика портиера и му посочи Майло. Момчето избърса ръце в оранжевата си престилка и се приближи към него.

— Господине, тук не се пуши.

Майло се зачуди дали да започне разправия, но внезапно забележа огромния знак за забрана на пушенето, окачен на стената. Вдигна ръце, усмихна се, дръпна за последен път и пусна цигарата в чашата. После наля вътре малко от скапаното вино, за да я угаси.

Момчето се усмихна свенливо, доволно, че няма да му се налага да изхвърля посетителя.

Грейнджър му беше резервирал стая в хотел „Брадфорд Елизе“, една от класическите огромни сгради с надуты цени на „Рю Сен Филип дю Рул“. Ако някой ревизор се добереше някога до счетоводните книги на отдела по Туризма, подобни хотели веднага щяха да бъдат забранени. Майло помоли администратора да го събуди в единадесет и половина — около четири часа по-късно — и отнесе екземпляр от „Хералд Трибюн“ в стаята си. Прочете заглавията в пищно декорирания асансьор. Не бяха приятни.

Нови коли бомби в Ирак убили осем американски и канадски войници, безредици в Хартум, Судан. Снимки на площад, изпълнен с хиляди разгневени мъже, размахващи увеличени снимки на мъртвия молла Салих Ахмад, белобрад духовник с бяла чалма. Преводът на арабските надписи обясняваше, че протестиращите искат главата на президента Омар ал Башир. На осма страница Майло откри кратка история, която съобщаваше, че Министерството на вътрешната сигурност е заловило прочут наемен убиец, чието име отказваха да съобщят.

Но най-важната новина нямаше място във вестника: Майло Уийвър бе пристигнал в Париж, за да накисне една от най-старите си приятелки.

Той си припомни сантиментално времето, когато двамата бяха млади агенти в Лондон. Сложни шифри, потайни срещи в забутани кръчми и спорове с британското разузнаване относно бъркотията, която страните им всяваха в пост комунистическия свят. Анджела беше умна и стабилна, което бе едва ли не невъзможно в работата им, а и притежаваше чувство за хумор. В разузнаването тези три неща заедно са толкова редки, че когато ги намериш, никога не позволяваш да ти се измъкнат. Като се имаше предвид количеството време, което двамата прекарваха заедно, всички предполагаха, че са двойка. Това им вършеше чудесна работа. Никой не задаваше въпроси за хомосексуалността на Анджела, а Майло се отървяваше от съпругите на дипломатите, които вечно му уреждаха срещи с племенничките си.

В продължение на два месеца след провала във Венеция, Анджела отказваше да говори с него. Фактът, че бе убила шефа си, Франк Доудъл, я измъчваше безкрайно. Но на следващата година,

когато Майло стана едновременно съпруг и баща на малко момиченце, Анджела дойде на сватбата в Тексас. След това поддържаха връзка редовно, а когато Анджела идваше в града, Тина винаги настояваше да я заведат на вечеря.

Майло се просна на хотелското легло, без да се съблича и се зачуди дали да се обади на Том. Но какво да му каже? Вече бе спорил с него относно вината на Анджела. Дали трябваше да докладва, че Джеймс Айнър е тъпак, неспособен да се справи с операцията? Но пък Том не се интересува от мнението на Майло за Айнър.

Истината, която го притесни за миг, бе, че преди шест години като турист никога дори не би размишлявал върху всичко това. Задачата щеше да е проста и чиста. Но вече не беше турист и определено не съжаляваше за това.

11.

Американското посолство бе отделено от „Шанз-Елизе“ с дълъг красив парк. Майло паркира на авеню „Франклин Д. Рузвелт“ и тръгна пеша покрай парка, подминавайки възрастните парижани, седнали на пейките, стиснали пликове с трохи, с които хранеха безбройните гълъби. Обедното слънце печеше безмилостно.

Париж през юли не бе приятно място. Местните отлитаха на почивка, а на тяхно място японци, холандци, американци, немци и англичани се редяха на дълги опашки пред будките за билети, размахваха брошури като ветрила към изпотените си лица и крещяха на децата си, които тичаха наоколо. Възрастните туристи се движеха в групи, стиснали бастуни или борещи се с инвалидни колички, а младите спираха от време на време, за да се оплачат от прекалено високите тротоари и да прошепнат изненадано колко много чернокожи има в Париж.

Повечето от тях, точно преди да потеглят на пътешествие, бяха гледали Джин Кели и Лесли Карон да танцуват из красивите улици, изпълнени с бели хора. Сега бяха шокирани от днешните улици и булеварди. Вместо дебели старци с мустаци, предлагащи сирене и напитки, бяха изправени срещу бели момчета с мръсни плитки, свирещи на китари, нахални африканци, които се опитваха да продават миниатюрни айфелови кули и макети на пирамидата пред „Лувър“, и орди туристи като самите тях, предвождани от строги възрастни францужойки.

Разбира се, в Париж имаше много красота, но концентриран върху задачата си, Майло почти не я забелязваше.

Намери пейка в края на парка, която гледаше към авеню „Габриел“ и посолството на №2. Усмихна се на старицата до себе си, обградена от гълъби. Тя отвърна на усмивката му и метна трохи на досадните птици. Беше едва дванадесет и десет, затова той затърси цигарите в джоба си. После обаче го обзе чувство за вина и се отказа. Кръстоса ръце пред гърдите си и се вторачи в пищната бяла сграда, където стояха на пост трима морски пехотинци с автоматични пушки.

— Bonjour, monsieur — каза старицата.

Майло ѝ се усмихна учтиво.

— Bonjour.

— Êtes-vous un Touriste?

Един от предните зъби на жената липсваше. Тя му намигна весело.

— Oui — потвърди Майло.

— Monsieur Einner voudrait savoir si vous avez la paquet. (Господин Айнър иска да знае дали пакета е у вас.)

Майло се огледа наоколо. Да, ето го. На авеню „Габриел“ бе паркиран бял ван с реклама на цветарска фирма. От ауспуха му излизаше дим. Това бе единственото превозно средство с работещ двигател наоколо.

Ван за доставка на цветя. Айнър очевидно бе гледал прекалено много стари шпионски филми.

Майло се завъртя към старицата и каза на английски.

— Кажи му да дойде да ме попита лично.

Усмивката ѝ си остана на лицето, но жената не му отговори. Микрофонът, който носеше, вече бе предал думите му. От другата страна на парка, задната врата на белия ван се отвори и висок рус мъж тръгна по тревата към тях. Лицето на Джеймс бе силно зачервено, а устните му — стиснати ядосано. Когато се доближи до тях, Майло забеляза, че устните му се белеха. Зачуди се дали Айнър страдаше от херпес и си напомни да актуализира досието му, когато се върне в Ню Йорк.

— Здравсти, Джеймс — поздрави Майло.

— Просто отговори на шибания въпрос, Уийвър. Съсипваш всички мерки за сигурност.

Майло се ухили.

— Да, Джеймс, пакетът е у мен.

Айнър не видя нищо смешно.

— Не се намираш в офис, Уийвър. Това е истинският свят.

Майло го загледа как се върна бързо във вана. Старицата потисна смеха си и прехапа устни здраво, за да не я чуят по микрофона.

Мина дванадесет и половина и Майло започна да се тревожи. Черните камери около посолството и онези, закачени на стълбовете за осветление, несъмнено регистрираха присъствието му. Някой блед

техник в мазето на посолството, седящ цял ден пред мониторите, вече сигурно го бе забелязал и бе вкарал снимката му в софтуера за разпознаване на лица. И вече знаеха кой е. Нямаше представа дали щяха да предадат информацията на Анджеला Йейтс. Ако го направеха, дали тя би предпочела да остане в посолството, за да избегне срещата с него? Или пък може би подозираше, че я наблюдават и бе решила да се измъкне от него. Майло предпочиташе тази възможност.

В дванадесет и петдесет и седем Анджеला най-после излезе от посолството и кимна на морския пехотинец, който ѝ отвори вратата. Носеше тънък пъстър шал, който показваше, че се бе влюбила във френската мода. Розовата ѝ блуза прилепваше по гърдите, а бежовата ѝ пола свършваше под коленете, там, където започваха лачените ѝ ботуши. Петте години в Париж ѝ се бяха отразили чудесно.

Тя излезе през портата и продължи на запад по тротоара, после на север към „Рю де Фобурж Сен О’норе“ и спря да изтегли пари от банкомат. Майло я последва от неговата страна на улицата.

Анджеला вървеше бързо и вероятно бе наясно, че я следят. Ако бе така, не си направи труда да се обърне назад, за да провери. Анджеला никога не бе действала нервно. В Лондон, тя бе най-добрата.

Последният път, когато се видяха, преди цяла година, бе в ресторант „Литър Лугер“ с Тина и Стеф. В спомените на Майло имаше много смях. Анджеला бе пристигнала в града за някакъв семинар и, над дебели пържоли и печени картофи, им изимитира монотонните гласове на различните лектори. Дори Стеф се бе засмяла.

Анджеला зави по „Рю Дюра“ и влезе в малко претъпкано бистро с позлатени рамки на прозорците. Майло пресече улицата, застана пред изнесеното навън меню и надникна през стъклото. Анджеला пристъпи към бара. Дебел мъж в престилка я поздрави с широка усмивка. Очевидно идваше тук редовно. Управителят сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към далечната стена и малка маса за двама. Вероятно очакваше компания, помисли си Майло.

Управителят, приключил с нея, забърза към него със съчувствено изражение.

— Съжалявам, господине. Нямаме свободни маси.

— Няма проблеми — отвърна Майло. — Аз отивам при дамата.

Управителят му кимна и забърза да прогони младата двойка, влязла след Майло, висок хубав мъж и жена с подути очи с вид на

лесбийка.

Той се приближи към масата, където Анджела четеше менюто със специалистите за деня. Черната ѝ коса висеше елегантно около лицето ѝ. Когато Майло се настани на другия стол, тя вдигна глава и, с изненадано изражение, каза:

— Майло! Мили боже! Какво правиш тук?

Да, беше го видяла на камерите. Да, очакваше компания. Неговата. Той се наведе и я целуна по зачервената буза.

— Бях навън на улицата и забелязах красива лесбийка да влиза тук.

Поръчаха кана червено вино и бързо се разприказваха за дреболии, както ги бяха учили в шпионското училище. Беше чудесно да я види отново. Искаше да узнае как живееше.

Анджела призна, че в живота ѝ нямаше много интересни неща в момента. Преди година скъсала с приятелката си, някаква френска аристократка, и оттогава се съсредоточила изцяло върху работата си. Компенсираше разбитото си сърце, като се издигаше нагоре по йерархичната стълба. Не само ръководеше отдела на ЦРУ в посолството, но и надзираваше цялата дипломатическа мрежа във Франция — Париж, Бордо, Лил, Лион, Рен, Страсбург, Марсилия, Ница и Тулуза.

Гордеше се с постиженията си. Това бе очевидно. През последните девет месеца лично бе ръководила разкриването на три случая на изтичане на информация. Вълнението по лицето ѝ, докато му разказваше за залавянето на последния, му напомни за радостта ѝ преди шест години, когато ѝ бе съобщил, че ще се жени. Изглеждаше същата като тогава и все още бе много по-патриотично настроена от самия него.

— Вбесяващо е — каза тя, — да слушаш как французите мрънкат, че ние сме страховития военен гигант, който прави света опасен за всички. Никой от тях не вярва, че можем да допуснем непреднамерени грешки. Разбираш ли какво имам предвид? Всеки път, когато направим нещо, което не им харесва, ни обвиняват, че се опитваме да контролираме запасите на петрол в света или да изместим Европа от световната сцена.

Анджела поклати глава раздражено.

— Не осъзнават ли, че сме в положение, което няма прецедент? Никоя страна в историята не е имала толкова много мощ и отговорност като нас. Ние сме първата истинска световна империя. Разбира се, че ще допускаме грешки!

Интересна идея, макар Майло да не бе съгласен с нея. Въпреки любовта, която Грейнджър изпитваше към думата, Майло вече не употребяваше определението „империя“, за да опише страната си. Смяташе, че това е проява на суета от страна на американците, които искаха да видят Рим в огледалото и да се митологизират. Но той само попита:

— Французите създават ли ти неприятности?

— Зад кулисите, далеч от обществеността, са готови да сътрудничат. Всъщност, в момента ми помагат в един от проектите ми.

— Да?

Анджела се усмихна и се изчерви леко.

— Може да е страхотен успех за кариерата ми. Едрата риба.

— Хм, започва да става интересно.

Тя му намигна весело.

— Име на животно.

— Животно?

— Рррр — изръмжа тя ухилено.

Майло също се изчерви.

— Тигъра.

12.

Заболя го, когато видя колко горда бе Анджела докато му разказваше шепнешком за разследването, което провеждаше от осем месеца.

— От ноември. След като Тигъра очисти Мишел Бушар, министъра на външните работи. Помниш ли случая?

Майло го помнеше. Грейнджър бе изпратил Трипълхорн в Марсилия, за да разследва убийството внимателно, но французите бързо се бяха изморили от въпросите му.

— Изпратихме човек там — каза той, — но се натъкна на непреодолими пречки.

Анджела вдигна ръце безпомощно.

— Мой приятел на име Пол работеше по случая. Познавам го от консулството в Марсилия. За разлика от повечето си колеги, той прие помощта ми с удоволствие. Знаех, че Тигъра е отговорен за убийството. Просто го знаех.

— Чух само, че след няколко месеца французите потвърдили, че е бил той.

— Французите, друг път. Аз го направих. С помощта на Пол, разбира се.

Анджела му намигна, отпи от виното си и добави:

— Бушар бил с любовницата си в хотел „Софител“. Малка ваканция далеч от жена си. Съвсем по европейски.

Майло се усмихна.

— Както и да е, били на някакъв купон — тези хора дори не се опитват да крият извънбрачните си връзки — и се прибрали пияни. Върнали се в хотела и телохранителят отвел министъра в стаята му. Преди това я претърсили, разбира се, и го оставили сам. Последвало обичайното, а на сутринта момичето се събудило с писъци. Не била чула нищо. Съдебният лекар каза, че гърлото му било прерязано около три сутринта. Убиецът влязъл през балкона, свършил си работата и се измъкнал. Намериха следи по покрива, откъдето се смъкнал с въже.

— А момичето?

— Направо откачило. И тя, и леглото били подгизнали от кръв. Пол ми каза как сънувала, че се била напикала.

Майло доля чашите им, изпразвайки каната.

— Няма основания да заподозрем Тигъра. Човек като Мишел Бушар има много врагове. По дяволите, дори ние щяхме да се зарадваме на липсата му. Чу ли речта му за годишнината от края на Първата световна война?

Майло поклати глава отрицателно.

— Обвини ни, че сме се опитали да превземем Африка. Французите смятат, че те са отговорни за този континент, а той лобираше пред нас да започнем да раздаваме лекарства за СПИН безразборно на всекиго.

— Нещо нередно ли има в това?

Анджела се вторачи в него, но той не успя да разчете погледа ѝ.

— Може и да няма, но той, както и останалата част от Европа, видя в отказа ни заговор да обезлюдим континента, за да можем да се нанесем там и да изсмучем нефта. Или нещо такова — каза тя и отпи. — Както и да е, беше убит десет дни след речта си.

— Мислиш, че ние сме виновни?

Тя се засмя с половин уста.

— Моля те. Френски външен министър? Дай ми някой по-важен. Не, изглеждаше най-старата причина — пари. Бушар беше затънал до гуша в спекулации с недвижими имоти и бе натрупал прекалено много дългове. А част от тях бе получил от сенчести източници. Инвестира милиони в Уганда и Конго, докато преговаряше за заемите за развитието им. Ако беше оцелял, щяха да го съдят. За негов късмет, някой от кредиторите му се погрижи за проблема. И той умря като герой.

— Ами Тигъра?

Анджела си пое дъх и очите ѝ проблеснаха.

— Всъщност, беше си чист късмет. Както ти казах, бях убедена, че е той. Методът на действие не отговаряше на неговия, но кой друг прочут наемен убиец би проявил наглостта да извърши това? Никой. Затова поразпитах наоколо и се оказа, че Том Грейнджър... той все още ти е шеф, нали?

Майло кимна.

— Та Том разполагал с три негови снимки. От Милано, Франкфурт и Арабските емирства. Пол и аз прегледахме записите от охранителните камери в хотела. Отне ни безкрайно дълго време, но аз проявих упорство. Знаеш, че съм ужасно упорита, нали? Хей, какъв е този поглед?

Майло нямаше представа, че гледа странно и ѝ го каза. Всъщност се чудеше защо Грейнджър не му бе казал за молбата за снимките. Анджеला го остави на мира.

— Решихме да се обърнем към обществеността. Вече беше януари и това бе единственият ни изход. Разпечатах снимката от Милано и я разпратих из Марсилия. Магазини, банки, хотели. Навсякъде. И никъде нищо. Пълна суша. Минаха седмици. Върнах се в Париж. После, през февруари, Пол ми се обади. Някаква чиновничка в „Юнион Банк“ в Швейцария познала лицето от снимката.

— И как така паметта ѝ е проработила внезапно?

— Забравяш колко дълги са френските ваканции. Жената била на ски.

— Аха.

— Тогава се върнах в Марсилия и прегледахме записите от банката. И бинго! Тигъра беше там. Осемнадесети ноември, три дни преди убийството. Опразни и затвори банкова сметка за триста хиляди долара. Самюъл Рот беше вписан като съсобственик на сметката. Това е едно от имената на Тигъра. Разбира се, показал паспорта си, за да го идентифицират, и ние се сдобихме с копието, което бяха направили. Но най-важното бе, че вече разполагахме със сметката.

Майло сложи ръце на масата до чашата си.

— И?

Анджеला отново отпи, за да засили напрежението. Определено се наслаждаваше на разказа си.

— Сметката бе открита на шестнадесети ноември под името Ролф Винтенберг.

Майло се облегна назад, впечатлен, че само за месеци, Анджеला бе открила следата, по която той самият вървеше от шест години.

— Е, и? Кой е Ролф Винтенберг?

— Трудно е да се каже. Адресът му се оказа само врата в една малка уличка в Цюрих. Сметката била отворена с пари в брой.

Камерата на банката уловила само мъж с шапка. Висок. Името, разбира се, е фалшиво.

— Как така никога не чух нищо по въпроса? Не докладваше ли на Лангли?

Анджела го погледна притеснено и поклати глава.

Възхищението му се смеси с раздразнение. Ако не бе проявила такава параноя, можеха да си сътрудничат. Но Анджела не искаше да дели славата. Подобен случай можеше напрано да те изстреля нагоре в кариерата.

— Следя го от години — каза той. — Знаеше ли?

Нямаше причина Анджела да знае това. Тя погледна чашата си и сви рамене.

— Съжалявам.

Разбира се, не съжаляваше.

— Срецнах се с него в сряда. В Щатите.

— С Тигъра?

Той кимна.

Розовите й бузи пребледняха.

— Шегуваш се.

— Той е мъртъв, Анджела. Погълна цианкалий. Оказа се, че един от работодателите му го убол със заразна игла. За разлика от нас, работодателят му знаел, че Тигъра е последовател на християнска наука.

— Християнска... какво? — обърка се тя. — Какъв бил?

— Отказва да взима лекарства и болестта го убиваше.

Анджела занемя. Отпи от виното си и се вторачи в него. Беше посветила последните осем месеца на разследването на този случай — при това доста впечатляващ случай, който щеше да я отнесе нависоко в кариерата ѝ, а с няколко думи Майло бе смазал мечтите ѝ.

Но тя беше практична жена. Беше се сблъсквала с достатъчно разочарования в живота си, за да не си позволи да затъне в новото. Тя вдигна чаша към него.

— Поздравления, Майло.

— Не ме поздравявай — спря я той. — Просто действах според указанията на Тигъра. Той ми остави следа, за да мога да чуя последното му желание.

— И какво беше то?

— Да открия човека, който го заразил.

Анджела не отговори и Майло добави:

— А това означава, че ти още си в играта. Бих искал да узная кой го е очистил.

Тя отпи от виното си.

— Добре, Майло. Говори.

През следващите петнадесет минути той ѝ разказа историята на Тигъра. Изражението ѝ премина през безброй емоции докато надеждата ѝ бавно се завръщаше.

— Салих Ахмад? — прекъсна го тя. — В Судан? Той го е убил?

Новината сякаш я оживи, макар Майло да не знаеше защо.

— Това бе неговото признание — отговори той. — Защо? Знаеш ли нещо по въпроса?

— Не — прекалено бързо отговори тя. — Продължавай.

Докато ѝ разказваше за Ян Клаузнер, познат и под името Хърбърт Уилямс, той си спомни нещо.

— Разполагаш с неговата снимка. Той е човекът с Тигъра в Милано.

Анджела се намръщи.

— Твоите хора го бяха изрязали от снимката.

— Ще ти дам цялата снимка.

— Благодаря.

Когато Майло приключи разказа си, Анджела вече седеше изправена и хапеше долната си устна в очакване. Той се зарадва, задето бе оправил настроението ѝ, но остана с чувството, че тя крие нещо от него.

— Не мога да водя случая от Щатите, затова ти трябва да се заемеш с него — каза той, за да я накара да се почувства незаменима. Ще действам според твоите указания. Добре ли ти звучи?

— Да, капитане — усмихна се тя, но не проговори.

Каквото и да криеше, щеше да си остане тайна, поне засега. Анджела вдигна тънката си ръка.

— Е, достатъчно за работата. Да си побъбрим за семейството. На колко стана Стефани? Седем?

— Шест — поправи я той, като се протегна към каната, но си припомни, че бе празна. — Ръси мръсотии като моряк, но не съм готов да я сменя за друго хлапе.

— Тина все още ли е зашеметяваща?

— Все така. Вероятно постъпих добре като не я доведох.

— Внимавай — намигна му Анджеला, после се усмихна накриво, което му напомни, че никак не бе глупава. — Е, кажи ми какво искаш.

— Защо мислиш, че искам нещо?

— Защото прекара цял час пред посолството да ме чакаш. Не си направи труда да се обадиш, защото не искаш да остане запис на разговора ни. И, както каза, имаш семейство. Сериозно се съмнявам, че Тина би те оставила да отидеш на почивка в Париж без нея.

Анджеला замълча за миг и доби сериозно изражение.

— Разбираш ли накъде бия?

Кафенето бе пълно с обядващи французи, но много малко американци. През прозореца Майло забеляза високия хубав мъж, когото бе видял по-рано, да чака на улицата за маса. Зачуди се къде ли бе отишла приятелката му с подутите очи.

Майло подпря брадичката си с ръка.

— Права си. Имам нужда от дребна услуга.

— С големи неприятности?

— Въобще няма неприятности. Просто неудобство. Трябва да пазиш нещо до следващата седмица. В понеделник един човек ще поиска да му го предадеш.

— Голямо? Малко?

— Съвсем малко. Флаш драйв.

Анджеला се огледа наоколо и прошепна:

— Трябва да знам повече.

— Добре.

— Какво има на него?

— Просто един доклад. Не мога да го изпратя, защото комуникациите на контакта ми са компрометирани.

— Той в града ли е?

— В Бейрут, но ще долети до Париж в понеделник сутрин и ще дойде в посолството. След като получи флаш драйва, няма да има повече нужда от интрига.

— Защо сега има интрига?

Майло знаеше, че Анджеला му има доверие. Или поне се доверяваше на лондонския агент, когото навремето бе познавала добре. Но през последните години приятелството им, въпреки срещите от

време на време, бе станало по-отдалечено. Сега той нямаше представа дали тя щеше да повярва на историята му. Майло въздъхна.

— Истината е, че трябва да го предам лично. Но не мога да остана във Франция.

— Защо?

Майло потърка носа си и се престори на засрамен.

— Ами... става дума за почивката ми. Тина вече резервира хотела ни във Флорида. Дисниуърлд. Самолетните билети също са купени и не могат да бъдат сменени.

Е, това поне бе вярно.

Анджела се засмя.

— Не ми казвай, че се страхуваш от жена си!

— Просто искам да прекарам ваканцията си спокойно и без разправии.

— Вече не си човека, който беше преди, а? — намигна му тя. — Защо не изпрати някого от Ню Йорк да го достави?

— Няма подходящ човек — отговори той. — Работя по този доклад от цял месец. Не искам никой друг да го чете.

— И тогава се сети за мен?

— Сетих се за Анджела Йейтс, най-старата ми приятелка.

— Предполагам, че не си споделил това с Том, нали?

— Я каква си хитруша!

Анджела огледа тълпата в заведението.

— Ще ми кажеш ли какво има на него?

Майло се канеше да й каже това, което Грейнджър му бе наредил да сподели — анализ за китайските петролни интереси в Казахстан — но си промени мнението. Недостатъкът на Анджела бе любопитството.

— Дивотии с азиатския петрол. Не е нужно да знаеш подробностите, нали?

— Предполагам, че не — кимна тя, после добави. — Добре, Майло, готова съм на всичко за теб.

— Благодаря, спаси ми задника.

Келнерът мина покрай тях и Майло го хвана за ръката и помоли за бутилка шампанско. После се наведе към Анджела и каза:

— Дай ми ръката си.

Тя се озадачи, но изпълни молбата му. Имаше дълги пръсти. Ноктите й бяха идеално оформени, но без лак. Майло хвана сухата й

ръка в своята нежно, сякаш бяха любовници. Анджела ококори очи, когато усети флаш драйва на дланта си. Майло целуна леко кокалчетата на пръстите ѝ.

13.

В хотела го чакаха две съобщения. Джеймс Айнър искаше да узнае дали всичко бе преминало според плана, но бе задал въпроса си по ужасно тъп начин — „Прехвърли ли вече парите?“ Майло смачка листчето. Другото съобщение, празно, бе от Грейнджър, подписано „Татко“. Макар вече да бе леко замаян от обяда, след като влезе в стаята си, Майло си сипа малко водка. Отвори прозореца и се наведе да погледа движението по „Рю Сен Филип дю Рул“ Запаля цигара, преди да набере номера.

Тина отговори сънливо:

— Да?

— Скъпа, аз съм.

— Кой по-точно?

— Глупавият.

— А, Майло, още ли си в Париж?

— Да. Как са нещата?

— Не знам. Тъкмо ставам. Звучиш... пиян ли си?

— Малко.

— Колко е часът там?

Той погледна часовника си.

— Почти три.

— Аха.

— Слушай, може да не се върна до неделя.

Мълчание, после шумолене на чаршафи.

— Защо?

— Нещата се оказаха по-сложни.

— Колко сложни?

— Не е опасно.

— Добре — каза Тина. — Знаеш кога излита самолетът ни, нали?

— Понеделник, в десет сутринта.

— Ако не си тук дотогава...

— Ще ходя на почивка сам.

— Радвам се, че разбираш.

Майло дръпна от цигара си и Тина веднага го усети.

— Чакай малко, господинчо.

— Какво?

— Пушиш.

Той се опита да прозвучи обидено.

— Не е вярно.

— Ще си имаш неприятности — закани се тя, после каза: — Хей, бебчо.

— Какво хей?

— Стеф е тук — отговори Тина, после гласът ѝ прозвуча приглушено. — Искаш ли да говориш с татко?

— Защо пък да искам? — отвърна дъщеря му.

— Дръж се мило — нареди ѝ Тина и след секунда Стеф взе телефона.

— Стефани Уийвър. С кого разговарям?

— Говорите с Майло Уийвър — отговори той.

— Радвам се да ви чуя.

— Престанете! — изрева той и Стефани избухна в смях, после се разбъбри за всички събития, изпълнили деня ѝ.

— И как го нарече?

— Сам Астън е кретен, татко. Той ме нарече „лицемерка“ и затова му казах, че е мръсен плъх. Какво очакваш?

След като Стефани му разказа всичките си истории, Тина се върна на телефона и го заплаши със страховити последици, ако не се върнеше навреме. След като затвори, Майло остана сам с шума от движението и светът му се стори по-мрачен. Звънна на Грейнджър.

— Какво? — извика старецът.

— Аз съм, Том.

— А, съжалявам, Майло.

— Какво става?

— Нищо. Свърши ли работата?

Майло се отдръпна от прозореца.

— Да.

— Видя ли? Отлиташ за вкъщи довечера и няма да пропуснеш и минута от почивката си.

— Айнър ли ръководи наблюдението?

— Какво наблюдение?

— Не вярвам просто да седиш и да чакаш дали докладът ще се озове в Пекин.

— Разбира се, че не. Да, той ръководи наблюдението.

— Тогава ще остана тук още малко.

Грейнджър се прокашля.

— Не разбирам защо създаваш неприятности.

— Защото Анджела е невинна.

— Айнър показа ли ти уликите?

— Нямам нужда от улики, Том. Говорих с нея почти два часа.

Невинна е.

— Сто процента ли си сигурен?

— Да кажем, деветдесет и седем.

— Три процента са достатъчни за съмнения. Знаеш го.

— Но тя върши важна работа тук — настоя Майло. — Не ми се иска да я компрометирам.

— Тя е началник на охраната, Майло. Не е мозъчен хирург.

— Следи Тигъра.

Мълчание.

— Не се прави на глупав, Том. Изпратил си ѝ неговата снимка още преди месеци. Защо не ми каза?

— Майло — отвърна Грейнджър с властен тон, — не мисли, че знаеш всичко, което става тук. Взех решение, което по онова време ми се стори правилно. Освен това, самата Анджела искаше да държим работата в тайна. Уважавам това.

— Да бе.

— Е, с какво разполага тя?

— Много повече от това, което аз успях да науча. Има запис на Тигъра в марсилския клон на „Юнион Банк“, където тегли парите от убийството на Мишел Бушар. Триста хиляди. Проследила сметката до Цюрих, където била открита от Ролф Винтенберг.

— Винтенберг — бавно повтори Грейнджър, който вероятно записваше името.

— Факт е, че трябваше да включим Анджела в случая на Тигъра още от самото начало. Щяхме да го пипнем преди години. В сравнение с нея, аз съм пълен тъпак.

— Ще го имам предвид, Майло. Но ако Анджела продава наши тайни, трябва да го знам.

- Добре.
- Няма да му създаваш неприятности, нали?
- На кого?
- Айнър.
- Познаваш ме, Том. Просто искам да помогна.

14.

Той се върна в парка след четири. Беше се преоблякъл в по-незабележими дрехи — тениска и джинси, а слушалките на айпода му се виждаха ясно под шапката, която бе купил от магазин близо до хотела. Слънчевите очила допълваха дегизировката му достатъчно, за да избегне лесното разпознаване от камерите в посолството. Маскировката му не би издържала обстоен преглед, но Майло не смяташе, че се нуждае от нещо повече.

Старицата на Айнър бе заменена от старец в мърляво яке, седнал на същата пейка, оставил пластмасова торба до краката си. Цветарският ван на Айнър все още бе паркиран на авеню „Габриел“.

Майло нямаше с какво да се занимава до пет часа, затова се заслуша в музиката от айпода — отново песни от шестдесетте години. Франс Гал, Джейн Бъркин, Франсоа Харди, Ана Карина и Брижит Бардо в дует със Серж Генсбур.

В пет и десет паркът се изпълни с хора, които се прибираха у дома. Дори старецът седна по-изправено и се извъртя да погледне към посолството.

От мястото си, Майло не виждаше портата на посолството, затова тръгна бавно към авеню „Габриел“ и поднесе айпода близо към лицето си, сякаш имаше някакъв проблем с него. Но всъщност наблюдаваше внимателно стареца, който се надигна от пейката и се наведе да завърже връзките на обувките си.

Майло също трябваше да скрие лицето си, тъй като Анджела подмина цветарския ван и тръгна към тях. Вървеше на изток през парка към метро станцията на „Плас дьо ла Конкорд“. Майло, невидим в тълпата, се извърна небрежно настрани. Старецът последва Анджела.

Майло забърза към авеню „Габриел“ и стигна до вана, който тъкмо маневрираше да се измъкне от мястото за паркиране. Почука на затъмнения заден прозорец и зачака.

Айнър не реагира веднага. Вероятно гледаше лицето на Майло и се чудеше дали досадникът ще се разкара. Най-после взе решение и

отвори вратата. Устните му бяха в ужасно състояние и изглеждаха сякаш ги бе дъвкал ожесточено.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Уийвър? — попита той.

— Ще ме закараш ли?

— Разкарай се. Прибирай се у дома.

Айнър се опита да затвори вратата, но Майло му попречи.

— Моля те, Джеймс. Трябва да дойда с теб.

— Това, което трябва да направиш, е да се прибереш у дома.

— Хайде де — дружелюбно се усмихна Майло. — Ако се наложи да прибереш Анджеला, ще ти бъде по-лесно с мен. Тя няма да побегне, ако и аз съм с теб.

Айнър се замисли.

— Честно — добави Майло. — Просто искам да помогна.

— Обясни ли това на Том?

— Обади му се, ако искаш.

Айнър отвори вратата и се ухили, за да покаже, че не е толкова лош.

— Приличаш на застарял тийнейджър — отбеляза той.

Майло не си направи труда да му каже на какво прилича той самият.

Мобилният контролен център на Айнър се състоеше от два лаптопа, два плоски монитора, генератор, микрофон и колони. Седалките бяха преместени плътно до дясната стена срещу оборудването. Возенето не беше много приятно, тъй като шофьорът непрестанно скачаше нервно на педалите. По целия път до апартамента на Анджела в единадесети арондисман, Айнър поддържаше радиовръзка с агентите си. Те докладваха, че Анджела се е качила в метрото и е слязла на „Плас дьо ла Насион“. Оттам е поела пеша по авеню „Филип Опост“ към апартамента си на „Рю Александър Дюма“.

— Чудесно е, че контролираш всичко — каза Майло.

Айнър бе съсредоточен върху монитора, който показваше кооперацията на Анджела. Видяха как тя мина през стъклената врата.

— Ако ролята ти тук е да се държиш саркастично, ще те закараме до летището — каза Айнър.

— Съжалявам, Джеймс.

Продължиха безмълвно и скоро стигнаха до квартала на Анджела. Някои членове на дипломатическия корпус в Париж, който бе достатъчно голям, за да образува собствен град, живееха в същата източна част на единадесети арондисман. По улиците бяха паркирани мерцедеси и беемвета.

Откъм колоната се чу изщракване и набиране на номер.

— Подслушваш телефона й? — попита Майло, загледан в монитора, който показваше набрания от Анджела номер: 825030030.

— А ти какво си мислиш, Уийвър? Не сме аматьори.

— Тя също не е. Обзалагам се, че ви е усетила.

— Шшт.

Женски глас каза:

— Пица „Хът“.

Компютърният указател потвърди, че това е вярно.

Анджела си поръча хавайска пица с гръцка салата и шест бири „Стела Артоа“.

— Добре похапва — отбеляза Айнър, после затрака по лаптопа.

Вторият монитор оживя и показа всекидневната на Анджела. Тя се отдалечаваше от телефона и се прозяваше. Майло си помисли, че следобедното шампанско я бе приспало. Анджела намери дистанционното, просна се на канапето и пусна телевизора. Не виждаха екрана, но чуха смях. Анджела дръпна ципа на ботушите си, събу ги и ги остави до масичката за кафе.

Ванът намали и шофьорът извика:

— Пристигнахме.

— Благодаря, Бил — отвърна Айнър и погледна бързо Майло, преди да върне очи към екрана. — Това може да отнеме дни. Ще ти се обадя, когато тя направи нещо.

— Ако направи нещо.

— Както и да е.

— Ще ти правя компания.

След половин час слънцето започна да залязва и освети задните прозорци. Хората се завръщаха у дома, изпълнени с нетърпение да съблекат костюмите си. Улицата беше красива и напомни на Майло за дома му в Бруклин. Мястото започваше да му липсва. Все още не бе сигурен защо в момента не седи в самолета. Какво въобще можеше да направи, за да помогне на Анджела? Айнър бе арогантно копеле, но

нямаше да я накисне. А ако Майло грешеше и тя наистина продаваше тайни, тогава бездруго не можеше да ѝ помогне.

— Как въобще започна всичко това? — попита той.

Айнър се облегна назад, но продължи да наблюдава Анджела, която се усмихваше на нещо от телевизора.

— Знаеш как. Лаптопът на полковник Лиен.

— Но защо МИБ е наблюдавало полковника?

Айнър сви рамене.

— Следили са го. Двучленен екип. Стандартна процедура. Просто държат врага под око.

— Те ли ти казаха това?

Айнър го изгледа почти презрително.

— Да не мислиш, че говорят с туристите? А стига бе. Само ушите на Том са достойни за тайните им.

— Продължавай.

— Всеки втори уикенд полковникът взима ферибота от Англия до Франция. Малка вила на север от Лавал. Реномирана ферма.

— Ами приятелката му?

— Рене Берние. Французойка.

— Чух, че била обещаваща писателка.

Айнър се почеса по бузата.

— Прочетох част от творбата ѝ. Не беше лоша.

Анджела се надигна и Айнър натрака нещо на клавиатурата. На монитора се показа банята. Анджела влезе вътре и започна да разкопчава полата си.

— Няма ли да изключиш монитора? — попита Майло.

Айнър го изгледа мрачно.

— Не се кефя на това, Уийвър.

— Ами Рене Берние? Възможно ли е тя да е виновницата?

Айнър поклати глава, сякаш изумен от тъпотата на Майло.

— Наистина мислиш, че сме пълни некадърници, а? Следим Берние. Да, тя е запалена комунистка. Романът ѝ е претъпкан с антикапиталистически дрънканици.

— Каза, че бил добър.

— Не съм малоумен. Мога да забележа добър автор, дори ако политическите му възгледи са детински.

— Имаш широк мироглед.

— Нали? — изръмжа Айнър, после смени образа от камерите.

Анджела пусна водата в тоалетната и се върна на канапето, облечена в пухкава бяла хавлия.

— Както и да е, знаеш историята — каза Айнър. — Полковник Лиен се качва на ферибота след поредния си забавен уикенд. На половината път припада. Двамата агенти на МИБ го съживяват и се възползват от възможността да копират хард драйва му.

— Защо Анджела?

Айнър примигна.

— Какво?

— Защо всички са убедени, че тя е източникът? Всичко това са косвени доказателства.

— Не знаеш?

Майло поклати глава и Айнър се ухили.

— Затова си толкова твърдоглав — каза той и затрака на втория лаптоп.

Появи се файл с име „Лястовичка“. Имена на птици, помисли си Майло презрително. „Досието Ипкрес^[1]“ с Майкъл Кейн, 1965 година.

Айнър започна да му обяснява случая. Показа му снимки, копия от документи, аудио и видеозаписи, от последните два месеца, резултат от наблюдението, ръководено от него. Някои доклади съобщаваха за присъствието на Анджела на приеми в китайското посолство, но дори Айнър призна, че само по себе си това не означава нищо. Беше отбелязал дори, че Анджела взема приспивателни повечето ноци, сякаш това бе знак за гузна съвест. После стигна до важната част.

— Виждаш ли този човек? — попита той, като посочи към мъж на тридесет и няколко години с червена брада.

Мъжът стоеше на кръстовището до Триумфалната арка, точно зад Анджела. Двамата чакаха да пресекат улицата. Бузите на Майло пламнаха — познаваше човека. Айнър каза:

— Това беше на девети май.

Той затрака на клавиатурата и на екрана се появи нова снимка. Същият човек седеше зад волана на такси, а Анджела — на задната седалка.

— Това е на четирнадесети май. А сега виж шестнадесети.

Появи се снимка на бистрото, където Майло бе обядвал с Анджела. Тя и мъжът отново бяха тук, но седяха на различни, макар и

близко разположени маси. Но Анджела не бе сама. Срещу нея седеше млад чернокож, който ѝ говореше настойчиво.

— Двадесети юни — каза Айнър и показа на Майло ново кръстовище, на което стояха Анджела и мъжът с червената брада. — Всичко, което знаем за този тип...

— Кое е хлапето? — прекъсна го Майло.

— Какво? — попита Айнър, раздразнен от прекъсването.

— Върни назад — каза Майло.

Айнър върна снимката от бистрото.

— Този тип — Майло посочи чернокожия.

— Рахман някой си... — отговори Айнър и присви очи. — Гаранг. Точно така. Рахман Гаранг. Подозирани в тероризъм.

— Така ли?

— Анджела докладва за него — обясни Айнър. — Опитвала се да получи информация от него.

— На обществено място?

— Очевидно, това била негова идея. Не много професионална, но Анджела не спорила.

— Научила ли нещо?

Айнър поклати глава.

— Смятаме, че се е върнал в Судан.

— Судан — повтори Майло, като се опита да си придаде незаинтересуван вид.

— Преди да попиташ — каза Айнър, — не, не смятаме, че Анджела помага на терористи. Не е толкова ужасна.

— Радвам се, че го знаеш.

Айнър се върна на последната снимка, където Анджела пресичаше улицата в Управлението на червенобрадия мъж.

— Както и да е, този човек тук...

— Хърбърт Уилямс — отново го прекъсна Майло.

— Мамка му, Уийвър! Ще престанеш ли да ме прекъсваш?

— Той е, нали?

— Да — промърмори Айнър. — Това е името, с което е регистриран във френската полиция. Откъде, по дяволите, го знаеш?

— Разполагаш ли с още нещо за него?

Айнър искаше първо да получи отговор на собствения си въпрос, но лицето на Майло му показва ясно, че това нямаше да стане.

— Ами той дал на полицията адрес в трети арондисман. Проверихме го и се оказа приют за бездомни. Твърди, че бил от Канзас Сити. Помолихме ФБР да провери. Документацията на Хърбърт Уилямс датира от 1991 г., когато подал молба за паспорт.

— Трябвало е да използва номера на социалната си осигуровка, нали?

— Класическа измама. Номерът принадлежи на Хърбърт Уилямс, чернокож мъж, умрял на тригодишна възраст през 1971 г.

— С нищо друго ли не разполагаме?

— Този тип е хитър. Сложихме двама души да го наблюдават след две от срещите през юни, но той се измъкна. Истински професионалист е. Но виж това.

Той отново затрака по клавиатурата. Появи се панорамна снимка от провинцията. Широко открито пространство, синьо небе и малка вила вляво. После Майло забеляза кола. Курсорът на Айнър увеличи образа. До колата стояха двама мъже. Единият беше Хърбърт Уилямс, или Ян Клаузнер. Другият — дебел китаец, полковник Лиен.

— Откъде се сдоби с това?

— Стар материал на Управлението. От миналата година. Том го издири, когато научи за полковника.

Майло разтърка устните си. Бяха сухи като тези на Айнър. Започваше да намразва представата на Грейнджър за сигурност.

— Следиш я от два месеца. Защо започна?

От бюрото ни във Франция изтича информация от години. Лангли искаше да проучи положението, но извън обичайните канали. Решихме да започнем с Анджела Йейтс.

— Ние решихме?

— Аз и Том.

Майло бе наясно, че не знаеше за всички операции, които службата му провежда. Опита се да си припомни дали бе забелязал нещо, което да сочи, че Анджела е разследвана. Най-доброто, което успя да си спомни, бе, че преди месец поиска да използва Айнър да уреди подслушването на среща между сицилианската мафия и заподозрени ислямски фанатици в Рим. Грейнджър му спомена само, че Айнър не е на разположение и му предложи да използва Лейси.

— Е — каза той, — смяташ ли, че всичко това е достатъчно, за да я обвиним?

— Разбира се, че не, Уийвър. Затова седя тук с теб, вместо да я арестувам и да се прибера у дома при приятелката ми. А сега ти ми кажи откъде познаваш господин Уилямс.

— Мотоциклет — събщи им Бил и се скова зад волана.

Наведоха се към прозореца. Слънцето бе почти залязло и едва различиха силуета на облечен в кожени дрехи мотоциклетист, който караше към тях. Айнър също се скова и измъкна малка берета от презраменния си кобур.

— Не се прави на каубой — посъветва го Майло.

Мотоциклетът се промуши между две коли и скочи на тротоара. На червената кутия в багажника му пишеше „Пица Хът“.

След като доставчикът се отправи към вратата на Анджела, Айнър прибра пистолета си и каза:

— Хайде. Разправяй.

Майло му разказа за Клаузнер/Уилямс и Тигъра. Новината зашемети Айнър. От колоните чуха нежната мелодия на звънеца на Анджела. Айнър отпусна ръце в скута си.

— Аз... ами... Тигъра. Това променя всичко, нали?

— Не мисля така.

— Ако Анджела е свързана с човек, който контролира действията на Тигъра, тогава не става дума само за продаване на тайни на китайците. Очевидно тя е ръководена от човек със сериозни връзки. Може да е на свободна практика.

— Планът си остава същия — каза Майло. — Идентифицираме контакта ѝ и го прибираме. Не пипаме Анджела, преди да го хванем.

— Да — призна Айнър едва ли не тъжно. — Прав си.

Майло отвори задната врата и скочи на улицата.

— Отивам да вечерям. Обади ми се, ако смениш позицията.

— Разбира се — отговори Айнър и затвори вратата.

Парижкият въздух ухаеше на шунка и топъл ананас.

[1] Английски шпионски филм. — Б.пр. ↑

15.

Майло намери малка турска закувалня на странична уличка близо до „Плас Леон Блум“. Поръча си гирос и го изяде прав до висока масичка. Цялата тази история бе много объркана. Или Анджела бе невинна, в което силно му се искаше да вярва, или бе виновна и продаваше тайни. Но пък на китайците? По би ѝ подходило да продава тайни на страна, на която симпатизираше. Например на Полша. Тя беше трето поколение американка от полски произход и бе израснала, слушайки този странен език навсякъде около себе си. Перфектният ѝ полски бе една от причините да бъде назначена в Управлението. Друга основателна причина бе идеализмът ѝ. Само пари не бяха достатъчни да накарат Анджела да предаде някого.

Айнър, независимо дали бе справедлив към нея или не, бе инвестирал много платени часове в двумесечната операция по наблюдението ѝ. Ако се откажеше от следенето, това би изглеждало като пропиляване на правителствени ресурси. Рискован ход във времена на несигурност и съкращения.

Освен това, уликите си съществуваха. Анджела бе свързана с клиента на Тигъра, Хърбърт Уилямс, а той пък бе свързан с китайския полковник. Дали тя знаеше, че този човек бе свързан с Тигъра, когато тя копнееше да залови?

Друг въпрос: защо толкова често се споменаваше Судан? Анджела бе шокирана, когато научи за операцията на Тигъра там, и скри нещо — вероятно Рахман Гаранг, младия судански терорист.

Но защо?

Докато тъпчеше сочното агнешко в устата си, Майло се почувства също като на летището. Наблюдаваха го. Огледа тясното заведение в отражението на витрината. Нисък тезгях с каса и отегчено момиче с жълто кепе, млада двойка зад него, шепнеща любовно, двама араби до стената, които пиеха фанга и не говореха. Той огледа мъжете по-внимателно, но никой не изглеждаше заинтересуван от него. После се върна към любовниците.

Да. Висок хубав мъж и мъжествена жена с подути очи, която изглеждаше бита. От кафенето, където бе обядвал с Анджела.

Майло насочи вниманието си към улицата. Беше почти девет и половина и кварталът бе притихнал. Той погълна още няколко хапки, после, без да почисти масата си, напусна ресторантчето.

Отправи се към следващото кръстовище. Ако завиеше надясно, щеше да се върне на улицата, която водеше към дома на Анджела. Когато зави зад ъгъла, погледна назад и видя двойката да излиза от ресторанта. Вървяха небрежно към него, хванати за ръка.

След като се скри от погледите им, той се затича енергично, профучавайки покрай коли и разхождащи се двойки. Възможно бе това да е съвпадение, но параноята на Майло отказваше да приеме подобна вероятност. Сигурно влюбените бяха от френското разузнаване — „Секретариат Женерал дьо ла Дефанс Насионал“, или СЖДН. Те разполагаха с досието на Майло и определено бяха забелязали пристигането му в страната, сам, без семейството си, и срещата му с Анджела. И биха искали да узнаят какво прави във Франция. Той обаче искаше да ги държи колкото се може по-далеч от Анджела, чието положение бе доста несигурно.

Вместо да продължи направо на следващото кръстовище, Майло отново зави надясно и зачака зад ъгъла. Надникна точно навреме да види влюбените. Те излязоха на улицата, целунаха се и се разделиха. Мъжът тръгна наляво, а жената направо. Той изчака да изчезнат, после звънна на Айнър.

— Следят ме.

— Хм, французите страшно си падат по интригите — отвърна Айнър.

— Не можем да им позволим да узнаят, че разследваме Анджела. Няма да ѝ се доверяват вече.

— Тогава май няма да е зле да се прибереш у дома, старче.

— Случи ли се нещо?

— Просто се приготвя да си легне.

— Анджела знае, че я наблюдават.

— Очевидно — съгласи се Айнър. — И знае, че е най-разумно да изчака наблюдаващите да се изморят. Нашата работа е да не допуснем умора.

Майло искаше да започне да спори, но нямаше за какво.

— Ще бъда в хотела — каза той. — Обади ми се, ако се случи нещо.

— Щом трябва.

— Трябва.

Майло бе на половината път до метростанцията, когато мобилният му телефон звънна. Той се намръщи на непознатия френски номер и отговори:

— Ало?

— Все още ли си в града? — попита Анджела.

Той се поколеба за миг, после каза:

— Самолетът ми е в девет сутринта.

— Какво ще кажеш да прием по едно в хотела ти? Мъчи ме безсъние, а имам няколко неща, от които може да се заинтересуваш.

— За какво става дума?

— Рррр.

Той се засмя.

— Не ми казвай, че не си ми споделила всичко.

— Никога не бих ти го казала.

— Защо аз да не дойда при теб? Ще донеса бутилка. Освен това, мисля, че французите ме наблюдават. Няма нужда да ни виждат заедно на обществено място.

— Да бе, сякаш биха могли да проследят човек с твоите ненадминати умения.

— Ха-ха — засмя се той. — Просто ми дай адреса си.

16.

Той купи цигари и бутилка „Смирноф“ от денонощен магазин, после звънна на Айнър, който разбира се, вече бе чул всичко.

— Анджела се опита да заспи. Нямаше късмет. Поигра си с приспивателните си, но предполагам, че дори разговор с теб ѝ се стори по-привлекателен.

— Направи ми услуга и прекрати наблюдението. Ние сме добри приятели и разговорът ни ще е личен.

— Ако искаш да я чукаш, давай. Няма нужда да искаш позволенията ми.

— Ще ти фрасна един, Джеймс. Не мисли, че няма да го направя.

— Нямам търпение, старче.

— Ще говорим за неща, които никой няма нужда да знае. Ако Анджела заговори за нещо, свързано със случая, ще ти се обадя.

— Каква е паролата? — попита Айнър, зарадван да се върне на собствената си територия от шифри и пароли.

— Не знам, мамка му. Ще чуеш гласа ми.

— Обади се на жена си — посъветва го Айнър. — Обещал си да ѝ звънеш и спазваш обещанието си.

— Но те са приятелки. Анджела ще иска да говори с нея.

— Да, ама жена ти е заета и трябва да върви.

Вършеше работа и Майло се съгласи.

— Но ще изключиш камерите и микрофоните, когато се появя, нали?

— Да. Обещавам.

Майло се съмняваше в това, но ако Анджела стигнеше до признания, знаеше приблизително къде се намираха камерите и можеше да ги закрие. Положението с микрофоните обаче бе различно. Е, вероятно можеха да излязат на терасата.

Анджела натисна бутона на домофона, каза му да се качи на четвъртия етаж и той се понесе нагоре в раздрънкания асансьор. Тя го чакаше на вратата, облечена в джинси и тениска. В ръката си държеше чаша бяло вино.

— Бързо пристигна. Не те събудих, нали?

— Моля те — отвърна той, като размаха бутилката водка. — За мен е още пет следобед.

Целуна я по бузата и я последва в апартамента.

Остана с впечатлението, че Анджела бе променила решението си. Беше му се обадила, но докато го чакаше, явно бе осъзнала грешката си. Сложиха водката във фризера за по-късно и се заеха с виното, седнали на канапето, което Майло бе видял на монитора на Айнър.

За да я предразположи, Майло започна да я разпитва за любовния й живот. Да, принцесата бе преди цяла година, но оттогава?

— Никога не си оставала сама за дълго време — отбеляза той.

Анджела се засмя, но наистина не се бе мятала в леглото с никого откак тази връзка бе приключила.

— Беше ми трудно. Помниш ли как се чувствах след историята с Франк Доудъл? Е, раздялата ми подейства по същия начин.

— Проблем с доверието.

— Нещо такова — кимна тя и отпи от виното. — Можеш да пушиш, ако искаш.

Майло извади кутия „Давидоф“ и й предложи цигара, но тя отказа.

— Можех да пропуша отново, когато връзката ми се провали, но това би означавало да призная поражение.

Той й се усмихна и каза:

— За какво искаше да говорим?

Вместо да отговори, тя влезе в кухнята. Майло осъзна, че това му предоставя очакваната възможност. Можеше да се обади на Айнър и да го накара включи микрофоните и камерите, ако вече не го бе направил. Но не вдигна телефона и седмици по-късно тази грешка щеше да се превърне в гадна дреболия в историята на Майло Уийвър.

Анджела се върна с бутилка вино, допълни чашите им, после отиде да изхвърли празното шише. Докато приключи с ритуала и се настани обратно на канапето, вече бе взела решение как да действа.

— Какво знаеш за положението в Судан? — попита тя.

— Колкото и всички останали. Дългата и тежка гражданска война приключи преди две години. Ние помогнахме за това. Но сега в района на Дарфур се води нова гражданска война между суданската Армия за освобождение и подкрепяната от правителството милиция

„Джанджауид“. Последното, което чух, бе, че над двеста хиляди души са загинали, а два милиона са прогонени от домовете си. На изток, в столицата, има друга гражданска война в резултат от убийството на молла Салих Ахмад през януари, за което обвиниха президента. Но ние знаем истината, нали? — усмихна се той, но Анджела не отвърна на усмивката му. — Какво друго? Ужасна икономика. Основният експорт е нефт.

Той присви очи и си припомни нещо.

— Но не продават нефта на нас, нали? Наложихме им ембарго. Продават го на Китай.

— Точно така — потвърди Анджела, без да трепне при споменаването на Китай. — В момента, те доставят седем процента от нефта на Китай. От своя страна, Китай доставя на суданското правителство оръжия, за да убиват собствените си хора. Китайците биха направили абсолютно всичко, за да запазят притока на нефт. Странна работа. Китай бе подложен на сериозен натиск от страна на ООН, за да убедят президента Ал Башир да склучи примирие в Дарфур. Най-после, миналия февруари, Ху Дзинтао, китайският президент, се срещна с него, за да обсъдят положението. По същото време той опрости дълга на Судан към Китай и обеща да построи президентски дворец. Откачена работа, нали?

— Напълно.

— Но да се върнем на Салих Ахмад. Днес следобед ти ми каза, че Тигъра е убил Ахмад. И не го е направил по поръчка на суданското правителство.

— Може да е останал с погрешно впечатление. Никога не е знаел за кого точно работи. Предполагането му бе, че ставало дума за мюсюлмански екстремисти.

Анджела се намръщи.

— През май се срещнах няколко пъти с едно хлапе. Рахман Гаранг. Суданец. От групата на Салих Ахмад.

— Терорист?

Тя наклони глава, после кимна.

— Не съм сигурна какво точно е правил Рахман, но, да, бих го нарекла терорист. Поне начинаещ терорист. Семейството му е тук от пет години и когато дошъл да ги посети през май бил прибран от французите. Свързали го с някаква терористична групировка в Лион.

Ужасно дебелоглав. И проклет. Оказа се, че всъщност не е свързан с нищо във Франция, но докато го държали, обвинявал разпитващите за смъртта на моллата. Думите му били: „Вие и американците“. Бившата ми приятелка ми се обади за него. Принцесата. Е, не е точно принцеса, макар да се държи като такава. Тя е от френското разузнаване. Помислих си, че по този начин иска да се сдобри с мен. Говорих с Рахман веднъж в затвора и той ми каза, че не се страхувал от мен. Каза, че ние, имаше предвид Съединените щати и съюзниците им, сме убили молла Салих Ахмад и очаква да очистим и него. Французите го освободиха поради липса на доказателства. Аз обаче проявих любопитство. Всички гледаме новините. В негов интерес беше да обвини президента Ал Башир. Все пак, целта на всички бунтове е свалянето му от власт. Седмица по-късно открих семейството на Рахман, после го убедих да поговори с мен отново. Обядвахме в центъра — на същото място, където ме намери днес. Братът на Рахман, Али, настояваше да ни придружи, за да го пази. Съгласих се, но го накарах да чака пред ресторанта докато говорехме.

Майло си припомни снимките на Айнър от шестнадесети май. Анджеला отпи от виното и той попита:

— И какво ти разказа Рахман? Знаеше ли въобще нещо?

Анджеला остави празната си чаша на масата.

— Малко. Намирал се в къщата на моллата в Хартум в нощта, когато трупът му се появил. Били голяма група приятели и роднини. Рахман отишъл до тоалетната. През прозореца ѝ се виждал задният двор. Рахман видял европеец — бял мъж — да оставя трупа. Това беше основното в аргументите му.

— Показа ли му снимки на Тигъра?

Анджеला поклати глава, очевидно засрамена.

— Не се сетих. Но му казах, че ще проуча случая. Ако бях от мъжки пол, надали щеше да ми повярва. Но май ме харесваше. Откарах него и брат му обратно до къщата им и през следващите няколко дни се посветих на случая. Но нямах за какво да се захвана. Нямах основания да смятам, че това е дело на Тигъра. В света има много бели лица и предположих, че Ал Башир просто е отишъл до местния пазар, за да си намери убийци.

— Докладва ли за това? — попита Майло. — Имам предвид за това, че помагаш на Рахман.

Тя отново поклати глава отрицателно, но този път без притеснение.

— Знаеш какво щеше да стане — никой не се интересува от конспиративните теории на потенциален бомбаджия самоубиец. Просто докладвах, че работя с него като с вероятен източник.

— Разбирам.

— След пет дни още нямаше никакви резултати, затова отидох да съобщя лошата новина на Рахман. Семейството му не ме пусна да вляза. Майка му, баща му и сестра му се държаха с мен като с прокажена. Най-после се появи Али. Не знаеха къде е Рахман. Същия ден му се обадили по телефона. Казал на майка си, че отива на важна среща. Тогава го видели за последен път.

— Дали не се е върнал обратно в Хартум?

— Не би могъл да го направи. Не го биваше. Не използваше фалшиви паспорти или нещо такова — обясни тя, после замълча за момент. — Миналата седмица трупът му бе намерен в Гонес. Два куршума в гърдите. Криминолозите казаха, че бил мъртъв от около месец и половина — точно след като говорих с него.

Майло усети нужда да се раздвижи. Раз търка колената си, изправи се и отиде да вземе изстудената водка. Трябваше да се обади на Айнър, преструвайки се, че звъни на Тина, но не го направи. Предполагаше, че той бездруго вече ги слуша. Наля водка в чашите от вино и Анджеела не се възпротиви.

— Криминолозите казаха ли още нещо? — попита той.

— Деветмилиметров ИПК. А това е доста често срещано оръжие.

— Струва ми се, че приятелите му са го видели да говори с теб.

— И Али смяташе така.

— Говори ли с него?

— Той ми се обади. Веднага след като откриха трупа. Така научих за станалото.

През следващия час се наливаха с водка и разсъждаваха върху събитията. „Изглежда“ бе основната дума.

Съгласиха се, че „Х“ бе наел Тигъра да убие радикалния молла в Судан, а когато наемният убиец започнал да се интересува от самоличността на работодателя си, Х го очисти.

— Всеки би могъл да убие Рахман — каза Анджела, като примигна, за да задържи лицето на Майло на фокус. — Приятелите му терористи го видели да говори с мен и заподозрели, че е двоен агент. Или който и да е поръчал убийството на моллата смятал, че Рахман обсъжда самоличността на Х с мен. И Х го очистил по същата причина, поради която убил и Тигъра.

Майло прехапа езика си, защото онова, което искаше да каже, щеше да издаде, че знаеше прекалено много. Агентът на Х, Хърбърт Уилямс, бе видян с Анджела Йейтс. Възможно бе, Уилямс да не е бил връзката на Анджела, а просто да я бе наблюдавал. Все пак, беше седял в ресторанта по времето на срещата ѝ с Рахман.

Забравяме за китайския дипломат и откраднатите тайни и картинката става съвсем различна. Анджела е жертва, а не предател.

И все пак, въпросът, който Тигъра бе задал на смъртното си легло, оставаше без отговор. Кой беше Х? Кой би наел Тигъра да очисти молла Салих Ахмад и френския министър на външните работи? Дали някоя терористична група би искала смъртта и на двамата? Смъртта на молла Ахмад подпомагаше ислямската кауза в Судан, но тази на французина не допринасяше с нищо.

А и какво би обяснило всички убийства, извършени от Тигъра след 2001 г., когато Хърбърт Уилямс бе станал основния му клиент?

Може би Хърбърт Уилямс бе Х. Възможно бе той да бе просто брокер на смъртта за хора с власт, които искаха някой да изчезне. А в подобен случай, нищо не свързваше различните убийства.

— Китайците — каза Анджела. — Жигосването на трупа на Салих Ахмад прилича на открито предупреждение към екстремистите — престанете да тормозите приятеля ни, или ще приключите живота си като този човек. Но пък е прекалено очевидно, нали?

Майло кимна.

— Китайците могат да бъдат обвинени в много неща, но не и в късогледство. Централният комитет не иска война със суданските маси. Не желае да изпрати войски в Африка, нито да предизвика интереса на международната общност — след година китайците са домакини на олимпийските игри. А жигосването е било предназначено да предизвика антикитайски настроения.

Той си пое дъх и добави:

— Съгласен съм с Тигъра по въпроса — мисля, че е работил за джихадистите.

— Единственият начин да разберем, е да открием Хърбърт Уилямс — каза Анджела.

Въпреки раздражението от липсата на солидни отговори, Майло се наслаждаваше на разговора си с нея. Обсъждането на подробностите и размишленията върху възможните разрешения му напомниха за приятелството им преди десет години, когато и двамата бяха млади и изпълнени с див ентузиазъм за работодателя си и страната си.

После настроението се промени. Анджела разгърна ръце, сякаш внезапно бе намръзнала от зловещите истории, които си разказваха. Малко след един часа, тя каза:

— Ще повикам такси. Не искам да закъснееш за Дисниуърлд.

След като се обади по телефона, тя отиде до тоалетната и се върна с флакон хапчета.

— Какво е това? — попита Майло.

— Приспивателни.

Той повдигна вежди.

— Наистина ли имаш нужда от тях?

— Не си личният ми психоаналитик, Майло.

— Помниш ли времето, когато се опитах да те привлека към амфетамините?

Тя се засмя.

— Леле, ти беше такава развалина.

Майло я целуна на път навън, а тя му подаде почти пълната бутилка „Смирноф“.

— Хайде да поддържаме връзка за този случай — предложи той.

— Свършила си много повече работа, отколкото аз бих могъл да свърша някога.

Тя го плесна по задника.

— Това е защото съм по-умна от теб.

Таксито го чакаше на улицата. Преди да се качи в него, той погледна към цветарския ван. Вторачен в него от седалката до шофьора, Айнър вдигна ръка въпросително. Майло отговори с вдигнат палец и туристът се върна в задната част на вана. За огромно учудване

на Майло, Айнър наистина ги бе оставил насаме. Самият Майло никога не би проявил подобна щедрост.

17.

Събуди се рано в събота сутрин с кошмарен махмурлук. Телевизорът крещеше прогнозата за времето на френски. Майло се опита да отвори очи, но стаята представляваше само размазано петно, затова ги затвори отново.

Такива неща се случваха, когато беше далеч от семейството си. Нямахше кой да му напомни, че е грешка да прекара нощта пред телевизора с бутилка водка и пакет цигари. Не беше такъв, когато беше турист, но сега Майло, семейният човек, пътуваше като откачен тийнейджър, измъкнал се от дома.

Нещо помръдна — чу се леко изскърцване — и той отново отвори очи. Размазани цветове. Отдръпна се назад и вдигна юмрук. Айнър се усмихна весело от стола до леглото му.

— Добре ли си?

Майло се опита да седне и да се облегне на таблата на леглото. Беше му адски трудно. Спомни си как потъна във водката, а после — от любопитство — изпи миниатюрно шише с хотелско бренди и друго с узо. Изкашля се измъчено.

Айнър вдигна бутилката и я огледа. Съдържанието ѝ липсваше почти напълно.

— Е, поне не си изпил цялата бутилка — отбеляза той.

Майло осъзна, не за първи път, че не го бива да пие.

Айнър остави бутилката на пода.

— Събуди ли се достатъчно, за да поговорим?

— Още съм малко пиян.

— Ще поръчам кафе.

— Колко е часът?

— Шест сутринта.

— Господи — изстена Майло.

Беше спал не повече от два часа и половина.

Айнър се обади да поръча кафе, а Майло отиде да си измие лицето.

— Не е същото като на млади години, а? — ухили се Айнър, застанал до вратата на банята.

Майло изстърга езика си с четката за зъби. Страхотно му се повръщаше, но не искаше да го направи пред Айнър. Не и това.

Когато най-после излезе от банята, успя да фокусира туриста, който изглеждаше чудесно отпочинал, докато прещракваше от канал на канал, спирайки на CNN. Майло искаше да изглежда по същия начин. Един горещ душ щеше да му помогне.

— Има ли причина за посещението ти тук, Айнър? — попита той.

Айнър увеличи звука на телевизора. Изражението му беше мрачно.

— Тук съм заради Анджеला.

— Какво за нея?

Айнър заговори, после огледа стаята. От джоба на сакото си извади вехта разписка и химикалка. Наведе се над масата, написа една дума и показа листчето на Майло.

МЪРТВА.

Краката на Майло се подкосиха. Той седна на леглото и разтърка лицето си.

— За какво, по дяволите, говориш?

Айнър отново се поколеба и взе химикалката, но реши, че можеше да му съобщи новината, без да издава прекалено много.

— Ти си тръгна снощи. Даде ми знак с палец, затова започнах наблюдението отново.

— Добре. И?

— Анджеला си легна. Заспа веднага.

— Приспивателни — каза Майло. — Взе ги още докато бях там.

— Точно така. Заспа. След около час, излязох да купя храна. Бил пое поста ми. Върнах се след час. И тогава забелязах, че тя въобще не е помръднала. Тя...

Той замълча, погледна отново химикалката, но пак си промени решението.

— Не бе помръднала и на сантиметър в продължение на час. Дори не хъркаше. Мина още един час — абсолютно същата история.

— Потвърди ли? — прошепна Майло.

— Преди четиридесет минути. Влязох в апартамента ѝ и проверих пулса ѝ. Нищо. Взех флаш драйва.

— Но... — започна Майло. — Как?

— Бил смята, че в пицата ѝ е имало нещо, но той си е такъв. Аз обвинявам приспивателните.

Стомахът на Майло се сви. Беше седял там и я бе гледал как извършва неволно самоубийство. Опита се да диша равномерно.

— Съобщи ли в полицията?

— Наистина, Уийвър, сигурно си убеден, че съм пълен идиот.

Майло нямаше желание да спори по въпроса. Не изпитваше нищо, освен пълна празнота. Знаеше, че това е шок преди бурята. Взе дистанционното от Айнър и намали звука на телевизора, където палестински хлапета подскачаха на улицата и празнуваха нещо.

— Отивам да взема душ — каза той.

Айнър отнесе дистанционното до леглото, нагласи на MTV и увеличи звука. Стаята се изпълни с френски рап.

Майло прекоси стаята и спусна щорите. Чувстваше се изтръпнал навсякъде, с изключение на кошмарното пулсиране в главата му.

— Това пък за какво е? — попита Айнър.

Майло не знаеше. Беше спуснал щорите инстинктивно.

— Параноя — отбеляза Айнър. — Тормози те параноя. И преди го забелязах, но не знаех защо. Не и до снощи. Тогава проверих подозрението. Ти... — той зашепна отново. — Бил си турист.

— Преди много дълго време.

— Каква беше легендата ти?

— Забравих.

— Хайде де.

— Последната беше Чарлз Александър.

Стаята потъна в тишина. Айнър бе намалил звука на телевизора.

— Шегуваш се.

— Защо?

— Защото — започна Айнър, после се замисли и отново увеличи звука на телевизора, — все още говорят за Чарлз Александър.

— Така ли?

— Наистина — Айнър кимна енергично, а Майло се притесни от внезапното уважение. — Оставил си неколцина приятели и множество

неприятели по целия континент. Берлин, Рим, Виена, дори Белград. Всички те помнят добре.

— Вечно съобщаваш добри новини, Джеймс.

Мобилният телефон на Майло звънна. Тина. Той го отнесе в банята, за да избегне силната музика.

— Здравсти, сладурче.

— Майло? Да не си в дискотека?

— Телевизорът работи — отговори той и затвори вратата на банята. — Какво става?

— Кога се прибиращ?

Тина не звучеше уплашена, а просто...

— Пияна ли си? — попита той.

Тя се засмя. Да, определено беше пияна.

— Пат донесе бутилка шампанско.

— Страхотен кавалер.

Майло не ревнуваше от Патрик. Бившият ѝ приятел бе просто досаден факт от живота.

— Какъв е проблемът? — попита той.

Тина се поколеба.

— Нищо, нищо. Пат си отиде, Стеф си легна. Искрах само да чуя гласа ти.

— Слушай, трябва да вървя. Тъкмо научих лоша новина.

— Анджела?

— Да.

— Не е... имам предвид... няма сериозни неприятности, нали?

— По-лошо е от неприятности.

Той се вслуша в мълчанието ѝ докато Тина се опитваше да схване какво може да е по-лошо от обвинението в предателство. Накрая загоря.

— О, господи!

Тя започна да хълца, както правеше често, когато бе пияна или нервна.

Италианец, когото Майло познаваше навремето, обичаше да казва:

— В мъката има нещо банално. Направо ми прилошава от всичкия този кич.

Италианецът беше наемен убиец и тази философия му служеше, за да го предпази от емоционалност.

Докато се къпеше, Майло откри, че се чувства по същия начин. Прилоша му от начина, по който си припомняше чертите на Анджеела и гласа ѝ, красивото ѝ лице и любовта ѝ към френската мода. Спомни си съблазнителното ѝ ръмжене. За разлика от празнотата на шока, сега му се струваше, че е изпълнен изцяло от кича на смъртта.

Когато излезе от банята, увил хавлия около кръста си, Айнър пиеше кафе, вторачен в телевизора, където двеста или повече арабски протестиращи крещяха, вдигнали юмруци и притиснати към висока стоманена ограда.

— Къде? — попита Майло.

— Багдад. Прилича на Иран през 1979 г., нали?

Майло нахлузи раирана риза. Айнър отново увеличи звука — действие, което предвещаваше мрачни теми — но не заговори. Седеше и гледаше как Майло се облича, потънал в мисли. Най-последно прошепна театрално:

— Натъквал ли си се някога на Черната книга? Или тя е само мит сред туристите?

Майло забеляза наивното очакване по лицето на младия мъж. По различни причини, най-вече защото искаше Айнър да спре да се съмнява в действията му, реши да излъже.

— Истинска е — отговори той. — Открих един екземпляр в края на деветдесетте години.

Айнър се наведе към него и примигна.

— Сега вече се шегуваш.

— Не, Джеймс, не се шегувам.

— Къде? Търсих, но никога дори не се доближих до нея.

— Значи не ти е писано да я намериш.

— А стига бе.

Майло му повтори думите, които бе чувал много пъти в младините си. Беше същата реплика, която придаваше тайнственост на Черната книга, независимо дали наистина съществуваше или не.

— Книгата намира теб, Джеймс. Ако си достоен, ще намериш начин да застанеш на пътя ѝ. Книгата не си губи времето с аматьори.

Бузите на Айнър се зачервиха, а дишането му се ускори. После обаче си спомни кой беше, усмихна се и намали звука.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Първокласен шегаджия си, Майло Уийвър.

— Да, добре ме познаваш.

Айнър се засмя, после си промени решението. Нямаше представа в какво да вярва.

18.

По предложение на Майло, излязоха от хотела по задното стълбище и се измъкнаха през служебния вход. Айнър настоя да шофира и, докато фучаха по магистрала А1 към летище „Шарл де Гол“, Майло му предаде онова, което Анджеела му бе разказала предишната вечер.

— Трябваше да ми се обадиш, Уийвър. Така се бяхме разбрали, нали?

— Мислех, че си включил поне микрофоните.

Айнър поклати глава раздражено.

— Сключихме сделка. Аз изпълнявам обещанията си.

— Получил си разрешение от Том, нали?

Кратка пауза.

— Отначало не се съгласи, после ми се обади и каза да изпълня желанията ти. Но все пак, Уийвър, трябваше да ми се обадиш.

— Съжалявам, Джеймс.

Той продължи с разказа на Анджеела за младия судански радикал, убеден, че моллата е убит от Запада.

— Значи е видял европейско лице — отбеляза Айнър. — Какво означава това?

— Означава, че Тигъра не лъжеше. Наистина е убил Салих Ахмад. И вероятно не по поръчка на президента. Ако повярваме в историята на Анджеела, а аз вярвам, тогава не мисля, че тя някога е била във връзка с Хърбърт Уилямс. Предполагам, че той я е шпионирал. Може да се е притеснявал, че тя проучва самоличността му. Ако е следяла Ролф Винтенберг в Цюрих, и ако Винтенберг е бил свързан с Уилямс...

Всъщност, всичко бе възможно.

— Знам само, че Анджеела започнала да събира улики и внезапно се оказва мъртва.

— Ами полковник Лиен? — попита Айнър. — Можеш да съчиняваш сложни теории, но факт е, че той се е добрал до

информация, до която Анджела е имала достъп. А онзи тип, Уилямс, е бил сниман с Лиен. Не виждаш истината, Уийвър.

— Няма логика — настоя Майло. — Ако Анджела е предавала информация, защо този, който я контролира, би я убил? Това само привлича вниманието.

— За да не издаде самоличността му — отвърна Айнър, сякаш това бе повече от очевидно.

— Не — започна Майло, но нямаше с какво да продължи.

— Каквато и да е причината — каза Айнър, — убийството на Анджела служи за нещо. Просто още не знаем за какво.

Айнър беше прав и Майло го знаеше. Забеляза как ръцете на младия турист треперят на волана. Дали това бе причината да е толкова ранобуден?

— Амфетамини ли взимаш? — попита Майло.

— Какво?

— Амфетамини, кокаин, каквото и да е.

— Мислиш, че съм друсан?

— Говоря по принцип, Джеймс. Заради работата. За да можеш да продължиш напред.

— От време на време взимам по нещо. Когато имам нужда.

— Внимавай. Амфетамините ме съсипаха накрая. Бях пълна развалина.

— Ще го запомня.

— Говоря сериозно, Джеймс. Добър турист си. Не искаме да те загубим.

Айнър поклати глава объркано.

— Чудесно. Добре.

Купиха самолетния билет от красива чиновничка на „Делта“, която си бе обръснала главата, после седнаха в кафенето да чакат самолета. Тъй като не продаваха алкохол, Айнър извади от сакото си малка, покрита с кожа манерка. Остави я на масата и подкани Майло да пийне. Уискито изгори гърлото на Майло и внезапно му проясни мислите.

— Тайник — каза той.

— Какво?

— От самото начало, нещо ми струваше нередно. Ако Анджела е предавала тайни на Хърбърт Уилямс, защо тогава се е срещнала лично

с него? Нещата не се правят по този начин. Виждате се веднъж, уговаряте тайник и никога вече не се срещате. Това е първото правило за шпионите.

Айнър се замисли.

— Някои се срещат лично.

— Разбира се — кимна Майло. — Ако са любовници, приятели или колеги. Но Анджела не е била любовница на този тип. А и беше прекалено умна, за да рискува да се изложи.

Двамата се загледаха в хората около тях и се замислиха. Някои лица отвърнаха на погледите им — деца, стари жени и... ето! Майло се изправи. Русата жена с подутите очи. Стоеше далеч от тях и се усмихваше разсеяно. Хубавият мъж до нея бе сериозен.

Майло се зачуди защо вечно се появяваха в заведенията.

— Чакай тук — каза той и тръгна към двойката.

Усмивката на жената се стопи. Тя каза нещо на партньора си, който пхна ръка под сакото си. Вероятно бе въоръжен.

Майло спря на няколко крачки от тях и се обърна към жената.

— Добър ли е докладът? Искаш ли план за полета ми?

Отблизо видя леките лунички по бузите ѝ. Жената говореше английски добре, но със силен акцент и му се наложи да слуша внимателно.

— Разполагаме с достатъчно информация, господин Уийвър. Благодаря ви. Но вероятно бихте ми казал кой е приятелят ви.

Тримата се завъртяха към масата, но Айнър вече бе изчезнал.

— Какъв приятел? — попита Майло.

Жената наклони глава и му намигна. Бръкна в джоба си и извади кожен портфейл. Жълтата карта вътре я идентифицираше като офицер от СЖДН, прикрепен към ДЖСЕ, „Дирекцион Женерал дьо ла Секюрите Екстериор“ — външната сигурност. Когато стигна до името ѝ, Даян Морен, тя затвори портфейла.

— Господин Уийвър, следващия път, когато дойдете във Франция, надявам се да се свържете с нас.

Той започна да отговаря, но жената вече му бе обърнала гръб и вървеше надолу по коридора.

Майло се върна на масата разтревожен и забеляза Айнър, скрит зад семейство ортодоксални евреи. Туристът се вторачи в него с ококорени очи. Майло вдигна ръка.

— Да, знам. Откачам.

— Откъде я познаваш?

— Тя и другарчето ѝ бяха хората, които ме следяха.

— Защо?

— Просто държат неприятностите под око.

Айнър се загледа в отдалечаващите се фигури на агентите. После се обърна към Майло.

— Чакай малко. Не знаеш коя е, нали?

— Агентка от ДЖСЕ. Даян Морел. Картата ѝ изглеждаше истинска.

— ДЖСЕ?

Майло сложи ръка на рамото на Айнър и го настани на пластмасов стол.

— Каква е великата загадка, Джеймс?

Айнър отвори уста, затвори я и накрая каза:

— Това е Рене Берние.

— Приятелката на полковник Лиен? Авторката на романи?

— Да. Видях всичките ѝ снимки.

Майло се надигна инстинктивно, но бе прекалено късно. Френските агенти бяха изчезнали.

19.

Осемчасовият полет бе плавен и спокоен, и Майло успя да поспи три часа преди да кацне на „Кенеди“, малко след дванадесет на обед в събота. След като изтърпя дългата опашка пред гишето за паспортна проверка, тръгна сред изморените тълпи към изхода, но внезапно спря. Облегнат на черен мерцедес със затъмнени стъкла, стоеше Грейнджър, кръстосал ръце пред гърдите си.

— Имаш ли нужда от превоз? — попита той.

— Имам кола — отговори Майло, без да помръдне.

— Ще те закараме до нея.

— Ние?

Грейнджър се намръщи.

— Хайде, Майло, влез в колата.

Другата половина от „ние“ се оказа Терънс Фицхю от Лангли, което обясняваше настроението на Грейнджър. Заместник-директорът по тайните операции седеше удобно зад шофьорската седалка. Майло остави чантата си в багажника и бе поканен да се присъедини към Фицхю. Грейнджър изпълняваше ролята на шофьор и Майло се зачуди дали Фицхю седи зад него с идеята, че е защитен от потенциални убийци.

— Том ми каза, че в Париж имало проблем — заговори Фицхю, когато потеглиха.

— Не един, а много проблеми.

— Повече от убийството на Анджела Йейтс?

— Оказа се, че вашият китайски полковник е бил разработван от французите — отговори Майло, като метна бърз поглед към Грейнджър, който го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. — Приятелката на Лиен, Берние. Тя е от ДЖСЕ. Истинското ѝ име е Даян Морел. Каквото и да е правила с полковника, френското разузнаване си е получило копие от хард драйва му.

— Това да не е груб сексуален намек? — попита Фицхю.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Том? Защо, по дяволите, не знаехме това?

Грейнджър се съсредоточи върху движението към паркинга.

— Защото французите не ни казаха.

— А ние казахме ли им, че се интересуваме от полковника?

Мълчание.

Фиццю остави Грейнджър на мира и се обърна към Майло.

— Е, плащаме скъп хотел и самолетен билет, а ти ни докладваш само за лошо разузнаване и мъртва служителка?

— Има и друго — отговори Майло. — Предполагамата свързка на Анджела, Хърбърт Уилямс. Същият човек, който е сключвал сделки с Тигъра. И същият човек, който е убил Тигъра. Анджела не му е предавала нищо. Мисля, че я е следял.

— Все по-хубаво — промърмори Фиццю, като плесна с ръка облегалката на Грейнджър. — А някакви добри новини, Майло? Аз съм човекът; който трябва да се върне в Лангли и да хвали Туризма. И да им покаже каква добра работа се върши на Авеню на Американците. Разбира се, мога да докладвам, че службата е пълна с идиоти, които не могат да разпознаят агент на ДЖСЕ и объркват врага със свързка, но се страхувам, шефовете ще решат, че е време да премахнат отдела напълно.

Майло разтърка устни, преди да отговори. Една от добродетелите в Туризма бе общото неведение на отделния агент. Туристът трябваше да знае само заповедите си. След като напусна оперативната работа обаче, на Майло бързо му писна от вечните оправдания на бюрократи като Фиццю.

— Слушай — каза той, — проблемът не е в нашата операция. Без работата на Айнър нямаше да разполагаме с допълнителните снимки на Хърбърт Уилямс. А без работата на Анджела нямаше да знаем, че Тигъра е получил парите си чрез банка в Цюрих и сметка, открита от Ролф Винтенберг.

— Винтенберг? Кой, по дяволите, е Винтенберг?

— Името е фалшиво, но все пак ни приближава до човека, който е плащал на Тигъра. Освен това, Анджела се срещнала със судански терорист, който видял как Тигъра оставя трупа на молла Салих Ахмад в собствения му заден двор.

— Разбирам — кимна Фиццю. — Значи президентът на Судан е наел Тигъра? Виждаш ли? Това е разузнаване.

— Не разполагаме с нищо срещу президента. Всъщност, не мисля, че е бил той. Тигъра също не вярваше в това.

— Сега вече съм наистина объркан — призна Фицхю.

— Помисли за следното — посъветва го Майло с професионален тон. — Издирваме човека, убил Тигъра. Мисля, че същият човек е убил Анджела и е отговорен за убийството на молла Салих Ахмад.

Фицхю се вторачи в него замислено.

Грейнджър зави към паркинг „Б“ и проточи врат.

— Къде ти е колата?

— Остави ме тук.

Грейнджър паркира между две редици прашни коли, но разговорът още не бе приключил. Майло изчака докато Фицхю, обмислил въпроса внимателно, каза:

— Той е мъртъв, Майло. Това е... слушай, няма да го наричам Тигъра. Тъпа работа. Дай ми едно от имената му.

— Самюъл Рот.

— Добре. Самюъл Рот е мъртъв. Мога да отнеса тази информация в Лангли, но за тях това е приключен случай. При това, случай, решен от Министерството на вътрешната сигурност. Кой му е платил, кой го е убил... всичко това е без значение за Лангли. Президентът няма да изпадне във възторг, когато чуе това. А за да го въодушевят, шефовете трябва да му предадат нещо активно. И искат от нас да спрем лошите работи, преди да се случат. Целият свят си мисли, че знае кой е убил моллата. Харченето на пари, за да докажем, че това не е вярно, не ни е приоритет. На всичкото отгоре, светът е много по-добро място без шибания молла. Загряваш ли?

Майло кимна.

— Сега трябва да се фокусираш върху джихадистите, които са още живи. Върху тези, които заплашват световния мир и банките. Това е стръвта, която шефовете във Вирджиния искат.

— Да, сър — отвърна Майло.

— Чудесно. Радвам се, че сме на едно мнение — усмихна се Фицхю и му протегна ръка.

Грейнджър му помогна да извади сака си от багажника и му прошепна:

— Благодаря.

— За какво?

— Знаеш за какво. Задето не спомена, че Тигъра е работил за нас. Това наистина щеше да сложи край на съществуването ни.

— Обеща да ми разкажеш всичко за това.

— Утре — отговори Грейнджър и го потупа по рамото. — Ела в службата и ще ти позволя да прочетеш досието му. Става ли?

— Разбира се.

20.

Разговорът с Фицхю не само не облекчи тревогите му, но дори ги засили. След като напусна летището, Майло извади батерията от мобилния си телефон и пое към Лонг Айлънд. Отби на първия изход от магистралата и паркира сред порутени дървени къщи. В продължение на десет минути наблюдава няколко хлапета, които играеха на улицата. Накрая се увери, че никой не го следи. Зави обратно и се понесе към вътрешността на острова, където паркира сред редица тесни складове, заобиколени от телена ограда, на която пишеше „Складове Стингър“.

Майло винаги бе притежавал много ключове. Един за колата, друг — за апартамента, за бюрото в службата, за къщата на родителите на Тина в Остин и един без обозначение, за който казваше, че бил от общото мазе в кооперацията. Всъщност, този ключ отваряше малкия му склад.

Ключалката заяде леко, но най-после поддаде. Майло отвори вратата към дълбокия килер, където държеше тайните си.

Помещението не бе по-голямо от единичен гараж и през годините той го запълнил с неща, които в даден момент можеха да се окажат полезни. Пари в различни валути, кредитни карти с различни имена, шофьорски книжки със същите имена. Пистолети и амуниции. Издадени от ЦРУ паспорти, които бе запазил след приключване на задачата, обяснявайки, че ги е загубил по пътя.

В сейфа в задната част на стаята имаше две метални кутии. Едната беше пълна със семейни документи, събирани през годините, които проследяваха живота на майка му. Истинската му майка, за която никога не бе разказал на Тина, дори и на Управлението. Имаше и копия от досиета на Управлението за биологичния му баща, още една тайна. Сега обаче не се интересуваше от тях. Извади втората кутия.

Тя съдържаха документи, които нямаха нищо общо с Управлението. Събра ги преди години, когато прочете за едно семейство — съпруг, съпруга и дъщеричка, загинали при катастрофа. Откри номерата на социалните им осигуровки и бавно ги въведе обратно в обществото. Банкови сметки, кредитни карти, малък имот в

Ню Джърси и пощенска кутия, недалеч от малката къща. Накрая поръча паспорти и за тримата, но със снимките на собственото си семейство. Според официалните документи в тази кутия, семейство Долан — Лора, Лайънъл и малката Кели — бяха живи и здрави.

Майло пхна трите паспорта и две кредитни карти в джоба на самото си и заключи сейфа и склада. Чак когато се върна на магистралата, близо до мястото, където бе отбил за първи път, сложи батерията в телефона си и го включи.

Не можеше точно да определи защо бе взел тези мерки. Предположи, че се дължеше на разпита на Фицхю. Или пък на внезапната смърт на Анджеела и тревожното чувство, че тя означава много повече отколкото изглеждаше на пръв поглед. Светът стана по-несигурно място. Понякога изпитваше това чувство или по сериозни причини, или от проста параноя, но документите на семейство Долан го успокоиха. Помогна и мисълта, че във всеки момент може да изчезне заедно със семейството си.

Както и преди, той застана пред вратата и се заслуша. Телевизорът не работеше, но чу нежното гласче на Стефани, която пееше „Кукла от восък“. Отключи и остави сака си на пода. После извика с глас на съпруг от телевизионен сериал:

— Скъпа, прибрах се!

Стефани изскочи от всекидневната и се хвърли върху него. Тина я последва бавно, потърквайки рошавата си глава.

— Радвам се, че се върна — каза тя усмихнато.

— Махмурлук? — ухили се Майло.

Тя поклати глава и се усмихна.

След двадесет минути Майло ядеше остатъци китайска вечеря на канапето. Тина се оплакваше от миризмата му — вероятно на цигари, макар да не бе сигурна, а Стефани му разказваше за плановете си Дисниуърлд. Накрая, Тина попита:

— Ще ми разкажеш ли?

Майло погълна последната хапка.

— Остави ме първо да взема душ.

21.

Тина го загледа как изстена, надигна се от канапето и излезе от стаята. Имаше нещо сюр реално в начина, по който Майло се бе прибрал у дома след пътуване, където най-старата му приятелка бе умряла, а сега всичко беше отново нормално.

Запозна се с Майло при изключително странни обстоятелства. Дори родителите ѝ не знаеха какво се бе случило във Венеция. И внезапно той се озова до нея. Без обяснения и извинения. Струваше ѝ се, че я бе чакал в продължение на години на онази влажна улица във Венеция. Бе очаквал появата ѝ. Или поне появата на някой, на когото да се посвети.

— Аз съм шпионин — съобщи ѝ той седмица след началото на бурната им връзка. — Или поне бях до деня, когато се запознахме.

Тя се засмя, но не беше шега. Първият път, когато го видя, Майло държеше пистолет в ръката си. Тина предположи, че е ченге или частен детектив. Но шпионин? Никога дори не ѝ дойде на ум. Защо тогава бе напуснал работата си, след като се запознаха?

— Идваше ми в повече, предполагам — обясни той. — Беше прекалено много за мен.

След като Тина го подложи на сериозен натиск, той призна нещо, което тя прие едва след време.

— Бях на ръба на самоубийство няколко пъти. Не ставаше дума за молба за внимание, тъй като в нашия живот самоубийството не ти осигурява никакво внимание. Просто те пенсионира. Не, исках да умра, за да спра да живея. Усилията направо ме подлудяваха.

Думите му я стреснаха. Наистина ли искаше потенциален самоубиец в живота си? И най-важното, наистина ли искаше такъв в живота на Стефани?

— Израснах в Северна Каролина, близо до Рали. Когато бях на петнадесет години, родителите ми загинаха в катастрофа.

Когато чу това, лицето ѝ замръзна. Може би тази трагедия я бе накарала внезапно да изпита силна любов към мъжа, който все още бе почти непознат за нея. Кой човек, след подобни преживявания, не би

изпитвал от време на време ужасна меланхолия и дори мисли за самоубийство? Преди Тина да изрази емоциите и извиненията си с думи, Майло продължи, сякаш искаше бързо да се освободи от бремето на спомените си:

— Семейството ни беше малко. Всички роднини на баща ми бяха починали отдавна, а тези на майка ми — малко след като се родих.

— И какво направи?

— Нямах избор. Бях едва на петнадесет години. Щатът ме настани в сиропиталище в Оксфорд. Северна Каролина, а не Англия — сви рамене той. — Не е толкова лошо колкото звучи. Всъщност, оценките ми се повишиха и получих стипендия за колежа. Университет „Лок Хейвън“. Малко училище в Пенсилвания. Заминах за Англия чрез програма за размяна на студенти. И там бях посетен от няколко мутри от посолството. Заведоха ме да се видя с Том, който се намираше в Лондон. Смятаха, че може би ще искам да служа на страната си.

В историята нямаше нищо нередно и Тина повярва. Дори ако Майло бе поукрасил някои подробности, дали те наистина бяха важни?

Нямаше причини да се оплаква от Майло Уийвър. Беше потаен човек, но това бе присъщо за работата му. Тина го знаеше, когато се ожениха. Важното бе, че за разлика от много мъже, той не криеше любовта си към нея и Стефани. Дори когато пътуваше, мислеше за тях. Пиеше, но не беше пияница. Пушеше, но само от време на време, така че тя нямаше право да се оплаква. А депресията? Категорично не. Понякога Майло се прибираше от работа, раздразнен от неща, които не можеше да обсъжда, но винаги внимаваше нищо да не помрачи живота им. Той наистина се държеше чудесно и с нея, и със Стефани.

А сега... сега човек, когото и двамата познаваха, бе мъртъв. Стефани седеше на пода и гледаше телевизия, а Майло се нахрани и избяга от нея в банята. Тина се почувства абсолютно сама.

След като чу душа, тя отвори сака, който Майло бе оставил до вратата.

Малко мръсни дрехи, чорапи и бельо. Айпода му. Чифт маратонки. Плик с клечки за уши, дезодорант, крем за слънце, четка и паста за зъби. Хартиени салфетки. Шишенце мултивитамици. Сапун. В найлонов плик имаше различни медицински принадлежности — лекарства, спринцовка, бинт, конец и гумени ръкавици. Лекарствата бяха доксициклин, бенадрил, прилосек, тайленол и пептобисмол.

На дъното Тина намери очила с обикновени стъкла, руса боя и двадесет и пет двадесетдоларови банкноти. И руло широка лепенка. По някаква причина, това я притесни повече от спринцовката.

Тя върна всичко в сака, закопча го и влезе в банята. Майло си тананикаше зад прозрачната врата на душа.

— Кой е? — попита той.

— Аз съм — отговори Тина и седна на клозета.

Парата подразни синюзита ѝ и тя избърса носа си с тоалетна хартия.

— Господи — изохка Майло.

— Какво?

— Чудесно е да си у дома.

— Хм — изсумтя тя.

След миг, той спря водата, отвори вратата и протегна ръка към хавлията на закачалката. Тина му я подаде.

— Благодаря — каза той.

Загледа го как се бърше небрежно, както правят всички съпрузи, които вече не обръщат внимание на голотата си. Вторачи се в двете петна на дясната страна на гърдите му, белезите, получени в мига, когато се запознаха. Преди шест години тялото на Майло бе една от най-привлекателните му черти. Не беше много приказлив, но изглеждаше великолепно и бе страхотен в леглото. Докато живяха за кратко в Бостън, Маргарет го бе нарекла „секси“.

Но шест години в един град заедно със семейството му го бяха дарили с шкембе, бяха поотпуснали стегнатия му задник и бяха заменили мускулите му със слой тлъстина. Майло се бе превърнал в закръглен чиновник.

Е, все още бе привлекателен, помисли си тя виновно. Просто бе загубил онази форма, присъща на хората, които внимателно се грижат за себе си.

Майло се изсуши и я погледна усмихнато.

— Виждаш ли нещо, което ти харесва?

— Съжалявам. Бях се замислила.

Без да се впечатли, той уви кърпата около кръста си.

Тина го загледа как изстиска паста върху четката си за зъби и избърса огледалото с ръка. Зачуди се защо трябва да се вижда, за да измие зъбите си.

— Разкажи ми за Анджела — помоли тя.

Майло измъкна четката от устата си.

— Не искаш да знаеш.

— Мъртва е?

— Да.

— Как?

— Знаеш, че не мога да ти отговоря. Но проучвам случая.

Майло се върна към зъбите си, сякаш това слагаше край на разговора им, но този път решителността му я вбеси.

— Имам чувството, че не те познавам, Майло.

Той спря водата и се завъртя към нея.

— Какво пък е това?

Тина въздъхна.

— Цялата тази тайнственост. През последната година се връщаш от все повече пътувания със синини или мрачен, а не ми се доверяваш да узная какво съсипва съпруга ми.

— Не става дума за доверие...

— Знам — прекъсна го тя раздражено. — Предпазваш ни. Но това са правни дивотии. Не ми помагат. Нито пък на Стеф.

— Някои съпруги и съпрузи не знаят абсолютно нищо. Наясно си с това, нали? Вярват, че са женени за продавачи на застраховки, военни кореспонденти или финансови консултанти. Ти знаеш много повече от тях.

— Но те знаят за живота на близките си преди Управлението.

Майло отвърна студено:

— Разказах ти цялата история на живота си. Съжалявам, че не е достатъчно интересна.

— Забрави — каза тя и се надигна. — Ако искаш да ми разкажеш нещо, чудесно. Но не ме карай да се ровя. Унизително е.

Майло я хвана за раменете и я погледна в очите.

— Искаш да знаеш какво стана в Париж? Добре, ще ти разкажа. Анджела Йейтс бе отровена. Не знам кой е виновен, но това е начинът, по който умря.

Тина внезапно си представи образа на хубавата жена, която бе вечеряла с тях и ги бе накарала да се смеят цяла вечер.

— Разбирам — преглътна тя затруднено.

— Не, не разбираш — поправи я той. — Смятам, че Анджела умря, защото Управлението е разполагала с невярна информация. А това означава, че аз получих невярна информация, когато започнах да я разследвам. И това ме прави виновен за смъртта ѝ.

Тина занемя и се вторачи в него.

Майло я пусна и се ухили тъжно.

— Когато отлетях за Далас, следях Тигъра — обясни той.

— Тигъра? — учуди се Тина. — Имаш предвид прочутия...

— Наемен убиец, да. Озовах се в малък град в Тенеси, където го гледах как умира пред мен. Самоубийство. Беше ужасно. Мисля, че смъртта му е свързана с тази на Анджела.

— Как?

Не ѝ отговори, а само размъти водата още повече:

— Не съм глупав, Тина. Не знам и половината от онова, което би трябвало да знам, а това ме тревожи. И ми създава неприятности. Хрътките от Лангли лаят по петите ми. В Министерството на вътрешната сигурност има една жена, която вярва, че аз съм убил Тигъра — намерила отпечатъците ми по лицето му. А те бяха там, защото го нападнах. Направих го, тъй като заговори за теб и Стефани. Нападнах го, защото се страхувах за вас.

Тина отвори уста да проговори, но не можа да си поеме въздух. В банята бе прекалено влажно. Струваше ѝ се, че диша вода. Майло отново я хвана за раменете и я изкара от банята. Въведе я в спалнята, настани я на леглото и клекна пред нея. Кърпата му бе изпаднала някъде и сега бе съвсем гол.

Най-после тя успя да каже:

— Е, трябва да направиш нещо, нали? Да докажеш, че не си убил онзи човек.

— Ще измисля нещо — отговори той и за миг тя му повярва. — Става ли?

Тина кимна измъчено. Беше научила част от истината, която искаше да узнае, но не можеше да я приеме. Трябваше да го знае и преди — Майло имаше основателна причина да крие тайни от нея. Все пак, тя беше просто библиотекарка. И затова той бе оставил в неведение нея и всички останали обикновени хора, които спазват закона.

Тя легна на леглото и се вторачи в тавана.

— Горката Анджела — прошепна тя.

— Кой? — попита висок глас.

Тина вдигна глава и видя Стефани, която стоеше до вратата, вторачена в голия си баща. Държеше кърпата, която Майло бе изпуснал.

— Не трябва ли да затворите вратата? — попита Стеф.

Майло се засмя и отвърна:

— Дай ми кърпата.

Стеф му я подаде, но не излезе от стаята.

— Изчезни оттук, хлапе! Остави ме да се облека, а после ще решим какво да правим в Дисниуърлд.

Този аргумент я убеди и тя излезе от стаята. Тина каза:

— Сигурен ли си, че трябва да отидем в Дисниуърлд?

— Ще заведе семейството си на почивка и никой няма да ме спре. Никой няма да получи това удоволствие.

Преди час ужасно ѝ се искаше да чуе точно този отговор. Но сега, след като вече знаеше всичко и чуваше този категоричен, почти брутален тон, Тина вече не знаеше какво би трябвало да иска.

22.

Неделя сутрин беше като повечето неделни сутрини, с които семейните мъже свикват, а после заобичват. Уханието на кафе, яйца и препечени филийки, понякога дори и бекон, шумоленето на вестника и цялото семейство, което се мотае наоколо по халати. Майло четеше редакционната статия на „Ню Йорк Таймс“ за провала на администрацията да остави Афганистан със стабилно правителство шест години след нападението след единадесети септември. Потискаща история. На следващата страница, забеляза писмо до редактора от доктор Маруан В. Камбуле от Колумбийския университет относно подкрепяното от Съединените щати ембарго върху Судан. Ако не беше Анджела, вероятно щеше да го пренебрегне.

Макар целите, и по-специално налагането на примирие в Дарфур, да са похвални, практическите резултати са трагични. Подкрепян от китайските инвестиции в петрола, президентът Ал Башир няма нужда от западни капитали. Сегашното положение му предоставя не само пари, но и оръжия, за да продължи войната в Дарфур и да защитава управлението си срещу екстремистите в Хартум.

Ембаргото отрязва единствения възможен приход за обсадените жители на район Дарфур, които не получават нищо от китайските инвестиции в страната.

Доктор Камбуле обясняваше по-нататък, че подходящо средство да се принуди Ал Башир да седне на масата за преговори бе да се предложи американска помощ в потушаването на джихада, който вилнееше из столицата.

Малко след десет се появи Том Грейнджър. Застана до вратата, стиснал найлонов плик с дебел вестник вътре.

— Надявам се, че не досаждам прекалено много — каза той.

Стефани наричаше кръстника си „Чичо Том“, нещо, от което не бяха успели да я отучат. Тя извика и се метна върху него. Грейнджър я хвана и вдигна с изненадваща сила.

— Как е най-красивото момиченце в Съединените щати?

— Не знам. Сара Лоутън живее в другия край на града.

— Говоря за теб, малка госпожице.

— Донесе ли ми нещо?

Грейнджър извади голям шоколад от джоба си. Стефани се опита да го грабне, но той го подаде на Тина.

— Майка ти ще реши кога да го изядеш.

— Е, все пак благодаря — отвърна Стефани.

Грейнджър се настани срещу Майло до кухненската маса. Тина му поднесе чаша кафе и той ѝ благодари с тъжна усмивка. После тя се присъедини към Стефани във всекидневната, като затвори вратата зад гърба си.

— Нещо не е наред ли? — попита Грейнджър.

Майло се намръщи.

— Не мисля така.

— Искаш ли да излезем навън?

— Да не подслушваш дома ми?

— Всичко е възможно, Майло.

Грейнджър се сбогува със семейството му, а Майло обеща да купи мляко на път за вкъщи. Стефани обясни на шефа му, че предпочитала шоколад с лешници и старецът обеща да го запомни. Слязоха по стълбите безмълвно и тръгнаха по Седмо авеню, което бе пълно с бебешки колички и безброй семейства.

Избраха кафене, което сервираше френски сладкиши и кафе. Занесоха чашите си до маса на тротоара и се настаниха, огрени от топлото слънце.

— Говори — каза Майло.

Грейнджър изглеждаше нервен. Той вдигна торбата си и остави дебелия „Гаймс“ на масата. Тогава Майло забеляза, че бе само тънката предна част на вестника. Вътре имаше документи в бежова папка.

— Копие — каза Грейнджър.

— Тигъра?

Старецът кимна.

— Бенджамин Харис. Завършва университет през 1989 г., с диплома по журналистика. През 1990 г. вече работи за ЦРУ Изпратен е в Пекин и остава там до 1993 г., когато загива при автомобилна катастрофа.

— Загива, а?

— Очевидно не.

— Колко време?

— Три години. Изчезна през ноември 1996 г. — отговори Грейнджър, като замълча за миг и се вгледа с одобрение в две млади жени с къси поли. — Лейси, Декър и още един турист на име Брамбъл се втурнаха по следите му. Трябваше да го заловят или убият. Лейси и Декър не откриха нищо. Брамбъл бе намерен в мъртъв в Лисабон. Мислех да изпратя и теб, но ти бе зает във Виена с онзи стар комунистически шпионин.

— Свърших тази работа с помощта на Франк Доудъл — отбеляза Майло.

— Доудъл — повтори Грейнджър. — Той се оказа страхотна изненада. Смятах го за приятел. Наивност от моя страна — призна той и се вгледа в ръцете си, стиснати между коленете му. — Накрая загрях обаче. Защо Франк внезапно ни измени. Бях издал прекалено много информация. Готвехме се да го пенсионираме и му споменах, че предаването на парите в Порторож ще е чудесен завършек на кариерата му. Ако си бях държал устата затворена, Франк можеше да е още жив.

Майло не се интересуваше от съвестта на Грейнджър. Той дръпна тежкия вестник в скута си.

— Харис изчезва през 1996 г. и започва да действа соло. Изгражда си чудесна кариера като наемен убиец, докато един от клиентите му го заразява със СПИН. И през цялото време ти се преструваш, че нямаш представа кой е Тигъра. При това знаеш, че търча наоколо като обезглавено пиле, за да го намеря.

— Прочети досието — отвърна Грейнджър изморено. — Ще разбереш.

— Защо го прикриваше?

Грейнджър не обичаше да го притесняват. Можеше да понесе това от страна на шефовете, но не и от подчинените си. Наведе се над масата към Майло и каза:

— Погледни трета страница. И човека, който го въведе в Управлението, проучи го и го привлече към Туризма.

— Ти?

— Пфу! — изсумтя Грейнджър и махна с ръка. — Аз съм подалновиден.

Майло най-после загрея.

— Фицхю.

— Точно така — потвърди старецът и забеляза изражението на подчинения си. — Не става дума само за запазването на кариерата на дъртото копеле, разбира се. Как мислиш, че CNN ще се отнесе към тази история при сегашните условия?

— Е, ние обучавахме муджахидините — отвърна Майло. — Това не е нещо ново.

— Туристите не се шокират от нищо.

Седнаха мълчаливо и се загледаха в семействата по улицата. Грейнджър бе облян в пот. Синята му риза с къси ръкави бе потъмняла под мишниците.

— Ами това? — попита Майло, като вдигна закритата с вестника папка.

— Какво?

— Защо наруши правилата за сигурност и я копира? Бездруго щях да дойда в службата.

Грейнджър избърса потта от челото си.

— Мислиш, че искам запис на това как разглеждаш досието? Или пък ти искаш подобен запис?

— Фицхю би проверил записите от библиотеката?

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направи.

Енергично кутре златен ретривър задуши краката на Грейнджър, опънало дългата каишка, за която го водеше двойка хомосексуалисти — чернокож и азиатец. Чернокожият се скара на кученцето:

— Джинджър! Остави човека на мира!

— Съжалявам — извини се партньорът му от китайски произход, като се усмихна дружелюбно. — Непрекъснато повтарям, че Джинджър се нуждае от дресировка.

— Не се нуждае от нищо толкова — рязко каза чернокожият.

— Няма проблеми — успокои ги Грейнджър, който внезапно доби вид на объркан старец.

Майло изпита желание да водеха този разговор в службата, а не сред всички тези весели семейства.

— Слушай — каза Грейнджър, когато двойката се отдалечи от тях, — за ваканцията ти...

— Не започвай.

— Това е най-лошият момент да изчезнеш във Флорида.

Майло поклати глава.

— Както казва Фицхю, случаят е приключен. Винтенберг няма да се върне в швейцарския клон на „Юнион Банк“, защото Тигъра няма да получава повече пари. Анджела няма да продава тайни на китайците, тъй като е мъртва, а французите могат да разследват убийството ѝ сами. И да ни кажат какво става. Ще проверя какво е положението, когато се върна.

— Ами Джанет Симънс? — попита Грейнджър.

— Какво за нея? Ако вярва, че съм убил Тигъра, кажи ѝ да ти предостави доказателствата.

Грейнджър размърда крака и се вторачи в обувките си.

— Симънс има среща с Фицхю утре. Твърди, че иска да говорят за теб.

— Слушай, Том, Симънс не разполага с нищо. Просто е ядосана, защото не можа да проведе разпит. Ще го превъзмогне.

Грейнджър сви рамене, сякаш всичко, казано от Майло, можеше да бъде оспорен?

— Е, просто дръж досието в безопасност.

23.

Вечерта, когато Стефани си легна, Майло извади покритата с вестник папка от чекмеджето си за бельо, където я бе скрил, след като се прибра у дома. Тина, която бе взела млякото от ръцете му, попита учудено:

— От колко вестника имаш нужда?

Сега, докато се събличаше, тя каза:

— Няма да стоиш до късно, нали?

— Просто искам да прочета някои неща.

— Добре, но не закъснявай. Трябва да сме в колата в шест. Знаеш колко време отнема да минеш през проверките.

— Разбира се.

— Не ме успокоявай, господинчо — ухили се тя, като се просна гола на леглото. — Дай ми целувка.

Той го направи.

— А сега, ела в леглото.

Половин час по-късно, когато Тина заспа, той си obu боксерките и отнесе папката във всекидневната. Наля си чаша водка, опита се да спре да мисли за цигари и зачете досието на Бенджамин Харис, бивш служител на Управлението, бивш турист, бивш Тигър. Бивше човешко същество.

Бенджамин Майкъл Харис бе роден на шести февруари 1965 година. Син на Адел и Дейвид Харис от Съмървил, Масачузетс. Религията на родителите му бе отбелязана като Християнска наука, а неговата — „без религия“. Това не беше изненадващо. Ако наистина бе искал да стане агент, би изключил всичко, което можеше да го настани зад бюрото за вечни времена.

Контактът с него бе осъществен през януари, 1990 г. от Терънс А. Фицхю, специалист по Азия, който тъкмо бе заел нов пост в Дирекцията по операциите (през 2005, дирекцията бе погълната от Националното разузнаване). Предната година Харис завършил университета в Бостън с диплома по журналистика и втора специалност по азиатски езици. Контактът с него бил осъществен в

Ню Йорк, където Харис работел на свободна практика за „Ню Йорк Пост“. Първоначалният доклад на Фицхю отбелязваше следното: „Неочаквана способност да спечели нечие доверие, което, по мнението на проверяващия, би трябвало да е отличителен белег за агентите. В миналото разчитахме прекалено много на техническите умения, в резултат на което операциите оставиха прекалено много служители психологически увредени. Това може да се коригира най-добре от агенти, които си служат и с психиката, а не само с тялото. Сътрудничество, а не принуда“.

Въпреки отношението си към Фицхю, Майло бе съгласен с мнението му. Самият той бе споменал веднъж пред Грейнджър, че един от недостатъците на Туризма е, че туристите биват обучавани като чукове, а не като пера. Грейнджър намери метафората за тромава, затова Майло опита отново: „Туристите трябва да са подвижни машини за пропаганда. Лична и политическа пропаганда“. Грейнджър очевидно не бе убеден, но обеща да си отбележи идеята му.

След продължителен период на обучение във Фермата, Харис бе изпратен в Пекин да чиракува при прочутия Джак Куин, който, според анализите на Управлението, бе изнесъл голяма част от Студената война в Азия на собствените си рамене, измъквайки хора и информация от Виетнам, Камбоджа, Хонконг, Китай и Малайзия. Единствената страна, където бе претърпял неуспех, бе Япония, където от 1985 г. до смъртта му от рак през 1999 г., той бе персона нон грата.

Ранните доклади на Куин относно младото му протеже бяха изпълнени с ентузиазъм и хвалеха способността на Харис бързо да усвоява информация, идеалното му владение на мандарин и силно развитите му умения на разузнавач. През четирите месеца от август до ноември, Харис бе създал мрежа от дванадесет агенти от чиновници в китайското правителство. Тези хора даваха информация, която водеше средно до три месечни доклада за положението в Централния комитет.

През 1992 г. обаче, в бюро в Пекин настъпи разногласия. Ако човек сравнеше докладите, писани от Харис и Куин, проблемът ставаше очевиден. Харис, изгряващата звезда, се опитваше да се сдобие с контрол върху бюро в Пекин, докато Куин, вече преминал звездните си години, правеше всичко възможно да запази поста си. Мнението на Лангли било, че постът на Куин бил непоклатим и шефовете одобрили

дисциплинарно наказание за Харис. Тримесечна принудителна отпуска, която той прекарал в Бостън със семейството си.

Тук Фицхю се появяваше отново. Посетил Бостън и изготвил оценка за младото си откритие. Макар да бе отбелязал гнева на Харис, породен от отношението към него, Фицхю бе посочил, че протезето му „развило изключителни способности в занаята и трябвало на всяка цена да продължи работата си“. Докладът свършваше с тези думи. Останалата част от текста бе плътно зачертана с черно.

Харис се завърнал в Пекин през февруари 1993 г. Последвал кратък меден месец преди неприятностите да започнат отново. Куин се оплакал от подновената атака към поста му. Шефовете от Лангли не се поколебали и отново предложили дисциплинарно наказание, но настояли, че при никакви обстоятелства Куин не трябвало да го изпраща в Щатите. Харис бил понижен, а мрежата му от информатори — превзета от Куин. Според някои написани набързо бележки, Куин се тревожел, че бил прекалил с наказанието. Харис започнал да пие, закъснявал за работа и спял с многобройни продавачки из цялата столица. Пекинската полиция го прибрала два пъти за нарушаване на обществения ред, а веднъж приятелски настроен чиновник от китайското министерство на външните работи предложил на Куин да изпрати младия размирник в страна „където подобни действия се считат по-нормални“.

Това предложение датираше от дванадесети юли 1993 г. и бе последвано от копие и превод на полицейски доклад, пет дни по-късно, за автомобилна катастрофа в провинция Гуиджоу. Дипломатическата кола на Харис паднала от 305 метра височина от моста „Лиуганг“. След като чул това, Куин настоял да изпрати американски екип, който да огледа смазаната кола. Китайците великодушно се съгласили. Екипът разчистил бъркотията и останките на Харис били изпратени в семейния гроб в Съмървил.

Папката не съдържаше нищо за превръщането на Харис в турист, нито списък на задачите му или докладите му в резултат от пътуванията му. Подобно нарушение на мерките за сигурност не бе възможно дори за Грейнджър. Той обаче бе включил и доклад за изчезването на Харис през 1996 г., макар там Тигъра да бе отбелязан с името си на турист — Ингерсол.

Последно известно местонахождение: Берлин, апартамент на „Фробенщрасе“. След седмица опита да се свърже с Харис във връзка с нова операция, Грейнджър, който тогава ръководеше отдела по Туризма едва от две години, изпратил Лейси да го издири. Апартаментът бил празен и идеално почистен. Грейнджър изпратил меморандум до Фицхю, питайки го дали се е чувал с Харис. Фицхю отговорил, че не знае нищо за него. Тогава Лейси бил изпратен да го намери.

След почти седмица, прекарана в срещи с познати на Харис, Лейси открил откраднат от Харис трабант, стигнал на изток чак до Прага и изоставен там. Грейнджър изискал полицейските доклади на чешката полиция и открил, че друга кола — мерцедес — била открадната на две преки от мястото, където бил зарязан трабантът. Това ги повело отново на запад, в Австрия, където Декър се присъединил към Лейси. Двамата намерили мерцедеса в Залцбург. И в двата случая изоставената кола била почистена от отпечатъци, което си било собствен отпечатък — подобно ниво на почистване е свойствено за Туризма.

Следата изчезнала в Милано, където огромното количество откраднати коли правело работата невъзможна.

Колегите открили следата отново по чист късмет, три месеца по-късно в Тунис, където Декър тъкмо бил приключил мисията си и си почивал в хотел „Бастия“ в залива. Докато работел с Лейси, той проучил грижливо снимката на Ингерсол/Харис и видял същото лице в ресторанта на хотела. Мъжът с лицето на Харис ядъл супа и наблюдавал морето. Декър станал, отишъл до стаята си и взел пистолета си. Когато се върнал в ресторанта обаче, Харис бил изчезнал. Четири минути по-късно, Декър проникнал в стаята на Харис, която била празна.

Декър се обадил в посолството в Тунис и ги помолил да наблюдават гарите, пристанищата и летището. Млад мъж, току-що назначен в отдела по сигурност, забелязал Харис на летището и звъннал в посолството. Когато Декър пристигнал там, открил купчина полицаи около мъжката тоалетна, които оглеждали труп. Младият мъж бил удушен.

Декър огледал всички възможни дестинации, които включвали Лисабон, Марсилия, Билбао, Рим и Триполи. Грейнджър се свързал с

туристите на всички тези места и им наредил да зарежат работата си и да се настанят на летищата. На следващия ден, след като открили трупа на Брамбъл на летище „Портела“, осъзнали, че Харис е пристигнал в Лисабон.

Майло приключи четенето към един и изпита раздразнение при мисълта, че ще е скапан на сутринта, а не бе получил никакви отговори.

Протегна се, сипа си чаша водка и пусна запалка в джоба си. Нахлузи сандалите си, взе папката и водката и се качи на покрива. Застана до парапета и се вгледа в съседните покриви, после сложи папката на цимента, отвори я и я поля с водката.

Запали малката си погребална клада и се загледа в пламъците. Замисли се къде бе самият той по време на издирването на Харис. Да, във Виена с Франк Доудъл, който тогава бе шеф на бюро в Австрия и планираше екзекуцията на пенсиониран генерал от Източния блок на име Брано Сев. Доудъл бе нервен — старец, прекарал осемдесетте и деветдесетте години зад бюро — и в същото време развълнуван, че отново изпълнява оперативна задача. Трябваше да наблюдава къщата и да даде знак, когато, както всяка събота, съпругата на Сев потеглеше на пазар в града, придружена от дъщеря си. Сев винаги си оставаше у дома. Според източниците им, работеше върху мемоарите си. По-късно Грейнджър сподели с Майло, че задачата им била услуга към някои източноевропейски приятели, които искали спомените на генерала да си отидат заедно с него. Грейнджър намекна, че и американското правителство можело да пострада от историите на стареца.

Всичко мина гладко. Доудъл даде сигнала, а Майло проникна в къщата през прозорец на първия етаж. Качи се предпазливо по стълбите и откри стария военен в кабинета му. Изненада се от това колко дребен и слаб изглежда бившият генерал. Майло извади пистолета си и старецът, чул звука, се обърна. На лицето му се изписа изненада, която премина бързо. Брано Сев поклати глава и каза на немски:

— Доста се забави.

Това бяха последните му думи.

Майло разрита жаравата, изсипа последните капки водка и запали останалите парченца. Най-после всичко се превърна в пепел.

24.

Тина беше резервирала стаи в грозилище с червен покрив, наречено „Карибския курорт на Дисни“, където дори във фоайето имаше ниски пилони и дебели въжета, предназначени да внасят ред в опашките, сякаш чакаха за поредната въртележка. Комплексът бе пълен с ресторанти с непозната никъде по света кухня и, след всеки дълъг ден, прекаран в следване на Стефани по различните привлекателни за нея места, те се тръшваха изтощени в някое от заведенията, поръчваха си спагети или начос и после се мотаеха по претъпкания „плаж“ около изкуственото езеро.

Въпреки първоначалния си прилив на сарказъм, след втория ден Тина вече не се дразнеше толкова от реалността в Дисни. Имаше нещо упояващо в предвидимостта и удобствата, които ги заобикаляха във всеки момент. Ако се пренебрегнаха внезапните буйства на хлапетата, тук нямаше хаос или опасности. Нищо не бе свързано с жалките истории от мрачната страна на планетата, онзи паралелен свят, в който работеше съпругът ѝ.

Във вторник вечер, след дългия телефонен разговор с Грейнджър, прекъснал вечерята им, Майло дори спомена, че май било време да напусне Управлението.

— Вече не искам да се занимавам с това — каза той.

И изглеждаше изненадан, че Тина не скочи да го разцелува и поздрави.

— С какво възнамеряваш да се захванеш? — попита тя.

— С каквото и да е.

— Но уменията ти са строго профилирани, Майло. А и каква автобиография ще представиш?

След като помисли по въпроса, той отговори:

— Консултантска работа. Охрана за големи компании.

— Аха — кимна тя. — От армията към индустрията. Как не се сетих!

Той се засмя. Това ѝ достави удоволствие и се любиха бурно, което ѝ достави още по-голямо удоволствие.

Беше един от онези редки моменти, когато си достатъчно възрастен да оцениш хубавото, защото истината е, че то може никога повече да не се повтори. Щастие. Въпреки интригите и опасностите в света на Майло, тук в света на Дисни имаха малък оазис.

Но като всяко хубаво нещо, и това приключение се оказа кратко и се срина на третия ден.

— „Космическата планина“ — изкрещя Стефани, надвиквайки шума наоколо.

Майло, който я държеше за ръка, сведе очи към нея с объркано изражение.

— Да, ето го — посочи той. — „Космическият фонтан“.

— Не фонтан! Планина!

Той се завъртя към Тина.

— Можеш ли да разбереш и дума, която това хлапе казва?

С изненадваща точност Стефани го срита в кокалчето на крака. Майло заподскача на един крак, стенойки.

— А, планината.

Тина забърза след тях.

Регистрираха се за возенето с картата, която им позволяваше да се мотаят наоколо, вместо да чакат на опашка в продължение на четиридесет и пет минути. Изслушаха разговора на Стефани с Мини Маус, после отидоха да купят нещо за хапване.

Стефани се разочарова, когато видя купените от Майло портокали, затова той ѝ обясни, че витамините са необходими за предстоящия полет в космоса.

— Космонавтите трябва да ядат щайги с плодове, преди да им позволят да се качат в совалката.

Стеф му повярва за около пет секунди, после го изгледа усмихнато и обори логиката му.

— Не звучи логично, татко.

— Защо?

Тежка въздишка.

— Космонавтите взимат мултивитамини, а не ядат портокали.

— И кога летя за последен път в космоса, малка госпожице?

— Хайде де.

Сред възетата, които ограждаха поредната опашка, Стеф провери отново ръста си с метъра и се зарадва, че е достатъчно висока.

В същия миг телефонът на Майло звънна. Той се завъртя настрани и Тина не успя да чуе разговора, който продължи около минута. Майло се обърна към тях усмихнало и каза:

— Вие двете ще седнете заедно, нали?

— Ами ти? — попита Тина. — Няма ли да се качиш?

— Разбира се, че ще се качи — отговори Стефани.

— Ще седна отзад. Оказа се, че едно старо другарче е тук. Ще седна с него.

— Кое е това старо другарче?

— Тя е ливанска танцьорка — отвърна Майло, после се ухили, когато забеляза изражението на Тина. — Шегувам се. Стар приятел, който може да има нещо за мен.

Тина не хареса отговора му, но още преди да тръгнат, Майло я предупреди, че от време на време може да се наложи да направи компромис, като се имаше предвид как вървеше работата му. Но пък тайна среща на, „Космическата планина“?

— Ще ни запознаеш ли от другата страна? — попита тя.

Долната устна на Майло потръпна.

— Да, разбира се. Ако той има време.

Стефани вдигна ръце.

— Кой няма време в Дисниуърлд?

Стигнаха до началото на опашката, където две празни влачета стояха на платформата. Всяко влаче се състоеше от два тесни вагона, всеки с по три седалки, една зад друга. Майло целуна момичетата и им каза, че ще се настани в следващото влаче. Униформен тийнейджър ги поведе напред, но Майло му прошепна нещо, показва му значката си и седна на предпоследната седалка във второто влаче. Тина се настани зад Стефани, после се завъртя към Майло, но не можа да го види заради останалите пътници. Когато се наведе от вагона да надникне, друга униформена тийнейджърка каза:

— Госпожо, моля ви, не се навеждайте навън. Става дума за безопасността ви.

Тина ѝ благодари за загрижеността.

— Така ли мислиш? — попита Стефани.

— Какво, скъпа? Не те чух.

— Попитах дали наистина мислиш, че ще излетим в космоса?

— Може би — отвърна Тина, като отново се опита да види Майло.

Влакчето потегли бавно към тъмния тунел напред.

За кратко тя забрави загадката с тайния посетител на съпруга си. Беше прекалено разсеяна от сладникавата космическа музика и отминалите от мода астероиди, космически кораби и светлинни шоупрограми в огромния купол. За първи път Стефани не отправи саркастични забележки, а само подвикваше щастливо докато се издигаха, а после спускаха рязко надолу.

Когато стигнаха до края и излязоха от вагона, Стефани вече си бе възвърнала гласа.

— Хайде да повторим!

— Чакай първо да си поема дъх.

Зачакаха пристигането на Майло до стоманената ограда.

— Защо татко не се качи в нашия влак? — попита Стефани.

— Може би приятелят му е закъснял.

Стефани притисна брадичка към парапета и се замисли, после вдигна глава.

— Ето го!

Семейство в яркооранжеви фланелки запълваше първите четири места. Майло седеше с безизразно лице на петото, пред мъж на около седемдесет години. Тина се вгледа в тях внимателно и забележа набръчканото лице на стареца и широката му челюст. Имаше дълбоко разположени очи с тежки клепачи, които приличаха на тези на Майло, а рядката му бяла коса бе подстригана съвсем късо, както собственият ѝ баща правеше през седемдесетте години.

Въпреки крехкия си вид, старецът нямаше нужда от помощ, за да слезе от влака и, когато го направи, се оказа висок и с внушителна осанка. Двамата мъже се усмигнаха и се приближиха към тях. Старецът махна с ръка към бузата си, сякаш отпъждаше досадна муха. Преди Майло да успее да каже нещо, той протегна ръка и заговори със силен руски акцент.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Уийвър.

После пое ръката ѝ и я целуна кавалерски.

— Евгени Примаков — представи го Майло. — Евгени, това е Тина, а тази тук — той вдигна Стефани на ръце, — е най-добрата певица на шансони след Едит Пиаф. Запознай се със Стефани.

Примаков се усмихна широко и целуна подадената му ръка. Стефани бързо избърса ръка в панталона си и той се засмя весело.

— Права си да постъпиш по този начин — каза руснакът. — Умна госпожица.

— Вие сте стар приятел на Майло? — попита Тина.

— Да, може да се каже. От години се опитвам да го накарам да работи за мен, но човекът е упорит. Мисля, че е патриот.

— Искаш ли да пийнем нещо? — прекъсна го Майло. — Умирам от жажда.

Евгени Примаков поклати глава.

— Иска ми се да можех, но трябва да намеря собственото си семейство. Вие отивайте. Може да се видим по-късно.

Той се завъртя към Тина и добави:

— Всичко, което Майло някога ми е споделял за красотата ви, е прекалено скромно.

— Благодаря — промърмори тя.

— Всичко хубаво, Евгени — каза Майло и поведе семейството си надолу по рампата.

Случката беше любопитна, но когато Тина го подложи на натиск, Майло призна само, че Евгени е стар пенсиониран агент.

— Беше един от най-добрите. Научи ме на някои номера.

— Руски агент те е учил на нещо?

— Занаятът не познава граници, Тина. Освен това, той вече не е руски агент. Премести се в ООН.

— Какво прави шпионин в ООН?

— Намира начини да бъде полезен.

Тина долови, че срещата го бе притеснила. Каквото и да бяха обсъждали, бе развалило веселото му настроение.

— За Анджеला ли говорихте? — попита тя.

— Най-вече. Евгени я познаваше и иска да разбере какво става.

— Можеш ли да му разкажеш нещо?

— Не достатъчно — отговори той, после ѝ обърна гръб и попита Стефани. — Кой е гладен?

Вечеряха в един от безличните ресторанти в курорта и Майло успя да проведе лек безгрижен разговор със Стефани, която не спираше да се възхищава от „Космическата планина“. Прибраха се в апартамента към девет и половина. Всички бяха скапани, затова се

изкъпаха, приспаха Стефани и се метнаха в леглото. Сексът изискваше прекалено много енергия, затова се прегърнаха кротко и се загледаха през стъклената врата на терасата в луната, която се отразяваше в изкуственото езеро.

— Добре ли си прекарваш? — попита Майло.

Тина кимна.

— Хубаво е да си далеч от библиотеката.

— Хайде да отидем в Швейцария догодина. Никога не си била там.

— Ако можем да си го позволим.

— Ще оберя някоя банка.

Тина се засмя учтиво.

— Майло?

— Да?

Тя седна, за да му покаже, че става дума за нещо важно.

— Не искам да се ядосаш.

Той също седна.

— Ами не ме ядосвай.

Това не беше отговорът, на който се бе надявала.

— Слушай, имам лошо усещане.

— Да не ти е лошо?

Тя поклати глава.

— Нещо не е наред. Знам го със сигурност. После пък се появява стар руснак, а аз не вярвам на нищо, което ми разказа за него.

— Не ми вярваш — каза той безизразно.

— Не е така.

— Точно така е — възрази Майло, но не се надигна от леглото, както правеше понякога, когато се караха.

— Ще ти дам пример. Как научи руски толкова добре?

— Какво?

— Руският ти е перфектен. Том спомена, че говориш като истински руснак.

— Учих руски. Знаеш го. Бива ме в езиците. Дори и ако не ставам за нищо друго.

Тина въздъхна тежко. Отговорите му ѝ се струваха нелогични, но как можеше да изрече с думи нещо, което бе само разяждаща тревога в костите ѝ?

И двамата се стреснаха, когато телефонът на Майло завибрира на нощното шкафче. Очите му, вече широко отворени, останаха приковани в нея.

— Да? — каза той.

Чертите му се сковаха и той промърмори:

— И Адам.

Следващите му думи бяха:

— Сега? Но аз съм с...

Тина видя как на лицето му се изписа непознато изражение.

— Добре.

Майло остави телефона на шкафчето, но продължи да я гледа вторачено. Тогавя тя осъзна, че въобще не бе гледал в нея, а през нея. Той се надигна и отиде до вратата към терасата. Погледна навън, после се върна до скрина и започна да се облича светкавично, сякаш в хотела бушуваше пожар.

— Майло?

Той облече ризата си.

— Слушай, не мога да ти обясня всичко. Не и сега. Няма време. Ако разполагах с време, щях да ти разкажа всичко. Абсолютно всичко.

Той отвори вратата на гардероба и извади куфара си. Клекна до него и се завъртя към нея.

— Права си. Прекалено потаен съм. Съжалявам. Наистина. Но сега трябва да изчезна.

Тина скочи от леглото.

— И аз идвам.

— Не!

Майло рядко говореше с подобен тон. Тя се върна бързо в леглото и придърпа чаршафа върху себе си. Той се приближи до нея.

— Моля те. Трябва да останеш тук. След малко ще дойдат няколко души да ме търсят. Отговори на въпросите им. Не пази нищо в тайна. Те знаят.

— Какво знаят? — извика Тина. — Какво си направил?

Майло се усмихна накриво.

— Истината е, че не съм направил нищо. Поне нищо нередно. Чуй ме добре. Искам да отидеш в Остин. Остани при родителите си за няколко дни. Дори за седмица.

— Защо?

— Искаш да си починеш. Това е. Ясно ли е?

Тина кимна зашеметена.

— Добре.

Той се върна при куфара, извади малка плоска раница и я напълни с дреболиите, които опаковаше всеки път, когато пътуваха някъде. Добави айпода си и телена закачалка от гардероба. Тина се зачуди защо. Събирането на багажа му отне само минута и половина. Той дръпна ципа на раницата, взе телефона си, нахлузи маратонките си и седна до нея на леглото. Когато вдигна ръка, тя потръпна неволно. Изумлението в очите му я накара да се почувства ужасно.

— Ела тук — каза тя и го целуна по устата.

Майло прошепна в ухото ѝ:

— Не искам да го правя. Налага се.

— Напълно съм объркана.

— Знам.

— Ще правиш онова, което си правил навремето? — прошепна тя.

— Мисля, че това е единственото, което мога да направя.

Той я целуна отново, отиде до вратата, но се върна.

— Целуни Стефани от мен. Кажй ѝ, че съм заминал в командировка. Тя е свикнала с това — помоли той.

После изчезна.

Тина не знаеше колко време измина, макар надали да бяха повече от седем или осем минути, през които седя вторачена във вратата, объркана от всичко, което не разбираше. Внезапно чу шум отвън — стъпки — после тишина. Навлече халата си и в същия миг някой потропа с юмрук по вратата. Тя се втурна да отвори преди Стефани да се събуди. Озова се срещу жена, която я гледеше напрегнато и държеше затворен портфейл.

— Къде е той? — попита жената.

Със забележителна сила, Тина сграбчи ъгълчето на картата на жената и прочете „Министерство на вътрешната сигурност“ и името Джанет Симънс. Отвори уста, за да попита дали носеха заповед за обиск, но вече бе прекалено късно. Джанет Симънс и едрият мъж, който не ѝ показа картата си, бяха в апартамента и отваряха различните врати.

Тогава Тина чу студения глас на Стефани:

— Престанете! Опитвам се да спя!

25.

Майло целуна жена си отново, отиде до вратата, но се върна. Тина изглеждаше миниатюрна в огромното легло.

— Целуни Стефани от мен. Кажй й, че съм заминал в командировка.

Той осъзна колко често казваше това.

— Тя е свикнала с това.

Втурна се по външното стълбище към паркинга. Сред песента на щурците в хладната нощ чу ръмженето на два двигателя.

Просна се на земята и запълзя по тревата към паркираните коли. Фарове осветиха хотела. Минаваше десет и почиващите бяха или в близките семейни клубове или спяха, изтощени от висенето по опашки в жегата. Нищо нямаше да ги събуди.

Сгущен между субару от Тексас и мазда от Флорида, Майло чу колите да паркират и вратите им да се отворят. После чу женски глас. Познат. Надникна през страничния прозорец на субаруто и ги загледа как се движеха по тревата. Специален агент Джанет Симънс вървеше начело, следвана от трима мъже, стиснали служебни пистолети. Симънс се качи по стълбите. Джордж Орбах бе зад нея. Останалите двама останаха отпред и се разделиха, за да проверят изходите.

— Покрай Ева.

— И Адам.

— Тръгвай, Майло.

— Сега? Но аз съм с...

— Симънс идва да те прибере. Вече е наблизо.

Тръгвай.

Майло погледна към хотела и видя терасата на спалнята, където Тина бе оставила лампата светната. Докато наблюдаваше, взе мобилния си телефон, извади батерията и сим картата, прибра ги в джоба си и се замисли за следващия си ход.

Прозорецът вдясно от терасата се освети. Това беше дневната. Очевидно, Симънс бе решила първо да почука, за което ѝ бе благодарен. На тревата пред него, един от агентите отстъпи назад, за да вижда терасата по-добре и да се увери, че никой няма да скочи от нея. През прозореца Майло видя силуети — Тина, Джанет Симънс и Джордж Орбах. Зачака търпеливо, за да се увери, че не са събудили дъщеря му. Чу само песента на щурците и приглушеното мърморене на гласове. После силуетите се раздвижиха из апартамента.

Все още приклепнал, той мина предпазливо между колите и стигна до края на паркинга. Разкопча раницата си и извади телената закачалка. Изправи я, после изви малка кукичка в края и затърси по-стар модел кола. Не беше лесно — курортът бе пълен със семейства от средната класа, които сменяха колите си на всеки четири години, но най-последно забеляза ръждясала тойота терсел от края на осемдесетте години. Пъхна закачалката между прозореца и вратата.

Петнадесет минути по-късно, пътуваше на югозапад по магистрала 4. Ако Джанет Симънс знаеше какво прави, щеше да изпрати хората си до близкото летище в Орландо, за да го търсят. Затова той щеше да потегли от Тампа. Все още не знаеше къде отиваше, но трябваше да изчезне от Флорида. Този щат нямаше да му даде отговори.

Майло отби от пътя и паркира до затворен ресторант. После сглоби мобилния си телефон си и го включи. В следващия миг телефонът звънна. Скрит номер. Знаеше кой го търси. Натисна бутона с червената слушалка, после, преди Симънс да звънне отново, той се обади на операторката и я помоли да го свърже с гишетото на „Америкън Еърлайнс“ на международното летище в Орландо. Докато чакаше връзката, телефонът му бипна, показвайки ново обаждане. Той не му обърна внимание, а попита жената на летището кога бе следващият полет за Далас.

— Самолетът излита в шест сутринта, господине.

— Бих искал да си запазя място.

— Имате ли кредитна карта?

Майло извади портфейла си.

— Името е Майло Уийвър. Ще платя с „Мастеркард“.

Пет минути по-късно, той бе уредил резервацията си, а Симънс бе опитала още три пъти да се свърже с него. Той разглоби телефона си

отново и продължи на югоизток.

Пред Полк Сити намери малък мол с няколко коли на паркинга. Нужни му бяха само две минути, за да отвори вехт форд темпо, после още две, за да избърше отпечатъците си от тойотата.

Спря отново след Лейкланд, изтегли триста долара от банкомат с картата на Долан и напълни резервоара. От магазинчето на бензиностанцията купи цигари, подплатен плик, марки, тетрадка и черен маркер. Върна се в колата и написа в тетрадката:

Мигел и Хана, моля, изгорете бележката и пазете тези за Т и С. Изключително важно е. Никой не трябва да знае за това. Благодаря ви за доверието.

М.

Сгъна бележката и я прибра в плика, после извади трите паспорта от раницата си. Пъхна тези на Лора и Кели Долан в плика и сложи паспорта на Лайънъл в джоба си. Запечата плика и го адресира до родителите на Тина в Остин, Тексас, залепвайки повече марки от необходимото.

Минаха почти два часа, докато стигне до международното летище в Тампа. Остави колата на паркинга малко след полунощ, като грижливо избърса волана. После понесе раницата си към северния вход.

Мина през стъклените врати, грабна карта на летището и седна на пейка. На следващия етаж имаше пощенска кутия. От мястото си Майло се вторачи в мониторите, които отбелязваха полетите. Оказа се, че „международно“ е прекалено силна дума за летището в Тампа, тъй като имаха само по един полет дневно към няколко града в Канада. Не че това имаше значение — засега не възнамеряваше да напуска страната.

Да, „Делта“ можеше да го понесе към летище „Кенеди“ в Ню Йорк в 7:31 сутринта, час и половина, след като Джанет Симънс осъзнаеше, че той не бе взел самолета в Орландо. Надяваше се, че това щеше да му осигури достатъчно време.

На гишето на „Делта“ имаше трима души пред него — баща, майка и тийнейджър, които също летяха за Ню Йорк.

Внезапно усети замайване, когато си помисли, че Джанет Симънс е в апартамента в хотела и разпитва семейството му. Трябваше да остане с тях. Беше прекарал шест години, предпазвайки Тина от работата си, а само за дни целият му труд бе съсипан. Беше й разказал прекалено много за убийството на Анджеела, а сега тя бе забъркана в нещо, което не разбираше. И нямаше как да го разбере, тъй като самият Майло не разбираше. Защо трябваше да бяга?

Защото бе използвана старата парола за бягство и, дори след шест години, той реагираше по стария начин. Но пък Грейнджър би използвал паролата само ако нямаше друг начин.

— Господине? — попита служителката на „Делта“. — Искате ли да летите?

Самолетът се приземи на летище „Кенеди“ малко след десет сутринта. Пилотът се извини за деветминутното закъснение. Едрата жена до Майло, която го бе притиснала към прозореца в страха си, му каза със силен южняшки акцент, че не й пука колко ще закъснеят, стига отново да стъпят на твърда земя. Той отвърна, че е съгласен с нея. Жената се казваше Шарън, а той се представи като Лайънъл. Тя го попита дали е от града и, придържайки се към легендата на Долан, той й каза, че е от Нюарк, а жена му и дъщеря му са още във Флорида. Наложило му се да се върне спешно на работа. Отговорът му май я разочарова.

Майло огледа вещите си. Във Флорида му се наложи да изхвърли закачалката, за да избегне неудобни въпроси от страна на охраната на летището, но знаеше седем други начина да отвори кола, ако се наложи. Разполагаше с паспорта и кредитните карти на Долан, но не искаше да ги използва повече от необходимото. Най-добре бе да работи с пари в брой, а в портфейла му все още имаше двеста и шестдесет долара, които нямаше да му стигнат за дълго в Ню Йорк.

Похарчи двадесет и пет долара за микробуса до града и стигна до „Гранд Сентръл“ в един часа. Излезе в сянката на небостъргача на „Метлайф“ и се отправи към хотел „Гранд Хаят“. Грабна туристическа карта и седна в огромното, украсено с огледала фоайе, близо до мраморен фонтан.

Бяха му нужни пет минути, за да изготви плана си. Въобще не можеше и да мисли за Авеню на Америките. Дори и да се обадеше на Грейнджър, за да си уредят среща някъде другаде, нямаше представа какво бе положението му в Управлението. Единственото, което Грейнджър му бе казал, бе: „Тръгвай!“ След риска на снощното му обаждане, Майло не искаше да го накисва в повече неприятности.

Смъкна се в метрото и си купи едnodневна карта за седем долара, после се качи на влака до Петдесет и трета улица и Музея на модерното изкуство. Подмина тълпите, които чакаха да влязат в галериите и се отправи към магазина за сувенири. Беше идвал тук преди месец с Тина и Стефани, по време на изложбата на Ван Гог. Бяха дошли заради Стефани, но с изключение на кратък коментар за избора му на цветове, тя не се въодушеви много от едноухия холандец. Но в магазина за сувенири определено се оживи. Майло също хареса магазина и разгледа с интерес странно бижу, което се надяваше да е още там. Обиколи стъклените щандове и го намери: колекция от магнитни гривни, проектирана от Терънс Келеман.

— Мога ли да ви помогна? — попита тийнейджър в рекламна тениска на музея.

— Това, моля.

Бижутото беше забележително с простотата си. Серия от около стотина никелирани пръчици, захванати една за друга благодарение на магнетизма. Майло го отвори, за да провери издръжливостта му, после го сглоби обратно. Да, можеше да свърши работа.

— Ще го взема — каза той на момчето.

— Да го опаковам ли за подарък?

— Мисля, че ще я сложа сега.

Олекнал с четиридесет и пет долара, той се отправи на юг към „Лорд и Тейлър“ на Пето авеню и Тридесет и осма улица. Замота се край входа, близо до отдела за козметика, оглеждайки охраната. Тя се състоеше от прост детектор от две колони с кабели, които водеха към стената. Нямаше кой знае какво значение, но все пак бе добре да знае.

Качи се на третия етаж, където бяха изложени мъжките дрехи. Разглежда костюмите през следващия половин час и накрая се спря на прилично скъп „Кенет Коул“. Ръкавите на сакото бяха доста дълги и скриваха новата му гривна, но иначе му прилягате великолепно. Да,

костюмът бе отличен. При това, отговаряше на едно от най-важните правила в Туризма — винаги да изглеждаш като бизнесмен.

Застанал в пробната, той свали гривната и потърка крайчето ѝ в магнетизираните алармени ленти на костюма. Знаеше, че на теория, това трябваше да свърши работа, но не бе убеден, докато след около минута, чу мекото изщракване на лентата. Свали я внимателно. След като освободи ризата, панталона и обувките, премести портфейла и ключовете си в новите дрехи.

Когато излезе от пробната, един от младите продавачи го наблюдаваше. Майло се огледа пресилено тревожно наоколо, надигна се, за да погледне над закачалките и извика:

— Джанет?

После тръгна към продавача.

— Хей, видя ли ниска жена с обица на носа?

Продавачът услужливо се втурна да му помогне.

— Може да е слязла долу в женския отдел.

— Не може да остане на едно място и за минута — изсумтя Майло и посочи стълбите. — Мога ли да изтичам долу и да ѝ покажа костюма?

Продавачът сви рамене.

— Разбира се.

— Страхотно. Благодаря.

Майло се върна в пробната и взе раницата си.

— Можете да я оставите тук — уведоми го продавачът.

— Да не мислиш, че не гледам „Ченгета“^[1]? Ще я взема със себе си. Има ли проблем?

— Не. Просто върни костюма.

— Както казах, гледам „Ченгета“. Нямам желание да се озова на капака на полицейска кола.

Продавачът се засмя. Майло му намигна.

В три часа, облечен в новия костюм, стоеше до обществен телефон на Девето авеню, близо до гара „Пен“ и срещу бар, украсен с четирилистна детелина на име „Бларни Стоун“^[2]. Майло пхна монета в автомата и набра номера на личния телефон на Грейнджър. След три позвънявания, чу гласа на стареца.

— Да?

Майло заговори, имитирайки южняшкия провлечен говор на Шарън:

— Да, Томас Грейнджър ли говори?

— Да.

— Ами... аз съм Джери Елис от „Химическо чистене Елис“. Вчера оставихте ризите си тук. Някой загуби разписката, но знаем, че искате доставка у дома, нали?

Грейнджър замълча за миг и Майло се уплаши, че не го бе разбрал. Но след секунда, старецът каза:

— Да, точно така.

— Добре. Разполагаме с адреса ви, но не знаем в колко часа да направим доставката. Кога тази вечер трябваше да доставим ризите?

Кратка пауза.

— Шест часа. Удобно ли е?

— Няма проблем, господин Грейнджър. Ще изпълним поръчката.

Майло влезе в „Бларни Стоун“. Беше тъмно и унило място, украсено със снимки на прочути ирландци от киното, литературата и музиката. Той се настани на столче до бара срещу Боно и на два стола разстояние от слаб небръснат тип, който приличаше на редовен клиент. Барманката, застаряла червенокоса хубавица, звучеше повече от Джърси, отколкото от Дъблин.

— Какво ще пиеш?

— Водка. „Смирноф“.

— Имаме само „Абсолют“.

— Добре, тогава ще пия „Абсолют“.

Тя премери дозата, а Майло се завъртя, за да вижда добре обществения телефон на отсрещната страна на улицата. Извади цигара „Давидоф“. Барманката поднесе чашата му.

— Знаеш, че не може, нали? — каза тя.

— Какво?

— Това — посочи тя цигарата в устата му.

— А, да. Съжалявам.

През следващия половин час Майло седя упорито в бара. Времето бе достатъчно, за да научи, че никой не бе проследил обаждането му. Също така бе достатъчно за барманката да започне разговор с него, който той отхвърли. Редовният клиент се възмути от грубите му маниери. Майло се зачуди дали да не изкара яда си на

пияницата, но се уплаши, че може да го убие, затова плати сметката си и излезе кротко.

Взе влака на Осемдесет и шеста улица, където намери малко френско кафене с пресен хляб и миниатюрни кафенца, сгушено сред високите кооперации. Седна на маса на тротоара, за да може да пуши.

Във вестниците нямаше нищо. Ако Симънс разполагаше с нещо неопровержимо срещу него, можеше да накара да пуснат снимката му в основните вестници, заедно с неясно обвинение в тероризъм. Но пък можеше и да не го направи. Министерството на вътрешната сигурност рядко пускаше снимки на терористи по вестниците, тъй като не искаше те да избягат и да поведат нова битка.

Без повече информация и без да знае какво бе предизвикало опита да го арестуват, бе невъзможно да предвиди следващия ход на Симънс.

Нуждаеше се от теория, която да обясни всичко, но нито едно от парченцата на мозайката не съвпаднаше със следващото. Например, Тигъра. Майло можеше да повярва, че бившият турист го бе пуснал по следите на клиента, който го бе убил, за да получи възмездие. Но как този клиент бе получил достъп до досието на Майло? Тигъра му спомена само, че бе видял досието му. Но дали бе досието от Управлението или чуждо?

После идваше Анджела. Не беше продавала тайни на китайците, но някой друг го бе правил — как иначе щяха да се сдобият с бележката? Майло се замисли за китайците. Дали Гуанбу, разузнавателната служба на Народната република, знаеше, че Анджела е разследвана? И дали знаеха, че тя проучваше безценния им източник на нефт, Судан? Дали тя се бе приближила прекалено много до нещо важно, без да знае?

Мислите му препусаха лудо. Всеки би могъл да подмени приспивателните й. Французите? Вероятно бяха осъзнали, благодарение на тъпия цветарски ван на Айнър, че Анджела бе наблюдавана. Но защо? Анджела поддържаше добри отношения с френското разузнаване.

Отговорът, ако въобще намереше такъв, щеше да дойде чрез Хърбърт Уилямс, клиента на Тигъра. Човек с лице, но без самоличност, служещ на интересите на Х.

Прекалено много неизвестни. Майло дръпна ожесточено от цигарата. После извади айпода си с надеждата, че Франс Гал ще да премахне тревогите му.

Не се получи.

[1] Документален телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Блок от син камък, вграден в парапета на бойната кула на замък „Бларни“, Ирландия. Според легендата, ако целунеш камъка, биваш дарен със сладкодумие. — Б.пр. ↑

26.

Огромният апартамент на Том Грейнджър на Уест Енд авеню №424, близо до Осемдесет и първа улица, бе купен от съпругата му Тери две години преди да почине от рак на гърдата. Кооперация „Уест Ривър“ бе фантастично място за човек от Управлението и, от време на време, хората мърмореха подозрително как Грейнджър може да си позволи да живее толкова широко. Но с изключение на апартамента и малка виличка до езеро в Ню Джърси, Грейнджър не притежаваше нищо. Повечето от собствените му пари се бяха изпарили по време на дългото безуспешно лечение на жена му.

В продължение на двадесет минути, докато слънцето залязваше зад небостъргачите, Майло наблюдаваше от сенките на училище „Калхун“ на отсрещната страна на улицата. Други обитатели на кооперацията се връщаха от работа и си бърбеха с жизнерадостния портиер. Пристигнаха и няколко доставки от „Федекс“, „Пица Хът“ и китайски ресторант на име „Ху Сун“. Майло тръгна към подземния гараж на Осемдесет и първа улица и последва лъскав ягуар надолу по рампата. Заобиколи внимателно края на паркинга, избягвайки охранителните камери.

Движеше се по позната пътека, изпитана и в други случаи, когато бе искал да се срещне със стареца тайно и да обсъдят неща, които никой от двамата не би трябвало да знае. Единственият риск бе входът към стълбището, който бе наблюдаван от камера, монтирана на тавана. Не можеше да направи нищо по въпроса, освен да прекоси обхвата ѝ, извърнал лице настрана, така че камерата да улови само среден на ръст мъж, който влиза вътре.

Качи се пеша до осемнадесетия етаж, като си почиваше на площадките и чакаше да стане шест часа. Най-после стрелката на часовника му показва шест и той отвори вратата и надникна в меко осветения коридор, после се отдръпна рязко назад. На стол в края на коридора седеше един от доставчиците на „Федекс“ ѝ си играеше с айпод.

Майло клекна до откритата врата и затвори очи. Зачака да чуе как доставчикът чука на вратата или приятното прозвъняване на асансьора, който щеше да го смъкне обратно във фоайето. Но в продължение на пет минути не чу абсолютно нищо. И тогава разбра. Надникна отново и този път очите на доставчика бяха затворени. В едното му ухо бе слушалката на айпода, а в другото — жица с телесен цвят, която водеше към яката му.

Майло затвори вратата безшумно. Причината бе обаждането му. Управлението или бе проследила предупредителното обаждане на Грейнджър снощи, или, използвайки телефонните дневници, бяха проследили обаждането на Джери Елис от обществения телефон.

Не можеше да направи нищо. Върна се долу, свали сакото си и го сгъна пред корема си, после влезе в гаража на заден ход. За камерата щеше да изглежда като човек, който носи кашон. Излезе бързо от кооперацията.

Том Грейнджър не беше глупав. Беше изкарал на оперативна служба повече от половината от Студената война и определено знаеше какво става. Затова Майло се върна в сянката на училище „Калхун“, седна на ниския парапет и зачака. След един час, минаващо хипи си изпроси цигара от него и го попита какво чакаше. Майло отговори, че чака приятелката си.

— Жените в наши дни, а? — ухили се хипито.

— Да.

Търпението на Майло бе възнаградено. Малко след седем, когато градът бе осветен ярко, портиерът отвори вратата на кооперацията, за да направи път на Грейнджър. Старецът зави към Осемдесет и първа улица и се отправи към Централ Парк. Не се оглеждаше наоколо. Минута по-късно, портиерът се появи отново и отвори вратата на друг човек, облечен в костюм, а не в униформа на „Федекс“. Мъжът излезе на тротоара и, говорейки по телефона си, също пое по Осемдесет и първа улица.

Майло го познаваше. Рейнолдс, четиридесет и петгодишен бивш оперативен агент, приключил наскоро службата си в посолството. Майло го последва на една пресечка разстояние.

Тримата мъже прекосиха „Бродуей“ и завиха наляво по „Амстердам“, където Грейнджър влезе в ресторант „Ланд Тай“.

Сянката му зае позиция на отсрещната страна на улицата до мексикански ресторант. Майло зачака до южния ъгъл на пресечката.

Старецът остана вътре по-малко от десет минути и излезе с найлонова торба, пълна с кутии с храна. Майло се отдръпна в сянката. Грейнджър се появи на ъгъла и вдигна торбата високо, за да надникне вътре. После спря до кофа за боклук.

Майло прикова очи в Рейнолдс, който наблюдаваше как Грейнджър извади кутия, отвори я, подуши я и я върна в торбата. После извади по-малка кутия, подуши съдържанието ѝ, поклати глава с отвращение, метна кутията в кофата и продължи към дома си. Рейнолдс го последва, но Майло — не.

По целия път до ресторанта, Майло бе нащрек за втора или трета сянка. Наблюдението обикновено се вършеше от тричленни екипи, но той се сети, че Фицхю, който сигурно стоеше зад това, бе наредил на Рейнолдс да поеме работата. Фицхю не искаше да привлича внимание към случая и бе решил да използва малък екип — Рейнолдс и човека в униформата на „Федекс“, когото Майло не познаваше.

След като двамата мъже се скриха от погледа му, Майло отиде до кофата, грабна леката картонена кутия и тръгна бързо по „Амстердам“, после на изток по Осемдесет и втора към Централ Парк. По пътя отвори кутията, извади малко листче от нея и метна кутията в друга кофа за боклук.

Близо до улична лампа, спря сред няколко японски туристи, които обсъждаха карта на града. Разгъна листчето и прокле Грейнджър заради лаконичността му. Не му бе дал никакви отговори, а само начини да ги открие. Но може би и старецът бе в неведение като него.

След надраскан набързо международен номер на мобифон, Майло прочете:

Е, е във Франкфурт. Последната камила/ припадна на обед. Късмет.

27.

Докато чакаше полета на „Сингапур Еърлайнс“ в десет часа в наскоро ремонтирания Терминал 1, борейки се с желанието си да отлети за Флорида и да прибере семейството си, той провери вещите си и добави няколко неща от сувенирния магазин: тениска, бельо, дигитален часовник и руло дебела лепенка.

След като премина от Съединените щати в онзи странен свят без граници на международния терминал, той се присъедини към другите пътници, седнали в бар „Бруклин гардън“. Намери самотен холандски бизнесмен, който държеше телефона си на масата. Научи, че холандецът пътувал за Истанбул, където търгувал с лекарства. Майло го почерпи бира и му каза, че продавал рекламно време за NBC. Холандецът се интересува достатъчно от историята му, за да стане и да отиде да купи още две бири. Докато чакаше пред бара, Майло грабна телефона му, отвори го под масата, извади сим картата и я замени със собствената си, после го върна обратно на масата.

Преди да се качи на самолета, включи телефона си и, използвайки сим картата на холандеца, се обади на Тина. Тя отговори на третото позвъняване.

— Да? — попита тя с тревожен глас.

— Аз съм, скъпа.

— А — отвърна тя. — Здравсти.

Мълчанието го притесни и той побърза да го наруши.

— Слушай, съжалявам за...

— Какво точно искаш да кажеш? — прекъсна го тя раздражено.

— Това не е нещо, за което можеш просто да се извиниш. Не става. Имам нужда от нещо повече.

Нежен детски глас попита някъде зад гърба ѝ:

— Татко?

В главата на Майло нахлу кръв, която се смеси с изпитите бири и липсата на храна.

— Не знам много. Знам само, че тези агенти ме преследват заради нещо, което не съм направил.

— За убийството на Анджела — каза Тина.

— Дай да говоря с татко! — настоя Стефани.

Сега вече знаеше. Симънс смяташе, че той е убил Анджела.

— Трябва да изясня всичко — каза той.

Ново мълчание, нарушено от молбите на Стефани.

— Искам да говоря с татко!

Тина искаше обяснения и той се опита да ѝ ги даде.

— Слушай, Тина. Каквото и да са ти казали тези хора от министерството, не е вярно. Не съм убивал Анджела. Не съм убивал никого. Просто не знам достатъчно, за да кажа нещо повече.

— Разбирам — отвърна тя равнодушно. — Специален агент Джанет Симънс изглежда смята, че подозренията ѝ са напълно оправдани.

— Сигурен съм, че вярва в това. Но каквото и да нарича „доказателства“... дори не знам какво е. Тя каза ли ти?

— Не.

Ужасно му се искаше Тина да бе узнала нещо.

— Единственото, за което се сещам, е, че някой иска да ме накисне.

— Но защо? — учуди се тя. — Защо, за бо...

— Не знам — повтори той. — Ако знаех защо, щях да знам кой. А ако знаех кой, можех да разбера защо. Загриваш ли? А междувременно, Министерството на вътрешната сигурност смята, че съм убиец или предател.

Поредното мълчание.

Майло опита отново.

— Не знам какво ти е казала тази жена, но не съм направил нищо, от което да се срамувам.

— И как ще го докажеш?

Искаше му се да я попита дали доказателството бе нужно за тях или за нея.

— Заминавате ли за Остин?

— Вероятно утре. Къде си?

— Добре. Ще поддържахме връзка. Обичам...

— Татко?

Той направо подскочи. Тина бе дала телефона на Стефани, без да се сбогува с него.

- Здравсти, малка госпожице. Как си?
- Изморена съм. Приятелите ти ме събудиха.
- Съжалявам за това. Пълни кретени са, нали?
- Кога се прибираш?
- Веднага след като си свърша работата.
- Добре.

Стефани звучеше все повече като майка си и стомахът на Майло се сви от мъка. Когато приключиха, Стеф каза, че не знаела къде е майка ѝ, затова затвориха.

Майло се загледа в многобройните семейства наоколо, някои развълнувани, а други — отегчени от предстоящото си пътуване. Стомахът му се сви отново. Той се надигна сковано и забърза към тоалетната. Затвори се в кабинката и повърна бирата, която тялото му още не бе абсорбирало.

Избърса устата си, изплакна се с вода и се върна в коридора. Прочистването на стомаха го отърва не само от бирата, но и освежи ума му. Съобрази, че не може да използва картата на холандеца, след като се качи в самолета — обаждането до Тина я бе компрометирало, затова реши да я употреби за последен път и набра +33112. Операторката го уведоми на френски, че се е свързал с информацията на „Франс Телеком“. Майло поиска номера на Даян Морел в Париж. Оказа се, че в указателя има само една жена с това име. Помоли операторката да го свърже. Беше пет сутринта там и старицата, която вдигна телефона, звучеше уплашена. Да, тя беше Даян Морел, но гласът принадлежеше на шестдесетгодишна жена. Майло затвори.

Е, поне вече знаеше, че не можеше просто да се обади на Даян Морел и да си побъбрят за Анджела Йейтс и полковник Лиен. Ако се обадеше в ДЖСЕ и поискаше да го свържат с нея, щяха да открият местонахождението му за минута, да го прехвърлят на Управлението, а разговорът щеше да продължи съвсем кратко. Майло се нуждаеше от повече време с госпожица Морел. Той извади батерията от телефона си и метна симкартата в кошче за боклук.

Осем часа по-късно, в един петъчен следобед, набит посивял немец сравни паспортната му снимка с добре облечения, но изморен бизнесмен пред себе си.

— Господин Лайънъл Долан?

— Да? — усмихна се Майло.

— По работа ли сте тук?

— Слава богу, не. Туризм.

Простата думичка го накара да потъне в нежелани спомени. Майло си припомни всички летища, граници, митничари и куфари. Припомни си и цивилните полицаи и агенти, стиснали вестници в ръце, и времената, когато самият той държеше същите вестници, седнал на някое летище в очакване на свързката си, която понякога не пристигаше. Летището във Франкфурт, един от най-големите и грозни европейски центрове, го бе приютявало много пъти.

Чиновникът на гишето му върна паспорта и каза:

— Приятна ваканция.

Майло понесе раницата покрай митничарите, които, също като повечето европейски чиновници, не притесняваха хора с елегантни костюми и вратовръзки. Прекоси препълнения с хора салон за получаване на багажа и се отправи към изхода. Излезе навън и запали цигара. Не беше така вкусна, както очакваше след дългия полет, но все пак я изпуши и се насочи към обществения телефон до стоянката за таксите. Набра номера, който бе наизустил някъде над Атлантическия океан.

Телефонът звънна три пъти.

— Да?

— Последната камила — каза Майло.

Кратка пауза, после:

— Припадна на обед?

— Аз съм, Джеймс.

— Майло?

— Можем ли да се срещнем?

Айнър не звучеше особено зарадван от обаждането му.

— Ами... върша работа в момента.

— Точно сега ли?

— Да.

Гърлото на Майло се сви, когато чу приглушен глас, който се опитваше да изпищи. Познаваше този звук. Издаваха го хора, чиито усти бяха запушени.

— Кога ще си свободен? — попита той.

— Дай ми... не знам. Четиридесет минути?

— Къде?

— В момента съм в „Дойче Банк“, така че...

— Кулите близнаци?

— Да.

Майло си го представи в кабинет на един от горните етажи на прочутите стъклени кули в центъра на финансовото сити. Някой нещастен директор стоеше овързан и със запушена уста под бюрото си, а Айнър спокойно си уреждаше срещи по телефона. Майло бе забравил колко груб занаят бе Туризма.

— Слушай, знаеш ли къде е операта във Франкфурт? Да се срещнем пред нея към два. Ще имам шанс да докажа, че не сме некултурни тъпаци.

— Трябва ли да казваш подобно нещо, Джеймс?

Айнър изсумтя.

— Този тип ли имаш предвид? След десет минути няма да може да каже и дума.

Стоновете на мъжа прераснаха в писъци.

28.

Той се качи на чист, полупразен влак до Хауптбанхоф, където праметна раницата през рамо и тръгна пеша към „Фриденсбрюке“. Вместо да прекоси моста, зави наляво покрай река Майн. Всичките добре облечени бизнесмени, тийнейджъри и пенсионери му напомниха за Париж. Само преди седмица.

Грабна сандвич с шницел от уличен продавач и тръгна към парка до площад „Вили Бранд“, където седна на пейка и се загледа в стъклената модерна фасада на операта. Въпреки увереността на Айнър, че може да говори свободно пред пленника си, Майло държеше под око минувачите. Това бе навик, който бе загубил през последните шест години, но трябваше да възстанови, ако искаше да остане на свобода.

Всички туристи знаеха колко важно е да бъдат постоянно нащрек. Когато влизаш в стая или в парк, незабавно оглеждаш изходите за бягство. Преценяваш и потенциалните оръжия — стол, химикалка, нож за писма и дори ниско увисналия клон на дървото зад пейката. В същото време се вглеждаш внимателно в лицата наоколо. Наблюдават ли те? Или се преструват на абсолютно незаинтересувани, както е присъщо на туристите? Защото туристите рядко са активни — най-добрите довеждат теб при себе си.

Тук в слънчевия парк, той забеляза близо до бордюра жена, която имаше проблеми с колата си. Типичен капан. Преструваш се на изтощен и раздразнен, докато мишената реши да ти помогне. После е в ръцете ти.

Две деца на около дванадесет години играеха до основата на огромен осветен билборд. Друг потенциален капан, тъй като туристите понякога използват и деца за целите си. Едното дете пада и се преструва на наранено и ти отиваш да му помогнеш. Тогава „родителят“ пристъпва към теб. Проста работа.

А там, в източния край на парка, студент правеше снимки на небостъргача на Европейската централна банка. Фотографите се

мотаеха навсякъде из подобен град и лесно можеха да те заснемат от всички посоки.

— Горе ръцете, каубой!

Майло едва не падна от пейката, когато подскочи и се завъртя стреснато. Айнър стоеше, насочил пръста си към него и се хилеше весело.

— Господи!

— Загубил си форма — отбеляза Айнър и прибра ръка в джоба си. — Продължавай така, старче, и ще умреш преди залез-слънце.

Майло си пое дъх и пренебрегна опасното биене на сърцето си. Ръкуваха се.

— Разкажи ми какво знаеш — каза той.

Айнър кимна към операта.

— Да се поразходим.

Тръгнаха бавно натам.

— Не е каквото си мислиш — каза Айнър. — Не са призовали на помощ туристите. Още не си толкова важен. Том ми каза да те очаквам.

Ако това бе вярно, Майло можеше да си позволи да почувства облекчение. Започваше да вярва, че ако Айнър бе по петите му, можеше да му създаде сериозен проблем.

— Том каза ли ти защо да ме очакваш?

— Научих това от другаде. Закусвах с приятелка от консулството. Тя не е...

Той замълча, когато стигнаха до улицата, и се замисли как да се изрази по-добре.

— Тя не е риск за сигурността, но не и светица. Съобщи ми, че са получили съобщение до всички посолства и консулства да следят за появата на Майло Уийвър.

— Съобщение от Управлението?

— От Държавния департамент.

— Търсят ли ме?

— Ами тези съобщения не се получават често. Търсят те. Доколкото разбрах, следата, водеща към теб, е изстинала в Истанбул.

Прекосиха улицата и Майло изпита леко съжаление към холандеца, чийто телефон бе послужил като магнит за всички агенти на Управлението в Турция. Съжалението му премина обаче, когато осъзна, че проучвайки холандеца и откраднатата му карта, те със

сигурност бяха разбрали, че Майло е излетял от „Кенеди“, а след няколко часа щяха да знаят и кога.

— Приключи ли тук? — попита той.

Туристът погледна часовника си.

— Приключих още преди осемнадесет минути. Целият съм твой.

Майло отвори вратата и я задържа за него.

— Имаш ли кола?

— Винаги мога да намеря кола.

— Добре.

Влязоха в просторното модерно фоайе. Айнър зави към кафенето на операта, но Майло го хвана за ръка и го поведе по страничния коридор към тоалетните.

— Знаеш ли по-добро място за пиене? — попита туристът.

— Знам друг изход. Ела.

— Господи, Майло, наистина страдаш от параноя.

Майло можеше да отвори вратите само на по-стари модели коли, но Айнър разполагаше с по-добър инструмент — малко дистанционно. Насочи го към един мерцедес, натисна червен бутон и зачака дистанционното да провери възможните комбинации. След четиридесет секунди чуха изключването на алармата, после вратите се отключиха с леко изщракване. Айнър стартира колата за по-малко от минута. Потеглиха извън града и Айнър попита:

— Накъде?

— Париж.

Туристът не се впечатли.

— Ще трябва да внимаваме няколко часа, докато стигнем до Франция. В случай че собственикът на колата съобщи за изчезването й.

— Карай по-бързо тогава.

Айнър се подчини. Изфучаха от града и се понесоха по магистрала А3, която ги отведе до Висбаден. Там се качиха на широката А6, която щеше да ги заведе до Франция.

— Ще споделиш ли? — попита Айнър.

Майло се вторачи през прозореца в околния пейзаж.

— Искам да поговоря с Даян Морел, наречена още Рене Берние.

— Писателката комунистка?

— Същата.

— Какво очакваш от нея?

— Яснота. Китайският полковник бе причината да започнем да проучваме Анджела.

— И?

— И какво?

— Има ли причина да се нуждаеш от помощта ми? Господи, Майло, очакваш хората да ти повярват ей така.

Майло не отговори.

— Знаеш ли защо съм добър в работата? — попита Айнър.

— Защото си толкова красив?

— Защото мисля колкото се може по-малко. Нямам претенции, че разбирам всичко. Том ми се обажда и това е достатъчно за мен. Том е Господ, когато е на онази линия. Но ти, приятелю, не си Том.

Беше прав, затова Майло му разказа набързо за случилото се, включително за неочаквания край на ваканцията му и тайното съобщение на Грейнджър.

— Всичко тук в Европа е започнало с полковника и Рене Берние. Трябва да си изясня фактите, преди да продължа.

— Добре — кимна туристът. — Какво ще стане, след като Даян Морел те осветли?

— Ще реша какъв ще е следващият ми ход.

Макар Грейнджър да бе наредил на Айнър да помогне на Майло, всички туристи изпълняваха заповедите си до пристигането на следващата заповед. Съвсем възможно бе на сутринта Айнър да получи нареждане да убие спътника си, но за момента изглеждаше задоволен от обясненията.

Майло забеляза, че собственикът на мерцедеса имаше адаптор за айпод. Бръкна в раницата си, извади своя и го включи. Гласът на Франс Гал изпълни колата.

— Това пък какво е? — раздразнено попита Айнър.

— Най-хубавата музика в света.

Около четири и половина прекосиха несъществуващата вече граница с Франция. Видяха три полицейски коли, но никой не ги спря. Слънцето започваше да се спуска надолу, закривано от време на време от сивите облаци около Париж.

— Ще задържим колата до утре — каза Айнър. — Мисля да намерим някое рено. Опитвам се да изпробвам всички европейски марки, преди да си купя собствена кола.

— Том не би ти позволил да си купиш собствена кола, нали? Заради формалностите или регистрацията.

Айнър сви рамене небрежно, сякаш това бе грижа за начинаещите туристи.

— Изградих си легенда за всеки случай. Разумно е да направя няколко покупки с нея.

Майло се замисли за легендата на Долан, която бе изграждал с години.

— Апартамент?

— Малък. На юг.

Предположи, че всички туристи действат по този начин. Поне по-умните.

— Е, какъв беше проблемът във Франкфурт? Преподаваше добри маниери на банкери?

Айнър задъвка долната си устна, чудейки се каква част да сподели.

— Банкерството е мръсна работа. Но задачата бе лесна. Сдобий се с отговори и се отърви от уликите.

— Успешно ли мина?

— Винаги успявам — отговори Айнър.

— Разбира се.

— Не ми вярваш!

След секунда, Майло отговори:

— За туриста успехът и провалът са еднакви — изпълнени задачи.

— Господи. Пак ли цитираш Черната книга?

— Наистина трябва да я откриеш, Айнър. Определено улеснява живота.

Измъченото изражение на туриста зарадва Майло. Той си припомни собствената си кариера в Туризма. Един ден бе склонен на самоубийство, на следващия се чувстваше непобедим. Забелязваше много от второто чувство у Айнър, което можеше да доведе до преждевременната му смърт. Ако единственият начин да го накара да се вслуша, бе да излъже за източника на уроците, бе готов на това.

— Къде я намери? — попита най-после Айнър, приковал очи в тъмния път.

— Болоня — отвърна небрежно Майло. — В една книжарница.

— Шегуваш се.

— Вехто прашно магазинче с рафтове до тавана.

— И как се озова там?

— По следите. Няма да те отегчавам с всички стъпки, но последната следа бе в испанска джамия. Скрита в корицата на корана на имама. Можеш ли да повярваш?

— Уха! — възкликна Айнър. — Каква беше последната следа?

— Адресът на книжарничката и местонахождението на Черната книга. На върха, разбира се, така че никой да не я вземе погрешка.

— Голяма ли е?

Майло поклати глава.

— Малко по-голяма от брошура.

— И колко време ти отне?

— Да я намеря?

— От самото начало. Още от първия път, когато положи усилия да я откриеш.

Майло искаше да го увери, че издирването не бе лесно, но също така искаше да му вдъхне надежда.

— Шест-седем месеца. След като веднъж тръгнеш по следата, издирването набира инерция. Който и да е нагласил следите, е знаел какво прави.

— Той? Защо не тя?

— Намери книгата — отговори Майло. — Тогава ще разбереш.

29.

Половин час преди Париж ниското лятно слънце изчезна зад стоманеносивите облаци и от небето се изля проливен дъжд. Айнър включи чистачките и изруга бурята.

— Е, накъде? — попита той.

Майло провери часовника си. Вече беше седем. Беше се надявал да открие Даян Морел, но се съмняваше, че щеше да е в службата толкова късно в петък.

— У Анджела. Ще прекарам нощта там.

— Ами аз?

— Мислех, че ще искаш да посетиш приятелката си.

Айнър поклати глава.

— Не съм сигурен дали е свободна.

Майло се зачуди дали приятелката въобще съществува.

Туристът подкара по улицата на Анджела бавно, за да се огледа за френски агенти, които наблюдават жилището ѝ. Не видяха никого, нито ванове по улицата, затова Айнър го остави на две пресечки разстояние и Майло се затича под дъжда към апартамента. Застана пред входа, избърса водата от лицето си и огледа звънците. В края на втората колонка до името М. Кане имаше надраскана звездичка. Той натисна звънеца.

Минаха около две минути преди М. Кане — оказа се жена — да отговори по домофона.

— *Oui?* — попита тя с притеснен глас.

— А, извинете — каза Майло на английски с прекалено висок глас. — Тук съм за Анджела Йейтс. Аз съм брат ѝ.

Жената изохка, после вратата се отвори. Майло влезе в кооперацията.

Мадам Кане беше вдовица в края на шестдесетте години. Съпругът ѝ, бившият домоуправител на сградата, починал през 2000 г., и, неизбежно, цялата работа се стоварила върху нея. Тя му разказа това в малкия си хол, който предизвикваше клаустрофобия, след като реши,

че Майло наистина е брат на Анджела Йейтс, макар тя никога да не ѝ бе споменавала нищо за него.

— Но Анджела беше мълчалива, нали? — попита мадам Кане на мелодичен английски.

Майло се съгласи, че бе така.

Обясни, че пристигнал да прибере някои семейни ценности преди останалите неща да бъдат отнесени във френската Армия на спасението следващата седмица. Извини се на жената, че не говори френски. Представи се като Лайънъл, в случай че тя пожелаеше да види документите му, но тя не го направи. След като го покани на чаша вино, стана ясно, че мадам Кане е самотна.

— Знаете ли как научих английски? — попита тя.

— Как?

— В края на войната бях малко дете. Баща ми бе убит от немците, а майка ми, казваше се Мари, бе сама с мен и брат ми, Жан. Той вече почина. Мама намери американски войник. Чернокож. Едър негър от Алабама. Той остана при нас. Обичаше мама много и бе добър с Жан и мен. Любовта им не продължи завинаги — хубавите неща винаги свършват бързо, но той остана с нас, докато станах на десет години. Научи ме на английски и джаз.

Тя се засмя на глас при спомена.

— Водеше ни по концерти, когато имаше пари. Знаете ли, че гледах Били Холидей?

— Наистина ли? — усмихна се Майло.

Мадам Кане махна с ръка, за да охлади ентузиазма му.

— Разбира се, бях малка и не разбирах нищо. Тя бе прекалено тъжна за мен. Предпочиташ Чарли Паркър и Диззи Гилеспи. Да — кимна тя. — Това бе музика за мен. За едно дете. „Солени фъстъци, солени фъстъци“ — запя тя. — Знаете ли тази песен?

— Великолепна песен.

Разговорът им продължи четиридесет минути. Майло се опита да скрие притеснението си. Страхуваше се, че не бе забелязал някой наблюдаващ, или пък французите използваха полицейски камери. Зачака Даян Морел и красивият ѝ партньор да разбият вратата и да му закопчат белезниците. Но, както Айнър би казал, това бе само параноя. Анджела бе мъртва от цяла седмица, а ДЖСЕ не разполагаше с достатъчно пари, за да плати на някого да седи в кола толкова дълго.

Освен това, историите на мадам Кане му харесваха. Докоснаха нежно носталгията му към онова време, когато Европа се съвземаше от войната и започваше нов живот. Краткият френско-американски меден месец. Французите бяха заобичали американските джаз музиканти и холивудските филми. Майло заговори за Франс Гал, за негова изненада мадам Кане незабавно запя „Кукла от восък“. Бузите му се зачервиха, а очите му почти се просълзиха.

Мадам Кане се наведе към него и го стисна за ръката.

— Мислите за сестра си, нали? Не е лесно човек да се примири с мисълта за самоубийство. Но трябва да знаете, че не можете да направите нищо. Животът продължава. Трябва да продължи.

Каза го с убеждението на човек, който познаваше живота добре, и той се зачуди как ли бе починал съпругът ѝ.

— Слушайте — каза Майло, — още не съм резервирал хотелска стая. Мислите ли, че мога...

— Моля ви — прекъсна го тя, като отново стисна ръката му. — Наемът е платен до края на месеца. Останете колкото искате.

Тя му отвори вратата с дълъг ключ, подаде му го, после изрази изненада, че апартаментът е толкова разхвърлян.

— Полицията е виновна — каза тя горчиво, после си припомни английските обиди. — Прасета. Кажете ми, ако са откраднали нещо. Ще подам оплакване.

— Сигурен съм, че няма да е необходимо — отвърна Майло и ѝ благодари за помощта, после добави. — Преди сестра ми да умре, имаше ли неочаквани посетители? Приятели, които не сте виждали преди, или работници?

Мадам Кане погали ръката му...

— Виждам, че живеете с надежда. Не искате да повярвате онова, което сестра ви направи.

— Не е така... — започна той, но тя вдигна ръка.

— Прасетата ми зададоха същия въпрос. Но през деня работя в цветарския магазин на сестра ми и не виждам никого.

След като мадам Кане си тръгна, той извади бутилка шардоне от хладилника, напълни чаша, изпи я и я напълни отново. Седна на канапето и се замисли.

Не заспивай. Не сънувай Тина и Стеф.

Квартирата на Анджеела имаше само една спалня, но, за разлика от повечето френски апартаменти, стаите бяха големи. Хората на Даян Морел бяха огледали мястото внимателно, груб обиск, оставил хаоса, който ченгетата по целия свят не се чувстваха задължени да оправят. Майло знаеше, че ще трябва да се съсредоточи върху места, които вероятно бяха пропуснали.

Издирването на Тигъра бе любимият проект на Анджеела. Не беше поискала финансиране за него и не бе докладвала напредъка си в посолството. Следователно, надали бе държала бележките си по случая там. Трябваше да са някъде тук, освен ако не се бе постарала да запамети абсолютно всичко. Майло се надяваше, че не го бе направила.

Започна с кухнята. Кухните предлагат най-много възможности за скривалища. Тръби за вода и газ, уреди, шкафове с чекмеджета. За да прикрие движенията си, той пусна радиото на станция с класически рок. Извади всички чинии и чаши от шкафове и дръпна хартията, с която бяха застлани. Провери тръбите. Опипа долните повърхности на чекмеджетата и масата, после прегледа всичко в хладилника. Натопи пръсти в мармалад, меки сирена и вмирисана кайма. Провери ръбовете на хладилника, после го издърпа, за да огледа тръбите в задната му част. Намери отвертка, разглоби микровълновата, телефона и кухненския комбайн. След два часа, докато радиото свиреше „Хероин“ на „Велвет ъндърграунд“, призна поражението си и започна да разтребва.

Нямаше нужда да го прави, но си спомни колко чист и подреден бе апартаментът на Анджеела миналата седмица. Макар да бе изморен и мръсен, нямаше желание да остави хаоса. Все пак, разполагаше с цяла нощ. Захвана се за работа и почисти кухнята идеално.

Айнър звънна докато Майло ровеше из банята и, когато влезе в апартамента му подаде мазна кесия с гирос и пържени картофи. Туристът бе изял собствената си вечеря на улицата, наблюдавайки за френски агенти.

— Няма абсолютно никой — съобщи му той. — Ще имаме спокойствие, поне до сутринта.

Майло не искаше да прекарва много време на мястото, където Анджеела бе умряла, затова възложи претърсването на спалнята на Айнър. Не беше сигурен колко още може да продължи с това — бе

скапан от умора, но се напрегна, клекна до клозета и разтърси тръбите, които водеха към бойлера, после ги опипа внимателно. Ето. Пръстът му докосна ъгълчето на малка алуминиева кутия, закрепена с магнит към тръбата.

Капакът на кутията бе украсен с репродукция на стара френска реклама за алкохол, от онези, които влюбените в Европа нийоркчани купуваха като плакати, за да украсят дневните си. Брюнетка в червена викторианска рокля пляскаше с ръце развълнувано, вторачена в табла с чаши и бутилка „Мари Бризар“. Надписът гласеше: „Летни удоволствия“.

Вътре имаше ключ без отличителни белези. Майло го прибра и върна кутийката зад тръбата.

Не каза на Айнър за ключа. Нямахме смисъл да го прави, преди да намереха следващото парченце от мозайката, но не откриха нищо повече. Накрая просто останаха в почистения апартамент.

30.

Айнър се настани в леглото на Анджела, а Майло — на канапето. Сънят дойде бързо и, той се събуди късно сутринта, с усукан около потното си тяло чаршаф и стиснал ключа в юмрука си. Не помнеше кога си бе свалил панталона.

Излязоха чак по обед. Мадам Кане се появи на стълбището да ги поздрави. Майло представи приятеля си, Ричард, и възрастната жена му се усмихна тъжно, сякаш и той бе загубил сестра си.

Отново валеше. Докато тичаха към колата, Айнър заяви, че знаел най-доброто място в Париж за истинска американска закуска. Майло обаче искаше да действат.

— Двадесети район — каза той.

Айнър се замисли за момент.

— Шегуваш се! Офисът на ДЖСЕ?

— Тя работи там.

— Да. А ако нашето правителство те обвинява за убийството на Анджела, тогава французите с радост ще те предадат.

— И затова се нуждая от помощта ти. Имаш ли пистолет?

Айнър бръкна под седалката си и извади малък „Макаров“. Майло се притесни задето не го бе видял да го слага там.

— Пазя го за всеки случай — обясни туристът.

Поеха по дългия път, по булевард „Адолф Пинар“, който обикаляше града. Подкараха на изток и отбиха към булевард „Периферик“. Завиха и продължиха по друга улица докато стигнаха до булевард „Мортие“. Минаха покрай невзрачната сграда на ДЖСЕ на номер 141, после изминаха още две пресечки докато Майло видя стъклена телефонна кабина на ъгъла.

— Спри там и обърни колата — каза той.

Дъждът го просмука още преди да стигне до будката. Указателят бе откраднат, затова той набра номера на информация и поиска телефона на централния офис на ДЖСЕ.

Първо изслуша безкрайните указания. Минаха пет минути преди операторът да се обади. Майло каза:

— Мога ли да говоря с Даян Морел?

— Един момент, моля — отговори операторът и, след кратка пауза, съобщи. — Заета е в момента.

Значи Морел бе там, но говореше по друга линия.

— Ще звънна по-късно — каза Майло и затвори.

Вдигна пръст, за да направи знак на Айнър да прояви търпение, изчака една минута и набра отново. Обади се същият оператор.

Майло преправи гласа си и каза:

— В сградата има бомба, която ще избухне след десет минути.

Затвори и се втурна към колата.

— Давай!

Върнаха се обратно и спряха до кръстовището пред сградата на ДЖСЕ.

— Остави двигателя да работи — каза Майло, когато чува воя на алармата. — Ще подкараш или напред, или назад. Ще ти кажа.

— Какво, по дяволите, направи? — попита Айнър, когато хората започнаха да излизат от сградата.

Никой не тичаше, но всички вървяха забързано.

— Шшт.

Няколко човека отвориха чадърите си, но повечето изчезнаха бързо. Тъй като бе почивен ден, в сградата надали имаше повече от двадесетина човека. Внезапно Майло ги видя. Прекосиха улицата заедно и се скриха под тентата на едно кафене.

— Напред — нареди Майло.

— Какво?

— Веднага!

Айнър подкара на първа скорост към тентата. Морел и партньорът ѝ не бяха сами. Още няколко човека стояха под тентата, запалили цигари. Всички се вторачиха в мерцедеса. Майло спусна прозореца си и улови погледа на Морел.

— Качвай се.

Тя и партньорът ѝ пристъпиха напред. Майло вдигна ръка.

— Само ти.

— Не отивам никъде без него — отвърна Морел.

Майло погледна Айнър, който сви рамене.

— Добре — кимна Майло. — Побързайте.

Качиха се отзад през различни врати. Още преди вратата на Морел да се затвори, Айнър подкара колата.

— Ти ли беше? — попита тя. — Имам предвид бомбата. Звучеше задъхана.

— Съжалявам. Просто искам да си поговорим.

Мъжът до нея поклати глава.

— Странен начин за започване на разговор.

Майло му се усмихна и му протегна ръка.

— Първо ми дайте телефоните си.

— Не — отказа Морел.

Майло най-последно извади пистолета на Айнър.

— Моля ви най-учтиво.

31.

Направиха няколко маневри за избягване на потенциални преследвачи, включително и рискован обратен завой в тунел, напуснаха центъра на Париж и спряха до полупразен бар в предградията. След кратки преговори Майло и Морел седнаха на маса в задната част на заведението, а Айнър и Адриан Ламбер, партньорът ѝ, се настаниха на бара. Барманът, дебелак в мърлява престилка, донесе еспreso. Морел каза:

— Радвам се, че се върнахте в страната ни, господин Уийвър.

Майло благодари на бармана и го загледа как се отдалечава.

— Искате да говорите с мен, нали? — попита тя.

— Имам някои въпроси.

— Какъв късмет! — отвърна тя, потропвайки по масата. — Аз също имам въпроси. Например, чухме от американските ни приятели, че ви издирват, но влизането ви в Европа не е отбелязано никъде. Моля ви, кажете ми под какво име пътувате.

— Съжалявам — отговори Майло. — Това е единственият въпрос, на който не мога да отговоря.

— Тогава вероятно ще споделите с мен защо убихте Анджела Йейтс.

— Не знам кой я уби. Точно това се опитвам да разбера.

Даян Морел кръстоса ръце пред гърдите си и го загледа над масата.

— А бихте ли ми обяснили защо се интересувате от дребен държавен служител като мен?

— Имате приятел с вила в Бретан — отговори Майло. — Когато все още е бил на служба в Лондон, сте го посещавали там през уикендите и междувременно сте работили по онова, което чух, че е чудесен роман, възхваляващ социализма. Приятелят ви е китаец и предполагам, че е пътувал от Лондон, за да се види с вас. Прав ли съм?

Даян Морел отвори уста, но я затвори бързо. Облегна се на стола си и каза:

— Интересно. Кой ви го каза?

— Приятел.

— ЦРУ знае доста неща, господин Уийвър — ухили се тя. — Честно казано, завиждаме ви. Нашият персонал е малък, а всяка година социалистите атакуват бюджета ни. За малко да ни унищожат през седемдесетте години — обясни Даян и поклати глава. — Не, не съм от жените, които биха написали новия „Комунистически манифест“.

— Значи съм получил погрешна информация.

— Не съвсем.

— Така ли?

Даян Морел забеляза интереса му.

— Ще ви разкажа всичко, господин Уийвър. Просто трябва да проявите търпение.

Майло се опита да си придаде търпелив вид.

Даян разтърка челото си.

— Миналия петък ви видяхме да обядвате с Анджела Йейтс. Същата вечер бяхте с господин Айнър и наблюдавахте апартамента ѝ. Тръгнахте си рано, но после се върнахте и я посетихте. Няколко часа по-късно тя умря отровена. Лекарите казаха, че ставало дума за барбитурат. Всичките и приспивателни били заменени с него.

— Да — потвърди Майло.

— Господин Айнър и друг ваш служител влязоха в сградата в пет и шестнадесет сутринта в събота. После господин Айнър отиде във вашия хотел. Малко след това двамата изфучахте през задния вход.

Тя се прокашля като дългогодишен пушач и продължи:

— Открихме и двама ви на летището, където се готвехте да избягате. Помните ли?

— Айнър не отлиташе никъде — отговори Майло. — А излязохме през задния вход на хотела, защото бързах.

— Да се приберете у дома?

Той кимна.

— Всъщност, господин Айнър избяга, но не със самолет. Качи се в колата си и напусна летището. За съжаление, ние го изгубихме от поглед и той изчезна.

— Предполагам, че е трябвало да отиде някъде.

— Ако на летището знаех, че Анджела Йейтс е мъртва, нямаше да напуснете страната. За съжаление, научих това късно следобеда —

каза тя, като стисна устни и се вгледа в него. — Разбирате накъде бия, нали? Всичко това ми прилича на предумишлено убийство.

— Наистина ли?

Даян Морел се вторачи в него. За разлика от Джанет Симънс, по лицето ѝ нямаше никакви следи от безгрижие. С подутите си очи изглеждаше, сякаш цял живот е страдала.

— Освен това, твърдите, че не знаете нищо за убийството на Андже́ла Йейтс, но историята, която току-що ви разказах, навежда на различни мисли. И по-точно, че сте дошли в Париж и сте работили с господин Айнър, докато завършите мисията си. И си тръгнахте веднага след Андже́ла Йейтс умря. Ако пропускам нещо, моля ви, уведовете ме.

— Андже́ла беше моя приятелка — каза той след няколко секунди. — Не я убих, нито пък Айнър я уби. Ако вярвах, че той го е извършил, щях да ви го предам веднага.

— Въпрос — прекъсна го тя, като вдигна ръка. — Кой точно е господин Джеймс Айнър? Изглежда работи с персонала на посолството, но няма обществено досие за назначаването му там. Всъщност, той пристигна в Париж едва преди три месеца. Преди това е бил в Германия за три седмици. А по-рано — два месеца в Италия. А още по-рано — отново във Франция, Португалия и Испания. А преди Испания, където пристигнал преди година и половина, за него няма никакви данни в Европа. Кой е господин Айнър?

Това бе въпрос, който Майло се бе надявал да избегне. Даян Морел си беше свършила работата.

— Не знам — отговори той. — Това е истината. Но мога да ви кажа нещо, което се надявам да запазите в тайна.

— Давайте.

— Андже́ла Йейтс бе заподозряна в предателство. По-точно, че продава тайни.

— На кого?

— На Китай.

Морел примигна стреснато. Това бе нещо, което Управлението никога не би признала, и той се надяваше да прогони въпросите за Джеймс Айнър от главата ѝ. Най-после тя каза:

— Интересно.

— Така ли?

— Сега ще ви помоля за същото, господин Уийвър. Да запазите тайна.

Майло кимна.

— Преди година, госпожица Йейтс и аз бяхме близки приятелки. Предполагам, че точно заради това не ви застрелях и не предадох трупа ви на американците. Аз също бих искала да узная истината.

— Радвам се.

— Мисълта ми е, че аз се опитах да я накарам да направи точно това — да продава тайни — призна Морел, като поклати глава и прехапа долната си устна. — Според мен е адски изненадващо, че Анджела би продавала тайни на китайците. Всъщност, сигурна съм, че не би го направила.

— Съгласен съм — потвърди Майло, после замълча.

Преди година.

— О...

Морел седна по-изправено.

— Какво?

Това бе жената, с която Анджела бе имала връзка. Жената, която бе разбила сърцето ѝ. Морел очевидно ѝ бе показала, че връзката им е била просто начин да я подмами да продава тайни.

— Нищо — каза той. — Продължавайте.

— Анджела не се съгласи да ни продава тайни, но работеше с някой друг. Забелязахме я да се среща с един мъж.

— С червена брада — допълни Майло.

Морел се намръщи и поклати глава отрицателно.

— Не. Защо мислите така?

— Просто идея. Продължавайте.

— Мъжът беше гладко обръснат. Възрастен. Оказа се, че Анджела наистина е двоен агент.

Майло се вторачи в нея.

— За кого?

— За ООН.

Той се разсмя.

— Имате предвид Интерпол. Да, звучи логично.

— Не. Имам предвид, че работеше за ООН.

— А стига бе — нервно се усмихна Майло. — ООН няма разузнавателна агенция. Може би Анджела просто е получавала

информация от тях.

Морел отново поклати глава.

— И ние мислехме така отначало. Анджела се срещна с човек от централата на ЮНЕСКО тук в Париж. Името му е Евгени Примаков.

— Примаков? — повтори Майло зашеметен.

— Познавате ли го?

Той поклати глава, за да прогони внезапната паника. Не и Евгени.

— Продължавайте — помоли Майло.

— Направихме известни проучвания. Примаков е работил навремето за КГБ. Издигнал се до полковник и запазил ранга си, когато КГБ се превърна във ФСБ. После ги напуснал през 2000 г. и започнал работа за ООН в Женева. Не разполагаме с много данни за него, но през 2002 г. работил с някои представители от Германия. Опитвали се да създадат независима разузнавателна служба. Доводът им бил, че Съветът по сигурност можел да взема разумни решения само ако има независима агенция, която да му осигурява информация. Разбира се, дори не се стигнало до гласуване. Китай, Русия и вашата страна показали недвусмислено, че ще наложат вето върху идеята.

— Ами тогава е ясно — каза Майло. — ООН няма разузнавателна агенция, за която Анджела да работи.

Морел кимна, сякаш Майло най-после бе успокоил подозренията ѝ, но каза:

— В началото на 2003 г. господин Примаков изчезна за около шест месеца. Появи се отново през юли във военния щаб на Съвета за сигурност, където работеше във финансовия отдел. Запази поста си въпреки промените в персонала. Намирам всичко това доста подозрително.

— Искате да кажете, че този човек, Евгени Примаков, ръководи тайна агенция в ООН? Невъзможно.

— Защо да е невъзможно?

— Ако в ООН имаше тайна агенция, щяхме да знаем за нея.

— Имате предвид, че вие щяхте да знаете за нея.

— Слушайте — изчерви се Майло, — през последните шест години ръководя отдел, който се занимава само с Европа. Ако нова разузнавателна агенция работеше в същата сфера, щях да разбера бързо. Не можете да скриете подобно нещо. Започват да се случват

необясними събития, появяват се малки черни дупки, които трябва да бъдат запълнени. След година-две става съвсем лесно да забележиш появата на нова организация.

— Не бъдете толкова сигурен — отвърна Морел усмихнато. — През седемдесетте години Примаков ръководил успешни съветски операции в Германия. Подпомагал терористичната мрежа на „Баадер-Майнхоф“. Той знае как да пази тайна.

— Добре — съгласи се Майло.

Все още не вярваше, по причини, които не можеше да сподели с Даян Морел. Същите причини, поради които не бе споделил с Управлението, дори и с жена си.

— Моля, разкажете ми за полковник Лиен — каза той.

— Струва ми се, че вече знаете всичко, господин Уийвър. Защо вие не ми разкажете?

Майло изпълни молбата й.

— Срещали сте се с него през уикендите. Във вилата му. Но сте работили върху него, нали? Може и да сте спали с него, предполагам, че това е било неизбежно, но той е носил лаптопа си и вие сте можели да вземете от него каквото си поискате. Прав ли съм?

Тя не отговори, а зачака търпеливо.

— Знаем всичко това, защото МИБ наблюдавало полковника. Те са хората, които му помогнали, когато получил инфаркт. И тогава копирали диска на лаптопа му. Така узнахме, че той е разполагал с някои от документите на нашето посолство, които получил във вилата от човек на име Хърбърт Уилямс или Ян Клаузнер. Подозирахме, че Уилямс е получил документите от Анджела, затова я наблюдавахме.

— Затова ли господин Айнър я уби?

Майло поклати глава.

— Не разбирате. Айнър не я уби. Не искаше да я убива. Искахме да видим на кого Анджела ще предаде информацията.

Лицето на Морел се изчерви силно. Изглеждаше бясна, но не се развика, а попита тихо:

— Имате ли цигари? Оставих моите в офиса.

Майло извади кутия „Давидоф“ и й запали цигарата. Морел дръпна силно, издиша дима и погледна цигарата.

— Не са много добри.

— Съжалявам. Говорихте ли със съседите на Анджела? Тя е взимала приспивателни редовно, така че вероятно са били подменени в петък през деня. Някой съсед може да е видял убиеца да влиза в кооперацията.

— Взимала е приспивателни всяка нощ?

— Може би. Не знам.

— Това не е много разумно — каза тя, после се вторачи в масата.

— Анджела беше ли потисната?

— Не изглеждаше потисната.

— Говорихме със съседите. Няколко описания, но в град с размерите на Париж работници по поддръжката и доставчици се появяват редовно.

— Някой подозрителен?

Морел поклати глава.

— Казаха, че Анджела нямала много посетители.

— Говорихте ли някога с нея? Имам предвид през последната година.

— Понякога. Все пак бяхме в същия бизнес. Останахме нещо като приятелки.

— Тя разпитваше ли ви за информация?

— Понякога и аз го правех.

— Някога пита ли ви за Ролф Винтенберг?

Французойката примигна.

— Веднъж. Искаше да знае дали разполагаме с нещо за него.

— И?

— Не.

— Ами Рахман Гаранг?

Изречението на Морел се промени. Каквото и доверие да бе изпитвала към Майло, то се изпаряваше бързо.

— Това беше грешка. Ние допускаме грешки понякога, също като ЦРУ.

Той разбра.

— Не ми пука за това. Но Анджела работеше с него, опитвайки се да разбере кой уби молла Салих Ахмад. Помогнахте ли ѝ с това?

Морел отново поклати глава.

— Говорихме за последен път преди две седмици. Седмица преди... — тя се размърда нервно на стола. — Анджела беше

разстроена от смъртта на оня дребен терорист. Искаше да знае дали ние сме го убили.

— Какво й казахте?

— Истината. Не знаехме нищо по въпроса.

Майло не се съмняваше в това. Преди две седмици, когато бе научила за убийството на Рахман Гаранг, Анджела сигурно бе започнала да подозира всекиго. И като всеки добър следовател, бе проучила всичко възможно.

Морел погледна празната си чаша.

— Говорихте за полковник Лиен по-рано...

— Да.

— И за лаптопа му.

— Точно така.

Тя се почеса по врата.

— Господин Уийвър, Лиен нито веднъж не донесе лаптопа си във вилата. Никога дори не го изнесе от посолството в Лондон. Това би било непроситим риск за сигурността.

— Вероятно не сте го видели.

— Виждах всичко, което носи със себе си.

— Но това е... — той замълча.

Искаше му се да каже „невъзможно“, но всъщност не беше. Означаваше само, че някой, между ферибота, където Лиен бе получил инфаркт, и офиса на Грейнджър в Ню Йорк, лъжеше.

Морел се вгледа в променящото се изражение на лицето му.

— Това е новина за вас, нали? — попита тя.

Нямаше смисъл да я лъже, затова не го направи.

— Мисля, че трябва да разберете защо получавате толкова недостоверна информация — посъветва го тя.

— Права сте — кимна Майло, а когато Морел не отговори, добави усмихнато. — Чух, че романът е много добър.

— Какво?

— Романът, който би трябвало да пишете.

— О, това ли — усмихна се тя и се облегна назад. — Преди няколко години една програмистка в министерство на външните работи се самоуби. Нищо подозрително, но дълго време бе предавала информация на кубинското си гадже. Оказа се запалена марксистка. Нали разбирате, във Франция, Маркс още не е мъртъв. Когато

проверихме вещите ѝ, намерихме романа, който бе написала. Не го бе показала на никого. Предполагам, се е надявала да бъде открит и публикуван след смъртта ѝ. Вместо това, аз го използвах, за да убедя полковник Лиен, че съм не само хубава, но и литературен гений. Понякога ми става жал за момичето.

Морел зарея поглед меланхолично, затова Майло каза: Трябва да знаете, че тя наистина ви обичаше.

— Какво?

Думата сякаш я ужаси.

— Анджела. В кафенето ми каза, че била зарязана от френска аристократка. Това сте били вие.

Морел се заигра с подгъва на мърлявата покривка.

— Аристократка? — учуди се тя.

— Считайте го за комплимент.

Тя кимна.

Майло попита нежно:

— Къде се срещахте?

— Какво имате предвид?

— Анджела не се доверяваше на никого. И би искала да запази връзката си в тайна. Особено, ако любовницата ѝ е била френски агент.

Даян Морел сви рамене, но не отговори.

— Не сте се срещали в нейния апартамент, тъй като хората щяха да знаят. Не бихте го направили и във вашия апартамент, по същата причина. Трябва да е било някъде другаде.

— Разбира се.

— Къде ходехте? Анджела имаше ли друг апартамент?

Морел се усмихна.

— Значи сте били в апартамента ѝ и сте го претърсили. И се надявате да има друго място, където Анджела да е скрила уликата, която ще докаже невинността ви. Така ли е?

— Може да се каже.

— Е, нямате късмет. Срещяхме се в апартамента на приятел в деветнадесети арондисман. Няма да намерите нищо. Ходихме там два или три пъти. След това, използвахме само хотели. Разбирате ли?

— Адресът — каза той. — Моля ви.

— „Рю Давид д'Анжер“, номер тридесет и седем, седми апартамент. Близко до метростанция „Дунав“.

Майло повтори адреса, за да го запамети. Даян помоли:

— Разкажете ми за мъжа с червената брада.

Той примигна и тя се усмихна.

— Хайде да не си играем игрички. Просто ми разкажете.

— Забелязахме го с Анджела по време на наблюдението върху нея. Хърбърт Уилямс. Смятахме, че той е свързката ѝ с китайците.

Морел кимна.

— Защо?

— Защото един от съседите съобщи, че в петък следобед, около четири, тя пуснала в кооперацията мъж с червена брада и странен акцент. Казал, че бил техник, дошъл да провери основите на кооперацията.

— И е била с него през цялото време?

— Тъкмо излизала.

— Мисля, че това е убиецът на Анджела.

— Аз също — каза Морел, после погледна към бара, където Айнър и Ламбер говореха оживено. — Дъждът спря. Приключихме ли?

— Предполагам, че да. Какво ще направите по въпроса?

— За кое?

— За това. Когато се върнете в службата.

Тя стисна устни и се замисли.

— Ще трябва да докладвам за срещата. Все пак, имаше свидетели.

Майло кимна.

— Но не трябва да го правя веднага. А след като напиша доклада, ще мине известно време докато стигне до вашето посолство. Поне ден-два.

— Опитайте се да ги направите два, моля ви.

— Ще опитам.

Той почти ѝ повярва.

— Благодаря ви, че бяхте откровена с мен.

Морел се наведе към него.

— Когато най-после говорите с тях, моля, кажете на господарите си, че ако някой умре в Париж заради тяхната дезинформация, правителството ви може да забрави за привилегиите си във Франция. Ясно ли е?

— Ще предам — отговори Майло.

Чувстваше се беден, сякаш ѝ дължеше нещо за помощта, но нямаше какво да даде. После осъзна, че макар и с малко, все пак разполагаше с нещо.

— Знаете ли, Анджела се примиряваше с края на връзката ви, като се хвърляше ожесточено в работа. Тя ми го каза. Но не е взимала приспивателните заради вас. Не сте виновна за смъртта ѝ.

Морел закима, после спря рязко, сякаш си бе припомнила коя бе тя и кой бе той.

— Разбира се, че не съм виновна. Вие сте виновен.

Тя се изправи, отиде до бара и дръпна ръкава на Ламбер. Майло кимна на въпросителния поглед на Айнър и туристът върна мобилните телефони на агентите. Загледаха как французите излизат навън в хладния влажен следобед. Двамата мъже останаха вторачени във вратата още няколко секунди.

32.

„Рю Давид д' Анжер“ беше една от шестте улици, които излизаха като листенца на цвят от „Плас дьо Рин“. Майло реши, че Айнър ще остане в колата, а той ще влезе. Доверяваше се на Даян Морел до известна степен, но партньорът ѝ, Ламбер, можеше да направи какво ли не.

— Имаш ли нужда от пистолета? — попита Айнър.

— Ако имам, значи върша нещо нередно.

Номер тридесет и седем се намираше в началото на улицата. Ъгълът на кооперацията гледаше към метростанция „Дунав“ в средата на площада. Ключът от апартамента на Анджела не влезе в ключалката, затова Майло се вгледа в колонката със звънци. Чудесно, единият звънец принадлежеше на фирма — „Електрисиен дьо Денюб“. Той го натисна.

— Затворено е — отговори мъжки глас.

— Моля ви — настоя Майло. — Спешно е.

— Какво?

— Компютърът ми.

Отначало мъжът не отговори, но Майло го чу да въздъхва.

— Четвърти етаж — каза мъжът и отвори вратата.

— Мерси.

Майло влезе вътре и се скри под стълбището, където бяха подредени пет мърляви кофи за боклук. Клекна зад тях и се намръщи от вонята на развалено месо и зеле.

Първо чу как четири етажа по-нагоре се отвори врата.

— Ало? — извика мъжки глас.

После се чуха стъпки, слизащи по стълбите, и мърморене. Старецът слезе до първия етаж, надникна навън, изруга и започна да се катери обратно нагоре. След като вратата му се затръшна, Майло изскочи от скривалището си и се понесе по стълбите.

За щастие, седми апартамент се намираше на третия етаж, така че не му се наложи да минава покрай вратата на електротехника. На

табелката до звънеца пишеше „Мари Дюпон“, което бе френският аналог на „Джейн Смит“.

Майло звънна, в случай че някоя приятелка на име Мари Дюпон наистина живееше там, но никой не му отвори. Чу звуци от телевизор от съседния апартамент, номер шест, но нищо от седем.

Вратата беше типична тежка европейска врата с два малки матови прозореца, които се отваряха отвътре, така че страхливите пенсионери да могат да проведат разговор, без да отварят. Ключалките бяха две.

Сърцето на Майло се сви. Знаеше какво щеше да стане. Ключът му отключи онази в средата на вратата, но не влезе във втората. Нямаше представа къде можеше да е вторият ключ. Не бе под изтривалката.

По дяволите Анджела и прекалено развитото ѝ чувство за сигурност. Също като вратата, рамката бе тежка и стара, подсилена със стомана. Изключително ефективна, също като Анджела Йейтс.

Майло се върна тихо долу, влезе във вътрешния двор и погледна нагоре. Терасите започваха от втория етаж. Всяка имаше малка стъклена врата, а в широкото метър и петдесет пространство между терасите имаше малки високи прозорци, вероятно за банята.

Дългата тръба на ъгъла на кооперацията се издигаше до покрива, но след като я подръпна, Майло осъзна, че нямаше да издържи тежестта му. Върна се на третия етаж и звънна на апартамент номер шест.

След минута, вграденият прозорец се открехна и млад мъж се вторачи в него.

— Какво има?

— Тъъ... — Майло се опита да прозвучи притеснен. — Говорите ли английски?

— Малко — сви рамене мъжът.

— О, това е страхотно! Може ли да използвам тоалетната ви? Чакам приятелката си, Мари, вече цял ден. Тя тъкмо ми звънна и каза, че ще се забави поне още половин час. Имате ли нещо против?

Младежът се повдигна на пръсти, за да огледа Майло от горе до долу и да се увери, че не държи оръжие.

Майло му показа празните ръце и разкопчаната раница.

— Дрехи — обясни той. — Наистина, просто трябва да ползвам тоалетна.

Мъжът му повярва и отвори вратата. Майло продължи да играе ролята си, като посочи напред и попита:

— Натам ли?

— Да.

— Чудесно.

След като влезе в банята, той заключи вратата, включи шумния вентилатор и се вслуша внимателно. Мъжът се върна при телевизора си.

Малкото прозорче се намираще над ваната. Рамката му бе ужасно изцапана от безбройните душеве и прах, но се отвори лесно. Майло бръкна в раницата и извади лепенката, после натъпка вътре сакото, ризата и вратовръзката си. Остави раницата на пода до клозета. Останал по потник, той захвапа лепенката, изкатери се на ръба на ваната и се вдигна до прозореца. Погледна навън и видя, че парапетът на терасата на Мари Дюпон се намира на около метър вдясно и надолу от него. Метър и петдесет вляво бе терасата на апартамент номер шест. Точно под него бе твърдата земя на вътрешния двор.

Прозорецът бе тесен, но той се завъртя настрани и промуши рамената си. Краката му увиснаха и сригнаха корниза на завесата за душа.

Най-последно, дишайки през стиснатите си зъби, които държаха рулото лепенка, той се показва навън до кръста. Центърът на тежестта му се измести и, ако пуснеше стената, щеше да падне в двора и да се пребие. Използва свободната си ръка, за да извади рулото от устата си и да го метне на терасата на Дюпон.

Бе изминало доста дълго време откакто бе правил подобни неща и внезапно се уплаши, че вече е изгубил форма. Както Тина му бе казвала неведнъж, беше се превърнал в дебелак. Айнър пък го уверяваше, че вече е стар. Защо въобще висеше от прозорец три етажа над Париж?

Престани!

Той се отблъсна нагоре и краката му минаха през прозореца. Протегна ръце и улови парапета на Дюпон. Стисна го с всички сили, ужасен, че ще падне. Но не падна. Хвърли се напред и се приземи на

терасата. Слава богу, и ръцете му, и парапетът издържаха. Той задиша бавно, за да си върне силите, после се надигна.

Грабна лепенката и откъсна няколко дълги парчета, които залепи на стъклената врата. Удари с лакът в средата. Стъклото се разби, но съвсем тихо и остана по лепенката. Той я свали, пъкна ръка през дупката и отключи вратата.

Без да си прави труда да огледа апартамента, отиде до предната врата и, използвайки ключа, който висеше на кукичка на стената, я отключи. Върна се до номер шест и звънна на звънеца. Младежът отвори прозорчето и се вторачи в него изумено.

— Съжалявам, че отново ви безпокоя — каза Майло, — но си оставих раницата в банята ви.

Мъжът отвори уста да отговори, но си промени решението и изчезна. След тридесет секунди отвори вратата и му подаде раницата.

— Как излязохте? — попита той.

— Щях да ви благодаря, но не исках да прекъсвам предаването ви. Надявам се, че банята не мирише — отворих прозореца, за да проветря.

Мъжът се намръщи на мърлявата му фланелка и панталон.

— Какво стана? — попита той.

Майло погледна дрехите си, после посочи отворената врата на номер седем.

— Мари се върна и... наистина, човече, не искаш да знаеш.

33.

Започна с всекидневната. Изпразни малкото бюро и огледа колекцията с филми, които отговаряха на вкуса на Анджела — „Север-северозапад“, „Чайнатаун“ и „Някои го предпочитат горещо“. Внезапно на вратата се позвъни. Майло събу обувките си и се наруга задето не бе взел пистолета, но се оказа Айнър, който му поднесе телефона си.

— За теб е.

Майло отнесе телефона във всекидневната. Първото, което Грейнджър попита, бе:

— Сам ли си?

Айнър бе влязъл в кухнята. Майло чу отварянето на хладилника.

— Да.

— Уволниха ме, Майло.

— Какво?

— Фицхю го нарича „ваканция“, но въобще не е така. Бесен е задето те предупредих за хората от министерството, както и че ти показах досието на Бенджамин Харис.

— Как е разбрал за него?

— Предполагам, че някой от чиновниците му е казал, но няма значение. Потеглям за една седмица в Ню Джърси. Писна ми от града.

Майло бе обзет от чувство за вина. Управлението бе единственото нещо, останало в живота на стария вдовец, а сега заради него, и тя бе изчезнала.

— Какво научи? — попита Грейнджър. — Айнър ми каза, че си говорил с французите.

— Слушай, Том. Дори не съм сигурен, че трябва да бягам. Може би е по-разумно да се предам.

— Стой надалеч — предупреди го Грейнджър. — Казах ти, че Симънс се видя с Фицхю. Знае, че си бил в Париж и изиска доклада за Анджела. Не й го показах, но предполагам, че Фицхю се е уплашил и й го предаде във вторник. Става дума за пропуските в записите от наблюдението, Майло. Не трябваше да караш Айнър да изключва камерите.

— Ти го одобри.

— Да, и сега ми се налага да живея с това. Каж ми какво научи. Майло му обясни най-важните факти. Първо, че наблюдението върху Анджела бе измама.

— Полковник Лиен никога не е изнасял лаптопа си от посолството. Даян Морел го потвърди. А това означава, че някой те лъже. Може би контактът ти от МИБ. Би трябвало да се свържеш с него.

— Невъзможно. Фицхю уведоми МИБ за края на службата ми. Знаят, че не трябва да споделят информация с мен.

— Добре. Аз съм в тайната квартира на Анджела. Надявам се да открия някакви документи тук.

— Каквото и да научиш, няма да означава абсолютно нищо, ако не разполагаш с доказателства. Не забравяй това. Какво ще стане, ако не намериш нищо в апартамента?

— Не съм сигурен.

— Ако се озовеш в задънена улица, звъни ми в Ню Джърси. Може да успея да измисля нещо. Знаеш ли номера?

— Припомни ми го.

Майло взе лист и химикалка от бюрото и записа номера във вилата на Грейнджър.

— Още нещо — каза старецът. — Сега Фицхю отговаря за Туризма. Няма представа къде си, но ако разбере, че си с Айнър, знаеш какво ще стане.

Айнър се появи, захапал „Сникърс“, и заоглежда нарисуваните с мастило голи фигури, с които Анджела бе украсила стените.

— Мисля, че знам.

Грейнджър нямаше намерение да се осланя на гадателските способности на Майло.

— Ще се обади на Айнър и ще му нареди да те достави в службата. Жив или мъртъв. Затова ти предлагам да се отървеш от господин Айнър колкото се може по-скоро.

— Разбирам — отвърна Майло.

Айнър се отказа от разглеждането на голите тела и му се усмихна.

— Том? — каза Майло.

— Да?

— Ако Тина ти се обади, би ли намерил начин да ѝ кажеш, че съм добре? И че ще се върна веднага щом мога?

— Разбира се. Но познаваш жена си. Никога не вярва и на една моя дума.

Майло затвори, върна телефона на Айнър и го помоли да претърси спалнята.

— Мислех, че искаш да наблюдавам улицата — отвърна той.

— Това е по-важно.

Истината бе, че искаше Айнър да е около него, в случай че Фицхю му се обади.

Накрая се оказа, че се нуждаеха само от двадесет минути. Убедена, че апартаментът на „Рю Давид д’Анжер“ е напълно скучен, Анджеला просто бе пъхнала обемното досие на Тигъра в папка, закрепена към дъното на канапе, което гледаше към малкия телевизор. Купчина с около двеста документа, снимки и бележки. Бяха подредени с кламери, така че всичко ново, например Рахман Гарант, да бъде добавено към съответната част заедно със снимка и основна информация. Майло се възхити от свършената работа, събирането на телефонни записи и снимките, които Анджела бе направила лично.

Той занесе купчината документи в спалнята и намери Айнър пред отворения гардероб, където чупеше токчетата на обувките на Анджела и търсеше подходящи за скривалища кухини.

— Хайде — каза Майло. — Да изчезваме оттук.

Отнесоха документите в ресторант в Монмартър и започнаха да преглеждат информацията над агнешко печено.

— И казваш, че е свършила всичко това сама? — учуди се Айнър.

— Точно така.

— Била е по-добра отколкото си мислех.

— По-добра отколкото всеки от нас мислеше.

Започвайки от момента, за който бе разказала на Майло, Анджела се бе съсредоточила върху банковите документи на Ролф Винтенберг в Цюрих. Бе използвала връзките си и бе получила достъп до три други банки в града. В две от тях имаше открити от Ролф

Винтенберг сметки, които бяха затворени от Самюъл Рот. На една от страниците бе написала:

РВ — жител на Цюрих. Сам? Не. Коя компания?

Зад бележката имаше списък от двадесет страници на компаниите в Цюрих, класифицирани според дейността им. Майло нямаше представа защо точно тези компании я бяха заинтересували, нито какви критерии бе използвала. След около четири страници, Анджела бе оградила „Угритек СА“ с черен маркер. Нищо не показваше как бе стигнала точно до тази компания, но очевидно имаше причини, може би скрити в някоя от другите страници, половината от които Айнър четеше.

Името му се стори познато, но му просветна едва когато прелисти следващата страница. Тя се оказа разпечатка от уебсайта на „Угритек“, компания, която разпространяваше технологии из Африка. И тогава Майло видя снимката. Хубав мъж с вълниста коса и съблазнителна усмивка. Надписът гласеше: „Директор: Роман Угримов“.

Майло въздъхна толкова шумно, че Айнър спря да чете.

— Намери ли нещо?

— Видя ли нещо за „Угритек“ там? Компания.

Айнър поклати глава и се върна към документите си. Майло затвори очи и си припомни единадесети септември 2001 г., десет и двадесет и седем сутринта, когато тринадесетгодишната Ингрид Кол бе паднала върху паветата на Венеция. После чу думите на Угримов: „Обичах я, копеле!“

Майло не можеше да каже, че мрази много хора. Омразата бе чувство, което не се запазваше за дълго в Управлението. Благодарение на огромното количество информация, до което човек имаше достъп, ставаше лесно да видиш гледната точка на хората, извършили зловещи престъпления. Но макар да знаеше доста за случилото се, Майло никога не бе успял да си обясни убийството на Ингрид Кол.

На тринадесети септември, след като се бе уверил, че бременната жена, Тина Кроу, е във от безопасност, той се измъкна от болницата и отиде в палата на Угримов. Посещението бе абсолютно безплодно и

дори не можеше да го подкрепи с агресия заради дупките в гърдите си, но бе достатъчно да го накара да презира Роман Угримов. Руснакът вярваше прекалено много в собствената си недосегаемост. Не му пукаше колко престъпления е извършил — трябваше само да напише няколко чека. В Италия полицията го разпита само веднъж за смъртта на момичето. Скоро след това официалният доклад отрази историята, която бяха избрали, или им бяха платили, да повярват: горкото момиче се бе самоубило.

— Ето я — каза Айнър.

Майло примигна към поднесения му документ.

— Какво?

— „Угритек“.

Беше копие на статия на „Льо Тан“ от четвърти ноември, 2006 г., която разказваше за суданския министър на енергетиката и дипломатическото посещение на Ауад ал Джаз в Европа и страните, които бе посетил. Той бе търсил инвеститори за нова енергийна инфраструктура, за да подмени онази, унищожена от гражданската война. Във втората колона Анджела бе очертала с химикалка срещата между директора на „Угритек“, Роман Угримов, и министъра на енергетиката, която се състояла в дома на Угримов в Женева. На срещата присъствали и „различни американски инвеститори“. Адресът не бе съобщен.

Това значи бе връзката, която Анджела бе открила. Феноменална работа. Майло споделяше подозрението на Анджела, че парите за плащанията към Тигъра бяха дошли от „Угритек“. Осъзна, че късметът бе изиграл голяма роля — ако не бе онзи ужасен ден през 2001 г., Анджела надали би погледнала втори път към „Угритек“.

Защо обаче не бе споделила това с него? Възможно ли бе да не му бе вярвала?

— И накъде ни отвежда това? — попита Айнър.

— Отвежда само мен — отговори Майло. — Вече ти отнех прекалено много време.

— А тъкмо ми стана интересно. Имаме наемни убийства в Судан, компания за технологии, която ги поръчва, и изчезнали китайски лаптопи. Какво друго може да иска един турист?

Майло смекчи аргументите си. Не искаше да показва на Айнър, че върши всичко това, за да предпази самия себе си, но нищо не

можеше да го убеди. Туристът бе започнал „работа“ и възнамеряваше да я завърши.

— Та, накъде?

Майло се зачуди дали допускаше грешка. Не само в това, че бе довел Айнър, но и с целия случай. Сети се, че ако бе позволил да го арестуват в Дисниуърлд, всичко вече можеше да е приключило. Но обаждането на Грейнджър не му остави време за размисъл. А сега можеше да си седи във всекидневната, да яде спагети и да слуша разказите на Стефани.

Туристите бързо научаваха, че размишленията са лукс, който само другите хора могат да си позволят. Туризмът не оставяше време за съжаления. Всъщност, те бяха пагубни за туристите. Затова той ги прогони и каза:

— Отиваме в Женева. Имаме ли достатъчно бензин?

Айнър поклати глава.

— Чакай тук. Мисля, че е време да се сдобием с нова кола.

34.

Понякога Тина изпитваше чувството, че не оценява нещата достатъчно. Спомни си посещението си във Венеция и как бе мразила жегата, мръсотията и тълпите с туристи, както и кошмарно тежкото бебе в корема си. После обаче срещна Франк Доудъл и нещата се влошиха още повече.

Беше оставила първите хубави дни във Венеция да отминат, без да ги оцени. Страхотно я биваше да пропусне това, което стоеше пред нея, и се зачуди дали и сега в Остин правеше същото.

Имаше някои прилики. Любимият ѝ се бе изпарил като дим, а тя седеше и се потеше на задната тераса на родителите си. Жегата в Остин напомняше за тази във Венеция — влажна и мъчителна, когато човек напуснеше охладените от климатици къщи. И, също както във Венеция, тя бе сама с дъщеря си.

— Лимонада? — попита майка ѝ, като надникна през плъзгащата се врата и ѝ напомни, че всъщност не е сама.

— Разбира се, мамо. Благодаря.

— Връщам се веднага.

Хана Кроу затвори вратата, за да запази прохладата в къщата, а Тина се загледа в кафявата трева и умиращите тополи, посадени до оградата. Не, въобще не приличаше на Венеция. В предградията на север от Остин водата беше скъпоценна, а земята — просторна и празна. Хората живееха разделени от високи огради. Това бе напълно различен свят.

Хана донесе огромна пластмасова чаша, пълна с ледена лимонада, и седна на шезлонг до дъщеря си. Известно време просто седяха и гледаха тревата. Хана изглеждаше по-млада от петдесет и шестте си години. Кожата ѝ бе постоянно порозовяла от тексаското слънце. Често ѝ се искаше да бе родена с тена на съпруга си, Мигел, но поне се радваше на мургавата кожа на дъщеря си, която бе наследила най-доброто от двата свята. Най-после Хана каза:

— Не си се чувала с него, нали?

— Няма да се обади отново.

— Разбира се, че ще се обади.

Тина се дразнеше, задето майка ѝ не можеше да проумее положението.

— Не може да се обади, мамо. Управлението мисли, че е извършил нещо нередно и той трябва да им докаже, че е невинен, преди да може да ми се обади отново.

— Но поне едно обаждане...

— Не, мамо. Едно обаждане и ще го проследят за нула време. Още не може да рискува.

Майка ѝ се усмихна тъжно.

— Знаеш как звучиш, нали?

— Да, знам. Параноя.

Хана кимна.

— Не е така. Видя колата, паркирана пред дома на семейство Шефилд, нали? Показах ти я.

— Сигурна съм, че това са приятели на семейство Шефилд.

— Защо тогава не излизат от колата, мамо?

Откак бе пристигнала тук преди два дни, Тина все още не успяваше да впечатли майка си с тези подробности. Баща ѝ схвана положението, защо тогава майка ѝ не можеше?

— Е, хубаво е, че сте тук — каза Хана. — Не сме виждали Стефани от месеци.

Тина затвори очи. Как наистина можеше да очаква майка ѝ да разбере? Родителите ѝ знаеха, че Майло работи за ЦРУ, но вярваха, че е анализатор, работещ с поверителна информация, която не му позволяваше да обсъжда службата си по време на семейните вечери. Никога не научиха историята за първата им среща и нямаха представа, че Майло бе от онзи вид служители на Управлението, които носеха оръжие и имаха право да го използват.

Мъжете, настанени в колата пред дома на семейство Шефилд, работеха за жената, която бе съсипала ваканцията им. Специален агент Джанет Симънс. Макар първото ѝ впечатление да бе, че Симънс е най-проклетата кучка, която някога бе срещала, сега, няколко дни по-късно, Тина си припомни как агентката се бе опитала да се държи разумно.

— Да, мисля, че е убил Анджела Йейтс и още един човек. Затова искам да го разпитам. Но защо би избягал, Тина? Можеш ли да ми обясниш?

— Не, не мога.

— Точно така. Ако е невинен, нямам нищо против да чуя версията му. Но трябва да говоря с него — каза тя, като поклати глава и се загледа в стената. — Внезапното му бягство не изглежда добре. Може би знаеш нещо, което не ми казваш? Може би знаеш къде е отишъл?

Тина си призна честно, че не знаеше нищо. Дори дребнавият Патрик изпитваше подозрения. Дали защото бе толкова долно леке, или защото виждаше нещо, за което тя бе сляпа?

Майка ѝ каза нещо, което приключи с:

— ... прясна тортила от грила.

— Какво?

Хана Кроу се усмихна и погали ръката на дъщеря си.

— Новият ресторант до 35-а магистрала. Мисля да отидем там довечера. Какво ще кажеш?

— Разбира се, мамо. Звучи добре.

Мигел Кроу бе считан за едър мъж от времето, когато навърши деветнадесет и получи спортна стипендия за университета в Тексас да учи инженерство. След като пристигна в Остин от Гуадалахара, той започна да планира бъдещето си и се свърза с хората, които набираха персонал за големите нефтени компании. Когато завърши, вече си бе уредил място в „Ексон Мобил“ в Аляска, където заведе младата си съпруга, Хана, която напусна университета, за да го последва на север. Тина се роди в Ном, но когато навърши шест години, се завърнаха в главния офис на Управлението в Ървинг, предградие на Далас. Мигел беше единственият мексиканец, издигнал се до борда на директорите, преди да се пенсионира през 2000 г.

След пенсионирането си купи магазин за велосипеди в Остин, който бе закъсал с бизнеса. Разшири магазина и пушна реклами в „Кроникъл“, които накараха местните жители да кръстят мястото „Уол март^[1] за колела“. Новото му делово начинание се стори адски иронично на Тина, която го питаше понякога колко от местните магазини бе прогонил от бизнеса.

— Господи, Тина. Мислех, че си готова да помогнеш за опазването на околната среда.

Тина обожаваше баща си. Мигел приближаваше шестдесетте, беше едър и мургав и приличаше на мексикански борец. Но когато бе със Стефани, забравяше напълно за бизнеса и не искаше нищо друго, освен да седи на пода с внучката си и да си бърбри с нея.

Тази сутрин, Мигел настоя да заведе Стефани да види магазина. После отидоха да хапнат пица в „Чъки чийз“ и сладолед в „Баскин Робинс“ и Стеф се завърна със сплескан с шоколад гащеризон. Хана я съблече и отиде да се погрижи за петното. Мигел също изчезна за малко в кабинета си, за да прегледа пощата си, после се върна във всекидневната. От джоба му стърчеше плик. Той пусна телевизора и CNN ги уведоми за борсовите цени.

— Как беше тя, татко?

— Това хлапе може да очарова абсолютно всекиго. Би трябвало да го използвам в преговорите си.

— Не я натъпка прекалено много, нали?

Баща ѝ пренебрегна въпроса ѝ, седна на канапето и погледна към празния коридор. Извади плика от джоба си и го метна към нея.

— Виж това.

Тина го вдигна и бързо прочете имената на родителите си. Познаваше почерка. Нямахте адрес на изпращача. В плика имаше два нови паспорта и лист хартия, който молеше родителите ѝ да пазят паспортите на Т и С — Тина и Стефани.

— Мили боже — промърмори тя, като видя собствената си снимка до името Лора Долан.

Стефани също бе там, но сега се казваше Кели.

Когато майка ѝ влезе, тя натъпка паспортите обратно в плика, сякаш това бе тайна между нея и баща ѝ, но Хана просто отиваше до банята, за да вземе праха за пране.

— Какво мислиш? — попита Мигел, когато жена му излезе от стаята.

— Не знам какво да мисля.

— План за бягство?

— Може би.

Мигел превключи на финансовите новини, когато Хана отново профуча през стаята с думите:

— Надявам се, че не си унищожил апетита ѝ, Мигел.

— Само сладолед, скъпа. В „Чъки чийз“ само се забавлявахме с различните игри.

Хана изсумтя подозрително и изчезна.

Мигел въздъхна.

— Не знам какво точно става, Тина, но ако Майло се кани да отведе теб и внучката ми в някоя друга страна, ще си има неприятности с мен. Не съм съгласен с това.

— Не би го направил.

— Защо тогава ми изпрати паспортите ви, Тина?

Тя не отговори. Баща ѝ започна да скача от канал на канал, като мърмореше мрачно.

— Да, наистина сериозни неприятности.

[1] Една от най-големите вериги супермаркети в САЩ. — Б.пр. ↑

35.

Заради историческата си отчужденост Швейцария не се присъедини към Европейския съюз, но през 2005 г. поданиците ѝ гласуваха да се присъединят към Шенгенския договор и да отворят границите си за европейците. Това улесни безкрайно пътуването с реното, което Айнър открадна в Париж, и стигнаха дотам за четири часа и половина. Майло се настани зад волана след третия час шофиране на тъмно.

Докато още седеше до шофьора, той продължи да чете документите на Анджела, използвайки фенерчето на Айнър. Досиета от кредитните карти на Рахман Гаранг, статии за инсталираните от „Угритек“ компютърни системи в Конго, Кения и Судан, и, по необяснима причина, резюме от интернет страницата на ООН.

ОСНОВНИ ТОЧКИ ОТ ДНЕВНИЯ РЕД НА ОБЕДНОТО ЗАСЕДАНИЕ

Щаб квартира на ООН, Ню Йорк

Сряда, 20 юни, 2007 година

Мисията на ООН в Судан обсъжда начини за помощ при изпълнение на мирното споразумение.

- На днешното си заседание, мисията на ООН в Судан отбеляза, че през уикенда, специалният пратеник за Судан, Тай Брук Зерихаун, се срещнал с държавния министър към президентството Идрис Абдел Гадир.

- Разговорът им бил съсредоточен върху предложението за провеждане на консултации на високо ниво между мисията на ООН в Судан и правителството. Целта е помощта на мисията при изпълнение на мирното споразумение да бъде по-ефективна.

- Междувременно, мисията на ООН съобщи, че вчера, кола, наета от международна неправителствена

организация в Южен Дарфур била обстреляна от въоръжен мъж.

- Същия ден в Западен Дарфур конвой от две коли на международна неправителствена организация с пет души персонал бил спрян от двама въоръжени мъже, които ограбили от персонала лични вещи и комуникационно оборудване.

Следваше статия от китайския „Народен ежедневник“ от 25 септември 2004 година.

СУДАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО ОСУЕТЯВА ПРЕВРАТ.

Судан осуети опит за преврат на ислямистите, които искаха да свалят правителството в петък следобед. Съобщи министерството на вътрешните работи.

Привърженици от Народния Конгрес, ръководен от хвърления в затвора ислямистки лидер Хасан ал Тураби, планираха да извършат преврат в Хартум след петъчните обедни молитви, съобщи...

Това бе станало преди три години. Днес, след убийството на молла Салих Ахмад, бунтовете не спираха.

Трудно му бе да се съсредоточи. Тропотът на трансмисията му причиняваше болка в кръста. Все още бе изранен от акробатическите си номера и страдаше от недоспиване. Искаше да се обади на Тина, да чуе гласа ѝ и този на Стефани. Искаше да знае къде точно бяха.

По-късно, докато шофираше, Майло разтърка лицето си и се вторачи в тъмната магистрала. Мислите му се лутаха. Помисли си, че в шпионските филми винаги имаше ясна цел. Запис на разговор, който доказваше важен факт. Човек, който притежаваше отговорите на определени въпроси. Тези истории бяха забавни с простотата си. Истината бе, че разузнавателната работа рядко вървеше по права линия. Събираха се много факти, някои от тях безполезни, и бе нужно

тренирано око да разбере на кой факт да обърне внимание и кой да пренебрегне. Анджела притежаваше подобно умение. Майло обаче не знаеше дали същото се отнасяше и за него.

— Уха! — извика Айнър, който тъкмо се бе събудил.

Майло примигна и върна колата на магистралата.

— Да не изпитваш желание за самоубийство? — попита туристът.

— Съжалявам.

— Дай да те сменя — предложи Айнър. — Къде сме?

— Тъкмо минахме границата.

Напред видяха надпис:

ИЗХОД 1 ЖЕНЕВА — ЦЕНТЪР

Заспориха в кой хотел да се настанят. Майло искаше нещо малко и незабележимо, като „Дьо Женев“.

— Тоя бълхарник? — възмути се Айнър. — Господи, Майло! Искаш да ни убиеш преди, да получим възможност да се бием?

„Дьо Женев“ не беше бълхарник, но Айнър имаше навика да се възползва от неограничените суми за разходи на Туризма и да отсяда в най-люксовите хотели в даден град. В Женева, това означава хотел „Бо Риваж“, който гледаше към пълното с яхти пристанище.

— Ако открият колата — каза Майло, — това е първото място, което ще проверят.

— Но няма да открият колата. Тревожиш се прекалено много.

— Да, защото съм беглец.

— Хайде де, довери ми се.

Айнър подкара по „Рю дьо ла Сервет“, която водеше към водата, и Майло едва не се изсмя на думите му. Едно от основните правила в Туризма бе да не се доверяваш на никого. Но ако все пак се наложеше да се довериш на някого, по-добре да не бе на друг турист.

Оставиха колата зад хотела. Беше почти един през нощта, но пристанището бе оживено и се чуваше музика. Това събуди Айнър, който зацрака с пръсти в ритъма на самбата, носеща се от яхта в средата на езерото.

Туристът реши да плати стаите им с една от петте кредитни карти, които носеше в портфейла си, издадена на името на Джак Месърстейн. След като получи ключовете от две съседни стаи на четвъртия етаж, Айнър му прошепна:

— Качвай се. Аз ще се отърва от колата.

— Сега ли?

— Познавам един човек, който познава друг полезен човек. И никога не спи.

— Мога ли да използвам телефона ти?

Айнър се поколеба.

— Не се тревожи — успокой го Майло. — Няма да звъня у дома.

Това поне беше вярно. Просто искаше да се увери, че Айнър още не бе получил нови заповеди.

Преди да се качи горе, той провери телефонния указател във фойето. Номерът на Угримов не бе отбелязан. С картата на Долан, Майло изтегли малко швейцарски франкове от банкомата, после разпита един от администраторите за Роман Угримов. Спомена, че той бил негов стар приятел, който живеел наблизо. Да, чиновникът познаваше Угримов — човек с такова зашеметяващо богатство не оставаше невидим. Дали чиновникът знае къде живее Угримов? Мъжът погледна парите, поклати глава тъжно, но срещу още няколко банкноти насочи Майло към красива проститутка, която пиеше вино в хотелския бар. Жената го помисли за клиент и го докосна нежно по ръката. След като Майло ѝ обясни какво искаше, тя се отдръпна назад.

— Ченге ли си?

— Не. Стар приятел.

— Клиентите ми плащат за дискретността, господин Стар Приятел.

— Позволете ми и аз да платя.

Оказа се, че Роман Угримов не е от нейните клиенти, но кръгът от женевски проститутки от нейната класа бе малък и тя познаваше едно момиче.

— Много младо; нали разбираш. Той ги харесва млади.

За двеста и петдесет франка, което бе около двеста долара, тя се обади на приятелката си и записа адреса на Угримов върху подложка с реклама на бира.

Стаята носеше гръмкото име „делукс“ и наистина не приличаше на стотиците стаи от средната класа, в които бе пребивавал по време на стажа си като турист. Таблата на огромното легло бе тапицирана с великолепна дамаска. Имаше и кът за дневна с елегантни канапета. Цялата стая въплъщаваше лукса на стария свят. Мраморната вана бе за двама. Прозорецът гледаше към езерото, яхтите и светлините на града. Ама че загуба е да съм тук без семейството си, помисли си той.

36.

Пропуснаха закуската и, след като потеглиха, Айнър обясни, че е закарал откраднатото рено на приятел, който имал работилница за разглобяване на коли в предградията на Женева. В замяна, приятелят му бе дал откраднато в Испания деу, преобоядисано и регистрирано под ново име с швейцарски документи. За евтина кола, деуто взеше чудесно, дори по планинския бряг на Женевското езеро.

— Изглеждаш по-добре тази сутрин — отбеляза Айнър. — Свежи идеи?

— Не, просто сънят свърши добра работа.

Това си беше истината. Но не само бе отпочинал. Промяната се дължеше и на внезапното му завръщане към стария живот. Тази сутрин се събуди с усещането, че е турист и мозъкът му се върна към старите методи за отхвърляне на тревогите. Мярката бе само временна, но и необходима. Вероятно можеше да продължи само определен период, а после тревогата щеше да избухне и да го съсипе напълно, както бе станало преди тест години, когато едва не го уби.

— Може би започвам да изпитвам надежда — каза Майло.

— Обзалагам се, че Черната книга казва нещо за надеждите — отвърна Айнър, като погледна към него, за да провери дали Майло бе готов да сподели нещо от познанията си от прочутата книга.

— Съветва те да не се уповаваш прекалено много на тях — отвърна Майло.

Стигнаха до имението на Угримов в единадесет и половина по лъкатушешките пътища, които ги преведоха покрай огромни палати. Озоваха се пред висока порта с видеокамери и домофони. Майло излезе от колата и натисна бутона на домофона. Плътен руски глас каза:

— *Oui?*

Майло отговори на руски:

— Моля, кажете на Роман Угримов, че Чарлз Александър иска да се види с него.

Последва кратка тишина и Майло погледна Айнър, който го наблюдаваше очаквателно. След миг от колоната се чу гласът на Роман Угримов.

— Господин Александър-Уийвър? Мина доста време...

Майло вдигна глава към една от камерите, усмихна се и махна.

— Не повече от половин час, Роман. Просто искам да поговорим.

— А приятелят ти?

— Не е задължително да идва с мен.

— Добре. Тогава може да почака тук.

Майло се върна до колата и нареди на Айнър да остане на мястото си. След няколко минути от другата страна на оградата се появи черен мерцедес. От него излязоха двама мъже. Единият бе познат на Майло от последната им среща преди шест години.

— Николай — поздрави го той.

Николай се престори, че не го познава. Колегата му отвори вратата. Майло влезе вътре, обискираха го, после заключиха отново. Поведоха го към колата, настаниха го на задната седалка и потеглиха.

Майло предположи, че къщата на Угримов в края на дългия частен път ще прилича на дворец, но сгрещи. Изненадващо, руснакът имаше по-скромнен вкус. Мерцедесът спря пред ниска, много широка каменна къща с формата на обърнато „П“. В долната част се намираха застланият с чакъл вътрешен двор и басейнът. Угримов го чакаше там, седнал на шезлонг с розов коктейл в ръката. Той се надигна, остави чашата си на стъклената маса и се приближи да се ръкува с Майло. Гъстата му сива коса бе побеляла напълно през изминалите шест години.

— Мина доста време — каза Угримов на руски.

Майло се съгласи и седна в предложението му шезлонг.

— Нещо за пиене? Николай прави великолепно дайкири.

— Не, благодаря.

— Както искаш — кимна Угримов и се настани обратно на шезлонга.

Топлото обедно слънце блестеше върху излъсканите камъни.

— Имам нужда от информация, Роман.

— Добре. Информацията е моя бизнес. Но няма да ме заплашваш отново, нали? — усмихна се руснакът. — Намирам заплахите ти за проява на ужасно лош вкус.

— Ти уби онова момиче. Видях те.

— Дори не гледаше към терасата, господин Уийвър. Никой не гледаше, когато тя скочи.

Угримов поклати глава в имитация на тъга. Майло си помисли, че всичките емоции на този човек бяха фалшиви.

— Денят бе достатъчно тъжен и без твоите обвинения — добави руснакът.

— Не съм тук заради нея. Тук съм заради Управлението ти — „Угритек“.

— А, добре. Надявах се да се сдобия с нови инвеститори.

— Кой е Ролф Винтенберг?

Угримов стисна устни, после поклати глава.

— Нямам представа.

— А знаеш ли нещо за триста хиляди долара в сметка, открита от Ролф Винтенберг в „Юнион Банк“, която после била опразнена и закрыта от Самюъл Рот? Или за срещата със суданския министър на енергетиката, състояла се тук миналата година?

Угримов го изгледа над ръба на чашата си и отпи шумно от дайкирито. Остави чашата си и попита:

— Имаш ли представа с какво се занимава „Угритек“, Майло?

— Не ми пука.

— А би трябвало — махна с ръка руснакът. — Вършим добри дела. Докарваме двадесет и първи век при черните маси. Другите гледат към Китай за следващия голям удар, но аз съм оптимист. Виждам бъдещето ни в миналото, в Черния континент, от който всички сме изпълзели. Африка има потенциал. Природни ресурси — минерали, нефт, открити пространства. И би трябвало да диктува условията, но не го прави. Защо е така, според теб?

Майло не бе сигурен дали руснакът говореше сериозно.

— Корумпирани правителства?

— Да, това е вярно. Но не е причина, а резултат. В корените на африканските проблеми лежи една дума: невежество.

Майло разтърка носа си и седна по-изправено.

— Роман, не се интересувам от расистките ти идеи.

Угримов се засмя.

— Не ми пробутвай тези политически коректни номера. Разбира се, африканците не са глупави. Невежеството е липса на обективно

познание, което е проклятието на Африка. Защо селяните вярват, че презервативите няма да предотвратят разпространението на СПИН?

— Защото католическите свещеници им казват това.

— Много добре. В този случай католическата църква окуражава африканското невежество. А защо някои вярват, че сексът с девственица ще убие вируса?

— Схващам идеята ти, Роман.

— Чудесно. „Угритек“ полага усилия да промени африканското невежество. Започваме с компютри и интернет. Миналата година инсталирахме две хиляди компютъра в училищата в Найроби и в обществените им центрове.

— А колко в Хартум?

— Мисля, че беше същото количество. Не помня точно.

— Затова ли министърът на енергетиката те посети тук?

Угримов погледна празната си чаша.

— Николай! — извика той и плешивият му служител се появи след миг. — Имаш ли нещо против?

Очевидно, Николай нямаше нищо против. Взе чашите и се върна в къщата.

— Е? — попита Майло.

Роман Угримов склочи пръсти пред устата си.

— Майло, наоколо се носят истории, че си беглец. Вярно ли е?

Кратка пауза.

— Да.

— Човек, който бяга от собствените си хора, внезапно се появява на прага ми. Странно е, нали?

— Ще отговориш ли на въпросите ми или не?

— Моля те. Ужасно си прибързан. Наистина трябва да пийнеш едно дайкири.

— Благодаря, но не.

— Уби ли някого?

— Не.

— Но не би трябвало да ти вярвам, нали? Ти никога не ми повярва, че не съм убил любимата ми Ингрид, макар да ти казах, че тя се самоуби.

— Звучи справедливо.

Угримов се усмихна широко.

— Помниш ли кога говорихме за последен път? Ти беше разстроен, разбира се. Беше прострелян. Всеки би се разстроил от подобно нещо.

— Бях разстроен, защото ти отказа да отговориш на въпросите ми — напомни му Майло. — Не пожела да ми обясниш защо Франк Доудъл те е посещавал. Но сега вече можеш да ми кажеш.

— Искаш прекалено много.

Майло сви рамене.

— Съвсем проста работа, господин Уийвър. Франклин Доудъл искаше нова самоличност. Южноафриканска. Знаеше, че имам връзки, които могат бързо да изпълнят желанието му.

— И дойде там, за да те помоли за услуга?

— Помоли ме няколко дни преди това. В деня, когато го убихте, идваше да си вземе новите документи. Предполагам, че сте намерили паспорта с трупа му. Така ли е?

Майло бе прекалено зашеметен от раните си тогава и никой не му бе обяснил нищо.

— Каква беше ролята на Ингрид? — попита той.

Изречението на руснака се промени.

— Ингрид Кол. Изключително красиво момиче. Не я познаваше лично, но си виждал снимките ѝ, нали?

— Видях я на терасата. Предишната вечер.

Угримов преглътна тежко.

— Твоят Франк Доудъл беше кретен. Очаквам подобно нещо от хората на ЦРУ, но не до такава степен. Дойде при мен с просто делово предложение — щеше да си плати за паспорта. Но реши да ме заплаши за всеки случай. Разполагаше с доказателства, че съм нещо повече от настойник на любимата ми Ингрид. Снимки.

— Тя беше много млада, Роман.

— Тринадесет — призна Угримов, после задъвка долната си устна и се загледа в стъклената врата. — И бременна. С моето... нашето...

Той затвори очи, прокашля се и погледна Майло в очите.

— Щеше да е адски лошо за бизнеса ми, ако това се разчуе. Никой, не се интересува от обстоятелствата или естеството на любовта ти. Хората виждат само цифри.

Майло искаше да му каже, че тринадесетгодишните момичета могат лесно да бъдат манипулирани да повярват в какво ли не, дори в любовта.

— Уби я, за да му покажеш, че вече няма контрол над теб.

— Тя скочи — прошепна руснакът.

Майло се зачуди дали през изминалите години Угримов бе повярвал в лъжата си.

— Както и да е, това беше трагедия. Трагедия, утежнена от смъртта на самия Доудъл секунди по-късно. А после забравена заради събитията в Ню Йорк същия ден — каза Угримов, после се усмихна. — И щастие! Ти се запозна с жена си по време на трагедията, нали?

Майло се притесни от това, че Угримов знае прекалено много, но не го показва. Имаше нужда от него.

— Да. И все още сме заедно.

— И аз така чух.

— От кого?

Нова усмивка.

— Помниш ли Анджеला Йейтс? — попита Майло. — Беше с мен във Венеция.

— Да, помня я. Красавицата, която се погрижи за оня кретен Доудъл. Четох, че наскоро се самоубила. После чух, че те издирват за убийството ѝ. Каква е истината?

— Беше убита, но не от мен.

— Не?

— Не.

Руснакът стисна устни.

— Въпросите, които задаваш за африканската ми компания, имат ли нещо общо с убийството ѝ?

— Да.

— Разбирам. Майло, в същия ден, когато Анджеला уби оня кретен, светът, който познавахме, внезапно престана да съществува, нали? Сега, хора, които преди дори не можеха да напишат правилно думата „коран“, вече са чели свещената книга. Или поне твърдят, че са наясно с посланията ѝ.

— И ти се промени заедно със света?

Угримов поклати глава.

— Може да се каже. Целите ми станаха по-възвишени. Сега имам приятели от всички цветове и раси.

— И доставяш компютри на терористи?

— Не. Никога не бих го направил.

— Ами Китай?

Озадачена гримаса и поклащане на главата.

Майло се измори от заобиколните въпроси, присъщи на руснака.

— Разкажи ми — помоли той.

— Какво ще ми дадеш в замяна?

Майло не знаеше какво би могъл да иска човек с възможностите и влиянието на Угримов.

— Информация.

— За какво?

— За каквото поискаш, Роман. Ако го знам, веднага ще отговоря на въпроса ти.

Николай се върна с новото дайкири и го остави до Угримов. Руснакът се усмихна.

— Харесвам стила ти, Майло.

Последва тишина докато чакаха Николай да се върне в къщата.

37.

Искаш информация за две неща. Някакъв човек на име Ролф Винтенберг, който влага парите си в банка, и отношенията ми със суданското правителство. Прав ли съм?

— Да.

— Всъщност, двете неща са свързани. Знаеш, разбира се, че съм човек с влияние. Но подобно на много хора с власт, и аз седя в сапунен мехур, който може да се пукне всеки момент. Пример за това бе вашият Франклин Додъл, онзи кретен. В този случай личните ми увлечения заплашиха да пукнат мехура. Сега вече съм достатъчно влиятелен и подобни неща не могат да ми навредят. Но преди шест години все още изграждах имиджа си пред обществеността. Тъкмо започвах да се установявам в европейската икономика. И бях уязвим.

— И затова уби Ингрид. Не искаше да си уязвим.

Угримов махна с ръка.

— Да не разочопляме старите рани. Искам да поговорим за това, което се случи след онзи ден. И по-точно три месеца след него. Декември 2001 г. Чрез някои американски приятели, с мен се свързва млад мъж, който имаше подобно предложение. Да, той също ме изнудваше! Помислих си: какво съм направил, та Господ продължава да ме проклина? Кой знае? И този път не ставаше дума за момичета, а нещо много по-зловещо.

— Какво?

Бързо поклащане на главата.

— Ако ти отговоря, вече няма да е тайна, нали? Достатъчно е да се каже, че беше от финансово естество. Този млад мъж не само щеше да запази тайната, но и да се увери, че никой друг няма да я научи. Щеше да стане мой пазител, така да се каже.

— Как се казваше младежът?

— Представи се като Стивън Луис и винаги го наричах така.

— Американец?

— Съмнявах се в името, но никога в американския му характер. Нали разбираш, адски самоуверен. Сякаш целият свят му принадлежи.

— Какво искаше от теб?

Угримов отпи от дайкирито, надигна се и затвори вратата на терасата. Докато се връщаше, се загледа в далечния край на двора, който водеше към гората. Седна и снижи глас.

— Вече знаеш какво искаше. Да пренасям пари в брой — различни суми всеки път — и да ги влагам в различни цюрихски банки. Да откривам сметки с две имена: името на моя човек и Самюъл Рот. Какво можех да направя? А? Какво би направил ти? Изпълних нарежданията му, разбира се. Не много често — два или три пъти годишно. И какво нередно има в това? Нищо. Изпращах един от служителите ми с фалшиви документи — Ролф Винтенберг е името, което използвахме през последните две години, и той откриваше сметките.

Майло изпита внезапно въодушевление. Проста схема за пране на пари, използвана за заплащане на Тигъра. Анджела почти бе стигнала до истината. После се зачуди на глас:

— Той имаше ли брада?

— Какво?

— Стивън Луис. Имаше ли червена брада?

Угримов се усмихна.

— Познаваш го! Червендалесто лице, червена брада. Познаваш го!

Да, ето къде беше връзката. Майло поклати глава.

— Не. Още не го познавам, но се надявам скоро да се запознаем. Продължавай, моля те.

— Ами няма много повече. Нещата винаги ставаха, както той обеща. Финансовите ми тайни бяха запазени, а от време на време господин Луис идваше при мен. Даваше ми пари в брой — евро — и банкови инструкции. Аз пък изпращах господин Винтенберг да изпълни инструкциите. Всъщност, след няколко години споразумението стана още по-полезно за мен. Появиха се други проблеми и някои бюрократи в Германия започнаха да настояват швейцарците да ме изпратят при тях. Наистина се уплаших. Споделих това с Луис и той, не ме питай как, уреди швейцарците да ме оставят на спокойствие. И те го направиха. Поне доскоро.

— Какво се случи?

— В понеделник получих писмо от швейцарското министерство на външните работи. Познай какво? Новата администрация решила, че вече май не съм идеален поданик. Заради побеснелите хуни в Берлин.

— И ти се свърза с Луис.

— Не, Той никога не ми остави телефонен номер. Не работехме по този начин. Но страхотно съвпадение! Преди четири дни господин Стивън Луис ме посети отново. Сметнах това за късмет, тъй като можех да поискам помощта му. Но този път той не донесе купчина пари и банкови инструкции. Появи се с празни ръце. Съобщи ми, че споразумението ни е приключило. Благодарих ми за сътрудничеството и ме увери, че хората му никога няма да разкрият малката ни тайна, стига аз също да не я разкрия. Що се отнася до немския ми проблем, призна, че вече не можел да направи нищо.

Невероятен късмет. Писмото на швейцарското министерство на външните работи бе осигурило достъпа на Майло до Угримов, тъй като гневът на руснака се бе превърнал в желание за отмъщение. В противен случай можеха да си седят тук безмълвно и Угримов нямаше да разкрие нищо за споразумението си със Стивън Луис, наречен още Ян Клаузнер или Хърбърт Уилямс. Колко ли имена имаше проклетото копеле?

Угримов се прокашля и отпи от дайкирито.

— Не знам каква е играта ти, господин Уийвър. Надявам се, че не е насочена към мен.

— Не мисля, че е — отговори Майло. — Разкажи ми за Судан.

— А, добре. Това ще ти хареса. Връзката между събитията, които вече ти описах, и Судан, разбира се е неуловимият господин Луис.

— Обясни — помоли Майло.

— Това стана в края на октомври, когато още бяхме приятели. Луис дойде тук и поиска услуга. Помоли ме да поканя в дома си суданския министър на енергетиката, господин Ал Джаз. Някакви негови приятели искали да инвестират в електрификацията на страната. Познавах министъра, разбира се. Не го харесвам особено — имам неприятното чувство, че разглобява компютрите ни веднага след като ги инсталираме. Както и да е, Луис ми показа ясно, че бъдещото ни сътрудничество зависи от поканата, затова се съгласих. Изпратих поканата, министърът прие и на четвърти ноември го посрещнах в дома си. Луис също бе тук, заедно с четирима безмълвни американски

бизнесмени. И преди да попиташ — вдигна ръка той, — не. Не ми казаха имената си. Всъщност, бяха доста груби. По молба на Луис, аз се оттеглих в салона и не се появих отново докато чух министърът да крещи и да се втурва към вратата, последван от охраната си. Отидох да му пожелаая приятно пътуване до дома. За моя радост, той беше бесен. Знаеш ли какво ми каза?

Майло отговори, че не знаеше.

— „Ще продаваме, на когото си искаме, по дяволите!“ Да, точно така каза. А после: „Ако заплашвате президента ми, ще погребеш васия!“ Много интересна вечер.

— И нямаш представа какво са обсъждали?

Угримов поклати глава.

— Някои от хората на Луис провериха къщата за микрофони преди срещата. После Луис и бизнесмените си тръгнаха, без да кажат и дума, а аз пийнах и заспах. Беше един от онези моменти, когато не се чувстваш господар в собствения си дом. Знаеш ли какво имам предвид?

— Да, знам.

Майло се вторачи в руснака и внезапно направи връзката. Хърбърт Уилямс представляваше група американски бизнесмени. Бяха използвали Тигъра да убие ислямския екстремист след — това бе изключително важно — проваления разговор със суданския министър на енергетиката. „Ако заплашвате президента ми...“ Точно както Тигъра бе подозирал. Целта на убийството бе да разгневи населението и да наруши стабилността на правителството. И поръчителите не бяха терористи, а бизнесмени. Защо? „Ще продаваме, на когото си искаме!“

Но какво да продават?

Единственото ценно нещо, с което Судан разполагаше, бе нефт.

На кого обаче продаваха нефта? На китайците. Американските компании не купуваха от Судан заради ембаргото.

Слънцето стана прекалено горещо. Майло се надигна и отиде до стъклената врата, където полегатият покрив хвърляше дебела сянка. Той се помъчи да диша равномерно.

— Добре ли си, Майло?

— Добре съм. Това ли е всичко?

Угримов се протегна на шезлонга и поднесе дайкиритото към устата си.

— Това е всичко. А сега е време за отплата. Мога да ти задам всеки въпрос, който искам, нали?

— Ако знам отговора, ще ти кажа.

— Добре — кимна руснакът и лицето му доби сериозно изражение. — Къде предлагаш да отида?

— Какво?

— Скоро ще ми се наложи да напусна Швейцария. Къде да отида? Място с хубав климат, където няма да бъда преследван от немски банкери. Мислех си за твоята страна, но не съм голям почитател на американците напоследък.

— Ами Судан?

— Ха!

Това очевидно се стори смешно на Угримов и Майло осъзна, че всъщност руснакът не искаше нищо от него. Беше споделил тайната си от желание за отмъщение и нищо повече.

— Ами Луис? — попита Майло. — Предполагам, че си се опитал да разбереш кой е наистина, нали?

— Разбира се. Още преди години.

— И?

— И какво? Хора като него знаят как да прикрият следите си. Научихме няколко имена. Например Хърбърт Уилямс.

— Другото име Ян Клаузнер ли беше?

Угримов се намръщи и поклати глава.

— Не. Кевин Трипълхорн.

— Трипълхорн?

Руснакът кимна.

— Няма начин да разбереш с колко имена разполага този тип.

Трипълхорн, помисли си Майло и започна да си повтаря името. И тогава разбра. Не всичко, но достатъчно. Кевин Трипълхорн, турист. Трипълхорн, който също бе Ян Клаузнер, Хърбърт Уилямс и Стивън Луис. Трипълхорн, който бе сниман с полковник Лиен, и се бе мотал около Анджела Йейтс, за да я шпионира или накисне. Трипълхорн.

Събуди се, без да знае, че бе припаднал. Угримов стоеше над него, пляскаше го по бузите и се опитваше да му налее дайкири в устата. Питието беше прекалено горчиво. Главата на Майло пулсираше.

— Трябва да се грижиш за себе си, Майло. Не можеш да очакваш другите да го вършат вместо теб. Искаш ли съвет? Разчитай само на семейството си и на никой друг.

Угримов се изправи и извика:

— Николай!

Николай държа Майло под око докато шофираше към портата. Майло, все още изпаднал в шок, мислеше за последните думи на Угримов. „Разчитай само на семейството си и на никой друг“. Интересно.

Айнър, който стоеше до портата и пушеше една от цигарите на Майло, я метна на земята, когато видя мерцедеса. Майло и Николай излязоха от колата и руснакът се обърна раздражено към Айнър:

— Ти — каза той на английски със силен акцент. — Не прави боклук!

38.

По обратния път към града Айнър му довери, че Женева е един от любимите му градове.

— Държиш ли си очите отворени? Тук има страхотни момичета. Постоянно съм надървен.

— Аха — отвърна Майло, загледан в дърветата край пътя.

— Ще ти покажа. Освен ако не възнамеряваш да проникнем с взлом в нечия къща. Нямах подобни планове, нали?

Майло поклати отрицателно глава.

— Чудесно. Тогава ще се порадваме на нощния живот. Е, можеш да ми разкажеш какво стана там. Все пак работим заедно, нали?

Но Майло не проговори. Туризмът го бе научил да не издава много факти. А и все още не бе стигнал до следващото ниво на разбиране. Затова излъга.

— Угримов се оказа задънена улица. Е, трябваше да очакваме и такива.

— Ами „Угритек“?

— Ако някой е използвал Управлението му да пере пари, той не знае за това.

Айнър се намръщи на провала му.

— Е, поне сме в Женева. А ти разполагаш с най-добрия екскурзовод. Ще се позабавляваме ли довечера?

— Разбира се — отговори Майло. — Но първо трябва да подремна.

— Е, вече не си млад.

Стигнаха до „Бо Риваж“ в четири. Айнър реши, че докато Майло спи, той самият ще да си почине в публичния дом, който никога не пропускаше да посети, когато посещаваше града.

— Много изискано място — обясни той. — Чисто. Отнасят се с теб като с цар. Сигурен ли си, че не искаш да опиташ?

Майло му пожела приятно прекарване, взе си „Хералд Трибюн“ и се отправи към асансьора. Докато се изкачваше към стаята си, забеляза в долния край на първа страница снимката на възрастен мъж с

бяла коса и мека усмивка. Статията съобщаваше, че господин Едуард Стилман от Франкфурт, член на борда на директорите на „Дойче Банк“, бил намерен пребит до смърт в кабинета си на двадесет и осмия етаж. Полицията още не разполагала със следи. Майло знаеше, че никога нямаше да открият следи.

По време на дните му като турист сънят понякога идваше по този начин. Сблъскваше се със стена от информация, която го изтощаваше физически и психически. Дори туристите не можеха да направят толкова много връзки за толкова малко време. Нужни бяха време и размисъл, също като в изкуството. Майло не превъзхождаше в това отношение среднестатистическия турист, когато се събуди, изкъпа и облече, мозъкът му все още бе прегрян от прекалено много новини.

И дори не изпита подозрения, когато Айнър каза:

— Трябва да изчезна утре сутрин.

— Така ли?

— Обадиха ми се. Нови задачи. Мислиш ли, че ще се справиш сам?

— Ще опитам.

Майло издържа само час в клуб „Платинум“, лъскав бар с гърмяща музика, който гледаше към река Рона. След петнадесет минути вече оглуша от техномузиката и крясъците на швейцарските младежи, натъпкани около него. Проблясваха шарени светлини, лазери изписваха стените и Майло скоро изгуби Айнър в тълпата към дансинга. Кувертът му осигуряваше безплатно питие, но щеше да му струва прекалено много усилия да се добере до бара, където мускулести младежи с изрусени коси размятаха бутилки в ритъма на музиката. Той се отдръпна назад, блъскайки се в красиви момичета с шарени напитки в ръка и къси поли, които се преструваха, че не го виждат, и се опита да стигне до канапетата покрай стените. Когато стигна дотам обаче, вече нямаше нито едно свободно място. Нямаше представа защо въобще бе тук, затова си проправи път към изхода.

Видя вратата, но в същия миг, момиче с черен бретон и къса рокля от сребристо ламе препречи пътя му. Усмихна му се широко и извика нещо. Майло докосна ухото си, за да покаже, че не е чул. Момичето го прегърна през врата и доближи уста до ухото му.

— Искаш ли да танцуваме?

Майло докосна голото ѝ рамо, за да не я обиди, но отказа.

— Приятелят ти казва, че искаш! — изръмжа момичето, сякаш го бе хванало в лъжа.

В отговор на изненаданото му изражение, тя посочи зад него. Над поле от фризирани глави, Майло видя Айнър с друго младо момиче — блондинка, висока колкото него. Двата се мятаха енергично по дансинга. Туристът махна на Майло.

— Той вече плати! — извика тъмнокосото момиче.

Майло се обърка за миг — реакциите му все още бяха прекалено забавени — но накрая загря. Наведе се, целуна момичето по бузата и каза:

— Друг път.

Тя го хвана за ръката.

— Ами парите?

— Задръж ги.

Освободи се от нея, пребори се с влизащата група млади мъже в сиви костюми и вратовръзки и най-после се изкатери по стълбите до прохладната улица. Ушите му пулсираха. Тълпата пред клуба беше не по-малка от онази вътре. Някои от недопуснатите в бара посетители изглеждаха доволни да стоят на улицата, да пушат и да пият бира. Пияно момиче се завъртя насред на улицата. Приятелките му, стиснали кутии с „Ред бул“, се засмяха. Минаващ мерцедес забибипка ядосано. Момичето отскочи настрани весело, а Майло потегли към хотела.

Беше забравил колко празен и кух го караше да се чувства всичко това. Айнър беше още млад. За него градовете в Европа бяха прекрасни места с музика, насилие и секс. Навремето бе така и за Майло, но интересът му бързо изчезна. Осъзна, че градовете в Европа бяха един град. Град с много потенциал, но без различия. Никога не оставаше в тях достатъчно дълго, за да открие нюансите. За него всичките бяха част от ярките светлини и местоположението им беше без значение.

Той разтърка очи и тръгна покрай езерото. Вече всичко му бе ясно и се примири с факта, който отказваше да приеме досега. Трипълхорн бе един от туристите на Грейнджър. И Том контролираше всичко от самото начало.

Купи си бутилка „Абсолют“ от денонощен магазин, взе ключа си от рецепцията, изкачи се до стаята си с асансьора и се съблече. Зачуди се дали да намери хотелски компютър, за да напише кратко съобщение

на Тина. Просто да ѝ съобщи, че беше добре. Но знаеше, че Управлението, или поне Джанет Симънс, вече наблюдават електронната ѝ поща. Затова си сипа чаша водка и я изпи на екс.

В тила си усещаше тъпо упорито пулсиране, което му напомни, че основното му чувство бе отчаяние. Принуждаваш човек да бяга, отнемаш го от семейството му, а после му показваш, че единственият, но когото се е доверявал, го е използвал. И човекът започва да се скапва. Същото се бе случило и с Анджела през 2001 г. Предателството те кара да желаеш отчаяно нещо стабилно, а единственото стабилно бяха жена му и дъщеря му, които не можеше да види. А без семейството му, сегашното положение бе като през 2001, когато стоеше на ръба на венецианския канал и обмисляше самоубийството си. Без семейството му, нямаше причина да не скочи.

Въпреки мрачните мисли, Майло изпи само една чаша. Спомни си промяната в заповедите на Айнър и осъзна какво трябва да направи.

Джеймс Айнър се прибра в хотела чак в три часа. Дотогава Майло вече бе отворил вратата между своята стая и тази на туриста, бе опаковал раницата си и я бе прибрал в гардероба, бе проверил разписанието на полетите и лежеше на леглото си, но не спеше. Чу как туристът влезе в стаята си, спъна се в нещо и изруга, после се пъкна в банята. Майло се вмъкна в стаята, стиснал зад гърба си рулото лепенка.

— Отвори ли ти се парашутът? — извика Майло.

— Какво — чу се изненаданият глас на Айнър през откренатата врата на банята. — А, не. Мислех, че вече спиш.

— Не — отвърна Майло и застана до леглото на Айнър.

Можеше да свърши работата още сега, докато колегата му седеше на тоалетната чиния, но харесваше Айнър и не искаше да го унижава.

— Хей — каза туристът.

— Какво?

— Как влезе в стаята ми?

Мамка му!

Майло забърза към вратата, отвори я и скрита ръката на Айнър, насочила малкия „Макаров“ към него. Пистолетът изгърмя и куршумът

се заби в плочките над ваната. Айнър се надигна. Панталонът му бе смъкнат около глезените. Майло го удари с лакът по рамото и го стовари обратно върху чинията. После го халоса по брадичката и главата на Айнър се удари в стената. Пистолетът изтрака на пода.

Майло шибна главата му в стената за втори път. Айнър ококори зачервените си очи и отвори уста, но Майло притисна лакът към гърлото му. Туристът вече не можеше да проговори, Майло взе оръжието му.

Съзнаваше, че наранява колега, но трябваше да го зашемети за няколко минути. Дръпна завесата на душа и я просна на пода.

Айнър се замъчи да се изправи, като хъркаше измъчено.

— Недей — посъветва го Майло и му показва пистолета.

Туристът се успокои, тъй като знаеше, че щеше да е вече мъртъв, ако това бе планът. Паникьоса се отново, когато Майло сграбчи усукания около глезените му панталон и го издърпа вън от банята. Айнър размаха ръце и изстена. Воняща кафява следа отбеляза пътя му.

Това бе най-унизителната част, помисли си Майло, като завърза ръцете на Айнър с дебелия лепенка, а после и краката му.

После го завлече върху завесата от душа.

— Какво... — изхърри Айнър.

— Не се тревожи — успокои го Майло, като покри тялото и лицето му с единия край на завесата.

— Какво!

Майло дръпна крайчеца на завесата и откри лицето му, което вече бе червено като домати. Това бе нормалната реакция на идеята да бъдеш удушен с найлон.

— Всичко ще е наред — каза Майло, като усука и другия край на завесата около него и откъсна парче лепенка. — Чуй ме, Джеймс. Трябва да изчезна. Но искам да се уверя, че няма да потеглиш по следите ми. Защото си добър турист. Не мисля, че ще успея да се отърва от теб. Затова трябва да те извадя вън от строя. Разбираш ли?

Айнър заговори измъчено.

— Разбирам.

— Добре. Не искам да го правя, но не мога да си позволя да те оставя да ме проследиш.

— Какво ти каза Угримов? — попита Айнър.

Майло едва не му отговори, но бързо осъзна, че не бива.

— Не, Джеймс, не искам да докладваш на Фицхю. Поне не още. Айнър примигна.

Майло залепи лепенката върху устата му. Надигна се и залепи остатъка от лепенката върху завесата, така че Айнър да не може да достигне нищо с пръсти. Наложил му се да го търколи няколко пъти и да вдигне краката и рамената му. Опита се да действа нежно, но знаеше, че в найлона и лепенката няма нищо нежно. Нямахше нищо нежно и във факта, че бе оставил панталона му смъкнат, а изпражненията му омазваха завесата и бедрата му. Айнър със сигурност копнееше да го убие.

Когато свърши, търколи туриста до леглото. Айнър се вторачи разгневено в него. Майло му показа пистолета и го прибра в чекмеджето, на нощното шкафче, после издърпа матрака от леглото и го разположи под ъгъл, покривайки Айнър и оставяйки го в пълна тъмнина. Ако се опиташе да издаде звук, нямаше кой да го чуе. Можеше само да очаква с нетърпение появата на чистачката.

В портфейла му Майло намери шестстотин долара в швейцарски франкове, които пхна в джоба си. Зачуди се дали да вземе ключовете от колата, но се отказа. Затвори вратата, без да промълви и дума, взе раницата си и напусна хотела.

Пристигна на международното летище, след като се огледа внимателно за опашки, но не видя никой да го следи, и прегледа полетите. Беше тъкмо навреме за полета на „Еър Франс“ в седем и половина. Купи билета с кредитната карта на Долан и плати почти три хиляди долара. По време на едночасовия престой на „Шарл де Гол“ се паникьоса отново и затърси жена с подути очи. Даян Морел обаче не го очакваше.

След като се качи в следващия самолет, си припомни един от афоризмите на Айнър: „Том ми се обажда и това е всичко, което трябва да знам. Том е Господ, когато е на онази линия“.

Туристите никога не задаваха въпроси относно получените нареждания. Господ бе заповядал на Трипълхорн да следи Анджела Йейтс из Париж, докато Айнър невинно я снимаше. Господ бе наредил на Трипълхорн да се запознае с полковник Лиен — до колкото Майло знаеше, той само бе помолил китаеца за цигара. Господ бе накарал Трипълхорн да сключи сделка с коварен руски бизнесмен и да доставя пари за различни банкови сметки. Господ му бе наредил да ръководи

прочут наемен убиец и го бе насочил към различни хора, които представляваха интерес. Господ му бе заповядал да подмени приспивателните на Анджеа с барбитурати. Господ дори бе накарал Трипълхорн да сложи скрита игла в стол в миланско кафене, така че Тигъра, ръководен от вярата си в Християнска наука, да умре бавно, вместо да открие самоличността на Трипълхорн.

Трипълхорн не беше виновен за всичко това. Той бе просто Йов, а Господ бе първопричината за всичко.

39.

Майло кацна на летище „Кенеди“ в понеделник следобед. Беше нащрек и се оглеждаше внимателно. Но след като изчака на безкрайната опашка пред паспортния контрол, която му напомни за Дисниуърлд, Лайънъл Долан влезе в Съединените щати без проблеми. Нае шевролет от „Херц“ от млад мъж с пъпчасало лице, застана на бордюра с ключовете в ръка и се загледа в пътниците, които се облягаха на огромните си куфари и обсъждаха цените със забързани и изнервени шофьори. Минаха безброй таксите. Полицаи се мотаеха наоколо. Но никой не се интересувахе от нервния мъж в края на тридесетте, който потъркваше челюстта си и се оглеждаше. Най-после Майло отиде да намери шевролета.

Искаше да си прибере нещата от склад „Стингър“. В малкия гараж имаше пари, кредитни карти, стари документи за самоличност и различни оръжия. Но вместо това, подкара на север по магистрала № 95 към Ню Рошел, после на запад към Патерсън. Гаражът му бе необходим, но трябваше да приеме, че вече бе компрометиран. Знаеше, че е глупак и вероятно е допуснал много грешки през годините. Несъмнено сега няколко едри типове от Управлението го очакваха там, един зад гишето и неколцина други, седнали в черни джипове.

Шофираше бързо, но не уплашено. Знаеше, че докато потегли отново на юг, успоредно на Манхатън, но в Ню Джърси, разполага само с час до езерото Хопатконг. Дали Том знаеше, че той отива при него? Вероятно подозираше. Дали бе поискал помощ от Управлението? На този етап Майло можеше да признае, че всъщност не знае нищо. Можеше само да продължи напред, като внимаваше да не привлече вниманието на ченгетата в Джърси.

Скоро планини оградиха магистралата. Винаги когато потегляше с Тина и Стефани да прекара уикенда със семейство Грейнджър, той се впечатляваше от това колко близо бе природата до Манхатън. В града ти се струваше, че целият свят е от бетон, стомана и стъкло. Видът на горите винаги успяваше да го изненада. Също като преди шест години, когато шофираше към Порторож през първия етап на пътешествието,

което завърши с Тина и Стефани, той си помисли, че вероятно единственото място, където човек намира равновесие, бе в планините.

Не, беше прекалено стар да вярва в обещанието за нови земи. Хората бяха това, което правеше географията. Само те придаваха характер на природата. А неговото място бе със семейството му.

Той, Тина и Стефани пътуваха насам често, за да видят Том и Тери, докато тя бе още жива. Тери Грейнджър бе обзета от шизофрения веселячка, която в един момент искаше да покани света в дома си за пиршества и хубава компания, а в други желаше само уединение, дори от съпруга си. Но когато бе в настроение, беше една от най-прекрасните домакини и караше Тина да вярва, че във вилата на езерото можеше да намери заместителя на семейството от Тексас, което ѝ липсваше.

Всички тези „Т“ — Том, Тери, Тина и Тексас. Майло се ухили, припомняйки си нещо, което Тина бе казала за Патрик и Пола в Париж.

Дълго време Тина придружаваше Тери на химиотерапията ѝ. Превърна се в довереница на по-възрастната жена. После, когато ракът се влоши и дори най-запалилите оптимисти осъзнаха, че битката е загубена, Тери се промени. Затвори се в себе си и започна да приключва телефонните разговори по средата на изречението. Не искаше Тина да страда до края заедно с нея.

Майло паркира под боровете по „Брейди Драйв“, недалеч от брега, на около километър от вилата на Грейнджър, праметна раницата през рамо и тръгна пеша. Покрай него профучаваха пикапи и фордове. От време на време някой шофьор му бипкаше и махаше с ръка. Майло се усмихваше и също махаше. След като се доближи достатъчно, отби от пътя и тръгна през гората към езерото.

Грейнджър бе купил мястото през седемдесетте години при разпродажба на старо имение. То датираше от тридесетте години. Дървена хижа, построена в стила на Теди Рузвелт. Според Грейнджър, по време на Голямата депресия бившият собственик се преместил тук от Манхатън заедно с жена си и слугите си, за да спести пари.

Семейство Грейнджър бяха оставили помещенията за слугите да събират паяжини и таралежи — двата етажа и трите спални на основната къща бяха предостатъчни за тях.

Майло прекара още четиридесет минути в гората, като обикаляше къщата, за да я види от различни ъгли и да провери дърветата за сенки. След като се убеди, че гората е празна, той тръгна към къщата. В далечния край, където прозорците на всекидневната гледаха към мерцедеса на Грейнджър и малкия кей, той забеляза, че лодката на Том липсва.

Къщата беше отключена. Майло влезе и се огледа. Празна. Качи се горе, мина покрай спалнята и се отправи към кабинета на Грейнджър. Беше малка стая с огромен прозорец, който гледаше към езеро Хопатконг.

Беше онова време от деня, което фотографите наричат „вълшебен час“. Времето, когато светлината на залязващото слънце се пречупваше по определен начин и лицата грееха по начин, по който хората твърдяха, че бременните греят. Езерото блестеше, а в средата му имаше лодка с малка фигурка в нея: Том Грейнджър ловеше риба.

Майло прерови чекмеджетата на бюрото. Най-долното се оказа заключено и той го отвори с отвертка. По време на отминалите уикенди, бе виждал съдържанието на бюрото: немския люгер, който Грейнджър твърдеше, че бе взел от немски войник по време на битката за Ардените, и кутия с деветмилиметрови куршуми. Майло провери пистолета и зареди пълнителя.

Ако Грейнджър се изненада да го види, прикри емоциите си добре. Тъкмо завързваше лодката за стълбчето на кея, когато Майло излезе иззад едно дърво, стиснал пистолета в ръка.

— Хвана ли нещо?

Грейнджър, който дишаше тежко, не си направи труда да вдигне очи от въжетото.

— Никога не хващам. Поне не през последните години. Подозирам, че някой кретен е пуснал нещо в езерото и е изтровил рибата.

Той се изправи и най-после погледна Майло.

— От друга страна, не съм улавял нищо откак Тери умря. Така че вината може да е моя.

Грейнджър забеляза люгера и се намръщи.

— Разбил си бюрото ми, за да го вземеш, нали?

— Страхувам се, че да.

Грейнджър поклати глава.

— Ключът е в най-горното чекмедже.

— Съжалявам.

— Както и да е.

Той се нареди да прибере въдицата и стръвта си от лодката, после огледа ясното небе.

— Ще ги оставя тук. Няма да вали.

— Добра идея — каза Майло и размаха пистолета. — Да вървим.

Протест — ето какво липсваше. Грейнджър не протестира срещу нищо, освен разбиването на бюрото му. Бе знаел, че Майло ще дойде. Всъщност, вероятно го бе чакал, ден след ден, запълвайки времето си с риболов.

Настаниха се във всекидневната. Грейнджър отиде до шкафа, където държеше дузина бутилки, и избра десетгодишен скоч. Сипа в кристална чаша, после напълни друга чаша с финландска водка. Подаде водката на Майло и седна на тесен кожен стол. Майло се тръшна на канапето. Ниската масичка за кафе бе между тях, а до стената стоеше старо радио от времето, когато къщата бе построена.

— Е — каза Грейнджър. — Виждам, че се прибра жив и здрав.

— Така е.

— И дойде да ме видиш. Аз ли съм първата ти спирка?

— Да.

— Добре — кимна Грейнджър и отпи от скоча. — Кажи ми какви доказателства събра.

Майло си пое дъх. Знаеше, че отговорите се криеха у стареца, но по време на пътуването си дотук не бе решил как точно да ги изтръгне. Не разполагаше с определен метод, тъй като методите, които знаеше, не се отнасяха за кръстници, стари приятели и хора на Управлението.

— Осъзнах, че няма нужда да събирам никакви доказателства за защитата си, Том — каза той накрая. — Ти ме подлъга да побягна.

— Просто се опитвах да ти помогна.

Майло изпита желание да закрепци. Грейнджър не само бе негов приятел и най-близкото нещо до семейство, с което Майло разполагаше, но и всичко това: удобните кресла, всекидневната, отрупана със старомодни украшения, и те двамата отпиващи от кристални чаши.

Той остави водката си на масичката за кафе и влезе в кухнята.

— Доказателствата — извика Грейнджър.

Вместо да отговори, Майло се върна с дебело руло лепенка.

Усмивката на Грейнджър се изпари.

— За бога, Майло. Не може ли просто да поговорим?

Майло задърпа края на лепенката.

— Не, Том. Не можем.

Грейнджър не започна да се бори, когато Майло усуква лепенката около тялото му пет пъти и го прикова в стола от раменете до лактите. Майло откъсна края на лепенката със зъби и го притисна към облегалката на стола. После отстъпи назад, провери работата си и се върна на канапето.

— Ще трябва да ми наливаш скоча в устата — каза Грейнджър.

— Знам.

— Тояга и морков?

— Нещо такова — потвърди Майло и примигна.

Едва успяваше да различи лицето на Грейнджър. Слънцето вече бе изчезнало зад планините.

— Е, кажи ми — настоя Грейнджър, когато Майло запали лампата. — Какви доказателства събра? Не предположения и слухове, а истински доказателства.

Майло се върна на канапето.

— Ти ме наиксна, Том. Накара ме да избягам от Дисниуърлд без основателна причина. Бях заподозрян, но това бе всичко, нали?

Грейнджър се опита безуспешно да се размърда и кимна.

— През цялото време си бил ти. Ти си предавал пари на Роман Угримов, който после е плащал на Тигъра. Ти си контролирал Трипълхорн, който е ръководил Тигъра. И точно затова скри досието на Тигъра от мен. Нямахте нищо общо с това, че е вербуван от Фицхю.

— Да — призна Грейнджър. — Скрих досието от теб по тези причини, но по-късно ти го показах, защото Терънс Фицхю го вербува.

— Да не се отклоняваме. Ти си ръководил Тигъра. Анджела, също като мен, го е издирвала. Затова си я убил. Това също е дело на Трипълхорн.

— Да.

— Полковник Лиен няма нищо общо. Просто си поставил Трипълхорн на няколко стратегически места и си оставил камерите да си свършат работата.

Грейнджър каза неохотно:

— Е, измислих историята с МИБ.

— И следователно, ти си поръчал убийството на молла Салих Ахмад в Судан.

— Да.

Тъй като Майло не реагира веднага, Грейнджър повтори предишния си въпрос:

— Доказателства? Разполагаш с доказателства за всичко това, нали?

Майло не бе сигурен дали трябваше да отговори. Ако признаеше, че няма физически доказателства, старецът можеше да млъкне. Но пък Грейнджър бе достатъчно опитен да прозре лъжата му, а и би настоял да узнае какви точно са доказателствата.

Мълчанието му беше достатъчно. Грейнджър поклати глава тъжно.

— По дяволите, Майло. Не разполагаш с никакви доказателства, нали?

— Да.

— Какво прави през последните няколко дни? Пиянства ли?

Майло се изправи, сякаш да му напомни кой провежда разпита, после взе чашата скоч и я поднесе към устата му. След като Грейнджър отпи, Майло остави чашата и каза:

— Моля те, Том. Просто ми кажи какво, по дяволите, става.

Грейнджър се замисли и кимна.

— Добре, щом не можеш да го разбереш сам. Най-старата причина в книгата. Причината, поради която вече не можем да стоим безучастни.

— Петрол — каза Майло.

Грейнджър се опита да свие рамене, но лепенката ограничаваше движенията му.

— Нещо такова. На пръв поглед. Но отговорът, който заслужава голямата награда е: „империя“. И получаваш допълнителен бонус, ако споменеш Китай.

40.

След като започна да говори, Грейнджър просто не можеше да спре. Лепенката го държеше на място, но главата му се въртеше и наклоняше неуморно, докато обясняваше подробностите на историята, която очевидно бе искал да разкаже от дълго време.

— Слушай, Майло, и се опитай да не се държиш като дете. Имаш континент, прогизнал от петрол, както и някои от най-корумпираните правителства, които светът някога е виждал. Да не мислиш, че Судан е страна на мир и любов? Бяха се хванали за гушите много преди да решим да се намесим. И се опитахме да действаме по мирен път. Знаеш го. Нашите хора се срещнаха с министъра на енергетиката в дома на Угримов. И му поставихме въпроса директно: „Спирате да продавате петрол на китайците и го продавате на нас. Ще вдигнем ембаргото“. По дяволите, дори му предложихме да платим повече. Чуваш ли ме? Президентът получава повече пари, за да си строи дворците и да издига статуи за собствената си прослава. Но той е горд човек. Политиците, които избиват собствените си хора, обикновено са такива. Министърът на енергетиката му се обади и той отказа категорично. Затова започнахме да го ухажваме, после го заплашихме. Накрая му обяснихме, че ако не приеме сделката с нас, ще превърнем живота му и страната му в по-зловещ ад, отколкото вече е.

— Значи всичко е заради петрола. Това ли твърдиш?

— Майло, звучиш като някой от протестиращите, които протестират срещу „Ексон Валдес“ осемнадесет години след катастрофата. Погледни голямата картина. Нямаме нищо против да загубим малко петрол тук и там. Някоя страна не иска да ни продава? Няма да се отчаем. Не е заради петрола, а заради времето, в което живеем. Заради Китай. Те получават седем процента от петрола си от Судан. Всяка година Китай използва все повече петрол. Икономиката му го изисква. Загубата на седем процента няма да погуби Китай сега, но следващата година? След десет години? Китай се нуждае от всичкия петрол, с който може да се сдобие. Една трета от вноса им е от Африка. Не могат да си позволят да го загубят.

— Продължаваш да повтаряш едно и също, Том. Петрол.

Грейнджър раздвижи ръка под лепенката и вдигна пръст.

— Чакай. Това е само началото. Защото какво ще направи Китай, за да се увери, че винаги ще си получава петрола? Нуждаят се от стабилна Африка, нали? Отиват в ООН и молят за намеса в Судан. Съединените щати обаче налагат вето. Това му е хубавото да си постоянен член на Съвета за сигурност. Можеш да наложиш вето, върху каквото си искаш. И продължаваш да го налагаш, докато Китай бъде набутан в ъгъла. И докато бъдат принудени да се намесят пряко. Да изпратят хиляди войници от Народоосвободителната си армия. Ние си имаме Ирак, който ни скапва. Ако не успеем да се измъкнем, можем поне да дръпнем надолу някои от старите ни врагове. Време е да дадем на Китай няколко техни си войни. Да видим как ще се оправят.

Майло отпусна ръце в скута си и се вторачи в стареца, който се бе оживил, сякаш споделянето на тайните му бе вляло нов живот.

— Съгласен ли си с тази тактика?

Грейнджър сви рамене, доколкото му позволяваше лепенката.

— Коварна е, признавам. Но има определена красива логика зад нея. Няколко дребни стачки, едно-единствено политическо убийство и можеш да сринеш цяла страна. Правителствата поддържат странната вяра, че са недосегаеми. Това обикновено не е вярно.

— Не отговори на въпроса ми.

— Вярвах дълго време, Майло. В продължение на години. Но стана голяма бъркотия, нали? Ако очистиш един привърженик на терористите като моллата, кой ще възрази? Вършиш услуга на света. А когато последва хаос, можеш да се изненадаш. Е, нещата рядко се развиват толкова просто. Има свидетели, от които трябва да се отървеш. Например, приятелят на Анджела, Рахман.

— А после и самата Анджела.

— Да — потвърди Грейнджър. — Опитяхме да се отървем от нея чрез клевета. Знаеш го. Когато Анджела ми се обади и поиска снимки на Тигъра, осъзнах, че се е приближила прекалено много. Затова я накиснахме за предателство. Трябваше или да я накараме да си подаде оставката, или да влезе в затвора. Не за дълго, просто докато следата изстинее. Дотогава обаче, проблемите бяха очевидни дори за идиота като мен. Прекалено много мъртви свидетели. Така че, когато стана време да се заемем с Анджела, реших да изпратя теб. Все пак, ти стигна по-

далеч от всички останали — запозна се лично с Тигъра. А и беше стар приятел на Анджела. Също като при политическите убийства, можех да направя само едно, да позволя настъпването на хаос, да се престоря на изненадан пред шефовете и да обясня, че не съм очаквал подобно развитие.

— Искаше да разплета историята.

— Да. А после ти ми се обади. Помниш ли? След като обядва с Анджела? — въздъхна Грейнджър. — И подписа смъртната й присъда с това обаждане.

Майло се опита да си припомни какво бе казал, но след всичко, случило се през изминалите две седмици, разговорът бе съвсем смътен спомен.

Грейнджър обясни:

— Каза ми, че Анджела стигнала чак до Ролф Винтенберг. На една стъпка от Угримов и на още една от нас. А кой мислиш бе в кабинета ми, когато звънна?

— Фицхю.

— Точно така. Той ми нареди веднага да се обадя на Трипълхорн и да му наредя да очисти Анджела колкото се може по-бързо.

— Но... — започна Майло, после осъзна, че няма какво да каже.

Дали наистина бе отговорен за убийството на Анджела?

— Можеше да отмениш заповедта, след като Фицхю си тръгна — каза той най-после.

— Може би — съгласи се Грейнджър. — Но май вече бях прекалено уплашен.

Майло отиде до шкафа и допълни чашата си с водка.

— Искаш ли още? — обърна се той към стареца.

— Да, благодаря.

Майло сипа водка в чашата му и я поднесе към устата му. Глътката накара Грейнджър да се закашля.

— Къде ми е скочът?

Майло не отговори. Остави чашата настрана и отпи от своята.

— Всичко това не ми звучи достоверно. Прилича ми на заплетена история, с която да прикриеш собствения си задник.

Грейнджър облиза бледите си устни.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Шпионите и особено туристите приличат на разказвачи на приказки. След известно време се

натрупват прекалено много слоеве. Трудно е да различиш приказката от истината. Но това, което ти разказах сега, е истината. Питай ме каквото искаш.

— Обаждането, в което ме накара да избягам от Дисниуърлд.

— Знаеш отговора. Две цели. Да не попаднеш в затвора, за да можеш да продължиш разследването. И да те накарам да бягаш. Вбеси ме, когато отиде на почивка, а аз имах нужда от теб в работата. Това бе единственият начин да те убедя.

— Същото бе и с досието на Тигъра — отбеляза Майло. — Даде ми го, за да не се доверявам на Фицхю, в случай че той поеме контрол и ми се обади.

Грейнджър кимна.

— Връзката на Тигъра с Фицхю — просто те насочвах към истината. Нямах да направя връзката сам. Не ме разбирай погрешно — фактът, че той вербува Тигъра, не означава нищо. Фицхю не иска никой да знае това, но не е толкова компрометиращо. Исках да тръгнеш по пътеката на заклеяващото. Да събереш истински физически доказателства. Предполагам, че те надцених, Майло — поклати глава той. — Не разполагаш с нищо.

— Имам следа, която води право към теб.

— Да, следа. Но къде са ти доказателствата? Мислех, че когато стигнеш дотук, вече ще имаш видеозаписи, пръстови отпечатьци и банкови документи. Дори не можеш да докажеш, че съм участвал в това, освен ако не записваш разговора ни. Но не го правиш, нали?

Майло поклати глава.

— Небрежна работа. Не че признание, направено в тази ситуация би издържало пред съда. А ако не можеш да докажеш дори моята вина, как изобщо ще докажеш, че Фицхю стои зад всичко това? Да не мислиш, че е аматьор? Участието му винаги беше непряко, неотбелязано в никакви документи. Никога не се е срещал с Роман Угримов — не биха се познали, ако се озоват в една стая. Как ще събереш доказателства срещу такъв човек?

Майло си помисли, че това е забележителен момент. Грейнджър бе принуден да се пенсионира, седеше залепен на стола, срещу дулото на собствения си пистолет, и все пак говореше, сякаш се намира в кабинета си на Авеню на Америките и ръководеше Туризма.

— Вече не издаваш заповедите, Том.

Вероятно, Грейнджър също осъзна абсурда на положението си, защото въздъхна.

— Май е по-добре, че вече не съм началник. Виждаш ли каква бъркотия създадох?

Майло не отговори.

— Знаеш кога започна всичко, нали? Историята с Тигъра. Точно след като ти напусна Туризма. Ти тъкмо бе приключил с опазването на онази фашистка, Туиди Камер, от него. Спря го, да, но знаехме, че е добър в работата си, затова решихме да го използваме и по-нататък. А на следващия ден ти се озова във Венеция, а ние бяхме нападнати от терористи в Ню Йорк. Мобилизирахме армията и се подготвихме да отвърнем на удара в Афганистан, но Фицхю и още няколко човека знаеха накъде ще задуха вятърът. Обсъдиха различните възможности. Фицхю ме посети тук, във вилата. По това време ремонтираха кабинетите ни и това бе единственото подходящо място за срещи. Той ме попита дали бихме могли да използваме туристите като част от тактиката ни. Да ги изпратим в Близкия Изток и да очистим този саудитец или онзи иранец. Обясних му, че не сме обучавали туристите за подобни убийства и ще е най-разумно да се обърне към частния сектор и да използва човек като Тигъра. Да, аз бях първият, който спомена името му — кимна Грейнджър. — Фицхю се върна след една седмица с ново предложение. Да използваме турист, който да открие Тигъра и да се свърже с него като клиент.

— Трипълхорн.

— Точно така.

Майло си припомни шестте години на стачки и убийства, които бе изучавал внимателно, опитвайки се да намери общото между тях. Скромнен ислямист в Германия, френски външен министър, английски бизнесмен. Винаги се бе питал какво обединява тези убийства. Чувстваше се абсолютно объркан и се връщаше към теорията, че нямат нищо общо и поръчките са дошли от различни хора. Понякога може и да са били такива, но винаги, когато Трипълхорн, наречен още Хърбърт Уилямс или Ян Клаузнер, бе възлагал задача на Тигъра, връзката бе американската външна политика.

Припомни си и шестте години пред компютъра в кабинета си, усилията на всичките туристически агенти и фалшивата помощ на

човека пред него. Шест години, прекарани в издирване на човек, когото никой не искаше да залови.

— Но той дойде при мен — внезапно каза Майло. — Тигъра дойде при мен, защото разполагаше с досието ми. И за това ли си отговорен?

— Връчих досието ти на Трипълхорн, за да му го предаде. Заповедта да го инжектираме с ХИВ дойде отгоре. Нямах начин да не я изпълним. Единственото, което можех да направя, бе да му предам малко информация. Фицхю не мислеше, че Тигъра ще разбере как се е заразил. Сигурен бях, че го подценява. Надявах се да те потърси, защото досието ти бе последната информация, която бе получил от убиеца си.

— И всичко мина според плана — каза Майло.

— Не всичко. Ти. Трябваше да побегнеш, но да се върнеш с доказателства. Дори ти дадох Айнър за помощ. Къде е той сега?

Майло се прокашля.

— Наложих се да го неутрализирам.

— Вероятно така е най-добре. Но разбираш какво искам да кажа, нали? Дадох ти всичко възможно, но май имах прекалено много вяра в теб.

— Трябваше да си откровен и с Анджела, и с мен. Не ни даде всичко, което можеше.

Грейнджър стисна устни, за да прикрие прозявката си.

— Може и да си прав. Но ако ти бях казал всичко в самото начало, какво щеше да направиш? Познавам те. Не си толкова търпелив колкото беше навремето. Щеше да отидеш направо при Фицхю и да се опиташ да го притиснеш в ъгъла. Нямах да тръгнеш да събираш доказателства. Щеше да действаш като турист и да приклешиш Фицхю и бандата му. Нямах да отделиш време да събереш това, което е нужно, за да се сложи край на цялата операция. Накратко казано, щеше да действаш като главорез, какъвто си.

— Но всичко е свършено — възрази Майло. — Наемният ви убиец е мъртъв.

— Да не мислиш, че няма да намерят друг? Въпреки всичко, факт е, че този похват обикновено успява, а не се проваля. В Шри Ланка има едно момче от Камбоджа. Още няма тъпо име като Тигъра, но е само въпрос на време. В момента Джаксън е там и го издирва.

Майло довърши водката си и взе бутилката, за да допълни чашите им.

— И какво се опитваш да ме убедиш да направя?

— Наистина, Майло, смятах те за по-умен. Не разполагаш с никакви доказателства, а само с думата ми. А ако те знаят къде се намиращ в момента, ще се погрижат да не мога да ти кажа нищо.

— Не знаят къде съм.

— Няма да е зле да се увериш в това. Защото, след като се отърват от мен, ще се погрижат ти да не споделиш с някого това, което съм ти казал.

По бузата на Майло се появи нервен тик и той я потърка, за да го премахне. Дължеше се на тревога и на мисълта, че Грейнджър бе прав.

После го осени друга мисъл: Грейнджър лъжеше. Старецът бе притиснат в ъгъла. Знаеше, че Майло ще го отведе на Авеню на Америките. Вероятно дори бе предвидил подобна вероятност. Както самият той казваше, разузнаването наподобяваше разказването на приказки. И не му бе предоставил никакви доказателства, а само истории, които да запълнят празнините между истинските събития.

Майло осъзна, че не диша. Пое си дъх дълбоко. Страхотна история. Такава, каквато само ветеран като Грейнджър би могъл да измисли. Част от него дори му вярваше. Той изсипа водката на стареца в устата му и седна срещу него.

Преди да заговори, телефонът на страничната маса иззвъня. Майло се вторачи в Грейнджър.

— Очакваш ли някого?

— Колко е часът?

— Единадесет.

— Не съм се събирал със съседите от дълго време. Може би Фицхю иска да ни провери.

Майло се надигна и изгаси лампата. Телефонът продължи да звъни в тъмнината. Той застана до завесите и надникна навън към езерото. Видя дървета и застлания с чакъл път преди облак да закрие луната. На деветото позвъняване телефонът замлъкна. Майло не знаеше в какво да вярва.

— Тръгваме — каза той.

— Моля те — отвърна Грейнджър. — Изтощен съм. Риболовът изморява.

Майло се завъртя и видя как Грейнджър се отпусна на стола и задиша шумно.

— Добре ли си? — попита той.

Старецът вдигна глава.

— Просто съм изморен. Но ако навън има някой, това са хора на Управлението. Предпочитам да бъда екзекутиран в леглото, отколкото да ме разпитват в продължение на месеци и после да ми пръснат главата в някоя мърлява обезопасена квартира.

Майло се върна до прозореца. Езеро, луна и тишина. Ако не го бяха проследили дотук, не се налагате да бърза. Просто нямаше търпение да приключи с всичко това. Той пусна завесата.

— Ще тръгнем утре сутрин. Рано. А сега си лягаме. В едно и също легло.

— Винаги си си падал по мен.

— А ти пи достатъчно.

— Тъкмо започнах — възрази Грейнджър. — Би ли свалил лепенката, за да си сипя скоч? От водката ме боли стомахът.

41.

Спаха заедно на горния етаж, вързани за китките с парче въже, което Майло намери в кухнята. Сънят им бе нарушен само веднъж, когато Грейнджър седна в леглото и заговори.

— Отначало не одобрих идеята. Искам да го знаеш. Затова излъгах и казах, че нашите туристи не стават за наемни убийци.

— Добре — кимна Майло. — Заспивай.

— Ако знаех как ще приключи, щях да прекратя операцията. Наистина. Може би, ако бях позволил туристите да извършат убийствата, щяхме да имаме контрол върху положението.

— Заспивай — повтори Майло.

Грейнджър се отпусна на възглавницата си и захърка, сякаш думите му бяха част от сън.

Събудиха се, изкъпаха се и се обръснаха, без да се отдалечават един от друг. Майло приготви бъркани яйца и препечени филии. Грейнджър мълча известно време, но накрая заговори отново. Очевидно изпитваше огромно желание Майло да му повярва.

— Наистина мислех, че ще намериш отговорите. Може и да бе глупаво от моя страна, но ми звучеше логично по онова време — той замълча за миг и погледна Майло. — Не ми вярваш, нали?

Майло преглътна яйцата си.

— Не — отговори той, за да спре бърборенето на Грейнджър. — Не ти вярвам. А дори да вярвах, пак щях да те заведа там. Не мога да живея по този начин, а ти си единственият, който може да оправи нещата. И Тина.

— А — тъжно се усмихна Грейнджър. — Семейството ти, разбира се. Вероятно си прав. Прекалено си млад, за да съсипеш кариерата си заради това. Те ще манипулират нещата, за да докажат, че аз стоя зад цялата история. Само аз й никой друг. Могат да ме заключат някъде и да започнат отначало с камбоджанското момче.

Майло го изгледа студено. Единственото, което го интересуваше сега, бе собственото му бъдеще. Щеше да закара Грейнджър в

Манхатън, да помогне при разпита, а после да прибере семейството си от Тексас. Проста работа.

Когато Грейнджър приключи със закуската, Майло изми чиниите.

— Време е да тръгваме — каза той.

Сякаш прочел мислите му, старецът отвърна:

— Време е да си върнеш живота, а?

Майло облече самото си и намери блейзър за Грейнджър, като провери джобовете му внимателно, преди да му го подаде.

— Знаеш ли, част от мен още вярва — каза Грейнджър. — Част от мен вярва, че с разговорите си с теб предавам империята. Не е ли странно? Маркираме територията си като куче още от края на последната голяма война. А от единадесети септември, вече не сме задължени да го правим нежно. Можем да бомбардираме и да измъчваме колкото си искаме, защото само терористите са готови да ни се възпротивят, а тяхното мнение е без значение. Знаеш ли какъв е истинският проблем?

— Облечи си самото.

— Проблемът е хората като мен — продължи старецът упорито. — Империята се нуждае от хора с железни нерви. Аз не съм достатъчно корав. Все още изпитвам желание да се извинявам с разпространението на демокрацията. А по-младите, дори Фицхю, са хората, от които се нуждаем, ако искаме да продължим напред. Те са корави, за разлика от моето поколение.

— Самото — повтори Майло.

Грейнджър го изгледа мрачно и се облече.

Излязоха навън в прохладната сутрин. Майло заключи предната врата. Грейнджър застана с ръце на кръста и се загледа в къщата.

— Ще ми липсва.

— Не ставай сантиментален.

— Просто съм откровен, Майло. Трябва да знаеш, че наистина бях откровен с теб. Поне тук.

Майло го хвана за лакътя и го поведе надолу по стъпалата.

— Ще се наложи да повървим пеша до колата ми. Не искам да се возя в твоята.

— Мисля, че мога да се справя — усмихна се Грейнджър.

Нещо изсвистя покрай ухото на Майло и Грейнджър се разтресе. Майло усети вибрацията в лакътя му. Усмивката не напусна лицето на стареца, но главата му се отметна назад, а в средата на челото му се появи малка дупка. Майло чу второ изсвистяване и от рамото на Грейнджър бликна кръв. Той го пусна бързо. Старецът падна настрани. В задната част на главата му Майло видя голяма зловеща дупка, от която течеше кръв.

Вторачи се в трупа. Само за секунда, но осъзна шокиран, че Грейнджър му бе казал истината. Старецът знаеше, че след като говори с него, ще умре. А също и Майло.

Друг куршум профуча покрай него и той се претърколи зад трите циментови стъпала, които водеха към предната врата. Извади люгера, пое си шумно дъх и се замисли.

Три куршума. Заглушител. Заглушителите намаляват точността, следователно стрелецът не е далеч.

Въпрос: Дали стрелецът ще тръгне към него или ще чака?

Отговор: Беше вторник, което означаваше поща. Спомни си, че сутрешните доставки бяха около девет и половина. Стрелецът сигурно също го знаеше. Сега бе девет.

Не можеше да изостави позицията си, тъй като стрелецът вероятно бе насочил оръжието си към тях. Но в някой момент през следващия половин час щеше да му се наложи да се приближи. Майло затвори очи и се вслуша.

Опита се да пропъди всички мисли, които препускаха в главата му, но му бе невъзможно. Грейнджър му бе казал истината. Истината. Това бе единственото обяснение. Отърви се от стареца, преди да сподели истината пред камерите в килиите на деветнадесетия етаж на Авеню на Американците. Отърви се от Майло, преди да предаде някое съобщение. Фицхю бе решил, че всичко трябва да свърши тук, край тихото езеро.

Ами Тина и Стефани? Те бяха под наблюдение в Остин. Това бе сигурно. Знаеше го. Но кой ги наблюдаваше? Управлението или министерството? Надеждата, че Джанет Симънс ги държи под око, го изненада.

Ако се измъкнеше оттук жив...

Не, когато се измъкнеше оттук жив. Това бе едно от правилата на Туризма. Никога не се съмнявай в способността си да оцелееш.

Съмнението води до грешки.

Когато се измъкнеше оттук, щеше...

Спри. Едно по едно. Слушай. Не съществува нищо, освен звука. Когато човек върви, не може да се прицели добре.

Ето: хрус-хрус.

Майло се надигна, стисна люгера и се завъртя. На около двеста метра видя, фигура в камуфлажни дрехи, която спря и вдигна пушката си. Майло изчезна зад къщата.

Нуждаеше се от затворено пространство, затова заобиколи вилата и разби прозореца на трапезарията. Звукът от счупеното стъкло отекна над езерото. Докато влизаше вътре, чу шум от тичащи по сухата земя крака.

Просна се на килима и изпусна пистолета, но го намери под един от столовете. Приблужи се към прозорците на всекидневната, които гледаха към предната част на къщата. Надникна навън навреме, за да види стрелеца, праметнал дългоцевната пушка на гърба си и стиснал пистолет в облечената си в ръкавица ръка. Преди да изчезне от погледа му, Майло видя, че е висок мъж с чупен неведнъж нос. Долната част на лицето му бе покрита с гъста червена брада.

Майло се върна до вратата на трапезарията и насочи оръжието си към разбития прозорец. Вторачи се в него и зачака, но след малко, от другата част на вилата, предположи, че е спалнята за гости, се чу звук от чупене на прозорец. Майло забърза към затворената врата, отвори я и се прицели. Но пред прозореца нямаше никой. После бе разбит друг прозорец — този път в дневната. Майло забърза натам, но отново не видя никого.

Трипълхорн си бе осигурил три възможни места за достъп до вилата. Майло се изкачи по стълбите и зачака на площадката, като приклепна, за да представлява по-малка мишена.

От мястото си чу как туристът влезе в къщата, но не бе сигурен кой прозорец е използвал. Е, това беше без значение. Щеше да му се наложи да се качи по стълбите, за да стигне до него.

В продължение на три минути чуваше само стъпки и отваряне на врати. Никой не се появи в подножието на стълбите. Трипълхорн претърсваше щателно първия етаж, преди да продължи нагоре. Най-после, Майло чу висок глас.

— По-добре ще е да слезеш тук.

— Защо да го правя, Трипълхорн?

Кратка пауза.

— Странно име. Иска ми се да знаех кой е това.

— Аз съм Майло Уийвър. Ръководя европейския отдел.

— Не знам за какво говориш.

— Преди използвах името Чарлз Александър.

Нова пауза, после приглушено изсумтяване, което звучеше като „Мамка му“. Туристите не страдаха от скрупули относно убиването на други туристи. Всъщност, винаги бяха подготвени за такава възможност. Но Айнър му бе показал, че името Чарлз Александър бе доста популярно сред колегите.

— Кой те изпрати? — попита Майло.

— Знаеш кой ме ръководи.

— Да, човекът, който сега лежи в двора.

— Грейнджър? — отвърна туристът. — Да, издаде няколко заповеди напоследък.

Очите на Майло се овлажниха и, когато Трипълхорн профуча покрай стълбите, стреляйки нагоре, реагира с леко закъснение. Туристът стреляше сляпо и куршумите му се забиха в горните стъпала. Майло също изстреля два куршума, но закъсна. Трипълхорн изчезна от другата страна на стълбите.

— Нямах шанс — извика Майло. — Просто се разкарай оттук.

— Търпелив съм.

Майло си пое дъх и се изправи бавно.

— Разполагаш с десет минути преди да дойде пощальонът. Не можеш да си позволиш търпение.

Докато говореше, той слезе две стъпала надолу, като внимаваше да не издаде шум.

— Ще убия и пощальона — отвърна Трипълхорн.

Майло бе слязъл вече пет стъпала. Оставаха му само десет.

— И как Фицхю ще обясни това? Съмнявам се, че имаш право да убиваш цивилни.

Друга пауза. Майло спря. Трипълхорн каза:

— Ако си тръгна, знаеш, че ще те чакам навън.

Майло не можеше да продължи да се движи и да говори в същото време — Трипълхорн щеше да чуе, че гласът му приближава към него.

— И какво ще направиш? — попита той с приглушен глас. — Ще ме застреляш, докато ченгетата са тук и правят оглед на трупа? Хайде, Трипълхорн, всичко е свършено. Знаеш го.

— Ако си този, за когото се представяш, знаеш, че мога да се справя.

Майло слезе още две стъпала и не отговори.

— Ако си Чарлз Александър, знаеш, че изключвам провала като възможност.

Още две стъпала. До края оставаха още шест. Е, това щеше да свърши работа.

— Александър? Тук ли си?

Майло протегна ръка. Пистолетът му бе само на три стъпала от ъгъла. Скрит зад него, Трипълхорн каза:

— Е, може и да си прав. Може би трябва да си тръгна и да зарежа работата наполовина.

После туристът се хвърли напред, вдигнал пистолета си високо, за да не пропусне мишената си и този път.

Преди да успее да стреля отново, Майло вече бе вкарал куршум в гърдите му, който го отхвърли назад. Трипълхорн се просна на пода. Ръката му остана протегната нагоре, здраво стиснала пистолета. Той примигна към Майло.

— Мамка му — изхърка той. — Уцели ме.

— Трябваше да си сложиш бронирана жилетка.

Ловното яке на Трипълхорн подгизна от кръв. Майло изрита пистолета му и той се плъзна към всекидневната. Клекна до главата на туриста и си припомни лицето от „Корсо Семпионе“, седнало срещу Тигъра, подаващо на наемния убиец торба с пари и инжекция с ХИВ.

— Каж ми кой ти дава заповедите — нареди му Майло.

Трипълхорн изкашля кръв на пода и поклати глава.

Майло реши, че нямаше смисъл да го принуждава. Знаеше, че Терънс Фицхю дърпа конците. Нямаше какво друго да каже. Той простреля туриста в челото. Претърси трупа и взе мобилния му телефон и малкия декодер за автомобили, от който се бе възхитил, когато Айнър го използва в Европа.

Излезе от предната врата, мина покрай трупа на Грейнджър и влезе в гората. Там повърна измъчено. Докато клечеше сред листата, осъзна, че това не бе нормалното прилошаване от вида на труп. Гадеше

му се от прилива на адреналин и прекалено малкото ядене. А фактът, че вече не реагираше като нормално човешко същество, го притесни още повече от убийствата.

Вторачи се в тревата. Вече мислеше и се чувстваше като турист. Беше неуравновесен.

Обмисли следващия си ход и дори не потръпна. Избърса уста с опакото на ръката си и се върна в къщата.

Пет минути по-късно, иззад разбития прозорец на всекидневната видя как малката пощенска камионетка се задруса по черния път, а после спря рязко. От нея изскочи дебел мъж в бяла униформа, приближи се до трупа на Грейнджър, после се завъртя и побягна. Метна се в камионетката, обърна и изфуча напред.

Максимум десет минути.

Майло отвори предната врата и завлече трупа на Трипълхорн, увит в найлонови чували за боклук, до мерцедеса на Грейнджър. Набута го в багажника и се настани зад волана. Подкара бързо към главния път, после зави надясно към планините. Зад гърба си чу воя на полицейските сирени.

Тъкмо намери удобно за освобождаване от трупа място на шосе 23 и телефонът на Трипълхорн завибрира на седалката до него. Скрит номер. На четвъртото позвъняване Майло вдигна, но не промълви дума.

Фицхю каза:

— Американецът подаде на Лиймъс.

Майло се замисли, после прошепна:

— Друга чаша кафе.

— Свършено ли е?

— Да.

— И двамата?

— Да.

— Някакви проблеми?

— Не.

Въздишка.

— Добре. Вземи си малко отпуска. Ще ти се обадя.

Майло затвори и си припомни откъде бе паролата.

„Шпионинът, който дойде от студа“:

Американецът подаде на Лиймъс друга чаша кафе и каза: „Защо не се върнеш да поспиш?“.

Само да можех, помисли си той.

42.

Бяха трима. На смени. Дебелият, който поемаше нощната смяна, имаше мустаци, сякаш не бе чул, че седемдесетте години бяха отминали. Беше го кръстила Джордж. Джейк наблюдаваше къщата от шест сутринта до два следобед. Той бе мършав тип с плешиво теме и дебел роман, винаги разтворен и подпрян на волана. Онзи, който бе навън сега, се казваше Уил. Или поне тя го наричаше така до понеделник следобед, когато отиде до червената кола с голяма чаша лимонада и научи истинското му име.

Той я наблюдаваше през огледалните си слънчеви очила и се поизправи, когато осъзна накъде бе тръгнала. Свали слушалките. Жестът му ѝ напомни за Майло и айпода му, после смъкна прозореца си.

— Добър ден — поздрави го тя. — Реших, че може да си жаден. Очевидно присъствието ѝ го притесняваше.

— Аз... въз... добре съм.

— Не бъди толкова скован — намигна му тя. — И свали очилата, за да видя очите ти. Не мога да се доверя на човек, който няма очи.

Той го направи и примигна от силното слънце.

— Наистина, не мисля, че трябва да...

— Моля — настоя тя, като пхна чашата през прозореца.

Трябваше да избира или да я вземе, или да я остави да се излее в скута му.

Той се огледа наоколо, сякаш се страхуваше от свидетели.

— Благодаря.

Тя се изправи.

— Имаш ли си име?

— Роджър.

— Роджър — повтори тя. — Разбира се, ти вече знаеш името ми.

Той кимна притеснено.

— Е, само ще те помоля да ни върнеш чашата, когато свършиш.

— Разбира се.

Когато се върна вкъщи, Мигел, който се бе излегнал на канапето и гледаше историческия канал, я попита защо е толкова доволна от себе си.

Причината бе нещо, което Майло бе споменал веднъж за враговете. Макар да говореше рядко за работата си като действащ агент, понякога той изпускаше по някой афоризъм.

Двамата седяха и гледаха стар филм по телевизията, където двама вражески агенти, прекарали първата част от филма, като се опитваха да се избият един друг, сега седяха в кафене и си говореха кротко.

— Не разбирам — каза Тина. — Защо не го застреля?

— Защото сега няма смисъл — отговори Майло. — Убийството му няма да послужи за нищо. Когато не се налага да се нахвърлят един върху друг, шпионите си бърбят, ако могат. Научаваш неща, които впоследствие могат да ти бъдат полезни.

След по-малко от половин час Роджър почука на вратата. Хана отвори, примигна и попита:

— Това моята чаша ли е?

Роджър призна, че е нейната. Тина се приближи към вратата и каза:

— Можеш да влезеш, Роджър.

— Не мисля, че това е добра...

— Трябва да си сигурен, че няма да избягам, нали?

Той се прокашля нервно.

— Е, не е съвсем така. Просто се грижим за теб.

— Какво? — изненада се Хана.

— Страхотно — ухили се Тина. — Шегувам се, Роджър. Моля те, влез. Навън е ужасно горещо.

И така започнаха да си говорят. Тина му наля друга чаша лимонада и двамата се настаниха в кухнята. Всъщност, не беше разпит. Тина просто му призна, че няма представа какво става и заслужава да научи нещо. Роджър обаче нямаше право да споделя нищо и си остана мълчалив, макар да прие третата чаша лимонада.

— Знам какво мисли тя — каза Тина. — Шефката ти, Джанет Симънс. Тя ми каза, че съпругът ми е убиец. Звучи ли ти логично? Защо би убил една от най-старите си приятелки? — поклати глава тя. — И на теб не ти се струва логично, нали?

Роджър сви рамене, сякаш цялата история бе прекалено сложна за прост човек като него.

— Слушай — каза той накрая. — Това не трябва да се превръща в голям конфликт. Специален агент Симънс е много добра в работата си. Има богат опит. И твърди, че доказателствата са неоспорими. А после той избяга. Това е всичко, което знам — вдигна ръце той.

Да, наистина това бе всичко, което знаеше. Тина го прочете по наивното му лице. Почувства се сякаш бе в „Старбъкс“, ядосана на касиерката, но изпитваща желание да се разкреци на отсъстващия управител.

Какво можеше да направи? Да седи и да чака с надеждата, че Майло ще се обади отново? Беше се държала несправедливо с него по време на последното му обаждане и после съжаляваше за това през целия уикенд. Къде беше той? Дали въобще беше жив? Господи, не знаеше абсолютно нищо!

После, във вторник вечер, пристигна съобщението. Имейл, изпратен на още двадесет души, за да скрие факта, че е адресиран само до нея. Тина го разбра, тъй като в другите адреси бяха допуснати почти незабележими правописни грешки. Адресът на подателя бе: janestuk@yahoo.com. Посланието гласеше:

ТЕКСАСКО БАРБЕКЮ ПАРТИ!

Скъпи приятели, за да отпразнуваме деветнадесетия рожден ден на Дрю, всички сте поканени да се насладите на ИСТИНСКО Тексаско барбекю в задния двор на Лорета в шест вечерта в четвъртък, 19 юли. Ще бъде страхотно!

Джанет и Стю Ковалски

Двамата с Майло познаваха семейство Ковалски от училището на Стефани, но синът им, Дрю, бе едва на седем години. Тина написа

бърз отговор, в който се извини, че няма да може да присъства, тъй като е в Остин за няколко дни. Но щеше да им донесе „истински тексаски сос за барбекю“ като подарък.

Сега бе пет часът в четвъртък следобед. Време да тръгва. Стефани беше с Хана и играеха на „Змии и стълби“, а Мигел седеше пред телевизора и гледаше финансовите новини. Тина взе ключовете от колата му и подрънка с тях.

— Мога ли да взема линкълна? — попита го тя. — Отивам да купя сладолед.

Той отмести поглед от телевизора и се намръщи.

— Искаш ли компания?

Тина поклати глава и го целуна по бузата, поръча на Стефани да се държи добре и обеща да се върне след минута. Стефани печелеше играта и нямаше желание да я прекъсне. На път навън Тина остави мобилния си телефон на масичката до предната врата — беше гледала достатъчно филми, за да знае, че сателитите можеха да я проследят за секунди. После взе две якета от закачалката и ги сгъна, така че да заприличат на пране.

Жегата навън я зашемети и тя поспря за миг, стиснала якетата. Прекоси алеята и отиде до линкълна, който баща ѝ подменяше всяка година с нов модел. Докато си играеше с ключалката, тя забеляза червената кола пред дома на семейство Шефилд. Роджър се преструваше, че не я гледа, но тя го видя да се навежда напред, за да запали колата.

По дяволите!

Тина запази спокойствие. Остави якетата на седалката до шофьора, после подкара колата бавно. Зави надясно и се отпрати към магистралата, която водеше към града. Червената кола се виждаше ясно в огледалото за обратно виждане.

Тя отби към малък търговски център и паркира пред обществена пералня. Червената кола паркира две редици назад. Тина влезе в пералнята, където вехтият климатик се бореше с топлината от машините. Сложи якетата в пералня, но не пусна монети. Другите клиенти не ѝ обърнаха внимание. Тя се настани на свободен стол недалеч от витрината и загледа паркинга.

Отне му известно време, но тя си знаеше, че ще му се наложи да направи нещо. Не можеше да види какво става в пералнята, а и

сигурно бе ожаднял от жегата. Или пък му се ходеше до тоалетната. Минаха четиридесет минути. Той излезе от колата и тръгна към магазина до пералнята.

Сега!

Тина изфуча навън, оставяйки якетата в пералнята, и, без да обръща внимание на кошмарната горещина, се метна в колата и изфуча от паркинга, като едва не прегазил велосипедист. Но вместо да потегли към магистралата, тя зави по заден път и паркира зад търговския център. Изскочи навън и се втурна покрай високата ограда. Застана на ъгъла и загледа паркинга.

Пералнята и магазинчето се намираха в далечния край на търговския център, но видя ясно Роджър, който излезе от магазина, стиснал голяма пластмасова чаша. Той спря, огледа се наоколо и се затича към колата си. Не потегли веднага и Тина заподозря, че се обаждаше да съобщи за провала си и да поиска указания. Тези хора действаха така. Винаги искаха указания.

После колата пое към магистралата и Роджър се отправи обратно към дома на родителите ѝ.

Тина бе обзета от диво въодушевление. Беше изиграла Министерството на вътрешната сигурност. Колко човека можеха да се похвалят с това?

Запали колата, но изчака ръцете ѝ да спрат да треперят. Въодушевлението не се изпари, но се смеси със страх. Ами ако решат да направят нещо на родителите ѝ? Или на Стефани? Беше абсурдно, разбира се, тъй като тя искаше да се освободи от опашката си само за кратко време. Но пък може да бяха разгадали имейла и да знаеха какво прави. Дали биха отвлекли семейството ѝ, за да я изнудват? Дали въобще постъпваха по този начин? Телевизията не ѝ помогна на този етап.

Тя продължи по задните пътища, покрай малки порутени къщи, където нямаше дори кафява трева. Лятото бе адски сухо и някои от оградените с телени огради дворове приличаха на пустини. Тина подкара на север по шосе 183 към Бригс.

На отбивка от шосето се издигаше широка постройка с голям надпис: „Кухнята на Лорета“. Тина бе идвала тук като дете, а когато се омъжи, доведе и Майло, с обяснението, че ще го нахрани с истинско тексаско барбекю. Понякога идваха тук да ядат дебели пържоли със

сос и домашни питки и да обсъждат плановете за бъдещия си живот. Говореха в кой университет ще учи Стефани, къде да заживеят, когато спечелят от тотото, и, преди лекарят да им съобщи неприятната новина, че Майло е стерилен, обсъждаха името на следващото си дете.

Клиентелата на Лорета се състоеше главно от шофьори на камиони. Тина паркира между два камиона, изчака да стане шест и тръгна към ресторанта.

Майло не беше сред тълпата работници и шофьори около масите за пикник, затова тя отиде до гишето и поръча ребра, пържоли и питки на момиче с розови бузи, което ѝ даде номер. Намери свободна маса сред потните загорели мъже, като пренебрегна дружелюбните им погледи.

Загледа шосето и прашния паркинг, но не го видя. Внезапно той се озова зад нея и я докосна по рамото.

— Аз съм — каза Майло.

Тя обви ръце около врата му и го целуна, а от очите ѝ закапаха сълзи. Останаха прегърнати за миг, после тя го бутна назад, за да го огледа. Майло изглеждаше изморен, блед и с торбички под очите.

— Тревожех се, че си умрял, Майло.

Той я целуна отново.

— Още не — отговори той и огледа паркинга. — Не видях никой да те следи. Как се измъкна?

Тя се засмя и го погали по небръснатата буза.

— Знам някои номера.

— Двадесет и седем! — извика момичето зад гишето.

— Това е за нас — каза Тина.

— Остани тук.

Майло отиде до гишето и се върна с препълнена с храна табла.

— Къде беше? — попита Тина, когато той се настани до нея.

— На прекалено много места. Том е мъртъв.

— Какво? — стисна го тя за ръката. — Том?

Той кимна и сниши глас.

— Някой го уби.

— Някой? Кой?

— Няма значение.

— Разбира се, че има! Арестува ли го?

Тя се зачуди дали въпросът ѝ бе прекалено тъп. Въпреки годините, които бе прекарала с човек от Управлението, всъщност не знаеше нищо за работата му.

— Не. Наложил се да убия човека, който натисна спусъка.

Тя затвори очи и се уплаши, че ще повърне.

— Той опитваше ли се да те убие?

— Да.

Тина отвори очи и се вторачи в мъжа си. После го прегърна здраво. Най-после бе до нея и тя изпита първична, необузdana любов, която те изпълва с желание да изядеш любимия си, желание, каквото не бе изпитвала от, преди да се оженият. Притисна се към бузата му, овлажняла от сълзи. Негови ли? Не, Майло не плачеше.

— Проблемът е следният — каза Майло. — Всички ще помислят, че аз съм убил Том. Сега съм беглец, но след като вземат решение, за мен няма да има безопасно място в страната.

Тина се овладя и се отдръпна леко назад.

— И какво сега?

— Размишлявах много по въпроса — отговори той. — Откъдето и да погледна, не виждам начин да реша проблема. Управлението ме иска мъртъв.

— Какво? Мъртъв? Защо?

— Няма значение — отговори той, но преди Тина да възрази, добави. — Просто трябва да знаеш, че ако си покажа лицето отново, съм мъртъв.

Тя кимна и се опита да си вдъхне хладнокръвие.

— Но ти започна да търсиш доказателства, нали? Намери ли нещо?

— Нищо солидно.

Тя кимна отново, сякаш тези неща вече бяха част от собствения ѝ свят.

— И какъв е отговорът, Майло?

Той си пое дъх и се вторачи в недокоснатата храна.

— Да изчезнем. Аз, ти и Стефани — каза той и вдигна ръка. — Преди да ми отговориш, не е толкова трудно колкото звучи. Имам скрити пари. Имаме и нови самоличности — получи паспортите, нали?

— Да.

— Можем да заминем за Европа. Познавам хора в Берлин и Швейцария. Мога да създам добър живот за нас. Довери ми се. Разбира се, няма да е лесно. Например за родителите ти. Няма да е възможно да ги посещаваме. Те ще трябва да дойдат при нас. Но може да се уреди.

Въпреки бавния му говор, Тина не бе сигурна, че го е чула правилно. Преди час най-лошата новина, която можеше да си представи, бе, че Майло е ранен. И едва не бе припаднала, когато си помисли за това. А сега той ѝ обясняваше, че трябва да изчезнат от собствената си страна като семейство. Дали го бе чула правилно? Да. Личеше си по лицето му. Отговорът ѝ дойде още преди мозъкът ѝ да обмисли всичко.

— Не, Майло.

43.

Той плачеше още от Суийтуотър, откъдето мина преди половин час.

През първите часове път нямаше сълзи, само зачервени горящи очи. Не беше сигурен какво точно го накара да се разплаче. Може би билбордът, който рекламираше застраховки живот и показваше щастливо семейство. Е, нямаше значение.

Докато слънцето залязваше над равния тексаски пейзаж, той си помисли, че всъщност не бе подготвен за случилото се. Туристите оцеляват като предвиждат неочаквани проблеми и се подготвят за тях. Вероятно пропускът му означаваше, че никога не е бил добър турист, защото дори не му бе минавало през ум, че жена му ще откаже да изчезне заедно с него.

Замисли се върху оправданията ѝ. Отначало те нямаха нищо общо със самата нея. Ставаше дума за Стефани: „Не можеш просто да кажеш на шестгодишно хлапе, че вече има друго име и ще загуби всичките си приятели!“. Майло се въздържа и не зададе въпроса дали за хлапето щеше да е по-добре, ако баща му изчезнеше. Не попита, защото се страхуваше от отговора: „Е, тя все пак си има Патрик, нали?“.

Накрая Тина призна, че и тя не желаше да бяга от страната. „Какво ще правя в Европа? Не говоря дори испански добре!“

Обичаше го, да. Когато видя, че отказът ѝ го убива, тя започна да го целува и да му повтаря колко много го обича. Обичаше го, но това не означаваше, че би съсипала живота на дъщеря си, за да го последва накрай света и да прекара години, оглеждайки се през рамо за някой наемен убиец. „Какъв живот е това, Майло? Постави се на мое място“.

Е, той се бе поставил на нейно място. Представи си ги заедно със Стефани в Евродисни, където довършваха прекратената си ваканция весело и без прекъсвания от телефонни обаждания. Единствената разлика бе, че използваша различни имена. Лайънъл, Лора и Кели.

Сега знаеше защо не успя да сдържи сълзите си. Осъзнаваше, че Тина е права. Смъртта на Грейнджър го бе разтърсила и превърнала в

отчаян мечтател, който си въобразяваше, че могат да живеят във веселия свят на Дисни.

Майло харесваше фантазиите си прекалено много, за да осъзнае, че са детински.

И къде беше сега? В пустинята. Тя се простираше във всички посоки — плоска, двуцветна, безлюдна. Семейството му бе изчезнало, а единственият му съюзник в Управлението бе мъртъв, убит благодарение на глупостта му. Остана му само един съюзник, човек, на когото не искаше да се обади и чийто обаждания винаги го потискаха.

В Хобс, близо до границата с Ню Мексико, той спря до бензиностанция с олющени бели стени и без климатик в магазинчето. Дебелата потна жена зад щанда му продаде няколко монети и го насочи към обществения телефон в задната част на помещението. Той набра номера, който бе наизустил в Дисниуърлд.

— Да? — каза познатият глас.

— Аз съм.

— Михаил?

— Имам нужда от помощта ти, Евгени.

ВТОРА ЧАСТ
ТУРИЗМЪТ Е ПРИКАЗКА
СРЯДА, 25 ЮЛИ ДО ПОНЕДЕЛНИК, 30 ЮЛИ
2007 Г.

1.

Терънс Албърт Фицхю стоеше в кабинета на двадесет и втория етаж, който навремето принадлежеше на Том Грейнджър. През високите до тавана прозорци зад бюрото се виждаха небостъргачите на градската джунгла. Зад щорите на отсрещната стена лежеше и лабиринт от ниско преградени офиси и кипеше оживена дейност, където млади бледи туристически агенти анализираха посланията на туристите и изготвяха туристически пътеводители, които впоследствие потегляха към Лангли, а други анализатори изготвяха доклади за политиците.

Знаеше, че всеки от туристическите агенти го мразеше.

Не точно самия него, но идеята, която въплъщаваше. Беше виждал това в офисите на Управлението по целия свят. Между началниците на отдели и служителите им имаше обич. И когато началникът бе уволнен или убит, емоциите в отдела ставаха взривоопасни. А когато отделът е невидим за външния свят, като Туризма, персоналът разчита на шефа си още повече.

Щеше да се справи с омразата им по-късно. Сега спусна щорите и отиде до компютъра на Грейнджър. Дори седмица след смъртта му бъркотията бе пълна. Грейнджър бе един от старите бойци от Студената война, които разчитаха прекалено много на хубавите си секретарки да поддържат ред. А когато им се налагаше да работят със собствените си компютри, върху бюрата им настъпваше пълен хаос. Е, Грейнджър бе сътворил хаос и във всичко друго, не само на бюрото си.

Отначало, разбира се, Фицхю мислеше, че е разчистил бъркотията на Грейнджър. Трипълхорн бе получил заповеди, а когато Фицхю му се обади, туристът потвърди със странно равнодушен глас, че работата е свършена. Чудесно.

После обаче, Фицхю забеляза кръвта в къщата. Защо Трипълхорн бе отнесъл трупа на Уийвър? Не бе имало нужда да го прави. На следващия ден криминолозите му съобщиха новина, която едва не му причини инфаркт — кръвта във вилата не принадлежеше на Уийвър. Не знаеха чия е, но Фицхю знаеше.

Не Трипълхорн бе вдигнал телефона. Майло Уийвър го бе направил.

След една седмица, прекарана в трескаво издирване из страната, се случи чудо.

Фицхю проникна в сървъра, вкара паролата си и изгледа видеозаписа от сутринта. Специалист по наблюдението бе приготвил кратък монтаж от различните камери. Започваше пред сградата, сред тълпите хора, които се носеха забързано към службите си. Часовникът показваше 9:38. Сред тълпата имаше глава, която техникът бе отбелязал със стрелка. Човекът се намираше на отсрещната страна на Авеню на Америките и стоеше неподвижно, но след миг прекоси улицата към тяхната страна.

Втората камера показваше тротоара пред сградата. Дотогава, човекът вече бе идентифициран, а във фоайето портиерите заемаха позиции. На улицата обаче, Уийвър спря и се замисли. Минувачите се заблъскаха в него за миг, после той продължи към предната врата.

Следваше кадър от камерата във фоайето. Фицхю видя къде се бяха разположили портиерите. Едрият чернокож Лорънс бе до вратата, а другият чакаше до палмата. Още двама се криеха в коридора с асансьорите.

Лорънс изчака Майло да влезе и пристъпи към него. За момент всичко изглеждаше наред. Двамата си бърбеха кротко докато тримата други портиери се приближаваха към тях. Уийвър ги забеляза и се паникьоса. Това бе единственото обяснение за Фицхю, тъй като Майло се завъртя бързо. Лорънс бе готов за това и го сграбчи за рамото. Уийвър го халоса в лицето, но тримата други портиери се хвърлиха върху него.

Забележително тиха сцена. Чу се само ахването на красивата рецепционистка, Глория Мартинес. Когато всички се изправиха, ръцете на Уийвър бяха оковани с белезници зад гърба му, а тримата портиери го водеха към асансьорите.

За изненада на Фицхю, Майло се усмихна, когато мина покрай рецепцията, и дори намигна на Глория. Каза нещо, което камерата не улови. Портиерите обаче го чуха, също и Глория: „Мисля, че си загубих екскурзовода“. Ама че палячо.

Уийвър загуби чувството си за хумор, когато стигна до килията си на деветнадесетия етаж.

— Защо го уби? — запита Фицхю.

Отговорът на Уийвър щеше да му подсказе как да действа нататък.

Майло примигна тъпо.

— Кого?

— Том, за бога! Том Грейнджър!

Кратка пауза, в която Фицхю нямаше представа какво щяха да са следващите думи на Уийвър. Накрая, Майло сви рамене.

— Том поръча убийството на Анджела Йейтс. Накисна я, за да я изкара предател, после я уби. Излъга и мен, и теб. Излъга Управлението. Обичах го, а той ме използва и ме предаде.

Дали Майло бе убил Трипълхорн, а после и Том Грейнджър? Ако бе така, за Фицхю щеше да е чудесно.

— Не ми пука какво мислиш за него — грубо отвърна той. — Том беше ветеран от ЦРУ и твой началник. А ти го уби, Уийвър. Какво да мисля? Сега аз съм ти началник. Дали трябва да се тревожа, че ако нещо не ти хареса, аз ще съм следващия труп?

Все още обаче не бе време за въпроси, затова Фицхю се престори на много зает.

— Реорганизация. Преструктуриране. Трябва да разчистя бъркотията, която сътвори.

На път навън, той прошепна на Лорънс:

— Съблечи го чисто гол и го зарадвай с черната дупка.

Лорънс го изгледа отвратено със зачервените си очи.

— Да, господине.

Черната дупка беше проста работа. Събличаш човек гол, даваш му известно време да свикне с голотата си, а след около час гасиш лампите. Сама по себе си, тъмнината е объркваща, но не оказва кой знае какво влияние. „Дупката“ идваше по-късно, часове или минути, когато портиерите, сложили очила за нощно виждане, влизаха при теб и те пребиваха от бой. Никаква светлина, само невидими юмруци.

Отнеми времето, светлината и физическата сигурност на човека и той бързо пожелава да седи в осветена стая и да ти разкаже всичко, което знае. Уийвър щеше да остане в дупката до утре сутрин, когато щеше да приеме с радост присъствието дори на Фицхю.

Обратно в кабинета, Фицхю прочете доклада на Айнър, написан след пътуването им до Париж и Женева. Въпреки нападението на

Майло върху него, Айнър настояваше, че Уийвър не е виновен за смъртта на Анджела. „Имаше възможност да подмени приспивателните й, но нямаше мотив. Бе очевидно, че искаше да намери убиеца й, дори повече от мен“.

В полето на първата страница, Фицхю написа собствената си преценка за доклада на Айнър: „Необоснована теория“, после се подписа и добави датата.

След около час някой почука на вратата.

— Да? Влез.

Специален агент Джанет Симънс отвори вратата.

Фицхю се опита да прикрие раздразнението си и си помисли, че Симънс щеше да е много привлекателна жена, ако не полагаше толкова усилия да бъде противна. Тъмна коса, изпъната строго назад, тъмносин костюм с прекалено широк панталон. Лесбийски панталон, ухили се Фицхю наум.

— Мислех, че си във Вашингтон — каза той.

— Пипнал си Уийвър — отвърна тя спокойно.

Фицхю се облегна на стола и се зачуди как ли бе научила за това.

— Той дойде при нас. Просто влезе в сградата.

— Къде е сега?

— Два етажа по-долу. Засега го обработваме с мълчание, но той вече си призна, че е убил Том.

— Сподели ли причината?

— Силен гняв. Мисли, че Грейнджър го е използвал и предал.

Симънс докосна близкия стол, но не седна.

— Искам да поговоря с него.

— Разбира се.

— Скоро.

Фицхю поклати глава, за да покаже, че е разбрал.

— Колкото се може по-скоро. Но не днес. Днес няма разговори. А утре ще имам нужда от цял ден насаме с него. Наясно си с мерките за сигурност.

Агентката най-после се настани на стола.

— Ще ти взема случая, ако се наложи. Знаеш го, нали? Той е убил Том Грейнджър на американска земя.

— Грейнджър беше един от нашите служители, а не от вашите.

— Това е без значение.

Фицхю се облегна назад.

— Държиш се, сякаш Уийвър е твой личен враг, Джанет. А той е просто корумпиран служител на Управлението.

— Три убийства за един месец. Тигъра, Йейтс и Грейнджър. Това е прекалено много, дори за човек на Управлението.

— Не мислиш сериозно, че е убил всички тях, нали?

— Ще знам повече, когато говоря с него.

Фицхю облиза устните си.

— Добре, Джанет. Остави ми още един ден насаме с него. А вдругиден, петък, ще ти позволя да присъстваш на разговора ни — каза той и вдигна ръка. — Честна дума.

Симънс се замисли, сякаш имаше избор.

— Вдругиден. Но искам нещо сега.

— Какво?

— Досието на Майло. Не общодостъпното, то е безполезно. Искам твоето.

— Това ще отнеме...

— Веднага, Терънс. Няма да ти оставя време да го загубиш или да извадиш всичко интересно от него. Ако ще чакам да говоря с него, тогава трябва да имам интересно четиво.

Фицхю стисна устни.

— Няма нужда да си толкова агресивна. И двамата искаме едно и също. Някой убива един от хората ми и аз искам този човек да прекара остатъка от живота си в килия.

— Радвам се, че се споразумяхме — каза тя, макар по лицето ѝ да не бе изписана никаква радост. — Но все още настоявам за досието.

— Можеш ли да изчакаш десет минути?

— Да.

— Почакай във фоайето. Ще ти изпратя досието там.

— Ами жена му? — попита тя, като се надигна от стола. — Тина. Говори ли с нея?

— За кратко в Остин, но тя не знае нищо. Няма да я притесняваме повече — преживя достатъчно.

— Разбирам.

Симънс излезе от кабинета, без да се ръкува с него. Фицхю я загледа как измарширува сред лабиринта от кабинки в лесбийския си панталон.

Той вдигна слушалката на телефона и набра 49. Портиерът каза делово:

— Да, господине.

— Име — рязко каза Фицхю.

— Стивън Норис, господине.

— Слушай внимателно, Стивън Норис. Слушаш ли ме?

— Да, господине.

— Ако някога отново изпратиш шибан кретен от министерството горе без първо да ме попиташ, ще те изритам от тук. Ще охраняваш оградата на американското посолство в Багдад, облечен в тениска с образа на Джордж Буш вместо бронирана жилетка. Ясно ли е?

2.

Беше си резервирала стая на двадесет и третия етаж на „Гранд Хаят“, над гара „Гранд Централ“. Като всяка стая, в която Джанет Симънс работеше, в тази също бързо настъпи пълна бъркотия. Тя мразеше хотелските одеяла и незабавно ги изрита в края на леглото. Към тях добави допълнителните възглавници, тъй като една ѝ бе повече от достатъчна, менютата за румсървис, указателя с услуги за гостите на хотела и всички други дреболии, които засипваха нощното шкафче. Едва тогава седна на леглото, включи лаптопа си и отвори нов документ, за да запише мислите си.

Не харесваше Терънс Фицхю. Да, оглеждаше безсрамно бюста ѝ, но не това бе причината. Мразеше съчувствените му гримаси, сякаш всичко, което тя казваше, бе разочароващо. Когато нахлу в кабинета му след убийството на Анджеа Йейтс, той се държа по същия лицемерен начин: „Да, Джанет, веднага ще се заема с това. Не се тревожи“.

Симънс не очакваше нищо от него, затова се шокира, когато на следващия следобед в кабинета ѝ на „Мъри Лейн“ 245 пристигна дебел плик, който съдържаеше цензуриран доклад от наблюдението над Анджеа Йейтс. А там откри нещо интересно. В 11:38 вечерта, Майло Уийвър бе влязъл в апартаента ѝ. Наблюдението бе прекратено (причините за това не бяха отбелязани). В мига, когато камерите бяха заработили отново, Уийвър бе изчезнал. Около половин час по-късно Анджеа Йейтс бе умряла от погълнатите барбитурати. Времето без наблюдение очевидно бе предоставило желаната възможност на Уийвър.

По-късно, в Дисниуърлд, тя откри уплашена, но упорита жена и сладко сънливо хлапе, и двете озадачени от появата на Симънс, Орбах и двамата други агенти с пистолети в ръка. Но Майло Уийвър не бе там. Оказа се, че Грейнджър го е предупредил.

После, преди седмица, Том Грейнджър загина в Ню Джърси. Местопрестъплението изглеждаше странно. Очертанието на трупа на Грейнджър в предния двор бе достатъчно ясно, но не можеше да се каже същото за трите разбити отвън прозореца. Ами

неидентифицираната кръв в подножието на стъпалата? Ами седемте куршума, забили се в стълбите? Никой не даде обяснение, макар да е очевидно, че на мястото бе имало трети човек. Фицхю се престори на озадачен от цялата история.

В Остин, Тина Уийвър изчезна за три часа. Когато Роджър Самсън я разпита, тя призна, че Майло е поискал тя и Стефани да напуснат страната заедно с него. Но му бе отказала. Уийвър изчезна отново и Джанет вярваше, че никога вече няма да го види. Но тази сутрин ѝ се обади Матю, агентът на министерството в това, което ЦРУ считаше свръхсекретния си отдел по Туризм.

Защо Майло се бе предал?

Тя отвори кафявия плик, който Глория Мартинес ѝ бе дала, и се зачете.

Роден на 21 юни 1970 г. в Рали, Северна Каролина. Родители: Уилма и Тиодор Уийвър. През октомври 1985 г., съобщаваше изрезка от „Рали Обзървър“, станала зловеща катастрофа на магистрала 40 близо до изхода за Морисвил, когато пиян шофьор се забил челно в друга кола. Пияният, Дейвид Полсън, загинал, както и пътниците в другата кола, Уилма и Тиодор Уийвър. Синът им Майло Уийвър оживял.

Симънс записа фактите в документа си.

Макар да не прилагаше документални доказателства, досието съобщаваше, че петнадесетгодишният Майло Уийвър бил настанен в сиропиталище за момчета „Сейнт Кристофър“ в Оксфорд, Северна Каролина. Липсата на документи бе обяснена с друга изрезка от вестник от 1989 г., която съобщаваше, че пожар унищожил „Сейнт Кристофър“ и цялата му документация, година след като Майло напуснал Северна Каролина.

Тогава той вече учел с пълна стипендия в университета „Лок Хейвън“ в заспало планинско градче в Пенсилвания. Няколко страници описваха странния студент, който, макар и никога да не бе арестуван, бе подозиран от местната полиция във връзки с наркомани, както и че прекарвал доста време в старата къща на ъгъла на „Чърч“ и Четвърта улица, където често се устройвали купони с марихуана. В началото на обучението си Майло не знаел с какво точно ще се занимава, но в края на първата година се спрял на международни отношения.

Въпреки скромния си размер, „Лок Хейвън“ имал най-мащабната програма за обмен на студенти на Източното крайбрежие. По време на третата си година, през есента на 1990 г., Майло пристигнал в Плимут, Англия, за да учи в Марджън, колеж „Сейнт Марк и Сейнт Джон“. Според тези ранни доклади на ЦРУ, Майло Уийвър бързо си създаде кръг приятели, повечето от Брайтън, които били намесени в социалистическата политика. Макар да се наричали „лейбъристи“, истинските им разбирания водели повече към „еко анархизма“, термин, станал популярен едва десетина години по-късно. Подставено лице на МИ5 в групата, което работело в сътрудничество с ЦРУ, докладвало, че Уийвър бил идеален за сондиране. „Не е съгласен с идеалите на групата, но желанието му да участва в нещо голямо мотивира повечето му действия. Говори перфектен руски и френски“.

Връзката с него била осъществена по време на уикенд в Лондон в края на декември, месец преди планираното завръщане на Уийвър в Пенсилвания. Човекът на МИ5, Абигейл, го завел в клуб „Маркиза“, където, в наета задна, стая, бил представен на шефа на лондонското бюро, наречен в доклада само „Стен“.

Разговорът очевидно минал успешно, тъй като уредили втора среща три дни по-късно в Плимут. Тогава Майло се отказал от университета и, поради липсата на английска виза, заживял нелегално заедно с приятелите си еко анархисти.

Вербуването бе протекло изумително бързо, но за първата му задача нямаше нищо, а досието отпращаше към документ УТ-2569-А91. Симънс знаеше обаче, че ролята на Майло в операцията бе продължила само до март, защото тогава бе включен във ведомостта на ЦРУ и изпратен в област Перкуиманс, Северна Каролина, където се бе обучавал четири месеца в Пойнт, училище на Управлението, по-малко известно от Фермата, но не по-малко реномирано.

Майло бе изпратен в Лондон, където бе работил (два пъти, ако можеше да се вярва на досието) с Андже́ла Йейтс, друга скитница, приета в семейството на Управлението. Един доклад твърдеше, че двамата били любовници, друг обаче настояваше, че Андже́ла била лесбийка.

Майло Уийвър се установил в руското имигрантско общество и, макар в досието да нямаше нищо съществено за случаите му, Симънс видя умелото му проникване. Той другарувал с хора от всички нива на

имигрантската общност, от дипломати до дребни мошеници. Задачата му имала две цели: да хвърли светлина върху процъфтяващата мафия, която заемала все по-сериозно място в лондонския подземен свят, и да разкрива шпиони, изпратени от Москва докато Съветската империя агонизирала. Макар да се бе справил добре с престъпниците — през първата година информацията му довела до два важни ареста — Майло бил ненадминат в залавянето на шпиони. Имал на разположение три главни източника в руския разузнавателен апарат: ДЕНИС, ФРАНКА и ТАДЕУС. За две години, разкрил петнадесет агенти под прикритие и убедил единадесет да работят като двойни агенти.

После, през януари 1994 година, тонът на докладите се променяше и отбелязваше бавния упадък на Уийвър поради алкохолизъм, бурното му женкарство (очевидно не с Анджела Йейтс) и подозрението, че той самият бе превърнат в двоен агент от един от източниците му, ТАДЕУС. След шест месеца, Майло бе уволнен и бе изпратен у дома.

Това приключваше първия етап от кариерата му. Вторият документиран етап започваше седем години по-късно, през 2001 г., месец след взривяването на кулите близнаци, когато бе назначен отново, сега като „началник“ в отдела на Том Грейнджър, подробностите, за което бяха неясни. Досието не казваше нищо за годините между 1994 и 2001 г.

Симънс знаеше какво означава това, разбира се. Провалът на Уийвър през 1994 г. бе просто роля и през следващите седем години той се бе посветил на черни операции. А тъй като бе част от свръхсекретния отдел на Грейнджър, това означаваше, че бе турист.

Впечатляваща кариера. От действаш агент до агент призрак и до администрацията. Пропуснатите седем години вероятно криеха отговорите, които тя търсеше, но щяха да си останат загадка. Ако признаеше на Фицхю какво знае за Туризма, Симънс щеше да компрометира Матю.

Тя се сети нещо. Прелисти страниците назад и се върна към докладите за детството на Майло. Рали, Северна Каролина. Сиропиталище в Оксфорд. После две години в малък либерален университет, преди да замине за Англия. Симънс сравни тези факти с доклада на „Абигейл“: „Той говори перфектен руски и френски“.

Симънс грабна мобифона си и след секунда чу сънливия глас на Орбах.

— Какво има? — попита той изморено.

Едва тогава тя осъзна, че бе почти единадесет.

— У дома ли си?

Шумна прозявка.

— В офиса. Предполагам, че съм задрямал.

— Имам нещо за теб.

— Различно от съня?

— Запиши това — тя му издиктува подробностите за детството на Майло Уийвър. — Разбери дали някой от семейство Уийвър е още жив. Досието твърди, че всички са починали, но ако успееш да намериш дори далечен братовчед, искам да поговоря с него.

— Знам, че се ровим надълбоко, но това не е ли прекалено?

— Минават пет години след смъртта на родителите му и той вече владее руски перфектно. Кажете ми, Джордж, как едно сираче от Северна Каролина успява да постигне това?

— Ходи на училище. Учи усърдно.

— Просто проучи го, моля те. И открий някого от сиропиталище „Сейнт Кристофър“.

— Ще го направя.

— Благодаря — каза Симънс и затвори, после набра друг номер.

Въпреки късния час Тина Уийвър звучеше будна. Някъде зад нея се чуваше смях от телевизионна комедия.

— Какво?

— Здравейте, госпожо Уийвър. Обажда се Джанет Симънс.

Кратка пауза.

— Специален агент — каза Тина.

— Слушайте, знам, че не се разбрахме добре преди.

— Така ли мислите?

— Знам, че Роджър ви е разпитвал в Остин. Създаде ли ви проблеми? Наредих му да не ви притиска прекалено много.

— Роджър беше истински сладур.

— Бих искала да поговоря с вас за някои неща. Възможно ли е да го направим утре?

Друга пауза.

— Искате да ви помогна да проследите съпруга ми?

Тя не знае, помисли си Симънс.

— Искам да ми помогнете да се добера до истината, Тина. Това е всичко.

— Какви въпроси?

— Ами... запознати сте с миналото на Майло, нали?

Последва колебливо:

— Да.

— Живи роднини?

— Той поне не знае за такива — отговори Тина, после издаде странен звук, сякаш се давеше.

— Тина? Добре ли сте?

— Просто започвам да хълцам понякога.

— Пийнете вода. Ще говорим утре. Удобно ли е сутринта? Към десет, десет и половина?

— Да — съгласи се Тина, после линията прекъсна.

3.

На сутринта шофьор на Управлението взе Фицхю от хотел „Мансфийлд“ на Четиридесет и четвърта улица и го остави пред сградата на Авеню на Америките в девет и половина. След като се настани зад бюрото, той вдигна телефона и набра номер.

— Джон?

— Да, господине.

— Можеш ли да отидеш в пета стая и да обработиш човека, преди да слеза там? Не повече от час.

— Лицето?

— Не, не в лицето.

— Да, господине.

Фицхю затвори, провери имейла си, после се свърза с Нексел, използвайки името и паролата на Том Грейнджър. Имаше едно съобщение от Сал, човека им в Министерството на вътрешната сигурност.

Дж. Симънс отиде неочаквано в щаба на Управлението.

— Благодаря — каза Фицхю на компютъра. Съобщението можеше да свърши работа, ако бе дошло преди Симънс да нахлуе вчера в кабинета му. Той се зачуди дали Сал наистина заслужава премиите си.

На бюрото го очакваше купчина писма. Сред вътрешната поща намери дебел плик с пощенско клеймо от Денвър, адресиран до Грейнджър. Охраната бе ударила печат „ЧИСТО“, затова той го отвори бързо. Вътре имаше ръждивочервен паспорт, издаден от Руската федерация.

Фицхю го отвори и видя скорошна снимка на Майло Уийвър с тежките му, обвиняващи очи и дългата челюст, които го караха да

прилича на оцелял в Гулаг. Но името до снимката беше Михаил Евгениевич Властов.

— Ох, мамка му — прошепна Фицхю.

Той отиде до вратата и махна на един от туристическите агенти. След като вратата се затвори отново, Фицхю щракна с пръсти, сякаш името на човека бе на езика му.

— Харълд Линч — напомни му анализаторът.

Надали беше на повече от двадесет и пет години. Кичур руса коса падаше на гладкото му високо чело.

— Точно така. Слушай, Хари. Имаме нова следа. Майло Уийвър като руски агент.

По лицето на Линч се изписа недоверие, но Фицхю продължи:

— Възможности. Открий кога е имал достъп до информация и, скоро след това или по същото време, достъп до ФСБ. Сравни това с известните руски данни — каза той, като му подаде паспорта и плика. — Накарай някого да проучи всичко. Искам да знам кой го е изпратил, колко е бил висок и каква е любимата му храна.

Линч се вторачи в паспорта, зашеметен от изненада.

— Хайде, действай.

Независимо кой бе изпратил паспорта, той се оказа неочакван подарък. Преди разпитът дори да бе започнал, Фицхю получи сериозно оръжие. Убийство и предателство. Уийвър можеше да се измъкне от едно обвинение, но не и от две.

Фицхю реши да сподели добрата новина с Джанет Симънс. Секретарката му, дебела жена в розова рокля, набра номера ѝ. На второто позвъняване, Фицхю чу гласа ѝ.

— Симънс.

— Никога няма да познаеш какво се случи днес.

— Вероятно няма.

— Руски паспорт на Майло Уийвър.

Симънс замълча. Фицхю чу шум от двигател. Очевидно тя пътуваше на някъде.

— И какво го прави това? — попита тя. — Човек с двойно поданство?

Фицхю очакваше повече радост от нейна страна.

— Може просто да го прави двоен агент, Джанет. А не един от нашите.

— Паспортът носи ли неговото име?

— Не. Михаил Евгениевич Властов.

Кратка пауза.

— Откъде се появи?

— Анонимно писмо. Проучваме в момента.

— Благодаря, че ми каза, Терънс. Прати много поздрави на Майло от мен.

В десет и половина Фицхю взе асансьора до деветнадесетия етаж, където вместо кабинки имаше коридори без прозорци с многобройни врати. Една от тях водеше към килия, а втора — към контролно помещение, пълно с монитори и оборудване за записи. Той влезе в контролната стая за пета килия, хванал сива папка в ръка.

Нейт, пропилил се бивш агент със стомаха на козел, седеше и ядеше чипс пред мониторите, където Майло Уийвър, проснат гол на пода, пищеше от електрошоковете върху голото му тяло. Звукът отекваше гадно в малката стаичка.

Дребен слаб мъж в опръскана с кръв бяла престилка вършеше работата си безмълвно. Това беше Джон. Един от портиерите държеше рамената на Уийвър притиснати към пода, докато друг, едрият чернокож, стоеше до стената, бършеше устата си и гледаше измъчено.

— Какво, по дяволите, прави той?

Нейт лапна парче чипс и отговори спокойно:

— Тъкмо повърна закуската си. Ето я там, до краката му.

— Господи. Разкарай го оттам.

— Сега ли?

— Да. Веднага!

Нейт сложи слушалките си, затрака по клавиатурата и каза:

— Лорънс.

Чернокожият се скова и вдигна пръст към ухото си.

— Излез оттам. Веднага.

Докато Уийвър пищеше, Лорънс тръгна бавно към вратата. Фицхю го пресрещна в коридора и, въпреки факта, че портиерът бе цяла глава по-висок от него, той забучи пръст в гърдите му.

— Ако видя това отново, ще те изрита оттук. Ясно ли е?

Лорънс кимна. Очите му бяха овлажнели.

— Връщай се във фойето и изпрати някой, който има топки, за разлика от теб.

Ново кимване и гигантът тръгна към асансьора.

Нейт бе казал на Джон да се подготви за влизането му, така че когато Фицхю отвори вратата, Майло Уийвър клечеше, облегнат на стената, а от гърдите, краката и слабините му се стичаше кръв. Другият портиер застана до отсрещната стена, а Джон започна да прибира инструментите си. Уийвър заплака.

— Срамна работа — каза Фицхю, като кръстоса ръце пред гърдите си. — Цяла кариера, пратена по дяволите, заради желание за отмъщение. Не виждам логиката.

Той клекна, за да е на едно ниво със зачервените очи на Майло.

— Това ли се случва, когато Майло Уийвър реши да защити достойнството си? — попита той и отвори папката.

Вътре имаше цветни снимки, които показваха трупа на Том Грейнджър пред вилата му на езеро Хопатконг. Фицхю ги поднесе една по една към Майло. Панорамни снимки, показващи разположението на трупа. Кадри в близък план: дупката в рамото му и онази в челото. Два меки куршума дум-дум, които се взривяваха след проникване и оставяха огромни дупки.

Плачът на Майло се усили и той загуби равновесие и падна на пода.

— Имаме си хленчо — отбеляза Фицхю и се изправи.

Всички в малката стаичка зачакаха. Майло си пое дълбоко дъх и овладя сълзите си, избърса мокрите си очи и нос, после се надигна.

— Ще ми разкажеш всичко — каза Фицхю.

— Знам — потвърди Майло.

4.

От другата страна на реката специален агент Джанет Симънс шофираше бавно в претовареното бруклинско движение, като спираше рязко, за да направи път на пешеходци и хлапета, които се втурваха смело да пресекат Седмо авеню. Проклинаше всяко едно от тях. Хората бяха идиоти — мотаеха се безгрижно наоколо, сякаш никога нищо нямаше да застане на пътя им. Нищо, нито коли, престрелки, убийци, дори неясните машинации на световните разузнавателни служби, които лесно можеха да те объркат с някой друг, да те завлекат в мрачна килия или просто да ти пръснат черепа.

Тя паркира на Седмо авеню, близо до кръстовището с „Гарфийлд“, за да не я видят през прозореца.

Беше вдигнала много шум с Терънс Фицхю, но истината бе, че нямаше право да из земе случая Майло Уийвър. Да, беше убил Том Грейнджър на американска земя, но и двамата бяха служители на ЦРУ, което налагаше проблема да бъде решен от Управлението.

Защо тогава проявяваше такова упорство? Дори самата тя не знаеше. Убийството на Анджела Йейтс, вероятно това бе причината. Преуспяваща жена, справила се чудесно в най-мъжката професия, бе убита от човека, когото Симънс бе изпуснала в Тенеси. Дали това я правеше отговорна за смъртта на Йейтс? Може би не. Но все пак се чувстваше виновна.

Старомодното чувство за отговорност не спираше да тормози живота ѝ, макар че психоаналитичката ѝ от министерството, кльощаво бледо момиче с нервните несръчни маниери на девственица, да бе на друго мнение. Според нея, Джанет Симънс не бе отговорна за всички хора в живота си, а просто вярваше, че трябва да носи отговорност за тях.

— Контрол — казваше девственицата. — Мислиш, че можеш да контролираш всичко. Това е сериозна грешка.

— Твърдиш, че имам проблеми с контрола? — подкачи я Симънс, но девственицата бе по-корава отколкото изглеждаше.

— Не, Джанет. Твърдя, че страдаш от мегаломания. Добрата новина е, че си избрала подходящата професия.

Следователно, желанието ѝ да оправи безумията на Уийвър нямаше нищо общо със справедливостта, съчувствието, филантропията и дори равните права за жените. Но пък това не означаваше, че действията ѝ не са полезни. Дори девственицата би го признала.

В продължение на седмици липсата на солидни доказателства спъваше действията ѝ. Можеше да докаже, че Майло Уийвър е бил на местопрестъпленията, но искаше нещо повече. Искаше мотиви.

Къщата на семейство Уийвър се намираше на тиха улица. Предната врата бе отключена и тя изкачи стълбите, без да звъни по домофона. На третия етаж звънна на звънеца.

След миг чу шляпане на боси крака по дървения под и шпионката потъмня.

— Тина? — каза тя, като извади картата си и я поднесе към шпионката. — Аз съм, Джанет. Ще ти отнема само няколко минути.

Вратата се отвори и Тина Уийвър застана пред нея боса, облечена в долнище на пижама и тениска. Не носеше сутиен. Изглеждаше същата като при последната им среща в Дисниуърлд, но по-изморена.

— В неподходящ момент ли дойдох?

Тина се сви леко.

— Не съм сигурна, че трябва да говоря с теб. Ти го преследваш.

— Мисля, че Майло е убил двама души. Може би трима. Да не очакваш да забравя за това?

Тина сви рамене.

— Знаеш ли, че той се върна?

Тина не попита къде и кога, само примигна.

— Предаде се и сега е в офиса в Манхатън.

— Добре ли е?

— Има си неприятности, но е добре. Мога ли да вляза?

Съпругата на Майло Уийвър вече не я слушаше, вървеше по коридора към всекидневната. Симънс я последва в стая с нисък таван, огромен телевизор и стари евтини мебели. Тина се отпусна на канапето, сви крака към брадичката си и зачака агентката да седне.

— Стефани на училище ли е?

— Сега е лятната ваканция, специален агент. Тя е с бавачката.

— Не трябва ли да си на работа?

— Е, библиотеката не създава проблеми на директорката си.

— Библиотека по архитектура и изящни изкуства „Ейвъри“ в Колумбийския университет. Много впечатляващо.

Лицето на Тина изрази съмнението ѝ, че някой би се впечатлил от това.

— Ще задаваш ли въпроси или не? Много ме бива в отговорите. Имам сериозен опит.

— Наскоро ли?

— Управлението изпрати тук няколко главорези. Преди два дни.

— Не знаех.

— Май комуникацията ви не е много добра.

Симънс поклати глава.

— Различните агенции си сътрудничат като брачна двойка с проблеми. Но посещаваме брачни консултанти — усмихна се тя, за да прикрие раздражението си от поредната лъжа на Фицхю.

— Факт е, че в момента разследваме мъжа ти на различни нива с надеждата да разберем как тези нива са свързани.

Тина отново примигна.

— Какви нива?

— Ами както казах, убийство. Две убийства, за които само подозираме и едно потвърдено.

— Потвърдено? Как беше потвърдено?

— Майло призна, че е убил Том Грейнджър.

Симънс се подготви за избухване, но не последва такова. Само влажни зачервени очи и сълзи. После тихо хлипане, което разтърси цялото тяло на Тина.

— Слушай, съжалявам, но...

— Том? — извика Тина. — Проклетият Том Грейнджър? Не... — поклати глава тя. — Защо би убил Том? Той е кръстник на Стефани!

Тина плака още няколко секунди, после вдигна глава.

— Какво каза той?

— Какво?

— Майло. Каза, че бил признал. Какво е проклетото му оправдание?

Симънс се зачуди как да се изрази.

— Майло твърди, че Том го е използвал, а той го убил в прилив на гняв.

Тина избърса очите си и каза спокойно:

— Прилив на гняв?

— Да.

— Не. Майло няма приливи на гняв. Не е такъв човек.

— Трудно е да определиш какви са хората наистина.

Лека усмивка озари лицето на Тина, но не и гласа ѝ.

— Не се дръж снизходително, специален агент. След шест години съвместен живот и отглеждане на дете, получаваш доста добра представа какъв е човекът.

— Добре — кимна Симънс. — Взимам си думите назад. Тогава ти ми кажи защо Майло би убил Том Грейнджър.

Тина стигна до извода за секунди.

— Само по две причини. Или му е било наредено от Управлението да го извърши.

— А втората?

— Ако се е налагало да предпази семейството си.

— Склонен ли е да предпазва семейството си?

— Не е вманиачен на тази тема, но да. Ако мисли, че сме в сериозна опасност, би предприел нужните стъпки да премахне опасността.

— Разбирам — отвърна Симънс замислено. — Преди седмица той те посети в Тексас. Ти, беше в дома на родителите си, нали?

— Той искаше да говори с мен.

— За какво точно?

Тина задъвка долната си устна.

— Вече знаеш. Роджър ти е казал.

— Опитвам се да не разчитам прекалено много на докладите. За какво искаше Майло да говори с теб?

— Да напуснем.

— Да напуснете Тексас?

— Не, да напуснем живота си.

— Не знам какво означава това — излъга Симънс.

— Означава, специален агент, че Майло си имаше неприятности. Ти например, го преследваш за убийства, които не е извършил. Той ми

каза, че Том е мъртъв, но ми обясни, че друг човек го е убил, а той е застрелял убиец.

— Кой е този друг човек?

Тина поклати глава.

— Майло не ми обясни подробностите. За съжаление, той е човек... — тя замълча за момент. — Винаги избягва подробности, които може да ме разстроят. Просто ми каза, че единственият начин да остане жив е да изчезне. Управлението иска да го убие, защото смятат, че той е убил Грейнджър. И искаше аз и Стефани да изчезнем заедно с него...

Тина преглътна затруднено.

— Паспортите ни бяха готови — продължи тя. — За всеки от нас. С различни имена. Долан. Това беше фамилното име. Искаше да избягаме, може би в Европа, и да започнем нов живот като семейство Долан.

— И ти какво отговори?

— Не сме в Европа, нали?

— Отказала си. По каква причина?

Тина се вторачи мрачно в Джанет Симънс, сякаш шокирана от липсата ѝ на интуиция.

— По всички причини в света, специален агент. Как, по дяволите, откъсваш шестгодишно хлапе от живота му, даваш му ново име и не го травмираш? Как би трябвало да си изкарвам прехраната в Европа, като дори не говоря чужди езици? И какъв живот е този, в който всеки ден се оглеждаш през рамо?

От начина, по който избухнаха сериите реторични въпроси, Симънс разбра, че това бе реч, която Тина бе упражнявала непрестанно от момента, когато бе отказала да изпълни последната молба на мъжа си. Това бяха причини след факта. Причини, които използваше, за да оправдае това, че го бе зарязала. И нямаха нищо общо с първоначалния ѝ отказ.

— Майло не е биологичният баща на Стефани, нали?

Тина поклати глава изморено.

— Това е... — Симънс се престори, че се опитваше да си припомни. — Патрик, нали? Патрик Хардеман.

— Да.

— И колко време от детството на Стефани Патрик бе с вас?
Имам предвид, преди Майло.

— Нямахме такова време. Разделихме се докато бях бременна.

— И се запозна с Майло...

— В деня, когато родих.

Симънс повдигна вежди. Изненадата ѝ беше искрена.

— Е, това вече е способност да откриеш нещо ценно случайно.

— Така е.

— Запознахте се в...

— Това наистина ли е необходимо?

— Да, Тина. Страхувам се, че е.

— Венеция.

— Венеция?

— Там се запознахме. Бях на почивка. Бременна в осмия месец и сама. И прекарах известно време с погрешния човек. Или подходящия човек. Зависи от гледната точка.

— Подходящият човек — помогна ѝ Симънс. — Защото си се запознала с Майло.

— Да.

— Можеш ли да ми разкажеш за това? Всичко наистина ми помага.

— Помага ти да набуташ съпруга ми зад решетките?

— Казах ти и преди. Искам да ми помогнеш да стигна до истината.

Тина спусна крака на пода и прикова поглед в Симънс.

— Добре. Ако наистина искаш да знаеш.

— Искам.

5.

Тина не можеше да се съвземе от жегата. Дори тук, в откритото кафене до Канал Гранде, близо до грозноватия каменен мост Риалто, бе непоносимо.

Венеция, потънала във вода, би трябвало да се охлади малко, но водата само засилваше влагата, както правеше реката в Остин. Но в Остин тя не носеше осеммесечна печка в издутия си корем, който съсипваше кръста ѝ.

Ако не бяха тълпите, може би щеше да е по-добре. Струваше ѝ се, че всички потни туристи по света са се изсипали в Италия по едно и също време. Те правеха почти невъзможно придвижването на бременна жена из тесните улички и я караха да се блъска в африканските търговци, които продаваха ментета на „Луи Вюитон“.

Тина отпи от портокаловия сок и положи усилие да разгледа и да се възхити на минаващата моторница, претъпкана с туристи с фотоапарати. После се върна към книгата, която бе отворила на масата — „Какво да очакваш, когато очакваш“. Беше стигнала до страница в дванадесета глава, която обясняваше как да се справиш със стреса на бременността. Страхотно.

Престани, Тина.

Беше прекалено неблагоприятна. Какво щяха да си помислят Маргарет, Джаки и Тревър? Те бяха събрали мизерните си спестявания, за да ѝ подарят тази последна петдневна ваканция във Венеция преди раждането на бебето и края на светския ѝ живот. „И за да ти напомним, че оня кретен не е единственият мъж в света“ — бе добавил Тревър.

Не, неверният Патрик определено не бе единственият мъж на света, но и тези, които виждаше, не я окуражаваха. Италианци с лениви погледи подсвиркваха и подхвърляха покани на всяка жена, която минаваше покрай тях. Не и на нея обаче. Бременните жени им напомняха прекалено много за собствените им благословени майки, жени, които не бяха шамаросвали синовете си достатъчно.

Коремът ѝ не само я предпазваше от мъжете, но и ги караше да се държат кавалерски с нея. Отваряха ѝ вратите, усмихваха ѝ се, а

няколко пъти възрастни мъже ѝ посочиха интересни фасади и ѝ изнесоха лекции по история, които тя не можеше да разбере. Започваше да си мисли, че нещата ще се оправят. Поне до снощи. До пристигането на имейла.

Оказа се, че Патрик е в Париж с Пола. Всичките тези „П“ я объркваха. Кретенът искаше да знае дали Тина би могла да мине през града, за да се запознае с Пола.

Тина бе прекосила океана, за да се отърве от проблемите си, а сега...

— Извинете.

До масата ѝ стоеше американец на около петдесет години с плешиво теме и ѝ се усмихваше. Той посочи празния стол и попита:

— Може ли?

Когато келнерът дойде, американецът си поръча водка с тоник и се загледа в минаващата моторница. Вероятно отегчен от водата, той впери очи в лицето ѝ и накрая попита:

— Мога ли да ви черпя едно питие?

— Не, благодаря — отговори Тина, като му се усмихна любезно и свали слънчевите си очила.

— Съжалявам — заекна той. — Просто съм тук сам, а изглежда и с вас е така. Мога ли да ви почерпя едно питие?

Може пък и да беше прав.

— Защо не? Благодаря... — отвърна тя, като повдигна вежди.

— Франк.

— Благодаря, Франк. Аз съм Тина.

Тя протегна ръка и се ръкуваха официално.

— Шампанско?

— Не сте забелязали — разбра Тина, после бутна стола си назад и докосна огромния си корем. — Вече съм в осмия месец.

Франк ахна.

— Никога ли не сте виждали бременна? — усмихна се тя.

— Не, просто... — той почеса плешивото си теме. — Това обяснява лъчезарността ви.

А стига бе, искаше да каже тя, но се сдържа. Можеше поне да се държи учтиво.

Когато келнерът пристигна с водката му, Франк ѝ поръча поредния портокалов сок, а тя му обясни, че дори обикновенният

портокалов сок е възмутително скъп тук.

— И вижте колко ви сипват — каза тя, като посочи миниатюрната си чаша. — Възмутително.

Зачуди се дали отново се проявяваше като прекалено черногледа, но Франк се съгласи с нея и се оплака от ментетата, които продаваха по улиците. Накрая и двамата замърмориха с удоволствие за абсурдите на туризма.

В отговор на въпросите му, Тина обясни, че работи като библиотекарка в МИТ в Бостън и подметна няколко хапливи забележки, които му показаха, че бащата на бебето ѝ я бе напуснал по особено гаден начин.

— Е, вече сте наясно с целия ми живот — каза тя. — Да не сте репортер?

— Не, недвижими имоти. Работя във Виена, но се занимавам с имоти из цяла Европа. Всъщност, сега приключвам сделка за едно *палацо* недалеч оттук.

— Наистина ли?

— Продадох го на руски богаташ. Направо няма да повярваш колко пари има този тип.

— Вероятно не.

— Документите трябва да бъдат подписани през следващите четиридесет и осем часа, но междувременно съм напълно свободен — каза Франк и обмисли грижливо следващите си думи. — Мога ли да те заведа на театър?

Тина сложи слънчевите си очила отново. Припомни си съвета на Маргарет преди пет месеца, когато Патрик я заряза: „Патрик е хлапе, Тина. Имаш нужда от по-възрастен мъж. От отговорен човек“. Тина не обмисляше сериозно нищо такова, но в мъдростите на Маргарет винаги имаше определена логика.

Франк се оказа приятна изненада. Остави я сама до пет часа, когато се появи в елегантен костюм с два билета за „Театро Малибран“ и оранжева лилия, която ухаеше силно.

Тина не знаеше много за операта и никога не се бе смятала за почитателка. Франк, макар да се престори на невеж, се оказа нещо като експерт. Беше успял да се снабди по някакъв начин с места в ложите и имаха чудесна гледка към принца, краля — спатия и Труфалдино в „Любовта към трите портокала“. Франк често се навеждаше към нея,

за да ѝ прошепне част от историята, която можеше да е пропуснала — изпълнението беше на френски — но сюжетът нямаше голямо значение. Беше странна опера за прокълнат принц, принуден да търси три портокала, във всеки от които спеше принцеса. Публиката се смееше по-често от Тина, но и тя се наслаждаваше на шегите, които разбираше.

След представлението Франк я заведе на вечеря в изискан ресторант и ѝ разказа за живота си в Европа. Тя намери описанието му на имигрантския живот изключително интересно. После той настоя да закусят заедно, което тя прие погрешно за нагъл намек. Но той просто я изпрати до хотела, целуна я по бузите по европейски маниер и ѝ пожела лека нощ. Истински джентълмен, за разлика от нахалните италианци на всеки ъгъл.

Във вторник Тина се събуди рано и започна да събира багажа си за полета си към къщи на следващия ден. Жалко, че тъкмо сега, когато се бе съвзела от умората от пътуването и се бе запознала с интересен и културен мъж, вече бе време да си тръгва. Помисли си, че последният ден щеше да мине чудесно, ако направеха пътешествие с лодка до Мурано, за да видят изработката на прочутите стъклени изделия:

Заговори за това на Франк, когато стигнаха до огромния, пренаселен с гълъби площад „Сан Марко“.

— Този път аз черпя — каза тя. — Корабчето тръгва след час.

— Ужасно ми се иска — отвърна Франк, като я поведе към открито кафене. — Но не мога заради проклетата работа. Руснакът може да ми се обади всеки момент и, ако не съм на разположение, сделката ще пропадне.

По време на закуската им, Франк замълча и се загледа напрегнато над рамото ѝ.

— Какво има? — попита тя, като проследи погледа му и видя плешив тип с дебел врат и черен костюм, който си пробиваше път в тълпата към тях.

— *Палацото* — отвърна той, като прехапа долната си устна. Надявам се, че не искат да се срещаме сега.

— Няма проблеми. Ще се видим отново по-късно.

Плешивият здравеняк стигна до масата им. Темето му лыщеше от пот.

— Ти — каза той със силен руски акцент. — Готово е.

Франк избърса устата си със салфетка.

— Не може ли да почака докато довършим закуската си?

— Не.

Франк погледна Тина притеснено и остави салфетката на масата с треперещи ръце. Дали това бе страх? Или просто възбуда от голямата комисионна? После той ѝ се усмихна.

— Искаш ли да видиш сградата? Наистина е великолепна.

Тя погледна остатъците от закуската си, после руснака.

— Може би не трябва...

— Глупости — прекъсна я Франк, после се обърна към руснака.

— Разбира се, това не е проблем, нали?

Мъжът го изгледа объркано.

— Точно така — усмихна се Франк и ѝ помогна да се надигне. — Не бързай толкова — нареди той на руснака. — Тя не е яка като теб.

Веднага след като стигнаха до предната врата на палацото и се изправиха срещу стръмните тесни стъпала, които водеха нагоре към мрачината, Тина съжали, че е дошла. Плешивият руснак приличаше на славянските бандити, които населяваха криминалните филми напоследък, а разходката от площада до тук бе измъчила краката ѝ. А сега трябваше да изкатери кошмарните стълби.

— Може би трябва да почакам тук — каза тя.

Франк я изгледа ужасено.

— Знам, че изглежда трудно, но няма да съжаляваш. Довери ми се.

— Но моите...

— Хайде — обади се руснакът, който вече бе стигнал до първата площадка.

Франк ѝ протегна ръка.

— Позволи ми да ти помогна.

И тя му позволи. Все пак, досега той се бе държал като идеален джентълмен. Тина се замисли за предишната вечер — операта и ресторанта — за да не мисли за болката в петите си докато Франк ѝ помагаше да се изкачи до дъбовата врата на върха на стълбището. Тя погледна назад, но видя само мрак, който изчезна, когато руснакът отвори вратата.

След като влезе вътре, осъзна, че Фрак е прав. Наистина си струваше.

Той я поведе по паркета към модернистично дървено канапе. Руснакът влезе в друга стая.

— Не се шегуваше — каза тя, като се завъртя, за да огледа всичко.

— Какво ти казах? — попита Франк и се вторачи във вратата, която бе леко открената. — Слушай, позволи ми да приключа документацията насаме с купувача, а после ще се погрижим за малкото ни пътешествие.

— Наистина ли? — изненада се Тина и се изчерви от удоволствие. — Това ще е чудесно.

— Няма да се бавя — обеща той, като я докосна по рамото и последва руснака в другата стая.

В МИТ Тина бе научила много за мебелите, проектирани от прочути дизайнери, но никога не ги бе виждала в действителност. В ъгъла стоеше шезлонг „Килин“, изработен от черна кожа и имбуя^[1], проектиран от Серджо Родригес. Точно срещу него бе разположено кресло от „Щрасле“, датирано от 1972 г. Самата Тина седеше на канапе от палисандрово дърво, проектирано от Жоаким Тенрейро. Тя се зачуди колко ли струва обзавеждането на стаята.

Чу звук и вдигна очи. Красиво момиче влезе откъм терасата. Девойката имаше дълга до кръста права кестенява коса, кристалночиста кожа и бляскави очи. Беше облечена в розова лятна рокля, която подчертаваше хубавата ѝ фигура.

— Здравсти — усмихна ѝ се Тина.

Момичето прикова очи в корема ѝ, каза няколко възбудени немски думи и седна до нея. Протегна колебливо ръка към корема и попита:

— Мога ли?

Тина кимна и момичето погали корема ѝ. Изчерви се и потупа собствения си корем.

— Аз имам. Също.

Усмивката на Тина се изпари.

— Бременна си?

Момичето се намръщи несигурно, после кимна въодушевено.

— Да. Имам бебе. Ще имам бебе.

— Аха...

Тина се зачуди как ли реагираха родителите на момичето.

— Ингрид — представи се то.

Тина пое малката суха ръка.

— Аз съм Тина. Тук ли живееш?

Ингрид очевидно не я разбра, но в този момент вътрешната врата се отвори и висок мъж с посивяла вълниста коса и безукорен костюм влезе при тях, последван от Франк, който имаше учудващо смирен вид.

Ингрид плесна с ръце над корема на Тина.

— Чудесна демонстрация, Роман!

Роман се приближи към тях и Тина му позволи да ѝ целуне ръка.

— Няма нищо по-красиво от бременна жена — каза той. — Приятно ми е да се запознаем, госпожице...

— Кроу. Тина Кроу. Вие бащата на Ингрид ли сте?

— Горд чичо. Роман Угримов.

— Е, господин Угримов, домът ви е великолепен. Наистина впечатляващ.

Угримов кимна с благодарност, после каза:

— Ингрид, запознай се с господин Франк Доудъл.

Девојката стана и се ръкува любезно с Франк. Угримов, застанал зад нея, сложи ръце на рамената ѝ, прикова очи във Франк и каза:

— Ингрид е всичко за мен, разбираш ли? Тя е целият ми свят.

Ингрид се усмихна свенливо. Угримов бе изрекъл думите си прекалено убедено.

— Тина, мисля, че трябва да тръгваме — каза Франк.

Тя се разочарова, тъй като искаше да разгледа останалата част от палата, но в гласа на Франк се долавяше притеснение, което я накара да си помисли, че вероятно бе най-разумно да си тръгнат. А и противоречието между бременността на Ингрид и вниманието на чичо ѝ я бяха накарали да се почувства неловко.

Тя стана и се олюля леко и Ингрид се втурна да ѝ помогне. После Тина хвана ръката на Франк, който ѝ прошепна, че съжалява.

Плешивият главорез ги поведе обратно надолу, което бе много по-лесно от изкачването. На половината път чуха шумния смях на Ингрид.

Когато слязоха долу и руснакът отвори вратата към площада, Тина осъзна, че нещо тук не е наред. Спряха в сянката на палата, а бандитът затвори вратата.

— Не разбирам, Франк — каза тя. — Ако той подписва документите сега, как така вече се е нанесъл?

Франк не я слушаше. Стоеше с ръце на кръста и гледаше наляво. Жена на възрастта на Тина излезе от близкия вход и се затича към тях.

— Франк! — извика жената с изненадващо заплашителен глас.

Първата мисъл на Тина бе, че това е съпругата на Франк.

Отдясно, някакъв мъж също се затича към тях, стиснал пистолет в ръка. Той пък какъв беше? Но Тина нямаше време да изрече въпроса си, тъй като в същия миг чу гласа на Угримов, който им крещеше отгоре:

— Обичам я, копеле!

Тина пристъпи напред, после назад, тъй като Франк гледаше нагоре към небето. Остър писък изпълни въздуха, после се превърна във вой.

Тогава Тина видя какво падаше. Розов плат, кестенява коса. Момичето. Ингрид. А после...

В десет и двадесет и седем Ингрид Кол падна на метър от Тина. Силен удар и хрущене, размазани кости и плът. Кръв. Тишина.

Тина не можеше да си поеме дъх. Тялото ѝ се скова. Дори не можеше да изпищи. Франк извади пистолет и стреля три пъти, после побягна. Жената — Съпруга? Любовница? Нападателка? — се втурна след него. Тина се спъна и падна на паветата. Едва сега успя да изпищи.

Другият мъж, онзи с пистолета, застана до нея. Изглеждаше объркан, вторачен в кървавата пихтия до нея. После забеляза Тина и, за миг, писъците ѝ заглъхнаха, тъй като се страхуваше от него и пистолета му. Но след секунда виковете ѝ избухнаха отново.

— Раждам! Имам нужда от лекар!

— Аз... — каза мъжът, като погледна към улицата, където бяха изчезнали Франк и жената, после се отпусна на земята до нея.

— Доведи лекар! — изкрещя Тина, после и двамата чуха три резки изстрела.

Мъжът я погледна отново, сякаш виждаше призрак, и извади мобифона си.

— Всичко ще е наред — каза той докато набираше.

Заговори с някого на италиански. Тина разбра думата „линейка“. Когато мъжът затвори, тя осъзна, че е прострелян в гърдите. Ризата му

беше почервенияла от кръвта.

Заля я вълна от прагматизъм. Нямахше значение, че мъжът е прострелян — вече бе повикал линейка. Бебето ѝ беше в безопасност, доколкото това бе възможно при тези обстоятелства. Тя се успокои и контракциите ѝ се забавиха. Мъжът, вторачен в нея, я хвана за ръката и я стисна силно, сякаш не осъзнаваше какво правеше. Жената, чието име Тина научи по-късно, се приближи към тях разплакана. Мъжът загледа съучастницата си тъжно.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Тина.

— Какво?

Тя си пое дъх.

— Имаш пистолет.

Това май прозвуча като шокираща новина за мъжа, който пусна оръжието си. Пистолетът изтрака на поветата.

— Какво... — каза Тина измъчена от контракциите. — Какво, по дяволите, си ти?

— Аз... — той стисна ръката ѝ още по-силно. — Аз съм турист.

[1] Южноамериканско дърво, използвано за изработка на скъпи мебели. — Б.пр. ↑

6.

Джанет Симънс забеляза, че шест години по-късно споменът все още кара Тина да се вълнува. Съпругата на Уийвър отмести очи от нея, сякаш не искаше да гледа жената, която ѝ задаваше толкова много въпроси.

— Значи това беше Майло? — попита Симънс.

Тина кимна.

Агентката я подтикна колебливо.

— Какво мислиш, че е имал предвид? В подобно положение, последното, което някой би казал, е, че е турист.

Тина избърса очи и вдигна глава.

— Положението беше, че той имаше два куршума в десния си дроб и кървеше. В подобни положения, правдоподобността отива на кино.

Симънс се замисли. Думата ѝ казваше две неща. Първо, че през 2001 г. Майло наистина е бил развалина, при това до такава степен, че бе готов да спомене пред абсолютно непознат човек за свръхсекретната си работа. Второ: Майло се бе съвзел достатъчно бързо, за да не позволи на Тина да узнае какво бе наистина неговата професия.

— Какво правеше той във Венеция? Предполагам, че ти е казал. Носил е оръжие, имало е престрелка, а мъжът, с когото си прекарала деня, изчезнал.

— Беше убит — поправи я Тина. — По онова време Майло бе действащ агент, а Франк Доудъл бе откраднал три милиона долара от правителството.

— Нашето правителство?

— Нашето. В онази нощ Майло подаде оставката си. Не заради мен, нито заради Франк. Не беше дори заради кулите близнаци, за които научихме по-късно. Животът му просто бе станал непоносим.

— И ти беше там.

— Да.

— Да се върнем назад за секунда. И двамата бяхте отведени в италианска болница и ти роди Стефани. Кога Майло се появи отново?

— Той никога не си тръгна.

— Какво имаш предвид?

— След като лекарите го оперираха, го настаниха в стая на горния етаж. Веднага щом се събуди, той се шмугна в стаята на сестрите и откри къде съм настанена.

— Не е знаел името ти.

— Пристигнахме в болницата по едно и също време. Той проверил по часа. Бях припаднала след раждането, а когато се събудих, той спеше в стола до леглото ми. Телевизорът работеше и предаваше италианските новини. Не разбирах какво говорят, но видях как изглежда Световния търговски център.

— Разбирам.

— Не, не разбираш — развълнувано възрази Тина. — Когато разбрах какво е станало, заплаках и събудих Майло. Показах му телевизора и му обясних защо плача, а когато схвана положението, той също се разплака. И двамата седяхме в болничната стая и плачехме. И оттогава станахме неразделни.

Докато Симънс размишляваше върху любовната история, Тина погледна часовника.

— Мамка му — изруга тя и се надигна. — Трябва да отида да взема Стефани. Ще обядваме заедно.

— Но аз имам още въпроси.

— По-късно — отговори Тина. — Освен ако не възнамеряваш да ме арестуващ. Планираш ли да го направиш?

— Можем ли да поговорим по-късно?

— Обади ми се.

Симънс изчака Тина да се пригответи. Нужни й бяха само пет минути. Тя се появи, облечена в лятна рокля, и каза:

— Какво е другото ниво?

— Какво?

— По-рано, спомена, че разследваш Майло на две нива. Едното ниво беше убийство. Какво беше другото?

Симънс съжали, че се е изпуснала. Нуждаеше се от време, за да се сдобие с отговори преди Тина Уийвър да измисли някаква история.

— Можем да поговорим за това утре — отговори тя.

— Обясни ми накратко — настоя Тина.

Симънс ѝ разказа за паспорта.

— Майло е руски поданик, Тина. Това е новина за всички нас.

Тина се изчерви.

— Не, това е легенда. Шпионите го правят непрекъснато. Легенда за нещо, което е трябвало да направи в Русия.

— Той ли ти каза за това?

Тина поклати глава.

— Някога споменава ли е името Михаил Властов?

Тина отново поклати глава.

— Може и да си права и да е просто недоразумение — каза благородно Симънс.

Излязоха на улицата, но, преди да се разделят, Симънс колебливо подхвана най-важната тема на разговора им.

— Слушай, Тина. Изслушах причините, поради които не си избягала с Майло, но трябва да призная, че не ти вярвам. Това са прекалено практични. Отказала си му по друга причина.

— Знаеш защо, специален агент.

— Вече не му вярваш.

Странна гримаса изкриви лицето на Тина и тя тръгна към колата си.

Телефонът на Симънс звънна, тъкмо когато стигна до Седмо авеню.

— Дръж се здраво — каза Орбах.

— Какво? — обърка се тя.

— Уилям Т. Пъркинс.

— Кой? — учуди се тя и насочи дистанционното към колата си.

— Баща на Уилма Уийвър. Дядото на Майло. Живее в Мъртъл Бийч, Южна Каролина. В старчески дом „Обетована земя“. Роден през 1926 г. Осемдесет и една годишен.

— Благодаря за аритметиката — отвърна Симънс, без да издава вълнението си. — Поради каква причина не знаехме това преди?

— Никога не сме питали.

Да, очевидно некомпетентността бе неотделима част от разузнаването. Никой не се интересуваше дали някакъв си дядо все още диша.

— Можеш ли да ми изпратиш адреса и да предупредиш старческия дом, че отивам там?

— Кога?

Тя се замисли за миг.

— Довечера.

— Да ти резервирам ли полет?

— Да — отговори Симънс, после си погледна часовника и взе решение. — Около шест часа. Запази три места.

— Три?

Тя излезе от колата и тръгна обратно към дома на Уийвър.

— Да. Тина и Стефани ще дойдат с мен.

7.

Истината, три лъжи и няколко пропуска. Това бе всичко, което Майло знаеше. Примаков му обеща да се погрижи за останалото. Старецът сподели твърде малко по време на прекалено дългата седмица в Албакърки. Вместо това му задаваше въпроси, също както правеше сега Терънс Фицхю. Историята, от самото ѝ начало в Тенеси до кървавия ѝ край в Ню Джърси. Разказа я толкова много пъти в Ню Мексико, че я знаеше по-добре от историята на живота си.

— Дай ми подробности — настояваше Примаков.

Но руснакът го разпитваше не само за историята. Беше поискал да узнае неща, които Майло нямаше право да отговори — бяха предателство.

— Искаш помощта ми, нали?

Йерархията на отдела по Туризма, броя туристи, съществуването на Сал и метода му на връзка, отношенията между Управлението и Министерството на вътрешната сигурност и какво Управлението знаеше и не знаеше за самия Евгени Примаков, което бе съвсем малко.

Едва след пет дни разпити, старецът най-после каза:

— Вече загрех. Не се тревожи за нищо. Отиди и им кажи истината. Ще излъжеш три пъти и ще пропуснеш някои неща. Аз ще се погрижа за останалото.

Какво точно бе това „останало“ бе загадка.

Дали вярата му се разколеба? Да, определено. Разколеба се, когато осъзна, че го набутват в черната дупка, и едва не умря сутринта, когато Джон влезе в пета стая с куфарчето си с ужасяващи инструменти.

— Здравсти, Джон — поздрави го Майло, но Джон не бе аматьор и не можеше да бъде подлъган да проговори.

Той остави куфарчето си на пода, отвори го и накара двамата пазачи да притиснат голото тяло на Майло към пода.

Вярата му изчезна напълно, когато го разтредоха електрошоковете. Те разбъркаха нервите и мозъка му, така че вече не вярваше в нищо извън тази стая. Не чуваше нищо, когато тялото му се

гърчеше на студения под. В паузите между зловещите сеанси искаше да им изкрещи истината, че не бе убил Том Грейнджър — това бе лъжа номер едно. Но те изобщо не го попитаха, не му зададоха нито един въпрос. Почивките бяха само за Джон, който проверяваше кръвното на Майло и зареждаше машината си.

Единственото, което заплашваше да съживи вратата му, не изглеждаше логично. Беше Лорънс, който държеше глезените му. Докато шоковете разтърсваха тялото му, Лорънс пусна краката му, извърна се настрани и повърна. Джон спря работата си.

— Добре ли си?

— Аз... — започна Лорънс, като се надигна и избърса овлажнелите си очи, после се преви, облегна се на стената и изпразни стомаха си.

Джон, без никакво притеснение, сложи електродите на зърната на Майло. Въпреки болката, той изпита облекчение, сякаш отвращението на Лорънс можеше скоро да бъде споделено от всички тях. Грешеше. После се появи Фицхю и му показва снимките.

— Ти уби Грейнджър.

— Да.

— Кого още уби?

— Турист. Трипълхорн.

— Кога уби Грейнджър? Преди да убиеш туриста?

— Преди. Не, след това.

— Какво направи после?

Майло се закашля.

— Разходих се в гората.

— После?

— Повърнах. След това излетях за Тексас.

— Под името Долан?

Той кимна. Вече бе на сигурното място на кошмарната истина.

— Опитах се да накарам жена ми и дъщеря ми да изчезнат с мен — каза той, съобщавайки неща, които Фицхю вече знаеше. — Но Тина отказа.

Той се изправи с усилие и погледна Фицхю.

— Нямах семейство, нито работа. Управлението и Министерството на вътрешната сигурност ме издирваха.

— Измина цяла седмица — каза Фицхю. — И ти изчезна.

— Албакърки.

— Какво правеше в Албакърки?

— Пих. Много. Пиянствах докато осъзнах, че не мога да продължа.

— Много хора преживяват целия си живот пияни. Какво те прави толкова специален?

— Не искам да живея в бягство. Някой ден... — каза той, замълча за миг, после продължи. — Някой ден искам да се върна при семейството си. Ако ме приемат. А единственият начин това да стане, е да се предам. Да се оставя на милостта на съда и т.н.

— Доста пресилено.

Майло не възрази.

— Седмицата в Албакърки. Къде отседна.

— В хотел „Ред руф“.

— С кого?

— Сам.

Лъжа номер две.

— С кого говори? Една седмица е дълго време.

— Келнерки от „Чилис“ и „Апълби“. Барман. Но не говорихме за нищо важно — обясни Майло и пак замълча за момент. — Мисля, че ги уплаших.

Вторачиха се един в друг и накрая Фицхю каза:

— Ще проверим всичко, Майло. Понякога ще ти се струва, че това е изпробване на паметта ти, но не е. Това е проба на искреността ти. Схващаш ли?

Майло кимна. Движението му причини болка.

— Два стола — нареди Фицхю, без да се обръща назад. Останалият портиер отиде да изпълни заповедта му.

— Джон, остани на разположение — нареди Фицхю. Джон кимна, вдигна куфарчето си и излезе от стаята. Портиерът се завърна с алуминиеви столове и помогна на Майло да се настани на единия. Фицхю седна срещу него, а когато Майло се плъзна и падна, поръча да им донесат и маса. Това помогна, тъй като Майло можеше да се просне на гладката бяла повърхност, омазвайки я с кръв.

— Разкажи ми как започна — заповяда Фицхю.

Разпитът през първия ден продължи почти пет часа, описвайки събитията от четвърти юли през злощастното пътуване до Париж до

неделя, осми юли, когато Майло се завърна. Можеше да разкаже историята за по-кратко време, но Фицхю го прекъсваше често с въпроси. След самоубийството на Тигъра в Блекдейл, Фицхю потропа по масата, раздразнен, че Уийвър отново се бе плъзнал върху омазаната с кръв повърхност.

— И това беше изненада, нали?

— Какво?

— Сам Рот, Ал Абари. Фактът, че е бил турист.

Майло облегна ръка на масата и подпря брадичката си.

— Разбира се, че беше изненада.

— Позволи ми да си изясня. Тигъра, професионалист с едно от най-тъпите имена в света, пристига в страната ни само за да си побъбри с теб, а после да се самоубие.

Майло кимна.

— Въпросът ми е следния: как твоето туристическо досие, което би трябвало да е строго секретно, се озова в ръцете му?

— Грейнджър му го дал.

— Уха! — възкликна Фицхю и бутна стола си назад. — Чакай да се уверя, че съм чул правилно. Твърдиш, че Том е работил заедно с Тигъра? Това е сериозно обвинение.

— Страхувам се, че е така.

— А после си позволил на Самюъл Рот да се самоубие пред очите ти, когато си знаел, че разполага с безценна информация.

— Нямах възможност да го спася. Беше прекалено бърз.

— Може би не си искал да получиш възможност. Може би си искал да умре. Може би си знаел, че има отрова в короната и си бръкнал в устата му и си му помогнал. Все пак, той е бил слаб, а отпечатъците ти бяха по цялото му лице. Може би дори си го направил по заповед на Грейнджър. Защо не? Обвиняваш горкия човек за всичко друго.

Майло отговори с мълчание.

Когато стигнаха до разговора с Грейнджър, проведен сутринта, преди да излети за Париж, за да се срещне с Анджела Йейтс, Фицхю го прекъсна отново.

— Значи най-после си го попитал за Тигъра?

— Но той ме отрязал — отговори Майло. — Какво му пречеше да ми покаже досието? Не разбирах. Не и тогава. Мина доста време преди

да го получа. Прекалено много.

— Какво да получиш?

Майло не отговори, затова Фицхю се облегна назад, кръстоса крака и каза:

— Знам, че ти е показал досието, Майло. Когато се върна от Париж. Надявам се, няма да предположиш, че след като аз съм вербувал Бенджамин Майкъл Харис, съм свързан с тази история по някакъв начин. В нашата страна грешка, допуснатата при вербуване грешка все още не се смята за престъпление.

Майло се вторачи в него и се зачуди дали да нарече следващата част „лъжа“ или „пропуск“. Понякога разликата бе недоловима.

— Не. Знаех, че участието ти не може да обясни цялата тази потайност. Том не играеше в един отбор с теб.

— Точно така. Беше комбина с Тигъра.

— И затова ми бе нужно толкова време да го открия — обясни Майло. — Грейнджър ми даде досието, за да ме насочи по погрешна следа. Искаше да започна да душа около теб.

Фицхю изглеждаше доволен от отговора.

Разпитът продължи. Фицхю го прекъсваше често, за да си изясни нещо или да се престори на объркан. Когато Майло каза, че е останал в Париж, защото е изпитвал подозрения, Фицхю каза:

— Но си видял снимките на Айнър и доказателствата.

— Да, но какво доказваха те? Дали Анджеела предаваше информация на Хърбърт Уилямс или той на нея? Или тя бе забъркана в нечия игра, без да има представа? Дали Уилямс я шпионираше, за да научи нещо за разследването ѝ? Или дали тя бе наистина виновна и човекът с червената брада просто ръководеше и Тигъра и Анджеела и продаваше информация на китайците? Ако бе така, кого представляваше? Може би китайците ръководеха самия Хърбърт Уилямс.

— Това е шибана китайска загадка.

Фицхю отвори вибриращия си телефон. Кимна, изсумтя няколко пъти, после затвори.

— Слушай, прекарахме дълъг ден, а ти се справи чудесно. Можем да се задълбочим в конспирацията утре — каза той и потупа масата. — Чудесна работа.

— Значи мога да получа храна? — попита Майло.

— Разбира се. Ще ти намерим и дрехи — обеща му Фицхю, като се надигна усмихнато. — Наистина съм доволен. А подробностите ще придадат човешки вид на всички тия гадории. Можем да обсъдим и как се разбираш с жена си. И как са нещата с доведената ти дъщеря.

— Дъщеря — поправи го Майло.

— Какво?

— Дъщеря. А не доведена дъщеря.

— Добре — предаде се Фицхю с вдигнати ръце. — Както кажеш, Майло.

Докато мъчителят му излизаше от стаята, Майло си припомни указанията на Примаков: „Три смотани лъжи, Майло. Прекарал си цял живот в лъжа. Защо да се променяш сега?“

8.

— Не искам да се плашиш — прошепна Джанет Симънс, когато Тина се прибра у дома. — Открихме дядото на Майло. Мисля, че би трябвало да дойдеш с мен.

— Това е невъзможно. Всичките му роднини са мъртви.

— Е, има само един начин да се уверим в това.

По време на полета от „Ла Гуардия“ до Мъртъл Бийч, Тина се притискаше към Стефани, която бе настояла да седне до прозореца.

За дъщеря ѝ внезапната промяна бе вълнуваща. Бяха ѝ обяснили, че отиват за един ден до плажа. Господи, малката госпожица беше страхотна! Колко бе изтърпяла през последните две седмици, откакто се събуди и откри в спалнята си главорезите от Министерството на вътрешната сигурност, които издирваха внезапно изчезналия ѝ баща? Защо въобще трябваше да преживее всичко това?

— Как си, сладурче?

Стефани се прозя и се вторачи в сивите облаци.

— Малко съм уморена.

— Аз също.

— Наистина ли отиваме на почивка?

— Нещо такова. Кратка. Просто трябва да поговоря с един човек.

След това можем да се позабавляваме на плажа. Добре ли звучи?

Стефани сви рамене и попита:

— А тя защо идва?

— Не харесваш ли госпожица Симънс? — усмихна се Тина, като погледна агентката, която се занимаваше с мобилния си телефон.

— Мисля, че тя не харесва татко.

Да, страхотно хлапе. И умно. Вероятно доста по-умно от майка си.

Тина отново се зачуди защо се бе съгласила на това внезапно пътуване. Наистина ли се доверяваше на специален агент Симънс? Не съвсем, но примамката бе сериозна: най-после да се запознае с член от семейството на Майло. Да, виновно бе любопитството.

Приземиха се малко след осем и Тина събуди Стефани, докато самолетът подхождаше към пистата. На летището не ги очакваше никой и Симънс трябваше да се погрижи да наеме кола.

Беше четвъртък вечер, но също така бе и разгарът на лятото. Минаха покрай открити джипове, пълни с похотливи полуголи студенти, които размахваха бирени бутилки. Изрусени красавици се кикотеха, доволни от вниманието към тях. От клубовете гърмеше музика.

Старческият дом се намираше в горист район в северната част на града, недалеч от плажа. Състоеше се от две пететажни кули, разделени от тревни площи и дървета.

— Красиво — отбеляза Стефани.

Според Дийдри Шеймъс, енергичната червенобуза директорка на дома, останала след смяната си, за да разбере защо точно Министерството на вътрешната сигурност се интересува от един от обитателите. „Обетована земя“ не бе точно старчески дом, а място за живот на възрастни хора.

— Окуражаваме независимостта тук — обясни тя.

Уилям Т. Пъркинс живееше на първия етаж на кула номер две. Шеймъс ги заведе до вратата му, поздравявайки с пресилен ентузиазъм всеки жител, покрай когото минеха. Най-последно, спряха пред номер четиринадесет. Шеймъс почука и извика:

— Господин Пъркинс! Гостите ти пристигнаха!

— Задръж шибаните си коне! — изрева груб ядосан глас.

Изведнъж Тина се притесни за Стефани. Какво се криеше зад тази врата? Може би прадыдо й. Все още не можеше да повярва, че Майло не знае за него. Но пък ако знаеше, със сигурност щеше да й каже, нали? И какъв човек беше този прадыдо? Тя дръпна госпожица Шеймъс настрана.

— Има ли място, където Стефани може да почака? Не съм сигурна, че искам да влиза с нас.

— О, господин Пъркинс е избухлив, но...

— Наистина — настоя Тина. — Нямате ли помещение с телевизор?

— Има една стая надолу по коридора.

— Благодаря — каза тя, после се обърна към Симънс. — Ще се върна веднага.

Заведе Стефани до стая с три канапета, голямо кресло и седем старци, които гледаха криминале.

— Скъпа, имаш ли нещо против да изчакаш тук за малко?

Стефани й махна да се приближи.

— Тук мирише — прошепна тя.

— Можеш ли да изтърпиш за малко? Заради мен.

Стефани направи гримаса, за да покаже колко лошо мирише в стаята, но кимна.

— Не за дълго.

— Ако има някакви проблеми, ще бъдем в стая номер четиринадесет. Ясно ли е?

На път към отворената врата на стаята на дядото, Тина внезапно бе обзета от параноя. Бе същата параноя, с която живееше откак Майло избяга от Дисниуърлд, а нейният свят се пренасели с инквизитори и агенти.

Параноята й заговори с гласа на Майло: „Така става, Тина. Слушай. Карат те да изпратиш детето някъде. А когато приключите разговора си, детето е изчезнало. Старците ще бъдат упоени и няма да знаят какво става. Симънс няма да ти каже, че е взела Стефани. Не. Просто ще ти намекне. Ще те накара да разбереш, че има един документ за теб и иска да го прочетеш пред камера. Документът ще твърди, че съпругът ти е крадец, предател и убиец и ти искаш да го заключат в затвор до края на живота му. А Симънс ще ти обещае, че ако го направиш, те ще намерят Стефани“.

Но това беше само параноя, каза си Тина. Нищо повече.

Поспря пред отворената врата и надникна вътре. Шеймъс се усмихваше широко и се приготвяше да си тръгне. Симънс седеше на стол до плешив, сбръчкан старец в инвалидна количка. Лицето на мъжа бе изкривено от старост, а очите му — увеличени от огромни очила с черни рамки. Агентката й кимна, а старецът се усмихна, разкривайки пожълтялото си чене.

— Запознай се с Уилям Пъркинс, Тина. Уилям, това е снаха ти, Тина Уийвър.

Ръката на Пъркинс, протегната да се здрависа с нея, увисна във въздуха. Той впери очи в Симънс.

— За какво, по дяволите, говориш, жено?

— Чао! — весело извика Шеймъс и ги остави насаме.

9.

Уилям Пъркинс не прие новината лесно. Отначало твърдеше, че въобще няма внук, после, че нямал внук на име Майло Уийвър. Възраженията му бяха изпъстрени с ругатни и Тина остана с впечатлението, че през всичките си осемдесет и една години господин Пъркинс е бил доста проклето копеле. Да, беше имал две дъщери, но те го напуснали още в тийнейджърските си години без дори да се сбогуват с него.

— Дъщеря ви, Уилма, господине. Тя и съпругът и, Тиодор, са имали син на име Майло. Вашият внук — настоя Симънс.

Накрая, сякаш тези думи представляваха неоспоримо доказателство, Пъркинс се отпусна назад и призна, че имал внук.

— Майло — изсумтя той и поклати глава. — С такова име кръщаваш куче, а не човек. Винаги си мислех така. Но Елън, въобще не й пукаше какво мисля. Никоя от тях не се интересуваше.

— Елън? — попита Тина.

— Проблеми още от самото начало. Знаете ли, че през 1967 г., едва седемнадесетгодишна, тя взимаше ЛСД? На седемнадесет години! А на осемнадесет спеше с някакъв кубински комунист. Хосе някой си. Спря да си бръсне краката и напълно откачи.

— Извинете, господин Пъркинс — прекъсна го Симънс. — Не знаем коя я Елън.

Пъркинс примигна объркано за момент.

— Елън е шибаната ми дъщеря, разбира се! Питате за майката на Майло, нали?

Тина въздъхна тежко.

— Мислехме, че Уилма е майката на Майло — каза Симънс.

— Не — поправи я той раздражено. — Уилма взе бебето — предполагам, че той беше на четири или пет годинки тогава. Тя и Тио не можеха да имат деца, а Елън... Господ знае с какво се занимаваше тогава. Мотаеше се из целия свят. Уилма също не говореше с мен, но научих от Джед Финкълстейн — Уилма все още се съгласяваше да говори с Джед — че това било идея на Елън. Тогава се занимавала с

някакви немци. В средата на седемдесетте години. И дори полицията я издирваше. Вероятно е решила, че хлапето само ще ѝ пречи. Затова помолила Уилма да го прибере — той сви рамене и плесна по колената. — Можете ли да си представите? Просто изоставяш бебето и си измиваш ръцете!

— Знаете ли къде е господин Финкълстейн сега? — попита Симънс.

— Два метра под земята. Умря през 1988 година.

— И с какво точно се занимаваше Елън?

— Четеше Карл Маркс. И Мао Цзедун. Йозеф Гьобелс дори. На немски.

— На немски?

Той кимна.

— Тя беше в Западна Германия, когато се отказа от майчинството. Това момиче винаги се предаваше, когато положението станеше напечено. Веднъж ѝ каза, че не е лесно да си родител.

— Но не сте говорили с нея през цялото това време?

— Не. Изборът беше неин. Пълно мълчание за собствената ѝ плът и кръв, когато се захвана с швабските си другарчета.

— С изключение на сестра ѝ, Уилма.

— Какво? — отново се обърка старецът.

— С изключение на Уилма. Продължила е да поддържа връзка със сестра си.

— Да — отговори старецът с разочарован глас, после се усмихна, озарен от някакъв спомен. — Знаете ли какво ми каза Финкълстейн? Той беше немец и четеше всички онези вестници. Каза, че Елън била арестувана и набутана в затвора. Знаете ли за какво?

Двете жени се вторачиха в него с очакване.

— Въръжен грабеж. Тя и веселата ѝ банда от комуняги започнали да обират банки! Кажете ми, как това помага за спасяването на работниците по света?

— С нейното име ли? — рязко попита Симънс.

— Нейното име?

— Нейното име ли беше във вестника?

Той се замисли и сви рамене.

— Снимката ѝ беше. Финкълстейн не каза... чакайте! Да! Беше някакво немско име. Елза? Да, точно така, Елза.

— Коя година?

— Седемдесет и осма. Или девета. Да, седемдесет и девета.

— Свързахте ли се с някого, когато научихте това? С нашето посолство? Опитвахте ли се да я изкарате от затвора?

Мълчанието се завърна като неканен гостенин при Уилям Пъркинс. Той поклати глава.

— Дори не казах на Мини. Елън не би искала това. Беше ни отрязала напълно. Не искаше да тичаме да я спасяваме.

Тина се зачуди колко ли пъти през последните двадесет и осем години старецът си бе повтарял това. Единственото му оправдание задето бе зарязал дъщеря си бе лицемерно, но той се бе вкопчил в него. Също като оправданията на Тина, с които изостави съпруга си.

Симънс се поизправи и заприлича на Тина на върховния професионалист. Лицето и тонът ѝ бяха твърди, но любезни. Беше тук по определена причина и щеше да остане докато получише каквото искаше.

— Позволете ми да се уверя, че съм разбрала правилно. Елън напуска дома си и се забърква с лоши приятели. Наркомани, политически бунтари. Комунисти, анархисти, каквито ще да са. Пътува много. Живее в Германия. През 1970 г. ражда Майло. Около седемдесет и четвърта или пета връчва бебето на сестра си, Уилма. Тя и съпругът ѝ Тиодор, отглеждат детето като свое. Последното, което сте чули за Елън, е през 1979 г., когато била арестувана за банков грабеж. Беше ли освободена?

Уилям Пъркинс доби шокиран вид, когато чу така ясно изложените факти. Историята звучеше трагична или направо невероятна и зашемети дори Тина.

— Не знам дали е била освободена — прошепна Пъркинс. — Никога не проверих. И тя не се свърза с мен.

Тина се разплака. Засрами се, но не можеше да се контролира повече.

Пъркинс се вторачи в нея, после се завъртя въпросително към Симънс, която поклати глава. Тя погали Тина по гърба и прошепна:

— Не го съди още, Тина. Може би той дори не знае всичко. И не забравяй, че се опитваме да се доберем до истината.

Тина кимна, сякаш думите на агентката ѝ се сториха логични, после се стегна. Подсмръкна, избърса носа и очите си и си пое дъх.

— Съжалявам — извини се тя на Пъркинс.

— Не се тревожи, скъпа — успокой я той и се наведе да я потупа по коляното. — Всички имаме нужда да поплачем от време на време.

— Благодаря — отвърна Тина, макар да не знаеше за какво му благодари.

— Да се върнем на Майло, ако може — каза Симънс.

Пъркинс седна по-изправено, за да покаже, че е пълен с енергия.

— Давай.

— Елън изчезва през седемдесет и девета. После, шест години по-късно, Уилма и Тио загиват при автомобилна катастрофа. Така ли е?

— Да.

— А Майло е изпратен в сиропиталище в Оксфорд, Северна Каролина. Така ли?

Отначало, Пъркинс не отговори. Намръщи се, после поклати глава.

— Не. Баща му го взе.

— Баща му?

— Точно така.

Тина едва успя да потисне желанието си да заплаче. Всичко, което знаеше за живота на Майло, бе лъжа. А това превръщаше една голяма част от собствения ѝ живот в лъжа. Всички факти вече можеха да бъдат оспорени.

— Бащата — каза Симънс, сякаш знаеше всичко по въпроса, — той се е появил веднага след погребението, предполагам? Или на самото погребение?

— Не знам точно.

— Защо?

— Защото не отидох на погребението.

— Добре. Какво се случи?

— Не исках да отида — отговори старецът. — Мини не спираше да ме тормози и да ми повтаря, че това е дъщеря ми. Да, дъщеря ми, която отказваше да говори с мен докато бе жива. Защо тогава да говоря с нея, когато вече е мъртва? Също и за Майло. „Той е наш внук. Кой ще се грижи за него сега?“ — упорстваше Мини. Аз ѝ казах: „Мини, не сме били част от живота му петнадесет години. Защо ще ни иска сега?“. Но тя гледаше на нещата по друг начин. И може би беше права. Може би — вдигна ръце той. — Е, сега вече го признавам, но тогава не

можех. Навремето бях упорит — добави той с намигване, от което на Тина ѝ прилоша. — И тя отиде. Аз си останах у дома, а тя отиде. Готвих си сам почти цяла седмица преди Мини да се прибере. Но не носеше дете, а и не изглеждаше разстроена от това. Казах ѝ, че не искам да чувам нищо, но тя все пак ми разказа. Такава си беше.

— Какво ви разказа? — попита Тина сковано.

— Ще стигна до това — каза той и подсмръкна. — Оказа се, че бащата на Майло гледал новините и пристигнал да поиска сина си. Мини ми го каза. И познайте какво! Не само бил някакъв си липсващ баща, ами и бил руснак на всичкото отгоре. Можете ли да повярвате?

— Не — прошепна Тина. — Не мога да повярвам.

Симънс беше оставила съмненията си пред вратата.

— Как се казваше руснакът? — попита тя.

Уилям Пъркинс присви очи и стисна глава, за да раздвижи заспалите си спомени.

— Еви? Не. Гени? Да. Евгени. Мини го наричаше така. Евгени.

— Фамилно име?

Старецът въздъхна.

— Това вече не помня.

Тина изпита нужда от чист въздух. Изправи се, но ѝ се зави свят и се отпусна отново. Дватамата се вторачиха в нея, когато прошепна:

— Евгени Примаков?

Симънс я изгледа шокирано.

Пъркинс задъвка долната си устна.

— Възможно е. Но мисълта ми е... този комунияга се появява неочаквано и убеждава Мини да му позволи да вземе момчето.

— Майло нямаше ли думата? — прекъсна го Симънс.

— Откъде да знам? Според мен момчето не познаваше и Мини, нали така? Появява се някаква баба и го кара да дойде с нея у дома. От друга страна, вижда руснак, който твърди, че е истинският му баща. Знаете какви са руснаците. Могат да те убедят, че небето е червено. Вероятно е напълнил главата на хлапето с разкази колко прекрасна е Русия. Ако бях на петнадесет години и аз щях да замина на изток с баща си. А не да последвам някаква старица, вманиачена на тема чистене и готвене.

— Ами социалните служби? Те не биха позволили на чужденец да отведе петнадесетгодишно момче, нали?

Пъркинс вдигна ръце.

— Откъде да знам? Не ме слушайте. Дори не бях там. Но... — сбърчи вежди той, — тези типове имат пари, нали? А парите осигуряват всичко.

— Не всичко — настоя Симънс. — Единственият начин господин Примаков да получи момчето е, ако дъщеря ви го е включила в завещанието си, давайки му родителски права.

Пъркинс поклати глава.

— Невъзможно. Уилма може да не ни е харесвала. Може дори да ме е мразила. Но не би дала момчето на някакъв руснак. Не съм отгледал глупаво момиче.

Симънс погледна Тина и ѝ намигна. Изглеждаше доволна от разговора, макар Тина да не можеше да разбере какво точно бе получила. Нищо от чутото не помагаше на Майло.

— Бих искала да ви задам последен въпрос — каза Симънс.

— Ще отговоря, ако мога.

— Защо Уилма и Елън ви мразеха толкова много?

Пъркинс примигна.

— Имам предвид — продължи Симънс делово, сякаш провеждаше интервю за работа, — какво точно им бяхте направили?

Мълчание, после тежка въздишка, която може би означаваше, че старецът се подготвяше да разкрие душата и греховете си. Но не беше така. Гласът му внезапно прогърмя, изпълнен с омраза.

— Разкарайте се от шибания ми дом!

Докато излизаха, Тина си помисли, че ще разкаже всичко на Симънс. Майло беше лъжец и в този миг тя го мразеше.

Чак след като взеха Стефани от стаята с телевизора, тя осъзна още нещо.

— О, господи! — изстена Тина.

— Какво? — попита Симънс.

Тина прикова очи в нейните.

— Когато се върнахме от Венеция, Майло дойде с мен в Бостън да вземем кръщелното на Стефани. Помоли ме да му позволя, той да ѝ даде второто име. Не бях мислила за такова и не ми пукаше, а очевидно означаваше много за него.

— Какво е второто ѝ име?

— Елън.

10.

Около половин час преди идването им двамата портиери разчистиха кутиите от китайския ресторант, смениха му шишето му с вода и почистиха кръвта от масата, стола и пода. Майло изпита известно облекчение, тъй като през нощта бе започнало да му прилошава от вонята на прокиснатата храна и пот.

После Фицхю влезе в стаята, последван от Симънс. Майло не я беше виждал от Дисниуърлд и не бе говорил с нея от Блекдейл. Тя също изглеждаше изморена, сякаш бе прекарала безсънна нощ.

„Не забравяй“ — беше казал Евгени, — „Симънс е спасението ти, но не се дръж с нея по този начин“.

Майло кръстоса ръце пред гърдите си.

— Няма да говоря с нея.

Симънс му се усмихна.

— И аз се радвам да те видя.

Фицхю не си направи труда да се усмихва.

— Майло, не зависи от мен. Нито от теб.

— Не изглеждаш добре — отбеляза Симънс.

Лявото око на Майло бе подуто и лилаво, долната му устна — сцепена, а една от ноздрите му бе омазана с кръв. Най-лошите синини обаче бяха под оранжевия му гащеризон.

— Все се блъскам в някоя стена — отговори той.

— Разбирам.

Преди Фицхю да успее да се протегне към стола, Симънс вече се бе настанила на него. Той помоли портиера да донесе друг и зачака. През тази минута и половина мълчание Симънс оглеждаше Майло внимателно, а той отвръщаше на погледа ѝ, без да мигне.

Най-после столът пристигна, Фицхю седна и каза:

— Не забравяй какво си говорихме преди, Майло. За поверителните теми.

Симънс се намръщи.

— Помня — увери го Майло.

— Добре — кимна Фицхю. — Първо искам да обсъдим нещо — каза той, като бръкна в джоба си, но Симънс сложи ръка на ревера му.

— Не още, Терънс — каза тя, после го пусна. — Първо искам да чуя историята.

— Какво е това? — попита Майло. — Какво има в джоба му?

Фицхю извади празната си ръка.

— Не се тревожи, Майло. Първо историята. Оттам докъдето стигнахме.

Майло го погледна.

— Тъкмо се канеше да потеглиш към Дисниуърлд — напомни му Симънс, демонстрирайки, че е получила поне резюме от разпита вчера. — Трябва да призная, че бягството ти в последната минута беше идеално изпълнено. Добра работа.

— Тя така ли ще говори през цялото време? — обърна се Майло към Фицхю, който сви рамене.

— Просто говори — каза Симънс. — Ако реша, че сарказмът е подходящ, ще го използвам.

— Да — съгласи се Фицхю. — Започвай.

После се завъртя към Симънс.

— Опитай се да сдържаш сарказма си.

Майло разказа историята за Дисниуърлд така както се бе случила. Пропусна само появата на Евгени Примаков в „Космическата планина“. Макар да бе излъгал Тина за много неща, не я бе излъгал за целта на посещението на стареца — той искаше да знае какво бе станало с Анджела Йейтс.

Лесно му беше да пропусне срещата, тъй като не бе свързана с темата на разпита. Това му позволи да наблюдава как реагират двамата срещу него.

Фицхю седеше по-изправен отколкото предния ден. Вчера изглеждаше, сякаш времето, с което разполага е безкрайно, а днес бързаше, като че ли разпитът вече беше без значение. От време на време казваше:

— Да, да. Това вече го знаем.

Всеки път обаче, Симънс го прекъсваше:

— Може би аз не го знам, Терънс. Наясно си, че Министерството на вътрешната сигурност страда от липса от информация.

После се обръщаше към Майло.

— Моля те, продължавай.

Симънс искаше да узнае всичко.

И Майло се подчини. Разказа историята бавно, като описа подробно всичко. Дори спомена цвета на реното на Айнър.

— Хубава кола е, нали? — попита Симънс.

— Да, агентът има добър вкус.

По-късно, когато Уийвър най-после стигна до срещата си с Угримов, Симънс го прекъсна отново и каза на Фицхю:

— Този Угримов. Включен ли е в списъците ни за арестуване?

Фицхю сви рамене.

— Не знам нищо за него. Майло?

— Не — отговори Майло. — Никога не е нарушавал закона в Съединените щати. Може да дойде тук, когато си поиска, но мисля, че никога няма да го направи.

Симънс кимна и сложи ръце на масата.

— Както и да е, ще стигнем до това след малко, но едно нещо продължава да ме тормози. След като направи всички връзки, ти отиде и уби Том Грейнджър, нали така?

— Да.

— В изблик на гняв.

— Нещо такова.

— Не го вярвам.

Майло се вторачи в нея.

— Преживях ужасно много, Джанет. Човек никога не знае как точно ще реагира.

— И като уби шефа си, унищожи единственото доказателство, което можеше да докаже поне малка част от историята ти.

— Никога не съм твърдял, че съм гений.

Тишината бе нарушена от телефона на Джанет Симънс. Тя погледна екрана, отиде в ъгъла, притисна пръст към свободното си ухо и отговори. Двамата мъже се загледаха в нея.

— Да. Чакай малко. По-бавно. Какво? Да Имам предвид, не. Не, не съм го правила. Повярвай ми, нямам нищо общо с това. Не, не го прави. Не докосвай нищо, преди да стигна там. Ясно ли е? Ще дойда след... — тя погледна към тях, — ... след половин час или четиридесет и пет минути. Просто чакай, ясно ли е?

Тя затвори телефона.

— Трябва да тръгвам.

Двамата мъже примигнаха тъпо.

— Можем ли да продължим утре?

Майло не си направи труда да отговори, но Фицхю промърмори:

— Предполагам, да.

Симънс огледа стаята за разпити.

— Искам го във отгук.

— Какво? — изненада се Фицхю.

— Разчистих единична килия в ЦЗ. Искам той да е преместен там до сутринта.

ЦЗ беше градският център за задържане, където държаха арестуваните преди делата им. Намираше се в долната част на Манхатън до площад „Фоули“.

— Защо? — попита Майло.

— Да — Фицхю се присъедини към него раздражено. — Защо?

Симънс погледна към Фицхю и заговори заплашително:

— Защото искам да мога да говоря с него на място, което не контролираш напълно.

Тя прикова очи и в двамата за момент, после излезе.

— Струва ми се, че госпожица Симънс няма доверие на ЦРУ — отбеляза Майло.

— Майната ѝ — отвърна Фицхю. — Тя не може да ми нарежда кога и как да приключи разпитите си. Знаеш защо е толкова въодушевена, нали?

Майло поклати глава отрицателно.

— Имаме руски паспорт с твоето лице. Името е Михаил Евгениевич Властов.

Майло се стресна. Какъвто и да беше планът на Евгени, разкриването на тайната му не можеше да е част от него.

— Откъде го взехте? — попита той.

— Това не те интересува.

— Фалшификат е.

— Страхувам се, че не е, Майло. Дори Управлението не прави толкова добри фалшификати.

— И какво означава това?

Фицхю бръкна в джоба си и извади няколко сгънати листа. Изглади ги на масата. Майло не си направи труда да ги погледне, а

прикова очи в тези на по-възрастния мъж.

— Какво е това? — попита той безизразно.

— Информация. Компрометирана информация, озовала се в руски ръце. Информация, до която си имал достъп точно преди да бъде компрометирана.

Майло бавно насочи поглед към листата.

Москва, Руска федерация

Случай: С09-2034-2Б (Туризм)

Информ. 1: (спр. Александър) сдобих се със записи от българското посолство (отн. Операция „Ангел“) от Денистов (аташе) и ще ги изпратя чрез посолството на САЩ. 09.11.1999.

Информ. 2: (спр. Хендел) прибрани вещи от агент на ФСБ (Сергей Аренски), мъртъв, включват... копие от записите от българското посолство (отн. Операция „Ангел“). 13.11.1999.

По сбития стил Майло разбра, че документът е изготвен от Хари Линч. Наистина беше чудесен туристически агент. През 1999 г., действайки под името Чарлз Александър, Майло се бе сдобил с поверителни записи от българското посолство в Москва. Осигуряването им бе наречено операция „Ангел“. Четири дни по-късно друг турист — Хендел — се бе натъкнал на мъртъв агент на ФСБ, или го беше убил, и у трупа му намери копие от записите. Майло не знаеше как копието се бе озовало у руснака.

Той прелисти и останалите, като се спря малко по-дълго на третия лист.

Венеция, Италия

Случай: С09-9283-3А (Туризм)

Информ. 1: (спр. Александър) открих Франклин Доудъл, заподозрян във финансова измама на стойност 3 милиона долара. 10.09.2001.

Информ. 2: (спр. Елиът) източникът от ФСБ (ВИКТОР) потвърждава, че руснаците знаят за изчезналите 3 милиона долара, откраднати от Доудъл, Франк, и провалената операция по изземането им във Венеция. 09.10.2001.

Фицхю също се бе зачел в листата.

— Да, последната ти операция се прочу дори в Москва.

Майло остави документите.

— Наистина ли си толкова отчаян, Терънс? Можеш да сглобиш подобна информация за всеки действащ агент. Винаги има изтичане на информация. Провери ли какво количество се е озовало във френски, испански или английски ръце? Готов съм да се обзаложа, че не е по-малко.

— Да, но нямаме френски, испански или английски паспорт с твоята физиономия.

Тогава Майло осъзна, че Фицхю въобще не се интересува вече от признанието му. Убийството беше дреболия в сравнение с това да си двоен агент. Подобен арест щеше да доведе до златна звезда за Фицхю и да прибере Майло в единична килия до края на живота му или да го набути бързо в гроба.

— Кой ти го даде?

Фицхю поклати глава.

— Не казваме.

Не, Фицхю нямаше представа кой му бе изпратил паспорта. Майло обаче имаше и тя заплашваше да унищожи малкото вяра, която му бе останала.

11.

Сутринта Тина се събуди в Мъртъл Бийч и заведе Стефани на плажа. Чувстваше се по-добре и едва ли не, бе забравила за сълзите от предишната нощ. Настани се на шезлонг и се загледа в дъщеря си, която се плискаше в океана. Осъзна, че се чувства като съпруга, на която бяха изневерили, но другата жена не можеше да бъде проследена или нападната, защото беше цяла история. Припомни си годините в гимназията, когато започна да изучава историята на собствената си страна и откри, че Покахонтас се бе превърнала в пешка в колониалните борби за надмощие и след пътешествието до Лондон с Джон Ролф бе умряла или от пневмония, или от туберкулоза по обратния път.

Но докато разбитите национални митове я бяха изпълнили с младежко негодувание, мистерията около миналото на съпруга ѝ я унижаваше и я караше да се чувства глупава. Единственото умно, което бе направила, бе да откаже на Майло последната му молба да изчезнат с него.

Чувствата ѝ се засилиха, когато се приземиха на „Ла Гуардия“ и взеха автобуса до Бруклин. Улиците ѝ се сториха клаустрофобично тесни, а всяка позната витрина и напомняше за предишния ѝ живот. Вече виждаше живота си разделен по този начин: стар и нов. Старият беше чудесен благодарение на невежеството ѝ. Новият бе ужасен поради новопридобитото познание.

Стефани се втурна нагоре по стълбите, а тя я последва натоварена със саковете. Дъщеря ѝ отвори вратата нетърпеливо, но след миг изскочи навън и притисна нос към парапета.

— Мамо?

— Какво, скъпа? — попита тя изморено.

— Някой е направил голяма бъркотия. Татко у дома ли си е?

Отначало, когато пушна саковете на стъпалата и се затича нагоре, тя бе обзета от неочаквана надежда. Лъжи или не, Майло се бе прибрал у дома. После обаче видя, че чекмеджетата на масата до вратата бяха издърпани и преобърнати, разпилявайки по пода монети,

стари билети, менюта от ресторанти и ключове. Огледалото над масата бе свалено и обърнато с лице към стената, а хартията на гърба му бе разкъсана.

Тя нареди на Стефани да изчака в коридора докато провери всички стаи. Пълна разруха, сякаш бяха пуснали слон да вилнее из апартамента. Стига, Тина, слон не може да изкачи стълбите, помисли си тя и осъзна, че я обзема истерия.

Набра номера, който Симънс ѝ бе оставила. Агентката я увери със спокоен глас, че не е виновна за случилото се, после обеща да пристигне веднага и я помоли да не докосва нищо.

— Не пипай нищо — извика Тина, когато затвори телефона, но Стефани не беше в коридора. — Къде си, госпожице?

— В банята — раздразнено отговори Стефани.

Колко още можеше да понесе Стефани? А и самата тя? Не бе разказала на дъщеря си за внезапно увеличеното им семейство — праядо и дядо, с когото се бе запознала в Дисниуърлд, но Стефани не беше глупава. Сутринта в хотела я бе попитала:

— С кого говори в старческия дом?

Тина, която не можеше да продължи да лъже детето, отговори:

— С човек, който може да знае нещо за баща ти.

— Нещо, което може да му помогне?

Макар да не ѝ бяха обяснили нищо, тя знаеше, че Майло има неприятности.

— Нещо такова.

Тина я заведе да пият кола в пицарията на Серджо и се обади на Патрик. Той звучеше трезв и буден и тя го помоли да дойде при тях.

Патрик пристигна преди Симънс и тримата заедно се върнаха в апартамента. Най-незасегнатата стая бе тази на Стефани, затова я оставиха да оправи вещите си на спокойствие, а Тина разказа всичко на Патрик. Абсолютно всичко. По времето, когато Симънс се появи, той направо бе откачил. Дори в най-ужасните си пристъпи на ревност, той не бе подозирал нищо подобно. А сега му се налагаше да успокоява Тина, която не спираше да плаче. Когато Симънс влезе вътре, той се нахвърли върху нея.

— Не ни залъгвайте, че не сте извършили това. Защото знаем, че сте виновни. Кой друг би го направил?

Симънс не му обърна внимание, а започна да оглежда апартамента, като спря за миг да се усмихне и поздрави Стефани, а после направи снимки на всяка стая с малък фотоапарат. Засне разглобения телевизор, разбитите вази, подарък от родителите на Тина, разпорените възглавници на канапето, малкия отворен сейф, който съдържаше само семейни бижута, макар нищо да не бе взето от него.

— Липсва ли нещо? — попита Симънс отново.

— Не — отговори Тина.

Това също ѝ се стори потискащо — след цялата бъркотия, натрапникът бе решил, че вещите ѝ не заслужават да бъдат откраднати.

— Добре — кимна Симънс. — Документирах всичко. Сега е време да почистим.

Захванаха се за работа с метла, лопата и найлонови чували за боклук. Клекнала до разбитото огледало и събираща парченцата стъкло, Симънс каза дружелюбно:

— Тина?

Тина стоеше зад телевизора и се опитваше да завинти гърба му.

— Да?

— Спомена ми, че преди няколко дни тук идвали хора от Управлението. Два дни преди аз да те посетя. Помниш ли?

— Да.

Симънс отиде до телевизора, пренебрегвайки обвинителния поглед на Патрик, който метеше съвестно.

— Откъде знаеше, че са от Управлението?

Тина остави отвертката на пода и избърса челото си.

— Какво имаш предвид?

— Те ли ти казаха, че са от Управлението или ти предположи така?

— Те ми казаха.

— Показаха ли ти документите си?

Тина се замисли и кимна.

— Да, на вратата. Единият беше Джим Пиърсън, а другият — Макс някой си. Не помня фамилията му. Мисля, че беше полска.

— И за какво те питаха?

— Знаеш за какво, агент Симънс.

— Не, всъщност не знам.

Тина излезе иззад телевизора и седна на канапето, а Патрик застана зад нея с вид на покровител и сложи ръце на раменете ѝ.

— Наистина ли трябва да я разпитвате отново? — възмутено попита той.

— Може би — спокойно отговори Симънс, като се настани на стола срещу канапето. — Тина, може да не е важно, но наистина искам да знам какви въпроси ти зададоха.

— Мислиш, че те са извършили това?

— Може би.

Тина се замисли.

— Ами... започнаха с обичайното. Къде е Майло? После искаха да узнаят какво Майло ми бе казал в Остин.

— Когато те помоли да избягаш заедно с него — каза Симънс окуражаващо.

Тина кимна.

— Обясних им, че други хора от Управлението вече са ме разпитвали, но те отговориха, че може да съм забравила нещо, което би могло да им помогне. Всъщност, държача се доста любезно. Като училищни съветници. Единият, Джим Пиърсън, ми изчете списък с имена, за да провери дали знам някое.

— Имаше списък?

— В малък бележник. Най-вече с имена. Имена на хора, които не познавам. С изключение на един.

— Кой?

— Угримов. Роман Угримов. Руснакът от Венеция, за когото ти разказах. Нямах представа защо говореха за него, затова им казах, че съм го виждала само веднъж, когато уби едно момиче. Добавих, че не го харесвах. Попитаха ме кога е станало това и отговорих, че през 2001 г. После казаха, че нямали нужда да чуят повече.

— Какви бяха другите имена?

— Повечето бяха на чужденци. Ролф Винтер или нещо такова.

— Винтенберг?

— Да. И някакво шотландско име. Фицхю.

— Терънс Фицхю?

Тина кимна отново. Погледът на Симънс я окуражи.

— Когато казах, че не зная нищо за него, нито дори кой е, те не ми повярваха. Не знам защо. Нямах проблем, че не бях чувала за

Винтенберг, но не ми повярваха за Фицхю — поклати глава тя. — Зададох ми следния въпрос: „Майло не ти ли каза нищо за Фицхю и някакви пари?“ Отговорих им, че не ми е казал нищо. Но те продължиха да настояват. По едно време, Джим Пиърсън каза: „Ами нещо за Фицхю в Женева с министъра...“ Но Макс го удари по ръката и той не повтори въпроса. Накрая, след като видяха, че се ядосах, си тръгнаха.

Докато Тина говореше, Симънс отново бе извадила телефона си и пишеше енергично.

— Джим Пиърсън и Макс...

— Не знам.

— Но са представили служебни карти от Управлението?

— Да. Изглеждаха истински. Виждала съм картата на Майло безброй пъти — вечно се озовава в пералнята.

— И не ти споменаха защо те разпитват за Фицхю?

Тина поклати глава.

— Останах с впечатлението, че според Макс са казали прекалено много. Наистина ли мислиш, че те са причинили този хаос? Да, раздразниха ме, но не очаквах подобно нещо от тях.

— Както вече ти казах, Тина, това не е дело на Министерството. В противен случай щях да знам.

— Ами Управлението?

— Може би, но не съм чула нищо и от тях.

Тина се ухили.

— Още си на тъмно, а?

— Точно така — потвърди Симънс, като се надигна. — Добре, да довършим работата. Ако се натъкнете на нещо, чието място не е тук, веднага ме уведомете.

Прекараха следващите три часа в сглобяване на електрониката, разчистване на изпочупените мебели и оправяне на възглавниците. Работата беше изморителна и Патрик отвори бутилка водка. Симънс отказа, но Тина си наля във висока чаша и я изпи на екс. Стефани наблюдаваше всичко това мрачно. Тя прекара повечето време в стаята си, където подреждаше куклите, извадени от местата им. Около седем, когато вече привършваха, тя излезе от спалнята си, хванала запалка с реклама на бар във Вашингтон. „Раунд Робин“ на Пенсилвания авеню, номер 1401.

— Я виж ти — изсумтя Симънс, като нахлузи гумени ръкавици и завъртя запалката в ръка.

— Какво е това? — попита Тина, въодушевена от вида на уликата.

— Странна работа — отвърна Симънс. — Познавам мястото. Свърталище на големи политици. Но може да не се окаже важно.

— Струва ми се голяма тъпотия и некадърност да оставиш нещо зад себе си — отбеляза Тина.

Симънс прибра запалката в найлонов плик и го запечата.

— Ще се изненадаш, ако узнаеш колко смотани са повечето агенти.

— Аз няма да се изненадам — увери ги Патрик.

Тина едва не се засмя. Очевидно бившият ѝ приятел се чувстваше пренебрегнат.

Докато Симънс се приготвяше да си ходи, телефонът ѝ звънна. Тя влезе в кухнята. Тина дочу нетипичен за агентката радостен тон:

— Шегуваш се? Тук? Идеално!

Когато излезе от кухнята обаче, тя отново имаше делови и спокоен вид. Благодарил на Патрик за помощта му и дръпнал в коридора, където ѝ съобщи, че на следващата сутрин ще се види с Евгени Примаков. Тина изтръпна.

— Той е в Ню Йорк?

— Ще бъде в щабквартирата на ООН. Имаме среща в девет часа. Искаш ли да се видиш с него?

Тина се замисли, после поклати глава.

— Трябва да отида в библиотеката и да се погрижа за някои неща.

Тя замълча за миг. Знаеше, че Симънс бе прозряла лъжата ѝ. А истината бе, че се чувстваше ужасена.

— Но може би по-късно... не знам.

— Ще ти дам пълен отчет. Добре ли е?

— Не съвсем — отговори Тина. — Но ще трябва да свърши работа.

12.

Фицхю обядва в същия китайски ресторант на Тридесет и трета улица, откъдето бяха поръчали храната на Уийвър. Избра си маса в задната част на заведението, за да не го притесняват и за да обмисли съобщението, получено от Сал.

Дж. Симънс изпрати молба в 6:15 до директора. Настоява да получи достъп до банковите сметки и телефонни разговори на Терънс А. Фицхю. В момента разглеждат молбата ѝ.

Фицхю потъна в размисъл. Новината доказваше това, което вече бе усетил. Симънс изобщо не му се доверяваше. Личеше си и по тона ѝ, и по начина, по който се държеше с него. Съперничеството между агенциите беше едно, но подобно напрежение... тя се отнасяше с него, сякаш той бе враг. А сега искаше достъп до документите му.

Той пресече начинанието ѝ с едно телефонно обаждане. Увериха го, че молбата ѝ няма да бъде изпълнена.

Но все пак се чувстваше готов за отбрана, а в момента не се нуждаеше от това. Трябваше да предвожда нападението, което да контролира възможните последствия като тикне Майло Уийвър зад решетките и приключи разследването.

Паспортът. Това беше козът му. Все още не знаеше кой го бе изпратил. Криминолозите намериха само един бял косъм: бял мъж, на възраст от петдесет до осемдесет години, богата на белтъчини диета. Но това бе валидно поне за половината от разузнавачите по света. Фицхю вече не се интересуваше кой е благодетелят му. Единствената му грижа бе да приключи случая преди Симънс да намери начин да съсипе усърдната му работа.

Мислите му бяха прекъснати от непознат, който се приближи до масата и каза на френски:

— Не сме се виждали толкова отдавна.

После му протегна ръка.

Фицхю се стресна. Вторачи се в хубавото лице на шестдесет и няколкогодишен мъж с вълниста бяла коса и пое ръката му. Откъде го познаваше?

— Извинете ме — каза Фицхю докато се ръкуваха.

В лицето имаше нещо познато, но не бе съвсем сигурен.

— Познавам ли ви? — попита той.

Усмивката на мъжа се изпари и той заговори на английски.

— Бърнард, нали?

Фицхю поклати глава.

— Припознали сте се. Съжалявам.

Мъжът вдигна ръце.

— Не, аз съжалявам. Не исках да ви притеснявам.

Мъжът си тръгна и, макар Фицхю да очакваше да го види как се връща на масата си, той излезе от ресторанта. Бе толкова убеден, че Фицхю е приятелят му, Бърнард, че бе влязъл от улицата. Французин? Не. В акцента му се долавяше следа от славянски език. Чех?

На единадесет пресечки от ресторанта на двадесет и третия етаж на „Гранд Хаят“, Симънс седеше на леглото си и проверяваше базата данни на Министерството на вътрешната сигурност. Търсеше досието на човек от Управлението, Джим Пиърсън. Издирването не даде резултат. Опита с различни варианти на името, после изпрати съобщение до Матю, човека ѝ в Туризма, и го помоли да провери в компютрите на Лангли, в случай че досието на Джим Пиърсън не бе стигнало до министерството.

Докато чакаше отговора му, тя потърси информация за Евгени Примаков. На сутринта, щеше да се срещне с него във фойето на сградата на ООН, което, както се изрази Джордж, бе: „адски невероятно“.

Наистина бе невероятно. От това, което прочете в страницата на ООН, научи, че Евгени Примаков работи във финансовия отдел на военния щаб на Съвета по сигурност. Офисът му бе в Брюксел. Счетоводител? Едва ли. Дали присъствието му в Ню Йорк бе удобно съвпадение? Или бе пожелал да е тук, в случай че Щатите го призоват да отговаря на въпроси, свързани със сина му?

Симънс влезе в поверителна страница в сайта на Министерството на вътрешната сигурност и издирването ѝ показа биографията на Евгени Александрович Примаков, бивш полковник. Постъпил в КГБ през 1959 г., а в средата на шестдесетте започнал да пътува. Египет, Йордания, Западна и Източна Германия, Франция и Англия. Когато след разпадането на Съветския съюз КГБ се превърнало във ФСБ, Примаков останал там и оглавил отдела по военно контраразузнаване до 2000 г., когато се пенсионира и започнал нова кариера в ООН.

Разполагаха с много малко друга информация за него, макар че през 2002 г. американският представител в ООН бе изискал Примаков да бъде проверен. Причината не бе обяснена, а последвалият доклад липсваше. През последните години Министерството на вътрешната сигурност бе иззело досиетата на ФБР, свързани с тероризма. В този раздел, Симънс намери кратко досие на Елън Пъркинс, осъдена задочно като съучастница в две престъпления: въоръжен обир на клон на банка „Харис“ в Чикаго през 1968 г. и опит за подпалване на полицейски участък в началото на 1969 г., в Милуоки. Забелязана за последен път в Оукланд, Калифорния, преди да изчезне безследно.

Като се имаше предвид онова, което Уилям Пъркинс ѝ бе разказал за Елън — как бе обирала банки в Германия, Симънс се изненада, когато не откри нищо друго под собственото ѝ име или под името Елза Пъркинс. Зарови се из „Гугъл“ и откри сайт, посветен на историята на немските терористични групи от седемдесетте години. „Баадер-Майнхоф“, Фракция Червена армия и Движение Втори юни, в което един от членовете бе американката Елза Пъркинс.

Пъркинс се присъединила към Движение Втори юни през октомври 1972 г. Според повечето свидетелства, тя била привлечена в Движението от чаровния Фриц Тойфел. Издържала по-дълго от повечето членове, но била арестувана през 1979 г. и изпратена в затвора „Щамхайм — Щутгарт“. През декември същата година се самоубила в килията си.

Вратата на Майло се отвори. Трима портиери влязоха вътре и той забеляза, че подутините около очите на Лорънс бяха започнали да изчезват. Лорънс държеше оковите, които окачи на китките и глезените на Майло. После тримата, придружени от затворника си, тръгнаха по коридора към асансьорите. Използваха специална карта ключ за асансьора, който ги отведе до паркинга на третото подземно ниво.

Отведоха Майло в бял ван, който приличаше на бронираните полицейски микробуси от филмите. В задната му част имаше две стоманени пейки с пробити в тях дупки, към които Лорънс закачи оковите му. След като излязоха на улицата и потеглиха на юг, Майло видя през затъмнения заден прозорец, че бе нощ и попита дали бе петък или събота. Седнал срещу него, Лорънс погледна часовника си.

— Все още е петък, но вече свършва.

— Как е окото ти? Изглежда по-добре.

Лорънс го докосна предпазливо.

— Ще оцелея.

Ванът пристигна на площад „Фули“, отби към Центъра за задържане и влезе в обезопасения подземен паркинг. Шофьорът показва картата си и заповедта за прехвърляне на затворника на пазачите, които вдигнаха бариерата. Паркираха до стоманен асансьор и изчакаха вратата да се отвори, преди да свалят оковите на Майло и да го набутат вътре.

— Тук има ли румсървис? — невинно попита Майло.

Другите двама портиери се вторачиха тъпо в него, но Лорънс се ухили.

— Е, поне има единични килии.

— Да бе, като че ли преди не разполагах с такава.

— Хайде, човече.

Имейлът на Симънс бипна и тя прочете отговора на Матю. Последното досие на агент на Управлението на име Джим Пиърсън бе закрито през 1998 г., когато четиридесетгодишният агент умрял от инфаркт.

Значи Джим Пиърсън не беше агент на Управлението. Е, това не бе кой знае каква изненада. Просто бе показал фалшива карта. В

Министерството на вътрешната сигурност също нямаше Джим Пиърсън. С какво въобще разполагаше? Разбира се: запалката, която Стефани намери в стаята си. Бар „Раунд Робин“. Свърталище на вашингтонски политици.

Симънс отвори две прозорчета, едното за Камарата на представителите, другото — за щатския сенат. Във всяко от тях намери указателите за персонала и написа „Джим Пиърсън“. В Камарата нямаше такъв, но в сената имаше Джим Пиърсън, който работеше като „помощник по изготвяне на графици“ за републиканеца от Минесота, Нейтън Ървин. Нямаше снимка, само името му. Тя влезе в страницата на Нейтън Ървин и проучи списъка с двадесетте му служители. Джим Пиърсън се появяваше отново, а няколко реда над него бе Максимилиян Гржибовски. Едно от онези сложни полски имена, които измъчена жена лесно би забравила.

В десет, когато телефонът му звънна, Фицхю се бе прибрал в хотел „Мансфийлд“. Беше си донесъл бутилка скоч в стаята, но се опитваше да не пие прекалено много.

— Карлос? — каза сенаторът с напрегнат глас.

Фицхю се прокашля.

— Уреди ли работата?

Кратка пауза.

— Никой никога не е подавал подобно искане.

— Чакай малко. Я повтори.

— Казвам, Карлос, че ти ме накара да приличам на глупак. Говорих с главния и той ми се обади по-късно и ми каза, че никой никога не е разпитвал за теб. Абсолютно нищо. Може и да не разбираш това, но тези хора рядко правят услуги. И аз току-що пропилях една от моите възможности.

— Ако не е имало нищо... — започна Фицхю, но сенаторът вече бе затворил.

Прилоша му. Не заради гнева на Нейтън Ървин — беше работил във Вашингтон достатъчно дълго и знаеше, че гневът на един сенатор продължава само до следващата услуга, която му направиш. Притесняваше го съобщението на Сал, което се оказа невярно. През последните шест години Сал бе най-добрия източник на Туризма в

Министерството на вътрешната сигурност. Информацията му винаги бе вярна и точна. Но този път бе допуснал грешка.

Или, разтревожи се Фицхю, като допълни чашата си, Министерството бе разкрило Сал и сега го използваше, за да предава дезинформация на Туризма. Възможно ли бе това?

Той остави скоча настрана и извади лаптопа си. Отвори имейла си и написа бързо съобщение до Сал:

Информацията се оказа погрешна. Грешка или
плановете се промениха? Да не си компрометиран?

Изпрати писмото и едва тогава осъзна грешката си. Ако Сал беше компрометиран, тогава Министерството сигурно наблюдаваше имейла му. Как ли щяха да постъпят? Да му отговорят? Вероятно. А в такъв случай, какъв отговор щеше да докаже, че Сал е компрометиран? И какво ли точно Министерството искаше да го накара да вярва?

13.

Таксито си проправи път през натовареното движение по Първо авеню и я остави до парк „Раул Валенберг“. Тя забърза по тревата, минавайки покрай нюйоркски полицаи и цивилни охранители. Пререди дългата опашка туристи, които чакаха пред металдетекторите, и показа служебната си карта от министерството на пазача. Той я предаде на две униформени жени, които я претърсиха и прокараха детектор за бомби по цялото ѝ тяло.

Сградата на ООН има дълго фоайе в стила на шестдесетте години, обсипано с портрети на бившите генерални секретари, ниски кожени канапета, плакати и списъци с предстоящи събития. Симънс застана под окаченото на една от стените махало на Фуко, знаейки, че Евгени Примаков ще да я намери, защото тя не разполагаше със снимката му. Той очевидно имаше нейната — мястото за срещата бе негова идея според Орбах.

Докато стоеше и чакаше, тя разглеждаше лицата на хората от различни националности, които работеха за ООН. Припомни си последното си посещение тук, малко след развода ѝ, когато си помисли, че в това място има нещо специално. Топлината на интернационализма я бе изпълнила за момент и тя дори се бе зачудила дали да не започне работа тук. Но като повечето американци, през следващите години бе чула повече за провалите на ООН, отколкото за успехите му и, когато ѝ се обадиха от Министерството на вътрешната сигурност и ѝ обясниха как новото министерство няма да е обременено с тежката бюрокрация, която тормозеше толкова много институции, тя се поддаде на патриотизма си.

— Погледнете нагоре — каза усмихнат възрастен мъж с руски акцент.

Симънс вдигна очи към позлатеното кълбо над нея.

— Хубаво е да виждаш подобно нещо наоколо — каза Примаков, като склочи ръце зад гърба си и се загледа нагоре заедно с нея. — Физическо доказателство, че планетата се върти, независимо как стоят

нещата там, където сме ние. Напомня ни, че това, което виждаме или чувстваме, невинаги е истина.

Тя се загледа в кълбото още за секунда, просто от любезност, после протегна ръка.

— Аз съм Джанет Симънс, Министерство на вътрешната сигурност.

Вместо да се ръкува с нея, Примаков поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Евгени Александрович Примаков, ООН, на вашите услуги.

Когато пусна ръката ѝ, тя я прибра в джоба на самото си.

— Искан да ви разпитам за сина ви, Майло Уийвър.

— Майло Уийвър? — попита той и замълча за миг. — Имам две прекрасни дъщери. Мисля, че са на вашата възраст. Едната е педиатър в Берлин, а другата — адвокат в Лондон. Но син? — той поклати глава усмихнато. — Нямам син.

— Говоря за сина; който сте създали заедно с Елън Пъркинс през 1970 г.

Широката му усмивка не изчезна.

— Гладна ли сте? — попита той. — Пропуснах закуската си, което в Америка е престъпление. А закуските в малките квартални ресторантчета са най-значимият принос на Америка към световната кухня.

Симънс едва сдържа усмивката си.

— Разбира се. Да отидем да закусим.

Двамата прекосиха моравата, като Примаков кимаше понякога на хора, които вървяха в противоположната посока с куфарчета в ръка. Беше в стихията си, човек, който се чувства чудесно и удобно в света, въпреки заплахата, че агентка от Министерството на вътрешната сигурност щеше да се зарови в старите му тайни. Примаков имаше един нервен тик обаче: от време на време вдигаше пръст към бузата си и го размахваше, сякаш пропъждаше муха. Но иначе бе въплъщение на изискаността от Стария свят в елегантния си сив костюм, синя вратовръзка и безукорно бели и равни зъби.

Кварталното ресторантче, което ѝ бе обещал, се оказа модерно парвенюшко заведение със специално меню за закуска. Когато келнерката им предложи маса до витрината, Примаков облиза устни, махна към бузата си и предложи сепаре в задната част на ресторанта.

Поръча си порция „Гладен мъж“, която се състоеше от бъркани яйца, препечени филийки, наденица, шунка и пържени картофи, а Симънс — само кафе. Той я обвини игриво, че се опитва да отслабне.

— А това е озадачаващо, агент Симънс, тъй като имате идеална фигура. Дори бихте могли да качите няколко килограма.

Тя се зачуди кога ли за последен път някой мъж ѝ бе говорил по този начин. Не, определено не беше скоро. Тя повика келнерката и си поръча английска кифла.

Преди храната да пристигне, те обсъдиха някои подробности за Примаков. Той си призна открито, че се бе издигнал до полковник в КГБ и бе останал след промяната във ФСБ, макар да бе загубил илюзиите си.

— Убиваме собствените си журналисти, знаете ли това? — попита той.

— Чувала съм.

Той поклати глава.

— Жалка работа. Но, когато си в системата, не можеш да направиш абсолютно нищо. Затова обмислих възможностите си и през 2000 г., реших да заработя за света, а не за дребнавите интереси на собствената ми страна.

— Звучи похвално — каза тя, като си припомни собствените си идеи в това отношение. — Но работата в ООН трябва да е доста разочароваща на моменти.

Той повдигна гъстите си вежди и кимна утвърдително.

— Провалите са това, което достига до вестниците. А успехите звучат досадно, нали?

Келнерката се върна с две топли чинии. След като Примаков започна да се храни, Симънс каза:

— Искам да ми разкажете цялата история. Не възнамерявам да разочоплям стари рани. Просто искам да знам кой наистина е Майло Уийвър.

Примаков се вторачи в нея.

— Точно така. Онзи Майло, когото споменахте.

Тя му се усмихна мило.

— Моля ви, Евгени. Да започнем с Елън Пъркинс.

Примаков я изгледа внимателно, после погледна храната си и накрая сви рамене пресилено и остави приборите си на масата.

— Елън Пъркинс?

— Да. Разкажете ми за нея.

Старецът почисти нещо от ревера си — приличаше на женски косъм — после махна към бузата си.

— Тъй като сте толкова чаровна и красива, нямам избор. Руснаците са такива. Прекалено романтични сме за свое собствено добро.

Още една мила усмивка.

— Благодаря ви, Евгени.

И той започна.

— Елън беше специална. Трябва да знаете това. Майката на Майло не беше просто обикновена красавица, както казвате в Америка. Всъщност, дори не беше чак толкова красива. През шестдесетте революционните групи в света бяха пълни с дългокоси ангелчета. Хипита, които спряха да вярват в мира, макар все още да вярваха в любовта. Повечето нямаха представа какво въобще правят. Подобно на Елън те бяха от проблемни семейства. И просто искаха да се сдобият с ново семейство. Ако се налагаше да умрат заради това, нямаха нищо против. Поне щяха да имат кауза, за разлика от горките момчета във Виетнам. Елън обаче прозря истината, скрита отвъд романтиката. Тя беше интелектуална, преминала на другата страна.

— Къде се запознахте?

— В Йордания. Един от тренировъчните лагери на Арафат. Елън беше прекарала последните няколко години в радикални среди в Щатите, а когато се запознахме, бе вдъхновена от Черните пантери и Организацията за освобождение на Палестина. Беше изпреварила времето си. В онези години — шестдесет и седма — в Америка нямаше човек, с когото можеше да говори. И така, заедно с няколко разочаровани приятели като нея, тя се появи в Йордания. Запозна се със самия Арафат, както и с мен. Но беше много по-силно впечатлена от Арафат.

Той замълча за миг и Симънс осъзна, че тя би трябвало да запълни мълчанието.

— Какво правехте там?

— Разпространявах международния мир, разбира се — сухо се усмихна той. — КГБ искаше да знае колко пари да харчи за тези борци

и кого да вербува. Не ни пукаше особено за палестинците, просто искахме да забучим трън в съюзника на САЩ в Близкия Изток, Израел.

— И Елън Пъркинс се превърна в човек на КГБ?

Той махна към бузата си.

— Това беше планът. Но Елън схвана истината веднага. Разбра, че не се интересувам от световната революция толкова, колкото от запазването на работата си. Колкото повече имена добавях към списъка с приятелски настроени към нас бойци, толкова по-сигурна ставаше пенсията ми. Елън го разбра и ме нарече „лицемер“. Не се шегувам. Започна да ми изброява зловещите дела, извършени от Съветския съюз. Гладът в Украйна, опитите за блокада на Западен Берлин, Унгария през 1956 г. Какво можех да отговоря? Оправдах се, че Украйна бе грешка на луд човек — Сталин. За Берлин и Унгария, дадох за пример контрареволуционерите от Запада, но Елън не искаше да слуша оправданията ми.

— И не искаше да работи с вас — разбра Симънс.

— Точно обратното! Както казах, Елън беше умна. Йордания бе само началото за нея. Малката ѝ група щеше да се научи да стреля и да взривява, но после щяха да имат нужда от подкрепа. А по онова време, Москва беше щедра. Елън искаше да ме използва. А аз вече се провалях в работата. Нали разбирате, бях се влюбил в нея.

Симънс кимна, сякаш цялата история ѝ звучеше съвсем логична, макар да не бе така. Беше прекалено млада, за да познава подробностите на Студената война, а историите на родителите ѝ за революционните години — шестдесетте — звучаха банално. За нея влюбването в революционер означаваше влюбване в бомбаджия — самоубиец, който крещи несвързани цитати от Корана.

— Баща ѝ Уилям — каза тя. — Елън не говореше с него, нали?

Усмивката напусна лицето на Примаков.

— Не. И никога не бих я окуражил да го направи. Този човек е истинско лайно. Знаете ли какво бе направил на Елън? И на сестра ѝ, Уилма?

Симънс поклати глава отрицателно.

— Дефлорирал ги. На тринадесетгодишна възраст. Като подарък за рождените им дни.

Въпреки десетките изминали години, гневът не бе напуснал Примаков.

— Когато си помисля за всички добри хора, които загинаха, убити от моите и вашите хора през последните шестдесет години, намирам за крайно несправедливо и унижително, че подобен човек продължава да диша.

— Е, не живее добре.

— Самият живот е прекалено добър за него.

14.

Симънс нямаше да успее да стигне до Центъра за задържане за разпита на Уийвър в десет часа, затова се извини и се обади по телефона. Фицхю вдигна след второто позвъняване.

— Да?

— Слушай, ще закъснея малко. Може би около половин час.

— Какво става?

Тя едва не му отговори, но си промени решението.

— Моля те, просто ме изчакай във фоайето на центъра.

Докато Симънс се върна до масата, Примаков бе изял половината си закуска. Тя се извини за прекъсването на разговора им, после го подтикна да продължи.

— И вие станяхте любовник на Елън.

— Да — потвърди той, като избърса устата си със салфетка. — През есента на 1968 г., в продължение на около два месеца, бяхме любовници, за моя бурна радост. После, един ден Елън изчезна. Тя и приятелите ѝ просто се изпариха. Изпаднах в шок.

— Какво се случи?

— Самият Арафат ми разказа. Опитали да се измъкнат потайно през нощта и били заловени, разбира се, и задържани в малка стаичка в покрайнините на лагера. Извикали Арафат, за да вземе решение. Елън му обяснила, че тя и приятелите ѝ се канели да изнесат битката от Близкия Изток и да я внесат в Америка. Щели да накажат онези, които помагали на Израел.

— Имаш предвид, канели се да убиват евреи?

— Да — кимна Примаков. — Арафат ѝ повярвал и ги пуснал, но Елън... — той вдигна ръце, сякаш в благословия. — Каква жена! Измами един от най-големите лъжци в света. Тя не се интересуваше от избиването на евреи — не беше антисемитка.

След година в терористичен лагер, ежедневно надъхване и карти на Израел с отбелязани мишени? Симънс не беше убедена.

— Откъде знаете? — попита тя.

— Самата Елън ми каза. Шест месеца по-късно, през май 1969 г.

— И вие ѝ повярвахте?

— Да, повярвах ѝ — отговори Примаков и искреността му накара и Симънс да повярва. — Тогава бях изпратен в Западна Германия, за да проверя радикалните студентски групи, които тъкмо започваха да разбиват банки и универсални магазини. Един ден в Бон чух, че някаква американка ме търси. Сърцето ми подскочи. Наистина. Надявах се да е Елън и беше тя. Но сега вече бе сама и бягаше. Тя и приятелите ѝ обрала банка и подпалили полицейски участък. Избягала в Калифорния и потърсила помощ от любимите си Черни пантери, но те ѝ казали, че е луда. После си спомнила взривяването на магазин „Шнайдер“, извършено от Андреас Баадер и Гудрун Енслин предишната година. Помислила, че те ще споделят чувствата и възгледите ѝ — той въздъхна и облиза устни. — И така стана. После, няколко седмици след пристигането ѝ, чула за пълничък руснак, който задавал въпроси.

— Пълничък? — учуди се Симънс.

Примаков сведе очи към слабото си тяло.

— В онези дни не се тревожех достатъчно.

— Как мина срещата?

Руснакът поклати глава и се усмихна.

— Отначало беше делова работа. Както Елън казваше: „Сексуалните връзки, които пречат на революционния процес, са унищожителна буржоазна сантименталност“. Може и да беше права, не знам. Знам само, че бях лудо влюбен в нея и, когато ми поиска доклад за революционната дейност в Западна Германия, аз незабавно изпълних молбата ѝ. Запознах я с някои другари, които я сметнаха за откачена. Мислеха, че някои от по-радикалните ѝ идеи показват признаци на неуравновесеност. Нали разбирате, немските бойци действаха като семейство, а тогава Елън отхвърляше дори идеята за семейство като буржоазна. Както и да е, отново станахме любовници, а после тя забременя. В края на шестдесет и девета. Взимаше противозачатъчни, но предполагам, че понякога е забравяла. Все пак, беше прекалено заета да планира световната революция.

Примаков поглади бузата си отново и Симънс зачака.

— Искаше да направи аборт. Възпротивих се. Ставах все по-буржоазен и исках дете, което да ни обвърже. Но с баща като нейния, как въобще тя можеше да види семейството в положителна светлина?

Попитах я кой ще продължи революцията, ако революционерите нямат деца. Мисля, че това я убеди. Името Майло беше нейна идея. По-късно научих, че Майло било името на любимото ѝ куче, когато била малка. Странна работа. Тогава промени и собственото си име и стана Елза. Отчасти заради безопасността — аз я снабдих с нови документи, но имаше и психологически момент. Бебето беше новото ѝ навлизане в революционния свят. Елън смяташе, че и тя трябва да бъде преродена като освободена жена.

— Останахте ли заедно? — попита Симънс.

Примаков поклати глава отрицателно.

— Каква ирония, нали? Исках Майло, защото смятах, че ще обвърже Елън по-силно с мен. Но сега тя вече се чувстваше сто процента свободна жена. А аз бях дребен буржоа. „Случаен пенис“ — така ме наричаше. Имаше и други случайни пениси на разположение. Аз станах един от многото.

— Сигурно ви е наранило.

— Много, агент Симънс. Наистина. В най-добрия случай бях детегледач от време на време, когато Елън изчезваше някъде с другарчетата си, за да започнат прочутите си бойни акции. Сдобих се със син, но изгубих любимата си. Накрая, обзет от чувство за безпомощност, настоях да се оженим. Какво въобще си мислех? Бях направил последния буржоазен компромис и тя не искаше синът ѝ да бъде отровен от тъпите ми идеи. Вече беше 1972 г. и Фракция Червена армия се вихреше с пълна сила. Москва ми дишаше във врата и настояваше да установя контрол над проклетите хлапета. Когато им съобщих, че положението е неконтролируемо, ме отзоваха обратно. Бях напълно отчаян. Дори се опитах да отвлека Майло — засмя се той тъжно. — Наистина се опитах. Възложих задачата на двама от най-добрите ми хора, но тъкмо тогава бе пристигнал нов агент от Москва, който душеше наоколо. Той уведоми шефовете и те незабавно промениха заповедите на агентите ми. Собствените ми хора бяха принудени да ме отведат в Москва.

Примаков си пое дъх и издиша шумно, загледан в оживения ресторант.

— И така, скъпа, напуснах Западна Германия опозорен.

— Знаете ли нещо за това, което се случи по-късно?

— Много — призна той. — Все още разполагах с достъп до докладите. Следвах кариерата на Елън по начина, по който тийнейджърките следят любимите си певци. Делата на Фракция Червена армия бяха по всички вестници из Европа. Но не бяха успели да арестуват Елън. Чух, че избягала в Източна Германия с бебето, а после се върнала и се присъединила към Движение Втори юни. През 1974 г. полицията откри трупа на Улрих Шмукер в Грюнвалд. Беше убит от другарите си от Движение Втори юни. Дали Елън е била там? Дали е участвала в екзекуцията му? Не знам. Но след три месеца се появила в Северна Каролина в дома на сестра си. Помолила Уилма да отгледа Майло като свое дете. Елън сигурно е знаела, че няма да свърши добре и е решила, че това е единственият начин да предпази детето. Не настояла за радикално образование, само помолила никога да не го водят при дядо и баба. И те изпълнили молбата ѝ.

— А после била арестувана.

Примаков кимна.

— През 1979 г. А по-късно същата година се обеси на собствения си панталон.

Джанет Симънс се облегна назад. Стори ѝ се, че тъкмо бе изслушала историята на цял един живот. Загадъчен живот, пълен с неясности и празнини, но все пак живот. В момента, желанието ѝ бе да седне с Елън Пъркинс и да я разпита за всяко решение, което някога бе взела. Не можеше да разбере любовта на Примаков към подобна неуравновесена жена, но вълнението... Тя пропъди мислите от главата си.

— И така, Майло заживя в Северна Каролина с леля си и чичо си. Знаеше ли кои са те и коя е майка му?

— Да, разбира се. Уилма и Тио бяха честни хора, а Майло бе на четири години, когато заживя с тях. Помнеше майка си добре. Но това бе тайна. Елън вярваше, че ако властите узнаят за съществуването на Майло, ще го използват, за да се доберат до нея. Затова Уилма и Тио казаха на всички, че го взели от агенция за осиновяване. Уилма ми съобщи, че Елън понякога пристигала под фалшиво име, за да види Майло. Обикновено научавали за посещението ѝ по-късно. Чукала на прозореца на Майло, той излизал навън и двамата се разхождали през нощта. Това ужасявало Уилма. Тревожеше се, че Майло би тръгнал с

всеки, който потропа на прозореца му. А после, когато Майло бе на девет години, посещенията спрели.

— Казали ли са му какво е станало?

— Да, след известно време. Той вече знаеше за мен. Аз го посещавах веднъж годишно. Не се опитах да го отведа с мен. Той си беше американец. Нямахше нужда от друг баща — Тио беше добър човек. Едва на погребението им научих, че съм наследил детето. А ако имах някакви съмнения, те изчезнаха, когато се запознах с Мини, бабата на Майло, която измисли какви ли не оправдания задето съпругът ѝ, Бил, не дойде на погребението на дъщеря си. Никога не бих оставил сина в ръцете на тези хора.

— И той потегли към Русия.

— Да — кимна Примаков и присви очи. — Не е вписал това в молбата си за постъпване в Управлението, нали? Нито в документите за кандидатстване в университет. Това беше моя идея. В онези времена, все още смятахме, че светът е разделен между Запада и Изтока. Различен свят от сега. Не исках това да му попречи в бъдеще. Затова измислихме следната история. Три години в сиропиталище след смъртта на Уилма и Тио. Нямахше нужда никой да знае, че те не бяха истинските му родители. А и те все пак бяха негови родители.

— Не е лесно да накараш хлапе да лъже за три години от живота си — отбеляза Симънс.

— Да, с повечето деца. Но не и с Майло. Не забравяйте, че той бе посещаван от майка, която бе издирвана от закона. И при всяка среща Елън му напомняла, че отношенията им трябва да бъдат пазени в тайна. Майло вече имаше специална нагласа, бе предразположен към подобен потаен живот.

— Но Студената война приключи — настоя Симънс. — Можете да кажете истината.

— Кажете го на Майло — отвърна Примаков. — Аз го направих. Но Майло ме попита как ще реагират работодателите му, ако научеха, че двадесетгодишно хлапе ги е излъгало. Майло знае как работят институциите. Покажи им грешките им и те ще те съсипят за отплата.

Симънс бе съгласна с мнението му.

— Майло мразеше Русия. Всеки ден се опитвах да му покажа красотата на Москва и руската култура, но той бе прекарал прекалено дълго в Америка. Виждаше само корупцията и мръсотията. Всъщност,

той ми каза, при това пред дъщерите ми и на безукорен руски, което още повече влоши положението, че работя за потисниците на народа. Но това, което ме нарани наистина, бе, когато ми каза, че дори не съм наясно с престъпленията си, тъй като съм затворен в дребнобуржоазен пашкул.

Примаков замълча и повдигна вежди.

— Разбирате ли какво имам предвид? Внезапно изпитах чувството, че Елън стои пред мен и ми крещи.

Иронията накара дори Симънс да се усмихне.

— Но не го оставихте сам, нали? Преди две седмици го посетихте в Дисниуърлд. Защо?

Примаков задържа вътрешността на бузата си, сякаш оправяше ченето си.

— Госпожице Симънс, очевидно целите нещо с всичко това. Бях откровен с вас, защото знам, че сте арестували Майло и не вярвам, че това може да го нарани. Както казахте, Студената война приключи. Но ако искате да продължа, аз трябва да чуя нещо от вас. Искам да ми кажете какво става с Майло. Видях го в Дисниуърлд, но оттогава не съм го виждал и чувал.

— Задържан е за убийство.

— Убийство? На кого?

— Няколко души, сред които и Том Грейнджър, шефа му от ЦРУ.

— Том Грейнджър? — повтори Примаков и поклати глава. — Не го вярвам. Том беше като баща на Майло. Много повече от самия мен.

— Той призна, че го е убил.

— Каза ли защо?

— Нямам право да отговоря на този въпрос.

Старецът кимна и вдигна пръст към бузата си.

— Разбира се, научих за смъртта на Том. Не го казвам, защото Майло е мой син. Достатъчно буржоазен съм, за да вярвам в справедливото наказание на престъпление.

— Не се съмнявам в това.

— Просто не мисля... — каза той и замълча, загледан в студените очи на Симънс. — Забравете. Аз съм стар човек и дрънкам прекалено много. Дисниуърлд. Искате да научите за посещението ми.

— Да.

— Съвсем просто. Исках да узная какво се бе случило с Андже́ла Йейтс. Тя беше превъзходен агент, гордост за народа ви.

— Познавахте ли я?

— Разбира се — отговори той. — Дори ѝ бях предложил работа.

— Каква работа?

— Разузнаване. Тя беше интелигентна жена.

— Чакайте малко — извика Джанет, после спря. — Искате да ми кажете, че сте се опитали да превърнете Йейтс в двоен агент?

Примаков кимна, но бавно, сякаш преценяваше колко можеше да каже.

— Министерството на вътрешната сигурност, ЦРУ и Агенцията за национална сигурност се опитват да вербуват членове на ООН всеки ден. Толкова непростимо ли е за ООН да се опита да направи същото?

— Аз... — Симънс отново замълча. — Говорите така, сякаш ООН има разузнавателна агенция.

— Моля ви! — възкликна Примаков. — ООН няма нищо подобно. Вашата страна не би позволила подобно нещо. Разбира се, ако някой иска да сподели определена информация с нас, бихме били глупави да не я приемем.

— Какво каза Андже́ла?

— Категорично не. Беше голяма патриотка. Дори се опитах да подсладя офертата. Казах ѝ, че ООН се интересува от залавянето на Тигъра. Но тя все пак отказа.

— Кога стана това?

— Миналата година. През октомври.

— Знаете ли колко работа е свършила Йейтс след това по издирването на Тигъра?

— Имам известна представа.

— Откъде научихте?

— Винаги, когато разполагах с нещо, я захранвах с информация.

Двамата приковаха очи един в друг за момент, после Примаков продължи:

— Слушайте, ние не искахме славата за залавянето на Тигъра. Искахме само да го спрем. Убийствата му разстройваха европейската икономика и причиняваха размирици в Африка. Обикновено Андже́ла не знаеше, че информацията идваше от нас. Просто се смяташе за голяма късметлийка. И може да се каже, че беше.

— Ами Майло?

— Какво за него?

— Защо не го захранвахте с информация? Той също издирваше Тигъра.

Примаков се замисли, преди да отговори.

— Майло Уийвър е мой син. Обичам го, да. Направих всичко възможно, за да не проваля кариерата му заради това, че съм негов баща. Но също така знам, че като мой син, той има моите собствени слабости.

— Какви например?

— Не е толкова умен колкото Анджеела Йейтс. Той залови Тигъра, да, но само защото Тигъра искаше да бъде заловен. Не ме разбирайте погрешно, госпожице Симънс. Майло е много умен. Просто не е толкова умен колкото старата си приятелка.

Примаков лапна парче от изстиналата си закуска, а Симънс каза:

— Наистина сте добре информиран, Евгени.

Той наклони глава.

— Благодаря ви.

— Какво знаете за Роман Угримов?

Примаков изпусна вилицата си, която изтрака върху чинията.

— Извинете ме, госпожице Симънс, но Роман Угримов е същото лайно като дядото на Майло. Поредният педофил. Знаете ли това? Преди години уби малолетната си бременна приятелка във Венеция, само за да подсили тезата си.

Той бутна чинията си настрана, напълно изгубил апетита си.

— Познавате ли го лично?

— Не толкова добре като вас.

Симънс се изненада.

— Като мен?

— Или поне като ЦРУ. Управлението създава странни приятелства.

— Чакайте — спря го Симънс. — Угримов може да се е срещал с някои от служителите на Управлението, но ЦРУ не работи с него.

— Моля ви, не се преструвайте — каза старецът. — Разполагам със снимки на Угримов, който вечеря приятелски с един от служителите ви.

— Кой по-точно?

— Има ли значение?

— Да, наистина има. Кой се е срещал с него?

Примаков стисна устни, помисли и поклати глава.

— Не помня, но мога да ви изпратя копие от снимките, ако искате. Направени преди година в Женева.

— Женева — прошепна Симънс, после се поизправи. — Можете ли да ми изпратите копието днес?

— Да, където поискате.

Симънс извади бележник и химикалка и започна да пише.

— Ще бъда в Центъра за задържане. Ето адреса. Вашите хора могат да предадат плика на охраната, с моето име на него.

Тя откъсна страницата и му я подаде.

Примаков я прочете и я сгъна.

— Ще отнеме няколко часа да свърша работата. Един часът добре ли е?

— Идеално — кимна тя, като погледна часовника си — десет и петнадесет. — Благодаря ви, Евгени.

Надигнаха се и той протегна ръка. Симънс му подаде своята и той отново я поднесе към устните си и я целуна.

— Удоволствието беше мое — каза той сериозно. — Не забравяйте махалото на Фуко, госпожице Симънс. Синът може да твърди, че е виновен в убийство, но въпреки годините раздяла, го познавам по-добре от вас. Никога не би убил баща си.

15.

Стаята за разпити в Центъра за задържане приличаше на онази в Управлението, но с една съществена разлика — прозорец. Малък, вграден нависоко и обезопасен с решетки, но Майло все пак видя слънчева светлина за първи път от три дни. Не беше осъзнавал колко му липсваше.

Все още окован, той бе настанен на стол от учтив надзирател на име Грег. Те влязоха след пет минути. Симънс си оставаше върховният професионалист, но Фицхю изглеждаше нервен. Под очите му имаше торбички и държеше ръцете си скръстени пред гърдите. Нещо ставаше.

Майло продължи историята си. Кацането на летище „Кенеди“, наемането на кола, пътуването до езеро Хопатконг, паркирането на около километър оттам и разходката през гората. Както и преди, Симънс често го прекъсваше и разпитваше за подробностите.

Разговорът с Грейнджър бе предаден набързо:

— Той беше уплашен. Усетих го веднага. Отначало твърдеше, че нямал нищо общо с връзката между Трипълхорн, Угримов и Тигъра. После призна, че знаел нещо по въпроса, но заповедите не били издадени от него. Някой над него ги издавал.

— Кой?

Майло поклати глава и погледна Фицхю, който дъвчеше вътрешността на бузата си.

— Не ми каза — отговори той. — Опитва се да превърне цялата история в заговор на най-високите нива на властта и т.н. Обясни ми, че това било част от плана да се прекъсне доставката на петрол за Китай.

— Повярва ли му?

Майло се поколеба, после кимна.

— Да, повярвах. Но мисля, че историята приключи с него. Всъщност, дори го знам. Вече ви споменах колко разстроен бе той от факта, че Аскът сега е начело на Управлението.

— Да — кимна Симънс. — Прочетох записите от разпитите.

— Том беше ужасен. По онова време си мислех, че просто се тревожи за отдела си и дали някои от хората му ще бъдат съкратени. Но това не бе достатъчно да го разстрои толкова много. Страхуваше се, че страничният му проект ще бъде провален. Кой не ми показва досието на Тигъра? Кой се постара да не даде възможност на мен и Анджеला да работим заедно, за да го заловим? Том.

— Да — призна Симънс. — А кой даде на Тигъра досието ти и се увери, че той ще те потърси в даден момент?

Майло не отговори веднага и Симънс го направи вместо него.

— Том.

Майло поклати глава.

— Това обаче се обърна срещу него. Том предаде досието ми на Тигъра, като се надяваше, че той ще ме намери и ще се погрижи за мен.

— Том е смятал, че Тигъра ще те убие.

— Да.

— Продължавай.

Майло обясни, че Грейнджър искал отчаяно да се отърве от проблемите.

— И какъв е най-добрият начин да го направиш? Хвърляш вината върху тези над теб.

— Хора като господин Фицхю? — предположи Симънс усмихнато.

Отначало, Фицхю не се усмихна, но после се насили да го направи и се наведе напред.

— Да, Майло. Грейнджър опита ли се да опетни доброто ми име?

— Разбира се. Но какво друго можеше да каже? Обвини всеки, за когото можа да се сети. Всеки, освен себе си.

— И ти го уби — подтикна го Фицхю.

— Да, убих го.

Симънс кръстоса ръце пред гърдите си и се вторачи в Майло, после каза:

— В къщата, точно до предната врата, е умрял още някой. Навсякъде имаше кръв. А и три прозореца бяха разбити. На стълбите към втория етаж намерихме седем гилзи.

— Да. Това беше Трипълхорн.

— Ти ли го уби?

— Понеделник вечерта разпитвах Том няколко часа. Не знам как го е направил, но някак си осъществи връзка. Може би вече ме бе очаквал и се бе подготвил. Но на сутринта пристигна Трипълхорн. Заклеши ме на стълбите и извадих късмет да го прострелям първи.

— Къде беше Том, когато това се случи?

— В кухнята. Предполагам, че е разбил прозорците, търсейки начин да избяга.

— Да избяга? — прекъсна го Симънс. — Но прозорците бяха разбити отвън.

Майло замълча и се размърда неудобно. Радваше се, че Симънс помни подробностите ясно.

— Както вече казах, не знам. Знам само, че Том се измъкна. Стоях до трупа на Трипълхорн, когато го видях да тича покрай къщата. Дори не се замислих. Бях бесен. Взех пушката на Трипълхорн, прицелих се и стрелях два пъти.

— Веднъж в челото и веднъж в рамото.

Майло кимна.

— А Том бягаше?

— Да.

— И все пак бе прострелян отпред.

Майло примигна и се опита да прикрие удоволствието си. Примаков се оказа прав за всичко.

— Извиках името му. Той спря и се завъртя назад.

Изражението на Симънс показваше, че тя вече знаеше това.

— Но има нещо странно — каза тя.

Майло, вторачен в масата, не си направи труда да попита какво беше странното.

— Отървал си се от трупа на Трипълхорн, но не и от този на Грейнджър. Защо, Майло?

Той поклати глава и отказа да срещне погледа ѝ.

— Мислех, че ако се отърва от Трипълхорн, балистиката ще види, че куршумите отговарят на тези от пушката му. И тогава щяха да започнат да издирват него вместо мен. Забравих обаче, че той не съществува. Трипълхорн беше специалист по черните операции.

— Имаш предвид, турист?

Майло вдигна очи към нея, а Фицхю се размърда на стола си и попита:

— За какво говориш, Джанет?

— Хайде да спрем да се преструваме, а? Знаем за специалните ви агенти от години. Просто отговори на въпроса.

Майло погледна по-възрастния мъж за съвет и Фицхю най-последно кимна.

— Да — потвърди Майло. — Той беше турист.

— Благодаря. Е, след като изяснихме това, може ли да продължим?

Майло им разказа как бе изхвърлил трупа на Трипълхорн в планината близо до езеро Хопатконг, но твърдеше, че не помни точно къде. После изпратил шифриран имейл до Тина от интернет кафене.

— Барбекюто — ухили се Симънс. — Добра идея. Загряхме чак след като Тина ни каза.

— Е, значи знаете, че се провалих. Тина отказа да избяга с мен.

— Не го приемай лично — посъветва го Симънс. — Малцина биха зарязали всичко и биха изчезнали.

— Както и да е, бях в капан. Не исках да изчезна без семейството си, а семейството ми не искаше да избяга с мен.

— И ти потегли към Албакърки — намеси се Фицхю. — И отседна в хотел „Ред руф“.

— Да.

— Това потвърдено ли е? — попита Симънс.

Фицхю кимна, после вдигна очи, когато някой почука на вратата. Той я откряна леко. Чу се гласът на пазача.

— Това е за специален агент Джанет Симънс.

— От кого е? — попита Фицхю, но Симънс скочи, отвори вратата и взе кафявия плик от пазача.

— Само секунда, момчета — каза тя и излезе в коридора.

Фицхю погледна Майло и въздъхна тежко.

— Дяволска работа.

— Кое?

— Всичко това. Том Грейнджър. Имаше ли представа, че той може да е такъв манипулатор?

— Дори сега едва го вярвам.

Симънс се върна с плика под мишница. Бузите ѝ бяха силно зачервени.

— Какви са новините? — попита Фицхю, но тя не му обърна внимание и се върна на стола си.

Вторачи се в Майло замислено, после остави плика на масата.

— Майло, искам да ми обясниш руския паспорт.

Той пък искаше да знае какво имаше в плика, но отговори:

— Терънс го спомена. Фалшификат или някакъв номер. Не съм руски поданик.

— Но баща ти е.

— Баща ми е мъртъв.

— Как тогава се появи в Дисниуърлд преди две седмици, за да се срещне с теб?

— Какво? — обърка се Фицхю.

Симънс отново го пренебрегна.

— Отговори ми, Майло. Жена ти може да не е от типа хора, които биха изчезнали с теб някъде по света, но е човек като всички останали. Представил си я на Евгени Примаков, без да й кажеш, че се запознава със свекър си. А преди два дни ходихме да се видим с дядо ти по майчина линия. Уилям Пъркинс. Говори ли ти нещо?

Майло изтръпна. Как беше успяла? Баща му бе поискал от него да му се довери, но не бе възможно разкриването на всичко това да е било част от плана. Той се извъртя към Фицхю.

— Нямам какво да кажа. Посветил съм се на тази страна и Управлението. Не я слушай.

— Говори с мен — настоя Симънс.

— Не — отговори Майло.

— Майло — започна Фицхю, — мисля, че ще е по-разу...

— Не! — изкрещя Майло и заподскача на стола си, а шумът от тракащите вериги изпълни малкото помещение. — Не! Разкарай я оттук! Разговорът е приключен!

Пазачите се втурнаха вътре, сграбчиха го за рамената и го натиснаха надолу.

— Да го разкараме ли? — обърна се единият към Фицхю.

— Не — отговори Симънс и се изправи. — Задръжте го тук. Терънс, ела с мен.

Излязоха от стаята, а Майло се успокои. Това не бе част от плана — избухването му бе неочаквано за самия него. Беше нервна реакция

на това, че бяха разкрили тайната му. Вече знаеха. И не само те, но и Тина.

Той се отпусна и облегна чело на масата. Тина знаеше. Знаеше, че съпругът ѝ е лъжец.

Дали нещо от цялата история въобще имаше значение вече? Майло просто бе искал да се прибере у дома, а вероятно вече не бе желан там.

Той затананика несъзнателно „Кукла от восък“, но спря, преди да се скапе напълно.

През затворената врата, чу как Фицхю крещеше нещо неразбираемо, после стъпки надолу по коридора. Симънс влезе в стаята сама, стиснала плика под мишница. Червенината по бузите ѝ бе избеляла. Тя заговори на пазачите:

— Искам да изключите камерите и микрофоните. Ясно ли е? Всичките. След като го направите, почукайте три пъти на вратата, но не влизайте. Разбрано?

Двамата мъже кимнаха, погледнаха затворника и излязоха.

Агентката се настани срещу Майло, остави плика на масата и зачака. Не проговори. Майло също не проговори. Просто се размърда и седна по-удобно, а веригите изтракаха. Той реши да не размишлява върху това, което ставаше. Най-послед чуха трите почуквания по вратата и Симънс се усмихна леко. Заговори с дружелюбния глас, който бе използвала за първи път в Блекдейл, Тенеси, и се наведе напред, за да скъси психологическата дистанция.

Извади снимките една по една. Накрая и трите лежаха на масата, обърнати към Майло.

— Познаваш ли тези хора, Майло?

Китайски ресторант. Двама мъже се ръкуваха. Той стисна зъби и най-послед разбра.

„Ще разбереш. Ще разбереш кога е време за третата лъжа“.

Когато заговори, гласът му бе отслабнал от виковете.

— Светлината не е много добра.

— Е, този прилича на Терънс, нали?

Майло кимна.

— А другият мъж, приятелят му... лицето не ти ли е познато?

Майло се престори, че го разглежда внимателно, после поклати глава.

— Трудно ми е да кажа. Мисля, че не го познавам.

— Това е Роман Угримов, Майло. Трябва да си спомняш лицето му.

Майло не бе готов да признае нищо. Стисна устни и поклати глава.

Симънс събра снимките и ги прибра в илика. После склучи ръце, сякаш се готвеше за молитва. Гласът ѝ бе нежен и мил.

— Вече сме сами, Майло. Терънс е въвн от сградата. И въвн от картинката. Можеш да спреш да го защитаваш.

— Не знам за какво говориш — отвърна той шепнешком.

— Престани — меко го сгълча тя. — Нищо няма да ти се случи, ако просто ми кажеш истината. Обещавам.

Майло се замисли, накани се да каже нещо, но си промени решението.

— Джанет, въпреки личните ни проблеми, вярвам, че ще спазиш обещанието си. Но това може да не е достатъчно добро.

— За теб?

— И за други.

Джанет се облегна на стола и присви очи.

— Кой? Семейството ти?

Майло не отговори.

— Аз ще се погрижа за семейството ти, Майло. Никой няма да ги докосне.

Той потръпна, сякаш агентката бе докоснала оголен нерв.

— Престани да го предпазваш. Той не може да направи нищо. Дори не може да ни чуе. Съвсем сами сме. Разкажи ми истинската история.

Майло се замисли, после поклати глава.

— Джанет, никой от нас никога не е съвсем сам.

Той въздъхна, погледна вратата и се наведе по-близо, за да ѝ даде възможност да чуе добре третата му лъжа.

— Сключих сделка с него.

— С Терънс?

Майло кимна.

Тя се вторачи в него за момент, а той зачака да види дали щеше да сглоби мозайката сама.

— Поемаш вината за убийството на Грейнджър — каза тя.

— Да — потвърди Майло.

— И обвиняваш Грейнджър за всичко друго?

Майло не си направи труда да потвърждава, а само каза:

— Обещаха ми кратко пребиваване в затвора, а той... — Майло преглътна затруднено. — Той ще остави семейството ми на мира. Така че, ако планираш да направиш нещо по въпроса, трябва да си готова да защитиш семейството ми с живота си.

16.

Още преди да влезе в стаята за разпити до площад „Фоули“, той знаеше, че нещата вървят зле. Бележката от Сал го притесняваше.

Не съм компрометиран. Последното ми съобщение беше за пътуването на Дж. С. до Вашингтон. Какво не е наред?

Отговорът беше трагичен, независимо как го разглеждаше. Имаше три възможности:

Сал не беше на линия. Беше компрометиран, а някой от Министерството на вътрешната сигурност изпращаше подвеждащи имейли, използвайки името му.

Сал си беше там, но бе компрометиран и новите му господари му нареждаха какво да пише.

Сал беше там, но не знаеше, че е компрометиран. Някой бе решил да изпрати съобщението на Фицхю и да го наблюдава как се поти.

И трите варианта бяха лоша новина.

Но Фицхю се стегна преди разпита. Истината беше, че нищо не го свързваше с Тигъра, смъртта на Анджела Йейтс и на Грейнджър. Цялата операция беше проведена чрез Грейнджър, който вече бе мъртъв. А това означаваше, че не бе останал никой, освен Майло Уийвър, който да го заплашва. Случаят беше приключен. Трябваше да е приключен.

Но самонадеяността му се изчерпи в даден момент. Първо Симънс го втрещи с новината за бащата на Уийвър — как така не бяха открили този факт преди? После тя го извика навън в коридора.

— Кажи ми защо двама от помощниците на сенатор Нейтън Ървин са разпитвали Тина Уийвър за теб. Можеш ли да го направиш?

— Какво? — учуди се той, тъй като не бе чул нищо подобно. — Не знам за какво говориш.

Бузите на Джанет Симънс се зачервиха силно, сякаш я бяха шамаросали.

— Преди ми каза, че не знаеш нищо за Роман Угримов. Така ли е?

Фицхю кимна.

— Предполагам, това означава, че никога не си го срещал?

— Точно това означава. За какво става дума?

— Какво тогава е това?

Симънс го остави да отвори плика и той измъкна три снимки. Китайски ресторант, сниман от скрита камера, насочена към малка задна маса.

— Чакай малко — започна той.

— Ти и Угримов изглеждате доста близки приятели — отбеляза Симънс.

Зрението му се замъгли, когато си припомни предишната вечер. Просто грешка, човек, който се бе припознал в него. Фицхю се опита да фокусира Джанет Симънс.

— Кой ти ги даде?

— Няма значение.

— Разбира се, че има! — изкрещя той. — Това е капан, не виждаш ли? Снимката беше направена снощи. Мъжът мислеше, че аз съм някой друг... Така ми каза. Ръкува се с мен, после се извини, защото мислеше, че съм някой на име... — той се опита да си спомни. — Бърнард! Точно така! Каза Бърнард!

— Снимките са направени миналата година в Женева — възрази Симънс, а спокойният ѝ глас контрастираше с истерията му.

Накрая, Фицхю разбра. Тя беше. През цялото време е била тя. Джанет Симънс и Министерството на вътрешната сигурност се бяха втурнали по петите му. Не знаеше защо. Може би искаха да си отмъстят заради Сал. Всичко това — преструвката ѝ, че иска да види Майло Уийвър зад решетките, или гнева ѝ към Том Грейнджър — бяха просто уловки, целящи да отвлекат вниманието му от истинската ѝ цел, която бе да съсипе Терънс Албърт Фицхю. Господи, помисли си той. Те дори не се интересуваха от Тигъра или от Роман Угримов. Всичко бе заради самия него.

Най-после успя да проговори.

— Каквото и да си мислиш, че знаеш, е само фантазия. Не познавам Роман Угримов. Не съм виновен — каза той и посочи вратата. — Той е виновният, Джанет, а ти можеш да фалшифицираш колкото си искаш доказателства. Това няма да промени нищо.

Фицхю изфуча навън и влезе в пълен с туристи бар, недалеч от хотела му. Скочът винаги бе любимото му питие, защото и баща му, и дядо му се кълнях в него, но около него идиоти от Южните щати се наливаха с бира докато простоватите им жени пиеха вино с газирана вода и се смееха на историите на съпрузите си.

Как всичко се обърка толкова бързо? Къде беше сгрешил?

Опита се да огледа положението безстрастно, но не беше лесно. Знаеше, че няколко добре изиграни действия могат да бъдат тълкувани по безброй различни начини. Дали ги тълкуваше правилно? Дали осъзнаваше истината на доказателствата пред него?

Шест часа по-късно, някой пусна джубокса, което го накара да избяга от бара. Смеси се с туристите, които отиваха към театрите по Бродуей. Ужасно му се искаше да е част от анонимните групи, но на следващия ъгъл забеляза обществен телефон и осъзна, че това не бе възможно. Имаше нужда от помощ.

Той пусна монетите в телефона и набра номера, който се опитваше да не използва често. Сенатор Ървин отговори на петото позвъняване.

— Ало? — каза той изморено.

— Аз съм — каза Фицхю, после си спомни, че трябваше да се представи като Карлос. — Карлос е.

— Как си, Карлос?

— Не добре. Мисля, че жена ми ме разкри. Знае за момичето.

— Казах ти да приключиш с това, Карлос. Не помага на никого.

— И е чула за теб.

Настъпи мълчание.

— Всичко ще е наред — увери го Фицхю. — Но може да се нуждаеш от помощ. От човек, който да ме покрие.

— Искаш да изпратя някого?

— Да. Това ще е чудесно.

— Все още ли възнамеряваш да се срещнеш с нея в хотела?

— Да — отговори Фицхю, зарадван от търпението на сенатора. — Ще се срещна с нея... — той погледна часовника си на светлината

на залязващото слънце. — Тя ще е там довечера в десет.

— По-добре го направи единадесет — посъветва го сенаторът.

— Разбира се. Единадесет.

Сенаторът затвори първи. Фицхю остави мърлявата слушалка и избърса ръце в панталона си. Портiererът на хотела го поздрави усмихнато и той отвърна на поздрава му. Разполагаше с около пет часа, за да изтрезнее, затова влезе в бара на хотела и си поръча кафе. Но след половин час и няколко думи с двадесетгодишната барманка, красива начинаеща актриса, той си промени решението. Леко замайване нямаше да му навреди. Още три скоча и той се завлече в стаята си.

Какво да прави относно Симънс? Сенаторът имаше достатъчно власт, за да я изпрати в някой забутан провинциален офис на Министерството на вътрешната сигурност. Може би някъде в Южна Дакота. Просто да я задържи настрани, докато разследването приключи, а Уийвър бъде изпратен в затвора за убийството на Грейнджър. Фицхю вече не залагаше на това, че Майло е руски шпионин. Умряла работа. Важното бе убийството и признанието му. Уийвър можеше да промени историята си в последната минута, разбира се, но ако Симънс бе във играта, Фицхю можеше да се измъкне чист. Наистина, повтори си той, като намери останалия скок до леглото и си наля поредната чаша, просто трябваше да разкара Симънс и всички, дори раздражителният сенатор, щяха да са доволни.

Точно в единадесет го събуди почукване по вратата. Фицхю бе задрямал неволно. През шпионката видя мъж на своята възраст, с посивяла коса. Един от помощниците на сенатора. Той отвори вратата и му протегна ръка, но мъжът не каза името си. Тези специални типове бяха такива — не използваша имена. Фицхю заключи вратата, пушна телевизора и предложи на мъжа питие, но той му отказа любезно.

— Да се заловим за работа — предложи мъжът. — Разкажи ми всичко.

17.

Специален агент Джанет Симънс пристигна в понеделник, 30 юли, на сутринта след третата нощ на Майло в Центъра за задържане. Нещата започнаха да се разплитат предишната сутрин, в неделя, когато телефонът ѝ я събуди в пет часа. Обаждана се от местния офис на Министерството на вътрешната сигурност. Съобщиха, че чули интересни новини по полицейските канали. Симънс благодари и взе такси до хотел „Мансфийлд“.

Прекара три часа в оглеждане на стаята и всички лични вещи на Фицхю. Използва фотоапарата си, за да заснеме бележката, която бе оставил. Поговори си надълго с инспектора от отдел „Убийства“, ветеран на повече от двадесет години служба, който бе виждал всичко. Представител на Управлението пристигна на местопрестъплението в девет часа и ѝ благодари за бързата поява, но настоя, че вече не се нуждаят от помощта ѝ.

Тя се върна в „Гранд Хаят“ изморена, но гладна, изяде огромна закуска и се замисли над информацията, която бе събрала през последните четири дни. В стаята си разгледа снимката на Терънс Фицхю и Роман Угримов в Женева, после позвъни във Вашингтон. Съобщиха ѝ, че имиграционните служби разполагали с данни за самолета на Роман Угримов, който пристигнал на летище „Кенеди“ в четвъртък, 26 юли, и отлетял отново в събота през нощта, 28 юли. Вчера.

Тя се обади на Джордж и изиска снимки на Джим Пиърсън и Максимилиян Гржибовски, помощници на сенатор Нейтън Ървин от Минесота. Час по-късно, снимките бяха в пощенската ѝ кутия.

В четири часа Симънс стигна до Бруклин, но този път не си направи труда да паркира далеч от кооперацията. Намери си място на „Гарфийлд“ близо до входната врата и звънна, за да предупреди Тина, че имаше посетител. Благодарение на изпочупените мебели, които трябваше да бъдат изхвърлени, сега апартаментът изглеждаше просторен и светъл. Приятно място, където да прекараш неделя следобед. Симънс купи кутия бисквити на път натам, за да награди

Стефани за намирането на запалката. Момиченцето изглеждаше доволно, че агентката си спомняше заслугата ѝ. Седнаха на канапето, Симънс отвори лаптопа си и показа на Тина снимките на Джим Пиърсън и Максимилиян Гржибовски. Макар да го бе очаквала, изпита силно разочарование, когато Тина поклати глава и настоя, че тези хора са ѝ абсолютно непознати.

След това Тина пожела да чуе всичко за Евгени Примаков. Симънс не виждаше смисъл да крие произхода на Майло от нея, затова ѝ разказа цялата история. Докато приключи, и трите бяха изпълнени с благоговение към онази странна жена, Елън, и живота ѝ.

— Господи — възкликна Тина. — Това е толкова рокендрол.

Симънс се засмя.

— Рокендрол? — попита Стефани.

Агентката се прибра в хотела си и прекара по-голямата част от нощта в пристъп на див гняв. Когато изненадата избледня, гневът бе единственото, което ѝ остана. Девственицата щеше да заговори отново за мегаломанията ѝ. Мегаломаниците не могат да понесат мисълта, че не контролират лично абсолютно всичко. А положението се влошава, когато осъзнаят, че не само не контролират нещата, но някой друг ги контролира. Човек, който е направлявал всичките им действия.

Тя звънна в ООН и настоя да ѝ дадат нюйоркския номер на Евгени Примаков. Телефонистката ѝ каза, че господин Примаков напуснал Ню Йорк тази сутрин. Заминал на почивка, но можел да бъде открит чрез офиса му в Брюксел след 17 септември. Симънс затръшна слушалката с такава сила, че едва не я счупи.

Постепенно яростта ѝ намаля, но само благодарение на умората ѝ. Спомни си енергията, която я бе изпълвала в Блекдейл, Тенеси. Двигателят ѝ бе заработил там за първи път и запазил напрежението през целия изминал месец. И вече горивото му се изчерпваше.

На сутринта тя взе метрото до площад „Фоули“, влезе в Центъра за задържане, изтърпя проверката и поиска да говори с Майло Уийвър.

Доведоха го отново окован. Имаше изморен, но здрав вид. Синините от побоя, който му бяха нанесли на Авеню на Америките, бяха избледнели и дори изглеждаше, че бе качил един-два килограма. Очите му вече не бяха кървясали.

— Здравсти, Майло — поздрави го тя, докато пазачът закачаше веригите му към масата. — Изглеждаш в добра форма.

— Дължи се на прекрасната храна — ухили се той на надзирателя, който отвърна на усмивката му и се изправи. — Солидна храна, нали, Грег?

— Така си е, Майло.

— Чудесно.

Грег ги остави насаме и заключи вратата зад себе си, но остана до прозорчето отвън, за да ги държи под око. Симънс седна и склучи ръце на масата.

— Научаваш ли някакви новини тук?

— Грег вкарва контрабандно неделния „Таймс“ — отговори Майло и сниши глас. — Но не казвай на никого.

Симънс поднесе въображаем ключ към устните си, заключи ги и го хвърли настрани.

— Фицю е мъртъв. Трупът му бе открит в хотелската му стая вчера сутринта.

Майло примигна изненадано. Дали наистина беше изненадан? Симънс нямаше представа. Беше чела досието му и разкрила тайните на миналото му, но Майло Уийвър си оставаше загадка за нея.

— Интересно — каза той.

— Така е.

— Кой го е извършил?

— Съдебният лекар твърди, че е самоубийство. Пистолетът беше неговият, а и имаше бележка.

Майло демонстрира още по-силна изненада и Симънс отново се зачуди. После той попита сериозно:

— Какво пишеше в бележката?

— Много неща. Дрънканици. Вероятно написани докато е бил пиян. В стомаха му имаше почти цяла бутилка скоч. Голяма част от дрънканиците бяха предназначени за жена му. Извиняваше ѝ се, че бил лош съпруг и разни такива. Но бе посветил няколко изречения и на случая. Обясняваше, че той е отговорен за смъртта на Грейнджър. Ръководел Том още от самото начало. Всъщност, беше написал всички неща, които Грейнджър ти е разказал. Нещата, на които ти не вярваше.

— Сигурна ли си, че е било самоубийство?

— Нищо не навежда на друга мисъл. Освен ако знаеш нещо, което не ми казваш.

Майло се вторачи в бялата повърхност на масата и задиша равномерно. За какво ли мислеше?

— Осъзнах нещо в събота през нощта — каза Симънс. — Горедолу по времето, когато Фицхю е умрял. И то поставя всичко под въпрос. Планирах да те разпитам днес.

— За какво става дума?

— В деня, когато ти се върна на Авеню на Америките, Фицхю получи анонимен плик — руския ти паспорт. Беше истински, но Фицхю никога не ми отговори на въпроса кой го бе изпратил.

— И аз бих искал да знам това.

Симънс се усмихна.

— Но ти вече знаеш, нали? Баща ти, Евгени Примаков. Направи го, за да ме подтикне да проуча миналото ти, да намеря дядо ти и така да стигна до самия Примаков.

Майло не отговори, а зачака.

— Умно беше, признавам. Можеше да изпрати паспорта директно до мен, но знаеше, че не бих се доверила на анонимен подател. Вместо това го изпрати на Терънс, убеден, че той с радост ще ми съобщи новината. Терънс смяташе, че това ще те съсипе, но се получи точно обратното. Отведе ме до Примаков, който пък случайно разполагаше със снимка на Терънс с Роман Угримов. Роман, който също така случайно беше в града. Страхотно съвпадение, нали?

— Мисля, че ти се привиждат конспирации, Джанет.

— Може и да е така — съгласи се тя, защото част от нея искаше да вярва, че наистина въображението ѝ бе виновно.

Също като Майло преди седмици, тя не харесваше чувството, че я водят за носа. И все пак знаеше, че е така.

— Има определена красота в това — продължи тя. — Баща ти изпраща нещо, което има потенциала да те злепостави като руски шпионин, но вместо това води до улики, които заклеят Фицхю. Баща ти сигурно те обича адски много, за да рискува по този начин.

— Абсурд — възрази Майло. — Откъде той би могъл да знае, че ще тръгнеш точно по тази пътека?

— Защото — отговори тя бързо, — баща ти знаеше — аз му казах, че отношенията между Управлението и Министерството на вътрешната сигурност са лоши. Знаеше, че ако подушех двоен агент,

щях да се зароя надълбоко, за да притисна Управлението. И се оказа, че те никога не са имали двоен агент, а просто агент с тайно детство.

Майло се замисли, вторачен в окованите си ръце.

— Може това да е възможно в параноичния ти свят, Джанет, но ти никога не събра достатъчно доказателства, за да разобличиш Фицхю, нали? Всичко, с което разполагаше, бяха косвени улики. И все пак, Фицхю се самоуби. Никой не би могъл да предвиди това.

— Ако наистина се е самоубил.

— Мислех, че вярваш в това.

— Фицхю беше стара лисица и не би постъпил по този начин — каза тя. — Щеше да се бори до края.

— Е, кой го уби?

— Кой знае? Може би баща ти се е погрижил за това. Или пък разследването ми изнервя човек, който стои над Фицхю. Той обяснява ясно в бележката си, че всичко приключва с него. Вярваш ли го? Вярваш ли, че Фицхю е бил просто корумпиран администратор, решил да дестабилизира африканските страни, за да затрудни доставките на петрол за Китай?

Майло отпусна рамене изморено.

— Не знам какво да мисля, Джанет.

— Тогава може би ще ми отговориш на един въпрос.

— Познаваш ме, Джанет. Винаги се радвам да помогна.

— Какво прави през онази седмица в Албакърки?

— Както ти казах, пиянствах. Пиех, ядох и спях. И мислих. После взех самолета за Ню Йорк.

— Да — каза тя и се изправи, тъй като вече й бе писнало. — И аз смятах, че ще кажеш това.

НАЧАЛОТО НА ТУРИЗМА
ПОНЕДЕЛНИК, 10 СЕПТЕМВРИ ДО
ВТОРНИК, 11 СЕПТЕМВРИ 2007 Г.

1.

Още в самото начало той знаеше как ще свърши, въпреки всички страхове и съмнения, предизвикани от строгия затворнически режим. Беше създаден да окуражава съмнения във всичко, свързано с външния свят, дори в стара руска лисица. Затворът нареждаше: „Будиш се в този час, в онзи час ядеш. По средата на деня е време за физически упражнения в двора“. А в двора мислите ти прескачаха високите стени и човек започваше да си въобразява какво ли ставаше навън точно в този момент. Скоро обаче започнаха да го безпокоят странните светски отношения в затвора. Банда латиноамериканци ти намеква, че не те бива на баскетбол, банда чернокожи ти казва, че това е тяхното място. Скинхедите ти обясняваха, че трябва да се движиш с тях, тъй като си бял и техен брат. А ако човек отхвърлеше всички тях, както постъпи Майло, мислите му се връщаха обратно в затвора, където се опитваше просто да остане жив.

През първите три седмици от затворничеството му, което продължи месец и половина, три пъти се опитаха да го убият. Първият нападател беше плешив фашист, който смяташе, че ръцете му са достатъчно добро оръжие, докато Майло ги смаза в решетките на съседната килия. В два други случая го нападнаха с ножове, направени от заострени кухненски прибори, докато приятелите им държаха Майло здраво. Тези случаи го отведоха в клиниката с белези по гърдите, бедрата и задника.

Два дни по-късно вторият нападател, вероятно нает от криминалната организация в Нюарк, бе намерен мъртъв, удушен безмълвно и без нито един отпечатък по него, под скамейките на чернокожата банда. Майло бе обграден със стена от мълчание. Беше трън в петите им, но понякога бе по-разумно да оставиш тръна на мястото му, за да не предизвика инфекция.

От време на време го посещаваше специален агент Джанет Симънс. Искаше да потвърди подробности от историята му. Понякога за баща му, друг път за Трипълхорн, чийто труп бе открит в планина Китанини, на запад от езеро Хопатконг. Майло я разпитваше за Тина и

Стефани, а Симънс винаги отговаряше, че са добре. Защо тогава не идваха да го видят? Симънс се притесняваше от въпроса.

— Според мен Тина мисли, че за Стефани ще е трудно да приеме това положение.

След три седмици, докато Майло си почиваше в клиниката, Тина най-после дойде. Сестрата го изведе с инвалидна количка до стаята за посещения, където си говориха по телефона, разделени от брониран плексиглас.

Въпреки обстоятелствата или пък точно заради тях, Тина изглеждаше великолепно. Беше свалила няколко килограма и това подчертаваше високите ѝ скули по нов начин. Майло непрестанно докосваше прозореца между тях, но Тина не отвърщаше на закачките му. А когато говореше, звучеше, сякаш четеше специално подготвено изявление.

— Не разбирам нищо, Майло. В един момент заявяваш на всички, че си убил Том, а в следващия Джанет Симънс ми съобщава, че не си го извършил. Кое от двете е лъжа, Майло?

— Не убих Том. Това е истината.

Тина се усмихна широко. Вероятно изпита облекчение от отговора и каза:

— Знаеш ли, странното е, че бих могла да го приема. Ако си убил кръстника на Стефани, наистина бих могла да го приема. Вярвах ти изцяло в продължение на много години и бих могла да повярвам, че си го убил по основателна причина. Да, бих повярвала, че имаш оправдание за убийството. Разбираш ли? Това е вярно. Но другото... Баща ти... Господи!

Каквито и думи да си бе подготвила за случая, вече бяха забравени.

— Колко дълго щеше да чакаш, за да ми разкажеш за всичко това? Колко дълго преди Стефани да открие, че има дядо?

— Съжалявам за това — отговори той. — Просто... лъжах за това откак бях дете. Излъгах Управлението. А след известно време, лъжата се превръща в истина.

В очите на Тина проблясваха сълзи, но не се разплака. Нямахше да си позволи да рухне, не и в стаята за посещения в затвора в Ню Джърси.

— Не е достатъчно добро. Разбираш ли? Просто не е достатъчно добро.

Той се опита да смени темата.

— Как е Стеф? Какво знае?

— Мисли, че си в командировка. Дългосрочна.

— И?

— И какво? Искаш да чуеш, че баща й й липсва? Да, така е. Но знаеш ли какво? Истинският й баща, Пат, се притече на помощ. Взима я от детегледачката, дори готви. Оказа се свестен човек.

— Радвам се — излъга Майло.

Ако Патрик правеше Стефани щастлива, добре, но Майло просто не вярваше, че Патрик щеше да остане наоколо достатъчно дълго. Не беше стабилен и постоянен човек. Въпреки желанието си, той зададе най-идиотския въпрос:

— Вие двамата...

— Ако сме заедно, това вече не е твоя работа, нали?

Майло не можа да понесе повече. Понечи да се изправи, но раната от ножа в гърдите му го отметна назад. Тина забеляза изписаната по лицето му болка.

— Хей, добре ли си?

— Добре съм — отговори той, затвори телефона и повика пазача да го отведе обратно в клиниката.

На десети септември, понеделник, специален агент Джанет Симънс го посети за последен път. Съобщи му, че най-после е събрала всички доказателства. Не му обясни защо бе нужно толкова дълго време. Кръвта в къщата на Грейнджър отговаряла на тази на трупа, намерен в планината. Симънс поискала услуга от французите и намерили следа от ДНК-то на трупа върху шишенцето с приспивателни в апартамента на Анджеела Йейтс.

— Не разбирам, Майло. Ти беше невинен. Не си убил нито Грейнджър, нито Анджеела. Не знам какво да мисля за Тигъра.

— И него не съм убивал — помогна й Майло.

— Добре. Не си убивал никого. Знаем и още нещо — никога не си сключвал сделка с Фицхю, за да предпазиш семейството си. Това беше измислица.

Майло не отговори.

Симънс се наведе към прозореца.

— Защо тогава не ми каза истината в самото начало? Защо бе нужна цялата тази дезинформация? Защо се наложи баща ти да ме манипулира? Адски унизително. Аз съм разумен човек, щях да те изслушам.

Майло се замисли. През всички онези часове на деветнадесетия етаж, бе искал да постъпи точно по този начин. Но после си припомни защо.

— Нямаше да ми повярваш.

— Можеше и да ти повярвам. А и дори и да не ти бях повярвала, щях да проверя историята ти.

— И нямаше да намериш никакви доказателства — каза той, после си спомни какво му бе казал Тигъра преди два месеца. — Налагаше се да говоря уклончиво, тъй като никой добър разузнавач не вярва на нищо, което му кажат. Единственият начин да те накарам да повярваш бе ти сама да откриеш истината, при това, без да знаеш, че аз те водех към нея.

Симънс се вторачи в него. Вероятно се чувстваше манипулирана или глупава. Майло не бе сигурен. Напоследък не бе сигурен в нищо. Накрая, тя каза:

— Добре. Ами сенаторът? Баща ти изпрати двама типове, представящи се за помощници на сенатор Нейтън Ървин, които после пък се представиха за хора на Управлението. Защо ме поведе към сенатора?

— Ще трябва лично да го попиташ.

— Не знаеш ли?

Майло поклати глава.

— Предполагам, че сенаторът е свързан с всичко, но баща ми никога не ми каза.

— Какво ти каза?

— Да му се доверя.

Симънс кимна бавно, сякаш доверието бе непозната за нея идея.

— Е, предполагам, че свърши работа. А утре, след като приключим с документацията, ще бъдеш свободен.

— Свободен?

— Името ти бе изчистено, нали?

Тя се облегна на стола, притиснала слушалката до ухото си.

— Ще дам на директора на затвора плик с малко пари. Не много, просто достатъчни да си купиш билет за там, където отиваш. Имаш ли нужда от място, където да отседнеш?

— Имам квартира в Джърси.

— А, да, апартамента на Долан — кимна тя и погледна рамката на прозореца. — Не съм говорила с Тина от известно време. Ще се видиш ли с нея?

— Тя се нуждае от още време.

— Вероятно си прав — съгласи се Симънс и замълча за момент. — Мислиш ли, че си струваше?

— Какво?

— Цялата тайнственост относно родителите ти. Попречи на кариерата ти, а Тина е... ами може да си съсипал брака си.

Майло не се поколеба да отговори, тъй като бе размишлявал безкрайно дълго по въпроса.

— Не, Джанет. Въобще не си струваше.

Разделиха се любезно и Майло се прибра в килията, за да събере вещите си. Четка за зъби, няколко романа и бележник. Малък подвързан бележник, в който бе започнал да превръща мита в действителност. На външната корица бе написал: „Черна книга“.

Ако си бяха направили труда да я проверят; пазачите щяха да бъдат озадачени от петцифрените номера, които я изпълваха. Номерата бяха препратки към страници, редове и думи от пътеводителя на „Лоунли планет“, който бе открил в затворническата библиотека. Жизнерадостният тон на дешифрираната версия би изненадал всеки, който познаваше Майло Уийвър:

Какво е Туризма? Наясно сме какво твърди рекламата. Лангли ти казва, че Туризма е гръбнакът на пирамидата за незабавно реагиране. Обясняват ти, че ти, като турист, си апогейт на съвременното разузнаване. Ти си диамант. Наистина.

Всичко това може да е вярно — ние, туристите, никога не успяваме да се издигнем достатъчно високо над хаоса, за да открием реда в него. Опитваме се и това е част от функцията ни, но всяка частица ред, която намерим, е

свързана с други частици, контролирани от свръх ред, който пък е контролиран от свръх свръх ред. И така нататък. Това е действителността на политици и академици. Оставете я на тях. Запомнете само едно: основната ви функция като турист е да останете живи.

2.

Сред вещите, които му върнаха, бе любимият му айпод. Един от пазаците го бе използвал от време на време през последните два месеца, така че батерията му бе, напълно заредена. В автобуса Майло се опита безуспешно да се утеши с френските си песни. Изслуша няколко секунди от мелодиите на всяко от онези красиви момичета от шестдесетте и накрая стигна до „Кукла от восък“. Но не можа да понесе цялата песен. Не се разплака — вече бе приключил с това, но оптимистичните мелодии нямаха нищо общо с живота му. Той прегледа списъка с групите и се спря на нещо, което не бе слушал от дълго време — „Велвет Ъндърграунд“. Тази музика отразяваше неговия свят.

Не се отпрати към апартамента на Долан, а взе метрото към площад „Кълъмбъс“. Купи си кутия „Давидоф“ и се разходи из Сентрал Парк. Настани се на пейка сред семействата и децата и запали цигара. Погледна часовника си, загаси цигарата и метна фасата в кошче за боклук. Може и да страдаше от параноя, но все пак не искаше да го приберат в участъка за замърсяване на обществено място.

Беше забелязал сянката си в автобуса. Млад мъж, около двадесетте, с мустаци, тънък врат и мобифон, от който бе изпратил няколко съобщения. Младежът последва Майло, когато слезе от автобуса, после към метрото, като от време на време се обаждаше да уведоми господарите си за развитието на нещата. Майло не го познаваше, но предположи, че през последния месец отделът по Туризма бе изкормен, а после населен с безброй нови лица. Присъствието на сянката не го притесняваше, защото Управлението просто искаше да се увери, че Майло Уийвър нямаше да създава повече неприятности.

Сега, докато вървеше в южния край на парка, сянката му бе на около половин пресечка от него. Добър агент, помисли си Майло. Не притеснява мишената си. Той излезе от парка и се спусна към станцията на метрото на Петдесет и седма улица, където взе линия „Ф“ към центъра на града.

Разполагаше с време и не му пукаше, че влакът спираше на всяка спирка до Бруклин. Хора слизаха и се качваха, но преследвачът му си оставаше в задната част на вагона. Единственото движение, което направи, бе да се настани на седалка докато Майло не гледаше към него.

Най-после вратите се отвориха на Седмо авеню и Майло се надигна. Погледна назад и изненадано осъзна, че сянката му е изчезнала. Дали бе слязъл по-рано? Майло стъпи на платформата и се блъсна в човек, който бързаше да се качи на влака. Вдигна очи докато вратите се затваряха и преследвачът му се вторачи в него. Всъщност, мъжът му се усмихна и потупа джоба на сакото си. Влакът потегли.

Майло объркан потупа собствения си джоб и извади малък черен телефон, който не бе виждал преди.

Качи се по стълбите и тръгна по „Гарфийлд“. Извади късмет и никой не му се обади. Накрая стигна до училище „Бъркли Каръл“.

Беше почти време и улиците около училището бяха претъпкани с коли. Майло не обърна внимание на другите родители, които стояха на тротоара и си бърбеха, и си намери прикрито място до огрян от слънцето бряст.

Училищният звънец зазвъня и тълпата се раздвижи. В същия миг, телефонът му иззвъня.

Майло погледна екранчето, но не видя номер.

— Ало?

— Добре ли си? — попита баща му на руски.

Майло нямаше желание да говори руски.

— Все още дишам — отвърна той на английски.

На отсрещната страна на улицата, хлапета с раници на гърба се втурнаха към родителите си.

— Не трябваше да отнеме толкова дълго — каза Примаков, — но нямах контрол над това.

— Разбира се, че нямаше.

— Споменаха ли ти нещо за работа?

— Не още.

— Ще го направят — увери го баща му. — Разбираш, че ще те понижат обратно в Туризма, нали? Това е единственото, което могат да направят. Не си обвинен в убийство вече, но никое Управление не обича хора, които сочат провалите й.

Майло се надигна на пръсти, забелязал Стефани сред децата. Косата ѝ бе пораснала и вече нищо не напомняше за представлението ѝ в Деня на независимостта. Наистина беше красива, много по-хубава отколкото в спомените му. Той се забори с желанието да се втурне към нея и да я вземе в прегръдките си.

— Майло?

— Знам всичко това — отвърна той раздражено. — И знам, че трябва да приема предложението. Доволен ли си?

Стефани спря, завъртя се и се ухили широко, когато видя някого. И се втурна към... Патрик, който излизаше от сузукито си.

— Слушай — каза Примаков в ухото му. — Майло, слушаш ли ме? Не исках да стане така, но това е единственият начин. Разбираш го, нали? Грейнджър беше дребна риба. Също и Фицхю. Проблемът не е в няколкото корумпирани типове, а е в цялата институция.

Патрик целуна дъщеря си и я поведе към колата. Майло заговори безстрастно:

— Значи искаш да съсипя цялото ЦРУ.

— Не говори глупости, Майло. Това никога няма да стане, а и дори не го искам. Искам само малко международно сътрудничество. А след като ти не желаеш да приемеш службата в ООН...

— Няма да бъда твой служител, Евгени. Само източник. А ти ще получаваш само това, което аз реша, че трябва да знаеш.

— Звучи достатъчно справедливо. А ако мога да ти помогна с нещо... Мога да поговоря с Тина. Да я въведем в кръга. Тя е умна, ще разбере.

— Не искам да разбира.

— Какво? За какво говориш?

— Животът ѝ е прекалено неуравновесен и така. Не искам да я съсипвам с толкова много информация.

— Не я подценявай — строго каза баща му, но Майло вече не слушаше.

В продължение на цяла седмица в Албакърки бе слушал думите на стареца, плановете и сделките му. И какво му бе останало сега?

Сузукито беше част от колоната коли, които отвеждаха децата у дома. Майло забеляза голяма кутия, опакована за подарък на задната седалка. Рожденият ден на дъщеря му.

— Майло? Там ли си?

Но Майло чу само Големия глас, онзи, който говореше със странния тон на майка му. В онази килия на деветнадесетия етаж, гласът му бе повтарял безкрайно, че всичко, което върши, е нередно, но той не се бе вслушал в него. А сега: „Ето, отива си и последната ти надежда“.

После чу гласа на Айнър: „Обзалагам се, че Книгата казва нещо за надеждите“.

После неговия собствен глас: „Съветва те да не се уповаваш прекалено много на тях“.

После се върна във времето точно преди шест години. Лежеше окървавен на напечените от слънцето павета на улица във Венеция. Бременна жена пищеше, а бебето в нея се опитваше да излезе навън. Майло бе смятал, че това бе краят, но бе сгрешил. Всичко тепърва започваше.

Припомни си част от философията на Туризма и заговори на разочарования глас, който живееше в него: „Не се нуждаем от надежда, мамо, защото няма край“.

— Какво беше това? — попита Евгени.

Сузукито зави зад ъгъла. Изчезнаха.

Издание:

Автор: Олен Стейнхауър

Заглавие: Туристът

Преводач: Елена Чизмарова

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 17.01.2011

Редактор: Милко Стоименов

ISBN: 978-954-655-184-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5542>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.